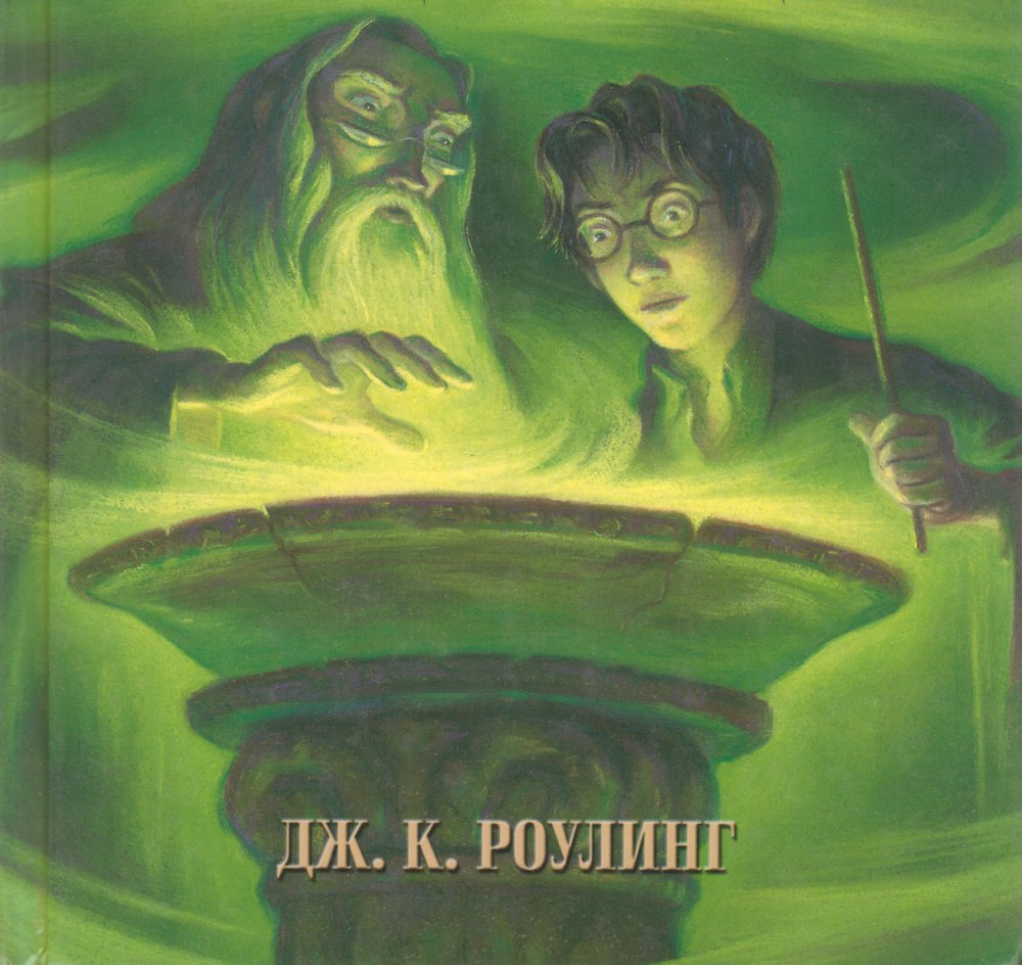

Хари Потър

и

Негиснокръвния принц

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Джоан Роулинг

Хари Потър и
Нечистокръвния принц

Посвещавам на красивата си дъщеря
Макензи
този нейн мастилено-хартиен близък

ГЛАВА ПЪРВА ДРУГИЯТ МИНИСТЪР

Наближаваше полунощ, министър-председателят седеше сам в кабинета си и четеше дълга докладна записка, която се плъзгаше през съзнанието му, без да оставя и най-малка следа от смисъл. Той чакаше телефонно обаждане от президента на далечна държава и заради нетърпението този нещастник най-после да му звънне и опитите да потисне неприятните спомени от много дългата, уморителна и тежка седмица в главата му почти нямаше място за друго. Колкото повече се опитваше да се съсредоточи върху буквите по страницата пред себе си, толкова по-ясно виждаше злорадото лице на един от политическите си противници. Същия ден въпросният противник се беше появил по време на новините не само за да изброи ужасиите от последната седмица (сякаш някой се нуждаеше да му ги напомнят), но и за да обясни, че всички те до последната са се случили по вина на правителството.

Пулсът на министър-председателя се ускоряваше само при мисълта за тези обвинения, защото не бяха нито справедливи, нито верни. Как точно правителството би могло да попречи на онзи мост да се срути? Беше възмутително някой да намеква, че не се заделят достатъчно средства за мостове. Мостът беше построен преди по-малко от десет години и дори най-добрите експерти се чудеха как да обяснят защо се е прекършил точно на две и е запратил десетина автомобила в дълбините на реката отдолу. И как някой изобщо дръзваше да подмята, че онези две страшни и широко огласени убийства са извършени поради недостиг на полицаи? Или че правителството е трябвало някак да предвиди странния ураган в графствата югозападно от Лондон, причинил толкова много щети на хората и тяхното имущество? И какво беше виновен министър-председателят, че един от заместниците му, Хърбърт Чорли, е избрал точно през тази седмица да постъпи толкова чудато и сега щеше да прекарва много повече време със семейството си?

– Мрачно настроение е обхванало страната – беше оповестил в заключение неговият противник почти без да крие широката си ехидна усмивка.

И за беда това си беше самата истина. Министър-председателят също го усещаше: хората изглеждаха по-отчаяни от обикновено. Дори времето беше мрачно – цялата тази мразовита мъгла в средата на юли... не

беше естествено, не беше нормално...

Министър-председателят отгърна втората страница на докладната записка и като видя колко много му остава, се отказа да се занимава с нея – беше си безнадеждна работа. Протегна се с ръце над главата и покрусено огледа кабинета. Беше хубаво помещение с красива мраморна камина срещу широките двукрили прозорци, плътно затворени заради подранилия студ. Министър-председателят потрепери леко, изправи се, отиде до прозорците и погледна навън през рехавата мъглица, долепи се до стъклото. Точно тогава, както си стоеше с гръб към стаята, някой зад него се прокашля тихо.

Застина, долепил нос до собственото си уплашено отражение в тъмното стъкло. Познаваше това покашляне. Беше го чувал и преди. Много бавно се обърна с лице към празното помещение.

– Ехо! – каза министър-председателят в опит да изглежда по-храбър, отколкото всъщност беше.

За кратък миг си позволи невъзможната надежда, че никой няма да му отговори. Но веднага чу глас, отсечен и решителен, който заговори сякаш четеше предварително подготвено изявление. Идваше – както министър-председателят разбра още при първото покашляне – откъм дребния мъж с вид на жаба и с дълга сребриста перука, изобразен на малката мръсна маслена картина в далечния ъгъл на кабинета.

– До министър-председателя на мъгълите. Налага се да се срещнем. Бъдете така любезен да отговорите незабавно. Искрено ваш, Фъдж.

Мъжът от картината изчаквателно погледна министър-председателя.

– Хм... – подхвана той, – вижте какво... за мен не е много удобно... очаквам телефонно обаждане... от президента на...

– Може да се отложи – отсече веднага портретът.

Сърцето на министър-председателя се сви. Точно от това се беше опасявал.

– Но аз наистина се надявах да разговарям...

– Ще уредим президентът да забрави за обаждането. Ще ви звънне утре вечер – каза дребният мъж. – Бъдете така любезен незабавно да отговорите на господин Фъдж.

– Аз... ох... добре – склони без желание министър-председателят. – Добре, ще се видя с Фъдж.

Бързо се върна при писалището, като пътем оправи вратовръзката си. Тъкмо беше седнал и си беше лепнал на лицето нещо, което би трябвало да изглежда като спокойно, невъзмутимо изражение, когато в

празната камина под мраморната полица лумнаха яркозелени пламъци. Като се опитваше да не издава и следа от изненада или тревога, министър-председателят загледа как вътре в пламъците се появява възпълен мъж, който шеметно се върти. След секунди мъжът вече стоеше на красивия старинен килим и стиснал в ръка бледолимонено бомбе, се зае да изтръсква пепелта по ръкавите на дългата си мантия на тънки райета.

– Ах... министър-председателю – рече Корнелиус Фъдж и закричи с протегнатата ръка към него. – Радвам се да ви видя отново.

Министър-председателят не можеше да отвърне със същото, без да си криви душата, затова си замълча. Изобщо не се радваше да види Фъдж – редките му появи, освен че сами по себе си бяха откровено притеснителни, обикновено означаваха, че е дошъл да му съобщи някакви много лоши новини. А и този път Фъдж определено изглеждаше угрижен. Беше по-слаб, по-плешив и по-прошарен, изражението му беше унило. Министър-председателят беше виждал и преди политици с такова изражение и то никога не вещаеше нищо добро.

– С какво мога да ви бъда полезен? – попита той, като се ръкува съвсем вяло с Фъдж и му махна да седне на най-твърдия стол пред писалището.

– И аз не знам откъде да започна – измънка Фъдж, като притегли стола, седна на него и сложи върху коленете си лимоненото бомбе. – Каква седмица, каква седмица...

– И вашата ли беше тежка? – сковано се поинтересува министър-председателят, с което се надяваше да подскаже, че и без допълнителната порция от Фъдж му се е струпало достатъчно много в чинията.

– Да, разбира се – потвърди Фъдж, после уморено разтърка очи и сурово погледна министър-председателя. – Имах същата седмица като вас, министър-председателю. Брокдейлският мост... убийствата на Бонс и Ванс... да не говорим за бедствието в графствата югозападно от Лондон.

– Вие... хм... вашите... исках да кажа, да не би някои от вашите хора да са... да са замесени в тези... в тези неща?

Фъдж изгледа министър-председателя със свъсени вежди.

– Разбира се, че са замесени! – потвърди той. – Несъмнено сте разбрал какво точно се случва.

– Аз... – поколеба се домакинят.

Точно заради този вид поведение толкова мразеше посещенията на Фъдж. В края на краищата беше министър-председател и не му беше

приятно да го карат да се чувства като невеж ученик. Това започна още от първата им среща през първата му вечер като министър-председател. Помнеше я, сякаш е било вчера, и знаеше, че споменът ще го преследва, докато е жив...

Стоеше сам в същия този кабинет и се наслаждаваше на победата, удържана след толкова години на мечти и кроежи, когато – точно както тази вечер – чу зад себе си покашляне. Обърна се и видя как грозният малък портрет проговори и оповести, че министърът на магията щял да дойде да му се представи.

Министър-председателят си помисли, естествено, че заради дългата кампания и напрежението около изборите е започнал да превърта. Направо се вцепени от ужас, че портретът му говори, но това бе нищо в сравнение с обзелите го чувства, когато от камината изскочи някакъв тип, самопровъзгласи се за вълшебник и му стисна ръката. Не пророни и дума, докато Фъдж любезно обясняваше, че навсякъде по света и до ден-днешен тайно живеели магьосници и вещици, и го успокояваше да не се тревожи заради тях, понеже Министерството на магията било поело отговорност за цялата магьосническа общност и не допускало не-магьосническото население да научи за нея. Подчерта, че работата била тежка и включвала всичко – от правилата за отговорно използване на метлите до ограничаване на популацията от змейове (министър-председателят помнеше как на това място се бе вкопчил в бюрото, за да не падне). След това Фъдж потупа бащински по рамото министър-председателя, който още стоеше като онемял.

– Вие не се притеснявайте, по всяка вероятност няма да ме видите повече. Ще си позволя да ви безпокоя само ако при нас стане нещо наистина сериозно, нещо, което може да се отрази и на мъгълите, тоест на не-магьосническото население. През останалото време вие си вършете вашите дела, а ние – нашите. И съм длъжен да отбележа, че посрещате всичко това много по-добре от своя предшественик. Той се опита да ме изхвърли през прозореца, реши, че съм гнусен номер, който му е погодила опозицията.

На това място министър-председателят най-после си възвърна гласа.

– Значи не сте... *не сте* гнусен номер?

Това беше последната му отчаяна надежда.

– Не – спокойно потвърди Фъдж. – Опасявам се, че не съм. Виджте.

И превърна чашата му за чай в хамстер.

– Но... – поде с притаен дъх министър-председателят, след като бе

видял как чашата гризе ъгълчето на следващата му реч, – но защо... защо никой не ми е казал?

– Министърът на магията се разкрива само на онзи, който в момента е министър-председател на мъгълите – поясни Фъдж и пъкна магическата пръчка в сакото си. – Така според нас най-добре ще опазим тайната.

– Но защо тогава никой от предишните министър-председатели не ме е предупредил? – треперливо изхленчи премиерът.

Тук Фъдж направо се разсмя.

– Драги ми министър-председателю, *вие* ще кажете ли на някого?

Все така през смях хвърли в камината малко прах, стъпи в изумрудените пламъци и изчезна със свистене. Министър-председателят остана прав, без изобщо да се помръдва, и си даде сметка, че докато е жив, лично той не би дръзнал да спомене абсолютно на никого за тази среща, защото... кой ли би му повярвал?

Малко по малко започна да идва на себе си. Отначало се опита да си втълпи, че Фъдж наистина е бил халюцинация, предизвикана от недоспиването по време на изтощителната предизборна кампания. В напразен опит да се отърси от всякакво напомняне за тази притеснителна среща подари хамстера на възхитената си племенница и нареди на личния си секретар да свали портрета на дребния грозник, оповестил идването на Фъдж. За ужас на премиера обаче се оказа, че не е възможно да се махне портретът. След като няколко дърводелци, един-двама строители, един изкуствовед и министърът на финансите безуспешно се бяха мъчили да го смъкнат от стената, министър-председателят се отказа от опитите и просто избра да се надява, че до края на мандата му тази чудесия ще си остане неподвижна и безмълвна. Понякога беше готов да се закълне, че е видял с крайчеца на окоото как обитателят на картината се прозява или се чеше по носа, а един-два пъти дори излизаше от рамката и там не оставаше нищо, освен парче опънато мътнокафяво платно. Обаче се научи да не поглежда често към картината и ако все пак забележеше нещо подобно, твърдо си казваше, че е зрителна измама.

После, преди три години, в една вечер почти като тази, министър-председателят беше сам в кабинета си и портретът отново оповести предстояща поява на Фъдж, който изхвърча от камината мокър до кости и в състояние на доста сериозна паника. Още преди да бъде попитан защо мокри аксминтърския¹ килим, Фъдж започна да му говори развълнувано за някакъв затвор, за който министър-председателят не беше чувал никога, за мъж на име „Сериоз“ Блек, за нещо, което звучеше като

Хогуортс, и за някакво момче Хари Потър – но всичко това не означаваше за него абсолютно нищо.

– Току-що идвам от Азкабан – обясни задъхано Фъдж, след като изля голямо количество вода от периферията на бомбето в джоба си. – Насред Северно море, ужасен полет, да ви кажа... дименторите място не могат да си намерят – потрепери Фъдж, – никога досега не са допусkali бягство. При всички положения се почувствах длъжен да дойда при вас, министър-председателю. Блек е известен като мъгъллоубиец и нищо чудно да възнамерява отново да се присъедини към Вие-знаете-кой... но вие, разбира се, дори не знаете кой е Вие-знаете-кой! – Фъдж го погледна отчаяно и каза: – Добре, седнете, седнете де, дайте да ви почерпя нещо... пейнете едно уиски...

На министър-председателя му стана неприятно да го канят да седне в собствения му кабинет и на всичкото отгоре да го черпят със собственото му уиски, но въпреки това се подчини, Фъдж извади магическата си пръчка, измагьоса две големи чаши, пълни с кехлибарена течност, тикна едната в ръката на министър-председателя и притегли стол за себе си.

И говори повече от час. По едно време отказа да изрече на глас някакво име и го написа на парче пергамент, което пхна в свободната ръка на министър-председателя. Когато накрая стана да си върви, домакинят също се изправи.

– Значи смятате, че... – Той присви очи срещу името на листчето. – Лорд Вол...

– *Онзи-който-не-бива-да-се-назовава!* – изръмжа Фъдж.

– Извинявайте... значи смятате, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава е още жив, така ли?

– Ами Дъмбълдор твърди, че бил жив – потвърди Фъдж и пристегна под брадичката си мантията на тънки райета, – ние обаче така и не го открихме. Мен ако питате, не е опасен, освен ако не получи подкрепа, затова трябва да се безпокоим не заради него, а заради Блек. Ще отправите предупреждение, нали? Чудесно. Е, надявам се да не се виждаме повече, министър-председателю. Лека нощ!

Но се видяха отново. След по-малко от година в заседателната зала на правителството сякаш отгън земя изникна Фъдж с твърде изтормозен вид и съобщи на министър-председателя, че на Световното първенство

1. Имитация на персийски килим; първоначално такива килими се правели в град Аксминстър, графство Девъншир. – Б.пр.

по квидич (поне така беше прозвучало) са се получили някакви неприятности, в които са „замесени“ и мъгли, но министър-председателят да не се тревожел – знакът на Вие-знаете-кой бил видян отново, но това не означавало нищо, Фъдж бил сигурен, че случаят е единичен, и служба „Връзки с мъгълите“ вече се била заела с всички промени в паметта.

– О, щях да забравя! – беше добавил Фъдж. – За Тримагическия турнир внасяме от чужбина три змея и един сфинкс, което си е нещо обичайно, но от отдел „Регулация и надзор на магическите създания“ ми казаха, че според правилника сме длъжни да предупредим, ако вкарваме в страната крайно опасни същества.

– Аз... какво... *змейове* ли? – изпелтечи министър-председателят.

– Да, три на брой – потвърди Фъдж. – И един сфинкс. Е, пожелавам ви приятен ден.

Министър-председателят беше хранил плахата надежда, че змейовете и сфинксовете са най-неприятното, но къде ти! След по-малко от две години Фъдж отново беше излетял от огъня, този път с новината, че в Азкабан е имало масово бягство.

– Масово бягство ли? – повтори като прегракнал министър-председателят.

– Излишно е да се безпокоите, излишно е да се безпокоите! – извика Фъдж вече с единия крак в пламъците. – Ще ги върнем за нула време, просто реших, че е редно да знаете.

И още преди министър-председателят да успее да извика „Ама чакайте малко!“ Фъдж изчезна сред порой от искри.

Каквото и да разпространяваха печатът и опозицията, министър-председателят изобщо не беше глупак. Не му беше убягнало от вниманието, че въпреки уверенията на Фъдж от първата им среща сега се виждаха доста често, а самият Фъдж всеки път беше все по-притеснен. Колкото и да не му се мислеше за министъра на магията (или *Другия министър*, както го наричаше наум), не можеше да не се опасява, че при следващото изникване новините ще бъдат още по-страшни. Ето защо сегашната поява на Фъдж, който отново излезе от огъня чорлав, раздражителен и не на шега се учуди, че министър-председателят не знае точно причината за посещението му, май беше най-неприятното нещо през тази крайно тягостна седмица.

– Откъде да знам какво става в... в магьосническото общество? – тросна се министър-председателят. – Натоварен съм да управлявам държава и точно сега си имам достатъчно грижи и без...

– Ние имаме същите грижи – прекъсна го Фъдж. – Брокдейлският

мост не е рухнал просто защото не е издържал. Онова всъщност не беше ураган. Убийствата не са дело на мъгли. И семейството на Хърбърт Чорли ще бъде в по-голяма безопасност, ако той е далеч от него. В момента уреждаме да бъде приет в болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Ще бъде преместен там нощес.

– Какво... опасявам се, че... *какво?* – ревна министър-председателят.

Фъдж си пое дълбоко голяма глътка въздух и каза:

– Министър-председателю, наистина съжалявам, но съм длъжен да ви съобщя, че той се е завърнал. Онзи-който-не-бива-да-се-назовава отново е тук.

– Тук ли? Когато казвате „тук“... жив ли е? В смисъл...

Министър-председателят се помъчи да си спомни подробности от онзи ужасен разговор преди три години, Фъдж му беше разказал за магьосника, от когото всички се страхували най-много, магьосника, който бил извършил хиляда чудовищни престъпления, а после мистериозно изчезнал.

– Да, жив – потвърди Фъдж. – Всъщност... не знам... човек жив ли е, при положение че не може да бъде убит? Да ви призная, не разбирам и Дъмбълдор отказва да обясни като хората... но във всеки случай той със сигурност има тяло, ходи, говори и убива, значи за целите на нашето обсъждане можем да приемем, че е жив.

Министър-председателят не знаеше какво да каже, но заради упорития си навик да се стреми да изглежда добре осведомен по всички въпроси продължи с опитите да си спомни някакви подробности от предишните разговори с Фъдж.

– Сериоз Блек с... с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава ли е?

– Блек? Блек? – заповтаря объркан Фъдж, като завъртя бързо бомбето между пръстите си. – Имате предвид Сириус Блек ли? Брадата на Мерлин, не! Блек е мъртъв. Оказа се, че ние... че сме сбъркали за Блек. Всъщност е бил невинен. И не се е съюзявал с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. В смисъл... – добави той, сякаш се защитаваше, като завъртя още по-бързо бомбето, – всички доказателства сочеха... имахме над петдесет очевидци... но както вече казах, той е мъртъв. Всъщност убит. В сградата на Министерството на магията. Смятаме да проведем разследване...

За своя огромна изненада тук министър-председателят изпита мимолетен прилив на съжаление към Фъдж. То обаче почти веднага беше засенчено от проблесналото самодоволство, че макар да не умее да

изскача от камини, в никое от поверените му министерства не е извършвано убийство... поне досега...

Той почука скришом по дървеното писалище, а Фъдж продължи:

– Но Блек е само между другото. Най-важното е, министър-председателю, че сме във война и трябва да се вземат мерки.

– Във война ли? – повтори стреснат домакинът. – Не пресилвате ли малко нещата?

– Към Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се присъединиха неговите последователи, които през януари избягаха от Азкабан – поясни Фъдж още по-припрано и така въртеше бомбето, че то се превърна в размазано бледолимонено петно. – Откакто започнаха да действат открито, сеят след себе си опустошение. Брокдейлският мост... именно той го направи, министър-председателю, именно той заплаши, че ще има масови убийства на мъгли, ако не се откажа да го преследвам...

– Майко мила, значи *вие* сте виновен, че онези хора загинаха, а аз трябва да отговарям на въпроси за ръждясалите подпори, разядените от корозията температурни шевове и не знам още какво! – тросна се вбесен министър-председателят.

– Аз ли съм виновен? – почервения Фъдж. – Нима твърдите, че вие бихте се подчинил на такова изнудване?

– Може би не – натърти министър-председателят, изправи се и заснова напред-назад из помещението, – но щях да хвърля всички усилия, за да заловя изнудвача преди да успее да извърши такова злодейство.

– Наистина ли смятате, че не съм направил всичко възможно? – разгорещено подвикна Фъдж. – Всички аврори в министерството се опитаха – и продължават да се опитват – да го намерят и да задържат последователите му, но тук говорим за един от най-могъщите магьосници на всички времена, за магьосник, който от близо трийсет години се изплъзва и не може да бъде заловен.

– Очаквам да ми кажете, че пак той е причинил урагана в графствата югозападно от Лондон – заяви министър-председателят, който при всяка крачка се разяряваше все повече.

Беше вбесяващо, че е установил причината за всички ужасни бедствия, а не може да я съобщи на обществеността – щеше да стане по-лошо, отколкото да бъде обвинявано правителството.

– Не беше ураган – с отчаяние простена Фъдж.

– Моля? – излая министър-председателят, който вече направо тропаше с крак. – Изкоренени дървета, отнесени покриви, огънати стълбове

на уличното осветление, ужасни наранявания...

– Бяха смъртожадните – поясни Фъдж. – Последователите на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. И... подозираме, че е замесен и великан.

Министър-председателят спря като закован, сякаш се беше натъкнал на невидима стена.

– Замесено *какво*?

Фъдж се свъси.

– Последния път, когато искаше да ни вземе страха, той прибягна до услугите и на великани. Отдел „Дезинформация“ работи денонощно, изпратили сме екипи от забравители, които се опитват да променят спомените на всички мъгли очевидци, почти целият отдел „Регулация и надзор на магическите създания“ обикаля из Съмърсет, но все не можем и не можем да намерим великана... истинско бедствие.

– Не говорете така! – подвикна разгневен министър-председателят.

– Няма да отрека, че бойният дух в министерството е твърде нисък – продължи Фъдж. – А след всичко, което ни се струпа, изгубихме Амилия Боунс!

– Изгубихте кого?

– Амилия Боунс. Началник на отдел „Охрана на магическия ред“. Смятаме, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава вероятно я е убил лично, защото тя беше особено даровита магьосница, а и от всички улики се вижда, че се е съпротивлявала наистина ожесточено.

Фъдж се прокашля и очевидно с известно усилие спря да върти бомбето.

– Но за това убийство писаха и вестниците! – отбеляза министър-председателят, в миг забравил гнева си. – *Нашите* вестници де. Амилия Боунс... казваше се само, че била жена на средна възраст, която живееела сама. Убийството е било... ужасно, нали? Вдигна се доста шум. В полицията са озадачени.

Фъдж въздъхна.

– То оставаше да не са озадачени! Убита в стая, заключена отвътре. Ние пък знаем точно кой го е извършил, не че това ни помага да го заловим. А и Емелин Ванс, вие навярно не сте чувал за нея...

– Чувал съм, как да не съм чувал! – възкликна министър-председателят. – Убита е на две крачки оттук. Новината беше по първите страници на всички вестници: „*Погазване на закона и реда в задния двор на министър-председателя...*“

– И сякаш това не стига – прекъсна го Фъдж, който почти не го слушаше, – ами наоколо гъмжи от диментори, които нападат хората под

път и над път...

В едни по-щастливи времена това изречение щеше да си остане неразбираемо за министър-председателя, сега обаче той беше поосведомен.

– Мислех, че дименторите са надзиратели в затвора Азкабан? – попита той предпазливо.

– Да, бяха – уморено потвърди Фъдж. – Но вече не са. Дезертираха и се присъединиха към Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. Няма да се преструвам, че не е било удар за нас.

– Но вие май ми споменахте веднъж, че тези твари изсмукват надеждата и щастието на хората, нали? – попита министър-председателят и усети как го обзема ужас.

– Точно така. И се множат все повече. Оттам е и тази мъгла.

Министър-председателят се свлече с подкосени крака на най-близкия стол. Струваше му се, че ще припадне от мисълта за невидими твари, които върлуват из градове и села и сеят сред избирателите му отчаяние и безнадеждност.

– Виджте какво, Фъдж... трябва да предприемете нещо! Това е ваше задължение като министър на магията!

– Драги ми министър-председателю, нима наистина смятате, че след всичко това още съм министър на магията? Преди три дни бях уволнен! От половин месец цялото магьосническо общество надава вой да подам оставка. Откакто съм на този пост, никога не съм го виждал толкова сплотено – сподели Фъдж и направи храбър опит да се усмихне.

За миг министър-председателят не знаеше какво да каже. Колкото и възмутен да беше заради положението, в което бе поставен, му домъчня за мъжа срещу него, който сякаш се беше смалил.

– Наистина съжалявам – рече той накрая. – Мога ли да помогна с нещо?

– Много мило от ваша страна, министър-председателю, но не можете да помогнете с нищо. Тази вечер бях изпратен тук, за да ви осведомя за последния развой на събитията и да ви представя своя наследник на министерския пост. Мислех, че вече ще е пристигнал, но той, разбира се, е много зает, има да върши куп неща.

Фъдж се извърна към портрета на дребния грозник с дългата перука на сребърни букли, който си чоплеше в ухото с върха на пачето перо.

Портретът забеляза, че го гледа, и каза:

– Ще бъде тук всеки момент, довършва писмо до Дъмбълдор.

– Пожелавам му успех – рече Фъдж и за пръв път в думите му

прозвуча горчивина. – От половин месец пиша на Дъмбълдор по два пъти на ден, но той не отстъпва. Ако беше проявил готовност да убеди момчето, аз и досега сигурно щях да... е, Скримджър може би ще постигне повече.

Фъдж потъна в подчертано огорчено мълчание, но то почти веднага беше нарушено от портрета, който най-неочаквано заговори отсечено и официално:

– До министър-председателя на мъгълите. Настоявам за среща. Спешно е. Бъдете така любезен да отговорите незабавно. Руфъс Скримджър, министър на магията.

– Да, да, добре – отвърна съвсем объркан министър-председателят и почти не трепна, когато пламъците в камината отново станаха изумруденозелени, извисиха се и разкриха в сърцевината си втори въртящ се като пумпал магьосник, който след миг вече беше стъпил на старинния килим.

Фъдж се изправи. След кратко колебание министър-председателят стори същото, загледан как новопристигналият изтупва пепелта от дългата си черна мантия и се озърта.

Първото, което хрумна на министър-председателя, беше нелепата мисъл, че Руфъс Скримджър прилича на стар лъв. В гъстата му като грива червеникавокафява коса и рунтавите вежди се виждаха бели кичури, зад очилата с телени рамки проблясваха пронизващи жълтеникави очи и макар да понакуцваше, мъжът беше строен и стъпваше леко, като за отскок. Веднага създаваше впечатление за прозорливост и непреклонност и министър-председателят си каза, че е ясно защо в тези смутни времена магьосническото общество е предпочело за министър не Фъдж, а Скримджър.

– Приятно ми е – рече той учтиво и протегна ръка.

Скримджър я стисна бързо, докато оглеждаше помещението, после извади изпод мантията си магическа пръчка.

– Фъдж обясни ли ви всичко? – попита той, отиде с широка крачка при вратата и почука с пръчката по ключалката.

Министър-председателят чу как щраква и се заключва.

– Хм... да – потвърди той. – И ако нямате нищо против, предпочитам вратата да остане отключена.

– А аз предпочитам да не ни прекъсват – отсече Скримджър – или наблюдават – добави той, после насочи магическата пръчка към прозорците и пердетата ги закриха. – И така, аз съм зает човек, дайте направо по същество. Първо трябва да обсъдим вашата безопасност.

Министър-председателят се изпъчи и отвърна:

– Напълно доволен съм от охраната, която имам и сега, благодарая ви много...

– Е, ние не сме доволни – прекъсна го Скримджър. – На мъгълите няма да им се отрази добре, ако техният министър-председател попадне под проклятието Империиус. Новият ви секретар в кабинета отпред...

– Нямам намерение да се разделям с Кингзли Шакълболт, ако намерките за това – кипна министър-председателят. – Изключително способен е, отхвърля два пъти повече работа от другите...

– Защото е магьосник – обясни Скримджър без следа от усмивка. – Високообразован аврор, на когото е поверено да ви охранява.

– Ама чакайте! – протестира министър-председателят. – Не може току-така да си слагате ваши хора в моя екип, аз решавам кой ще работи при мен...

– Мислех, че сте доволен от Шакълболт – напомни хладно Скримджър.

– Аз... в смисъл... аз бях...

– Значи всичко е наред, нали?

– Аз такава... нямам нищо против, стига Шакълболт да се труди и занаят толкова... добре – изломоти министър-председателят, но Скримджър май изобщо не го слушаше.

– А сега за Хърбърт Чорли, вашия заместник. Онзи, който напоследък забавлява хората, като се прави на патица.

– Какво за него?

– Очевидно е под въздействието на лошо направено проклятие Империиус – обясни Скримджър. – Увредило е мозъка му, но и така може да бъде опасен.

– Само си квака човекът! – простена министър-председателят. – Със сигурност малко почивка... и ако не посяга толкова често към чашата...

– В момента го преглежда екип лечители от болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Досега се е опитал да удужи трима от тях – съобщи Скримджър. – Според мен е най-добре за известно време да го отстраним от мъгълското общество.

– Аз... добре... той ще се оправи, нали? – попита с тревога министър-председателят.

Скримджър само сви рамене и се запъти към камината.

– Е, това е всичко, което имах да казвам. Ще ви държа в течение, министър-председателю... Вероятно ще бъде твърде зает, за да идвам

лично, но в такива случаи ще пращам Фъдж. Той се съгласи да остане в качеството на съветник.

Фъдж се опита да се усмихне, но не се получи – изглеждаше така, сякаш го болеше зъб. Скримджър вече търсеше в джоба си тайнствения прашец, от който огънят ставаше зелен. Министър-председателят безнадеждно наблюдаваше двамата, после думите, които цяла вечер се бе мъчил да преглътне, най-сетне изскочиха от устата му:

– Но нали вие сте *вълшебници*! Знаете да правите магии! Със сигурност можете да намерите изход!

Скримджър се извърна бавно на място и с недоумение погледна Фъдж, който този път наистина успя да се усмихне и каза благо:

– Лошото е, министър-председателю, че другата страна също знае да прави магии.

При тези думи двамата вълшебници стъпиха един след друг в ярко-зеления огън и изчезнаха.

ГЛАВА ВТОРА „СПИНЪРС ЕНД“

На много километри оттам същата мразовита мъгла, напластила се пред прозорците на министър-председателя, се носеше над мръсна река, криволичеща между обрасли с храсти брегове, по които бяха изхвърлени какви ли не боклуци. Отгоре се извисяваше огромен комин, призрак и зловещ, реликва от изоставен завод. Не се чуваше нищо, освен шепота на черната вода; нямаше никакви признаци на живот, освен една измършавяла лисица, която се беше стрелнала надолу по брега, за да подуши обнадеждено опаковката от риба и пържени картофи във високата трева.

И тогава със съвсем тихо „лук“ край реката сякаш откън земя изникна слаба качулата сянка. Лисицата застина, уплашено вперила очи в странното ново явление. Сянката се огледа, сякаш за да се ориентира, после тръгна с леки бързи стъпки, а дългата ѝ мантия зашумоли по тревата.

С второ, но по-силно „лук“ изникна още една качулата сянка.

– Чакай!

От резкия вик лисицата се стресна и почти се долепи до пръстта под шубрака. После изскочи от скривалището си и хукна нагоре по склона. Блесна зелена светлина, чу се скимтеж и лисицата се просна мъртва на земята.

Втората сянка обърна с върха на обувката си животинката.

– Някаква лисица – каза успокоително изпод качулката женски глас. – Помислих си да не би някой аврор... Сиси, чакай!

Но първата сянка, която бе спряла за миг и се бе обърнала назад към блесналата светлина, вече се катереше по брега, където лисицата току-що бе паднала покосена.

– Сиси... Нарциса... чуй ме!

Втората жена настигна първата и я сграбчи за ръката, но тя я отскубна.

– Връщай се, Бела!

– Трябва да ме изслушаш.

– Чух те вече. Взела съм решение. Остави ме на мира.

Жената на име Нарциса се качи до горния край на брега, където стара ограда отделяше реката от тясна калдъръмена уличка. Бела я

последва веднага. Застанали една до друга, двете погледнаха отвъд пътя към редиците порутени тухлени къщи с мъртви невидящи прозорци в мрака.

– Тук ли живее? – презрително попита Бела. – Тук? В тия мъгълски коптори? Ние сигурно сме първите с такова потекло, които стъпват на това място...

Но Нарциса не я слушаше: беше се промушила през една пролука в ръждивата ограда и вече бързаше по пътя.

– Сиси, чакай!

Бела тръгна с развята мантия след нея и видя как тя хуква през уличка между къщите и излиза на друга, почти същата улица. Някои от уличните фенери бяха счупени и двете жени притичваха между петната светлина и непрогледен мрак. Втората жена настигна първата точно когато завиваше зад поредния ъгъл и този път успя да я хване за ръката и да я завърти кръгом, така че двете застанаха лице в лице.

– Не бива да го правиш, Сиси, не можеш да му се довериш...

– Черния лорд му се доверява, нали?

– Черния лорд... според мен той греша – рече задъхано Бела и за миг очите ѝ блеснаха под качулката, докато се оглеждаше да провери дали наистина са сами. – Предупредиха ни в никакъв случай да не казваме на никого за плана. Това е предателство спрямо Черния лорд...

– Пусни ме, Бела! – изръмжа Нарциса и извади изпод мантията магическа пръчка, която заплашително насочи към лицето на другата жена.

Тя само се изсмя.

– Сиси? Родната си сестра? Няма да посмееш...

– Вече няма нещо, което да не съм готова да направя – прошепна с истерична нотка в гласа Нарциса, после замахна с пръчката надолу като с нож и отново блесна светлина.

Бела пусна ръката на сестра си, сякаш се беше опарила.

– *Нарциса!*

Ала Нарциса се беше втурнала нататък. Като разтриваше ръката си, нейната преследвачка отново тръгна подире ѝ, но на известно разстояние, и двете навлязоха още по-навътре в безлюдния лабиринт от тухлени къщи. Накрая Нарциса забърза по улица с името „Спинърс Енд“, над която високият заводски комин беше надвиснал като великански предупредителен пръст. Стъпките ѝ кънтяха по плочника, докато подминаваше заковани с дъски или счупени прозорци и накрая стигна до последната къща, където през пердетата на една от приземните стаи се

процеждаше мъждива светлинка.

Вече беше почукала на вратата, когато Бела я настигна, ругаейки едва чуто. Двете зачакаха – бяха леко задъхани и долавяха миризмата на мръсната река, носена от нощния ветреца. След малко чуха движение зад вратата и тя се пооткрехна. През процепа ги погледна мъж, който почти не се виждаше – мъж с дълга черна коса, разделена като завеса около лицето му с жълтеникава кожа и черни очи.

Нарциса рязко смъкна качулката. Беше толкова бледа, че сякаш си я рече в тъмнината, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба и ѝ придаваше вид на удавница.

– Нарциса! – възкликна мъжът, докато отваряше вратата малко по-широко, така че светлината да пада върху двете жени. – Каква приятна изненада!

– Сивиръс – прошепна тя напрегнато, – може ли да поговорим? Спешно е.

– Разбира се.

Той се дръпна и я пусна да влезе в къщата. Сестра ѝ, която още не си беше свалила качулката, я последва.

– Снейп! – тросна се тя, докато минаваше покрай него.

– Белатрикс! – отвърна мъжът и устните му се извиха в леко подигравателна усмивка, после с щракване затвори вратата след тях.

Бяха влезли направо в малка всекидневна, която приличаше на тъмна килия с облицовани с вата стени. Те бяха изцяло покрити с рафтове с книги, повечето подвързани със стара черна или кафява кожа. В езерцето слаба светлина, хвърляно от свещта във висящия от тавана светилник, бяха плътно наредени диван с протрита дамаска, овехтяло кресло и разнебитена маса. Помещението имаше занемарен вид, сякаш обикновено в него не живееше никой.

Снейп покани с ръка Нарциса да седне на дивана. Тя смъкна мантията, метна я встрани и седна, вторачена в белите си треперещи ръце, които стискаше в скута си. Белатрикс свали качулката по-бавно. За разлика от русокосата си сестра тя беше смугла, с подпухнали клепачи и волева брадичка и докато вървеше, за да застане зад Нарциса, не сваляше поглед от Снейп.

– Е, с какво мога да ви бъда полезен? – попита той, след като се разположи в креслото срещу двете сестри.

– Ние... сами сме, нали? – пошушна бързо Нарциса.

– Да, разбира се. Е, Опаш е тук, но гнидите не ги броим.

Насочи магическата пръчка към стената от книги зад себе си – там

с трясък се отвори скрита врата към тясно стълбище, където като вцепенен стоеше дребен мъж.

– Както вече очевидно си разбрал, Опаш, имаме гости – лениво провлачи Снейп.

Мъжът слезе сгърбен по последните няколко стъпала и пристъпи в стаята. Имаше малки воднисти очички и остър нос, беше си лепнал върху лицето неприятна превзета усмивка. Лявата му ръка милваше дясната, върху която сякаш бе надянал лъскава сребърна ръкавица.

– Нарциса! – рече той пискливо. – И Белатрикс! Колко очарователно...

– Опаш ще ни донесе нещо за пиене, ако пожелаете, разбира се – каза Снейп. – И после ще се върне в стаята си.

Опаш трепна, сякаш домакинът го беше замерил с нещо.

– Не съм ти слуга! – изписка той, като избягваше погледа на Снейп.

– Така ли? Бях останал с впечатлението, че Черния лорд те е пратил тук да ми помагаш.

– Да, да ти помагам... а не да ти наливам пиенето... и да ти чистя къщата!

– Нямах представа, Опаш, че копнееш за по-опасни задачи – отвърна мазно Снейп. – Лесно може да се уреди, ще поговоря с Черния лорд...

– Ако искам, и сам мога да си говоря с него.

– Разбира се, че можеш – подигравателно се усмихна Снейп. – Но междувременно ни донеси нещо за пиене. Малко от виното на домашните духчета.

Опаш се поколеба за миг, явно му се искаше да възрази, после се обърна и излезе през втора скрита врата. Чуха се тракане и звънтеж на чаши. След броени секунди той се върна с поднос, върху който имаше прашна бутилка и три чаши. Остави го на разнебитената маса и побърза да излезе, като затръшна след себе си покритата с книги врата.

Снейп напълни трите чаши с кървавочервено вино и подаде на всяка от сестрите. Нарциса пророни дума на благодарност, а Белатрикс не каза нищо и продължи да го гледа намръщено. Това явно не го извади от равновесие, напротив – той изглеждаше по-скоро развеселен.

– За Черния лорд! – Снейп вдигна чашата и я изпи на един дъх.

Сестрите сториха същото. Снейп напълни отново чашите им.

Докато взимаше своята, Нарциса каза припряно:

– Извинявай, Сивиръс, че ти се изгърсвам така, но трябваше непременно да те видя. Мисля, че само ти можеш да ми помогнеш...

Снейп вдигна ръка да я спре, после отново насочи магическата си пръчка към скритата врата към стълбището. Чуха се силен трясък и писк, а сетне и бързите стъпки на Опаш обратно към стълбите.

– Извинявайте – рече Снейп. – Напоследък си е създал навика да подслушва по вратите и не разбирам защо го прави... Та какво казваше, Нарциса?

Тя потрепери, пое дълбоко въздух и подхвана отново:

– Знаем, Сивиръс, че не би трябвало да съм тук, бях предупредена да не казвам нищо на никого, но...

– В такъв случай си длъжна да си държиш езика зад зъбите! – изръмжа Белатрикс. – Особено в тази компания!

– В тази компания ли? – язвително повтори Снейп. – Как да го разбирам, Белатрикс?

– Че ти нямам доверие, Снейп, и ти много добре го знаеш.

Нарциса издаде звук, нещо като сух хлип, и зарови лице в дланите си. Снейп остави чашата си на масата и отново седна, отпусна ръце върху страничните облегалки на креслото и се усмихна срещу смръщеното лице на Белатрикс.

– Според мен, Нарциса, не е зле да чуем какво намира да каже Белатрикс. Това ще ни спести досадните прекъсвания. Е, продължавай, Белатрикс – подкани той. – И защо нямаш доверие в мен?

– По сто причини! – заяви тя високо, като излезе иззад дивана и остави с трясък чашата си върху масата. – Откъде ли да започна! Къде беше, когато Черния лорд изгуби мощта си? Защо нито веднъж не се опита да го намериш, след като той изчезна? Какво правеше през всичките тези години, докато си живуркаше под крилото на Дъмбълдор? Защо попречи на Черния лорд да вземе философския камък? Защо не се върна веднага след като Черния лорд се въздигна? Къде беше преди няколко седмици, когато водихме битка, за да вземем пророчеството за Черния лорд? И защо, Снейп, Хари Потър е още жив, при положение че е в ръцете ти вече пет години?

Тя замълча, гърдите ѝ се повдигаха учестено, страните ѝ бяха поруменели. Зад нея Нарциса седеше неподвижно, с все още скрито зад дланите лице.

Снейп се усмихна.

– Преди да ти отговоря... о, да, Белатрикс, смятам да ти отговоря! А ти ще предадеш думите ми на другите, които шушукат зад гърба ми и разпространяват небивалици за измяна към Черния лорд! Та преди да ти отговоря, нека аз на свой ред те попитам нещо. Нима наистина смяташ,

че Черния лорд не ми е задал всеки от тези въпроси? И нима наистина смяташ, че ако не съм успял да му дам удовлетворителни отговори, ще седя тук и ще си приказвам с теб?

Тя се поколеба.

– Знам, че той ти вярва, но...

– Според теб греша? Или аз по някакъв начин съм го измамил? Заблудил съм Черния лорд, най-великия магьосник, най-добрия легилимант, когото светът някога е виждал?

Белатрикс не каза нищо, но за пръв път като че ли се посмути. Снейп реши да не я притиска. Вдигна пак чашата, отпи и продължи:

– Попита ме къде съм бил, когато Черния лорд е изгубил мощта си. Бях там, където той ми беше наредил – в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, защото Черния лорд искаше да следя Албус Дъмбълдор. Предполагам, знаеш, че приех да стана преподавател именно по заповед на Черния лорд?

Тя кимна едва забележимо и отвори уста, но Снейп я изпревари.

– Питаш защо не съм се опитал да го намеря, когато изчезна. По същата причина като Ейвъри, Йаксли, семейство Кароу, Грейбек, Луциус – той леко наклони глава към Нарциса – и мнозина други. Бях убеден, че с него е свършено. Не се гордея с това, сбърках, но... ако той не беше простил на всички нас, които по онова време изгубихме вяра в него, сега щеше да има съвсем малко последователи.

– Щеше да има мен! – разпалено подвикна Белатрикс. – Мен! Заради него гних толкова години в Азкабан.

– Да, наистина възхитително – отегчено рече Снейп. – Е, ти не му беше от голяма полза в тъмницата, но постъпката ти безспорно беше благородна...

– Постъпката! – изпищя тя, в яростта си изглеждаше леко луда. – Докато аз търпях дименторите, ти си стоеше в „Хогвортс“ и се правеше на верен домашен любимец на Дъмбълдор!

– Е, не съвсем – спокойно възрази Снейп. – Той отказваше да ми повери часовете по защита срещу Черните изкуства. Явно смяташе, че ще се върна към миналото си... ще се изкуша да поема пак по стария път.

– Такава ли е жертвата, която си направил за Черния лорд – не си преподавал любимия си предмет? – изсмя се Белатрикс подигравателно. – Защо, Снейп, остана там през цялото това време? За да следиш Дъмбълдор по заповед на господар, когото си смятал за мъртъв?

– Не точно – отговори Снейп, – въпреки че Черния лорд е доволен,

задето не съм напуснал поста си. Когато се върна, бях готов да му предоставя за Дъмбълдор сведения, събирани в продължение на шестнайсет години – такъв подарък за „добре дошъл“ със сигурност е по-полезен от безкрайните спомени колко неприятно е било в Азкабан...

– Но ти все пак остана...

– Да, Белатрикс, останах – натърти Снейп и в тона му за пръв път се прокрадна нотка на нетърпение. – Имах хубава работа, която предпочетох пред вероятността да ме затворят в Азкабан. Задържаха смъртожадните наред. Благодарение на защитата, която ми осигури Дъмбълдор, избегнах тъмницата, за мен това беше само добре дошло и аз се възползвах. Повтарям: Черния лорд не недоволства, че съм останал там, не виждам защо го правиш ти. Ако не ме лъже паметта, след това ме попита – продължи той малко по-високо, понеже Белатрикс даваше всички признаци, че ще го прекъсне, – защо съм застанал между философския камък и Черния лорд. Лесно е да ти отговоря. Той не знаеше дали може да ми се довери. Точно като теб смяташе, че от верен смъртожаден съм се превърнал в блюдолизец на Дъмбълдор. Беше в окаяно състояние, съвсем изнемошял, делеше тялото на посредствен магьосник. Не смееше да се разкрие пред бившия си съюзник от страх да не го издаде пред Дъмбълдор или в министерството. Наистина съжалявам, че не ми се довери. Щеше да си възвърне мощта цели три години по-рано. А така единственото, което виждах, беше как онзи алчен и недостоен тип Куиръл се опитваше да открадне камъка и признавам – направих всичко по силите си да му попреча.

Устата на Белатрикс се изкриви, сякаш беше глътнала доза горчиво лекарство.

– Но ти не отиде при него, когато той се завърна, не полетя веднага щом усети, че Черния знак пламти...

– Точно така. Отидох два часа по-късно. По заповед на Дъмбълдор.

– На Дъмбълдор ли? – подхвана тя възмутено.

– Помисли! – подкани отново нетърпеливо Снейп. – Мисли! Като изчаках два часа, само два часа, си осигурих да остана шпионин в „Хогвортс“! Оставих Дъмбълдор да отсъди, че се връщам при Черния лорд само защото самият той ми е наредил, и оттогава имам възможност да предавам сведения за Дъмбълдор и за Ордена на феникса! Разсъди сама, Белатрикс, от няколко месеца Черния знак ставаше все по-силен, аз знаех, че Черния лорд е на път да се завърне, всички смъртожадни го знаехме! Разполагах с достатъчно време да реша какво да правя, да обмисля следващия си ход, да избягам като Каркаров, нали? Уверявам те,

първоначалното недоволство на Черния лорд заради моето забавяне изчезна напълно, когато обясних, че съм му останал верен, макар Дъмбълдор да ме смята за негов човек. Да, Черния лорд мислеше, че съм го напуснал окончателно, ала грешеше.

– Но с какво си бил полезен? – подвикна присмехулно Белатрикс. – Какви полезни сведения сме получили от теб?

– Сведенията се предават направо на Черния лорд – отвърна Снейп. – Щом той е решил да не ги споделя с теб...

– Черния лорд споделя с мен всичко – изстреля начаса Белатрикс. – Нарича ме най-вярната, най-преданата...

– Така ли? – възкликна Снейп, като се постара в гласа му да прозвучи едва доловимо неверие. – Така ли те нарича и след провала в министерството?

– Аз нямам вина! – пламна Белатрикс. – В миналото Черния лорд ми е поверявал най-свидното... ако Луциус не беше...

– *Как смееш...* как смееш да обвиняваш мъжа ми! – изсъска тихо и страховито Нарциса, вперила поглед в сестра си.

– Безсмислено е да търсим вина у един или у друг – спря ги помирително Снейп. – Станалото станало.

– Но не и с твоє участие! – разфуча се Белатрикс. – Не, теб отново те нямаше, когато ние се излагахме на какви ли не опасности, нали, Снейп?

– Беше ми заповядано да не се включвам – уточни той. – Може би не си съгласна с Черния лорд и смяташ, че Дъмбълдор нямаше как да забележи преминаването ми на страната на смъртожадните срещу Ордена на Феникса? И извинявай, но понеже спомена нещо за опасности... вие се изправихте срещу шестима тийнейджъри, нали?

– Както много добре знаеш, не след дълго към тях се присъединиха половината от Ордена – изръмжа Белатрикс. – А като говорим за Ордена, и досега ли твърдиш, че не можеш да разкриеш къде точно се намират шабквартирата им?

– Аз не съм Пазител на тайната, не мога да изрека името на мястото. Мисля, знаеш как действа магията, нали? Черния лорд е доволен от сведенията, които му предоставям за Ордена. Както вероятно си се досетила, именно благодарение на тях наскоро бе заловена и убита Емелин Ванс, пак те със сигурност са допринесли за отстраняването на Сириус Блек, но признавам, че заслугата за премахването му принадлежи изцяло на теб.

Той наклони глава и вдигна наздравица в нейна чест. Изражението

й не омекна.

– Избягваш последния ми въпрос, Снейп. Хари Потър. През последните пет години можеше да го убиеш по всяко време. Не го направи. Защо?

– Обсъждала ли си въпроса с Черния лорд? – поинтересува се Снейп.

– Той... напоследък ние... питам *теб*, Снейп!

– Ако бях убил Хари Потър, Черния лорд нямаше да може да използва кръвта му, за да се въздигне и да стане непобедим...

– Твърдиш, че си предвидил как той ще се възползва от момчето! – презрително подметна Белатрикс.

– Не твърдя нищо, изобщо не съм знаел какво възнамерява да прави Черния лорд, вече признах, че го смятах за мъртъв. Просто се опитвам да обясня защо Черния лорд не съжалява, че Хари Потър е останал жив до онзи момент миналата година...

– Но ти защо го остави жив?

– Не ме ли разбра? Само благодарение на Дъмбълдор, който ме зачитаваше, избегнах Азкабан! Нима не си съгласна, че ако бях убил любимия му ученик, щях да го настроя срещу себе си? Но има и друго. Нека ти напомня, че когато Потър постъпи в „Хогоуртс“, още се ширеха какви ли не небивалици за него – слухове, че самият той е велик черен магьосник и точно затова е оцелял, когато Черния лорд го е нападнал. Същност мнозина от някогашните последователи на Черния лорд смятаха, че може би точно Потър е знамето, около което трябва да се сплотим отново. Признавам си, беше ми любопитно и далеч не бях склонен да го убивам щом кракът му стъпи в замъка. Много бързо, разбира се, ми стана ясно, че Потър изобщо няма изключителна дарба. Измъквал се е доста пъти невредим просто защото му е провървяло и са му помогнали по-талантливи приятели. Той е посредствен във висша степен, но въпреки това е нахален и самонадеян, какъвто навремето беше баща му. Направих всичко по силите си да го изхвърлят от „Хогоуртс“, където според мен не му е мястото, но да го убия или да допусна да бъде убит пред очите ми? Щях да постъпя глупаво, ако бях поел такъв риск, при положение че Дъмбълдор беше съвсем наблизо.

– И след всичко това очакваш от нас да повярваме, че Дъмбълдор не се е усъмнил нито веднъж? – учуди се Белатрикс. – Че няма представа на чия страна си в действителност и безусловно ти вярва?

– Играя ролята си добре – поясни Снейп. – Освен това забравяш най-голямата слабост на Дъмбълдор: той винаги вярва в доброто у

хората. Когато скоро след времето, което прекарах със смъртожадните, постъпих на работа при него като преподавател, му разказах някакви врели-некипели, че се разкайвам горчиво, и той ме прие с отворени обятия – макар че, както вече споменах, все не ме допускаше до Черните изкуства. Дъмбълдор е бил и продължава да бъде велик магьосник... о, да, така е – натърти Снейп, защото Белатрикс издаде презрителен звук на несъгласие, – признава го и Черния лорд. С радост обаче трябва да кажа, че Дъмбълдор остарява. Дуелът с Черния лорд миналия месец го разтърси. И досега страда от тежко нараняване, защото реакциите му вече са по-бавни. Но през всичките тези години той не е преставал да вярва на Сивиръс Снейп и точно заради това съм толкова ценен за Черния лорд.

Белатрикс пак гледеше недоволно, макар че явно не знаеше какъв друг удар да нанесе на Снейп. Той се възползва от нейното мълчание и се обърна към сестра ѝ.

– И така... дошла си да ме молиш за помощ, Нарциса.

Тя го погледна, на лицето ѝ беше изписано неприкрито отчаяние.

– Да, Сивиръс. Аз... смятам, че единствено ти можеш да ми помогнеш, няма към кого друг да се обърна. Луциус е в затвора и... – Тя затвори очи и изпод миглите ѝ се търкулнаха две големи сълзи. – Черния лорд ми забрани да говоря за това – продължи Нарциса, без да отваря очи. – Желанието му е никой да не узнава за неговия план... Той е... строго поверителен. Но...

– Щом ти е забранил, не бива да говориш – спря я начаса Снейп. – Думата на Черния лорд е закон.

Нарциса ахна, сякаш я беше залял със студена вода. За пръв път, от както беше влязла в къщата, Белатрикс изглеждаше доволна.

– Ето на! – подвикна тя победоносно на сестра си. – Дори Снейп ти го казва: щом са ти забранили да говориш, длъжна си да мълчиш!

Снейп обаче беше станал – отиде при малкия прозорец, надзърна между пердетата към безлюдната улица, после пак ги дръпна с рязко движение. Обърна се свъсен с лице към Нарциса.

– По една случайност съм посветен в плана – пророни той тихо. – Аз съм сред малцината, на които Черния лорд го е доверил. Но ако не знаех тайната, Нарциса, ти щеше да извършиш страшно предателство спрямо Черния лорд.

– Бях сигурна, че знаеш – отвърна тя и задиша по-свободно. – Той, Сивиръс, ти има такова доверие...

– Ти знаеш за плана? – възкликна Белатрикс и задоволяването,

изписало се за миг по лицето ѝ, бе изместено от възмущение. – *Ти знаеш?*

– Естествено! – потвърди Снейп. – Но с какво искаш да ти помогна, Нарциса? Ако си въобразяваш, че мога да убедя Черния лорд да се откаже, избий си го от главата, няма никаква надежда.

– Сивиръс – прошепна жената, а по бледите ѝ страни се заплъзгаха сълзи. – Синът ми... единственият ми син...

– Драко би трябвало да се гордее – вметна бездушно Белатрикс. – Черния лорд му оказва голяма чест. И съм длъжна да отбележа за Драко: той не се опитва да се измъкне и да не изпълни своя дълг, очевидно се радва, че има възможност да се докаже, развълнуван е от мисълта да...

Нарциса се разплака на глас, без да сваля изпълнени с молба очи от Снейп.

– Само защото е на шестнайсет години и не подозира какво му се готви! Защо, Сивиръс? Защо точно моят син? Прекалено опасно е! Това е възмездие за грешката на Луциус, знам си аз!

Снейп не отговори. Извърна се, за да не гледа сълзите ѝ, сякаш бяха нещо неприлично, но нямаше как да се престори, че не я е чул.

– Заради това е избрал Драко, нали? – настоя Нарциса. – За да накаже Луциус.

– Ако Драко се справи – отвърна Снейп все така без да я поглежда, – ще бъде почитан повече от всички други.

– Но той няма да се справи! – изхлипа жената. – Как ще се справи, щом самият Черен лорд...

Белатрикс ахна – Нарциса явно губеше самообладание.

– Исках просто да кажа, че... че досега никои не е успял... Сивиръс... моля те... ти винаги си бил любимият учител на Драко... стар приятел си на Луциус... умолявам те... любимец си на Черния лорд, неговият най-доверен съветник... нали ще поговориш с него и ще го убедиш...

– Черния лорд не може да бъде убеден, а аз не съм чак толкова глупав да опитвам – отсече Снейп. – Не мога да се преструвам, че Черния лорд не е ядосан на Луциус. Той беше длъжен да се справи. Допусна да го заловят заедно с още доста хора и на всичкото отгоре не успя да вземе пророчеството. Да, Черния лорд е разгневен, Нарциса, силно разгневен.

– Значи съм права, избрал е Драко като разплата! – задави се жената. – Той не иска Драко да успее, нарочил го е да го убият, докато се

опитва да изпълни задачата.

Снейп не отговори и Нарциса очевидно изгуби и малкото задръжки, които ѝ бяха останали. Изправи се, със залитане отиде при Снейп и се вкопчи в мантията му. Доближи лицето си до неговото, така че сълзите ѝ се застичаха по гърдите му, и простена:

– Ти ще се справиш. Точно ти, Сивиръс, ще успееш вместо Драко. Разбира се, че ще успееш, и Черния лорд ще те възнагради прещедро, както никого от нас...

Снейп я хвана за китките и махна ръцете ѝ, впити в него. Погледна мокрото ѝ от сълзите лице и проточи бавно:

– Според мен Черния лорд има предвид точно това – в крайна сметка да го направя аз. Но е решил първо Драко да опита. Ако момчето се справи, което е малко вероятно, аз ще остана още известно време в „Хогуортс“ и ще продължа да изпълнявам полезната си роля на шпионин.

– С други думи, за Черния лорд е все едно дали Драко ще загине!

– Той е много разгневен – повтори тихо Снейп. – Така и не чу пророчеството. А ти, Нарциса, знаеш не по-зле от мен, че Черния лорд не прощава лесно.

Тя се свлече, падна в краката му, продължи да хлипа и да стене и на пода.

– Синът ми... единственият ми син...

– Би трябвало да се гордееш! – подвикна безпощадно Белатрикс. – Ако имах синове, щях с радост да ги жертвам в служба на Черния лорд!

Нарциса изписка отчаяно и започна да скубе дългата си руса коса. Снейп се приведе, хвана я за ръцете и след като я издърпа да стане, я поведе обратно към дивана. После ѝ наля още вино и насила сложи чашата в ръката ѝ.

– Престани, Нарциса. Пийни. Чуй ме.

Тя се поуспокои и треперливо отпи от виното, като разля малко по себе си.

– Може би ще успея... да помогна на Драко.

Жената изправи гръб – беше пребледняла като платно и гледаше с широко отворени очи.

– Сивиръс... о, Сивиръс... наистина ли ще му помогнеш? Нали ще го наглеждаш и ще внимаваш да не пострада?

– Мога да опитам.

Тя плъзна чашата по масата, свлече се от дивана и коленичи в кратката на Снейп. После обхвана ръката му с длани и я притисна до устните си.

– Ако си там да го пазиш... ще се закълнеш ли, Сивиръс? Ще положиш ли Нерушимата клетва?

– Нерушимата клетва ли?

Снейп я гледаше с безизразно, непроницаемо лице, затова пък Белатрикс нададе ликуващ кикот.

– Не чу ли, Нарциса? О, той щял да опита, не се и съмнявам... обичайните кухи думи, обичайното клинчене... о, по заповед на Черния лорд, естествено!

Снейп не я погледна. Черните му очи бяха вперени в сините очи на Нарциса, която продължаваше да плаче и да стиска ръката му.

– Разбира се, ще положи Нерушимата клетва – промълви той тихо. – Сестра ти може би ще се съгласи да ни стане Скрепител.

Белатрикс зяпна. Снейп се наведе и коленичи срещу Нарциса. Под смаяния поглед на Белатрикс двамата слепиха десни длани.

– Трябва ти магьосническата пръчка, Белатрикс – хладно напомни Снейп.

Тя я извади все така изумена.

– Доближи се малко – подкани Снейп.

Белатрикс пристъпи напред, застана над двамата и допря върха на пръчката до техните длани. Нарциса заговори:

– Обещаваш ли, Сивиръс, да бдиш над сина ми Драко, докато той се опитва да изпълни повелята на Черния лорд?

– Обещавам – отговори Снейп.

От магическата пръчка се стрелна езиче бляскав пламък, който се усука като нажежена до червено жичка около ръцете им.

– Обещаваш ли, че доколкото ти е възможно, ще го пазиш да не пострада?

– Обещавам.

Пръчката изстреля второ огнено езиче, което се омота с първото и двете образуваха красива светеща плетеница.

– И ако се наложи... ако ти се стори, че Драко ще се провали – прошепна Нарциса (ръката на Снейп в нейната трепна, но той не я дръпна), – обещава ли да извършиш онова, което Черния лорд е възложил на сина ми?

За миг настана мълчание. Белатрикс ги гледаше с широко отворени очи, без да отмества пръчката от ръцете им.

– Обещавам – отсече Снейп.

Изуменото лице на Белатрикс се озари в червено, когато третият огнен език, лумнал от пръчката, се усука с другите два и обхвана

сключените ръце на Снейп и Нарциса здраво като въже, като огнена змия.

ГЛАВА ТРЕТА ЗАВЕЩАНИЕТО И НЕЖЕЛАНИЕТО

Хари Потър хъркаше силно. Близо четири часа беше седял на стола до прозореца в стаята си и беше гледал притъмнялата улица, докато накрая заспа с опряно в студената рамка лице, с накривени очила и с широко отворена уста. Кръгчето пара, което дъхът му оставяше върху стъклото, блещукаше в оранжевото сияние на уличния фенер, а изкуствената светлина беше изсмукала от лицето му цялата руменина и то изглеждаше призрачно под гъстата чорлава черна коса.

Стаята беше осеяна с какви ли не вещи и боклуди. По пода се виждаха совешки пера, огризки от ябълка и обвивки от бонбони, сред измачканите мантии върху леглото бяха метнати небрежно няколко книги със заклинания, а в езерцето светлина върху бюрото лежаха разпилени вестници. Заглавието от първата страница на един от тях тръбеше:

ХАРИ ПОТЪР: ИЗБРАНИЯ?

И досега се ширят слухове за тайнственото произшествие, разиграло се наскоро в Министерството на магията, по време на което Онзи-който-не-бива-да-се-назовава е бил забелязан отново.

„Не ни е разрешено да говорим за това, не ме питайте“ – заяви снощи на излизане от министерството един развълнуван забравител, който не пожела да се представи.

Въпреки това високопоставени източници от министерството потвърдиха, че произшествието е станало в прословутата Зала с пророчества.

Макар че вълшебниците, говорители на министерството, и досега отказват дори да потвърдят съществуването на такова място, все повече представители на магьосническата общност са убедени, че смъртожадните, които бяха затворени в Азкабан с присъди за проникване с взлом и опит за кражба, са се опитали да откраднат едно от пророчествата. Естеството на това пророчество не е известно, но често изказвано предположение го свързва с Хари Потър – единствения човек, за когото се знае, че е оживял след смъртоносното проклетие и освен това същата вечер е бил в министерството. Някои стигат дотам да наричат Потър „Избрания“

защото са убедени, че според пророчеството той е човекът, способен да ни избави от Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

Не се знае къде точно се намира сега това пророчество, ако то изобщо съществува, въпреки че (следва на 2 стр., колона 5)

Заглавието от първата страница на друг от вестниците гласеше:

СКРИМДЖЪР НАСЛЕДЯВА ФЪДЖ

Почти цялата първа страница беше запълнена от голяма черно-бяла снимка на човек с гъста като лъвска грива коса и състарено лице. Снимката се движеше – мъжът махаше с ръка към тавана.

Руфъс Скримджър, бивш началник на служба „Аврори“ към Отдела за охрана на магическия ред, наследи Корнелиус Фъдж като министър на магията. Магьосническата общност като цяло посрещна с одобрение назначаването му за министър, макар че броени часове след като той встъпи в длъжност, плъзна мълвата за разногласия между новия министър и Албус Дъмбълдор, токущо възстановен като главен съдия на Магисъбора.

Представители на Скримджър признаха, че веднага след като поел висшата длъжност, той се е срещнал с Дъмбълдор, но отказа да коментират обсъжданите въпроси. Знае се, че Албус Дъмбълдор е (следва на 3 стр., колона 2)

Вляво от тази страница имаше друга, сгъната така, че да се вижда дописката със заглавие „*МИНИСТЕРСТВОТО ГАРАНТИРА БЕЗОПАСНОСТТА НА УЧЕНИЦИТЕ*“.

Днес новоназначеният министър на магията Руфъс Скримджър даде изявление за строгите мерки, които министерството взима за осигуряване безопасността на учениците, които тази есен ще се завърнат в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“.

„По очевидни причини министерството няма да огласява в подробности намеренията си“ – изтъкна министърът, но въпреки това вътрешен източник потвърди, че крайните мерки за сигурност включват защитни магии и заклинания, различни видове контрапроклетия и малък отряд за бързо реагиране, съставен от

аврори, чиято единствена задача ще бъде охраната на училище „Хогвортс“.

Почти всички заинтересовани са успокоени от непреклонното отношение на новия министър към сигурността на учениците. Госпожа Августа Лонгботъм сподели: „Моят внук Невил, който по една случайност е добър приятел на Хари Потър и през юни се е сражавал в министерството рамо до рамо с него срещу смъртожадните...“

Нататък обаче дописката не се четеше, защото върху нея беше оставен голям кафез за птици. В него беше затворена прелестна полярна сова. Тя властно оглеждаше с кехлибарените си очи стаята и от време на време извърщаше глава към хъркащия си господар. Един-два пъти изтрака нетърпеливо с човка, но Хари бе потънал в дълбок сън и не я чу.

Точно в средата на стаята беше оставен голям куфар. Капакът му беше отворен сякаш в очакване, но куфарът бе почти празен, ако не броим забравеното старо бельо, бонбоните, празните шишенца от мастило и счупените пачи пера, покрили дъното. Наблизо на пода беше метната морава брошура, в горния край на която пишеше:

Разпространява се по поръчка на Министерството на магията

КАК ДА ЗАЩИТИТЕ ДОМА И СЕМЕЙСТВОТО СИ ОТ ТЪМНИТЕ СИЛИ

В последно време магьосническата общност е застрашена от организация, представяща се като смъртожадните. Ако спазвате посочените по-долу прости правила за безопасност, ще защитите от нападение себе си, семейството си и своя дом.

1. Съветваме ви да не напускате домовете си сами.

2. Призоваваме към особена бдителност в часовете след настъпване на нощта. Когато е възможно, постаарайте се да се приберете преди да падне мрак.

3. Проверете мерките за сигурност около къщата си, уверете се, че всички членове на семейството ви знаят как да се предпазят в случай на необходимост със защитно заклинание и хамелеонизираща магия, както и групово магипортиране, ако в семейството има ненавършили пълнолетие.

4. Съгласувайте мерките за сигурност с близките си приятели и роднини, за да разкривате смъртожадни, които чрез многоликостта си са приели чужд облик (виж 2 стр.).

5. Ако забележите, че някой член на семейството, колега, приятел или съсед се държи необяснимо, незабавно се свържете с представители на Силите за охрана на магическия ред. Възможно е той да е под въздействието на проклятието Империиус (виж 4 стр.).

6. Ако над някоя жилищна или друга сграда се появи Черния знак, НЕ ВЛИЗАЙТЕ В НЕЯ и незабавно се свържете със служба „Аврори“.

7. Привидения с неустановен произход биха могли да означават, че смъртожадните използват инферии². Следва да съобщите НЕЗАБАВНО в министерството, ако видите или срещнете инферии.

Хари изсумтя насън, лицето му се плъзна с два-три сантиметра по рамката на прозореца и очилата му се изкривиха още повече, но той не се събуди. Будилникът, който беше поправил преди няколко години, тиктакаше силно върху перваза и показваше единайсет без една минута. До него имаше парче пергамент, изписано със ситен наклонен почерк, което момчето държеше в отпуснатата си ръка. Откакто писмото беше пристигнало преди три дни като здраво стегнат свитък, Хари го беше чел толкова често, че сега то бе съвсем плоско.

Драги Хари,

Ако ти е удобно, този петък в единайсет вечерта ще дойда на „Привит Драйв“ номер четири, за да те отведа в „Хралупата“, където си поканен да прекараш остатъка от ваканцията.

В случай че си съгласен, ще се радвам и ако ми помогнеш в начинание, с което се надявам да се заема на път за „Хралупата“. Ще ти обясня по-подробно, когато се видим.

Бъди така любезен да изпратиш отговор по същата сова. Надявам се да се видим в петък.

Искрено твой
Албус Дъмбълдор

Въпреки че вече знаеше писмото наизуст, Хари го беше поглеждал

2. От „inferi“ (лат.) – обитатели на подземното царство. – Б.пр.

крадешком през няколко минути още от седем часа тази вечер, когато бе заел позиция при прозореца в стаята си – оттук „Привит Драйв“ се виждаше сравнително добре и в двете посоки. Знаеше, че е безсмислено да чете отново и отново думите на Дъмбълдор – както бе помолен, беше изпратил потвърждение по същата сова и сега единственото, което му оставаше да прави, беше да чака: Дъмбълдор или щеше да дойде, или нямаше да дойде.

Хари обаче не си беше приготвил багажа. Струваше му се прекалено хубаво, за да бъде истина, че само след две седмици в компанията на семейство Дърсли ще бъде избавен от тях. Все не можеше да се отърси от чувството, че нещо ще се обърка – отговорът му до Дъмбълдор ще се изгуби, Дъмбълдор ще бъде възпрепятстван и няма да дойде да го вземе или пък ще се окаже, че писмото изобщо не е от него, а е някакъв гаден номер, шега или капан. Хари не намери сили да си приготви багажа при мисълта, че може да се наложи отново да вади нещата от куфара. Само с едно беше признал, че все пак е възможно да замине – затвори полярната си сова Хедуиг на сигурно място в кафеза.

Голямата стрелка на часовника достигна цифрата дванайсет и точно в този миг уличният фенер пред прозореца угасна.

Хари се събуди, сякаш внезапният мрак бе сигнал за тревога. Намести припряно очилата си, допря нос до стъклото и се взря в паважа. По алеята в градината се движеше висока сянка с дълго развято наметало.

Хари подскочи като ударен от ток, катурна стола и се зае да мята в куфара всичко, което се изпречи пред очите му. Точно когато напъха вътре комплект магьоснически мантии, две книги със заклинания и пакетче чипс, на входната врата се позвъни.

Вуйчо му Върнън изкрещя от всекидневната долу:

– Кой, да го вземат мътните, ми идва посред нощ?

Хари застина, както държеше в едната ръка месингов телескоп, а в другата – чифт маратонки. Съвсем беше забравил да предупреди семейство Дърсли, че може да дойде Дъмбълдор. Изпадна в паника, но и го напуши смях. Той прескочи куфара и рязко отвори вратата на стаята точно когато долу гърлен глас каза:

– Добър вечер! Вие сигурно сте господин Дърсли. Предполагам, Хари ви е споменал, че ще мина да го взема.

Хари се втурна надолу по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж, но някъде по средата внезапно спря – от дългия си опит знаеше, че при всички случаи е за предпочитане да не е в обсега на

вуйчо си. На вратата стоеше висок слаб мъж с дълги до кръста сребристи коса и брада. На гърбавия му нос бяха закрепени очила с рамки като полумесеци, беше облечен с дълго черно пътно наметало и островърха шапка. Върнън Дърсли, чиито мустаци бяха не по-малко рунтави от мустациите на Дъмбълдор, макар и черни, и чието облекло беше кафеникавочервен халат, се втренчи в посетителя сякаш не можеше да повярва на малките си очички.

– Ако се съди от изумения ви изненадан вид, Хари явно не ви е предупредил, че ще дойда – отбеляза благо Дъмбълдор. – Но да приемем, че сте ме поканили най-радушно в дома си. Неразумно е в тези смутни времена да стоим прекалено дълго на входната врата. – Той енергично прекрачи прага и затвори вратата след себе си. – Доста време мина от предишното ми посещение – продължи Дъмбълдор и приведе към вуйчо Върнън гърбавия си нос. – Длъжен съм да отбележа, че агапантусите ви са се хванали много добре.

Върнън Дърсли не каза и дума. Хари изобщо не се съмняваше, че той ще си възвърне говора, и то скоро – туптящата вена на слепоочието му достигаше опасна точка, – ала нещо у Дъмбълдор като че ли временно го беше оставило без дъх, може би неприкритата вълшебност на появата му. Но дори вуйчо Върнън навярно беше доловил, че пред него стои мъж, на когото е много трудно да се окаже натиск.

– О, добър вечер, Хари! – поздрави Дъмбълдор, като го погледна с изключително доволно изражение иззад очилата. – Отлично, отлично!

Тези думи като че ли извадиха вуйчо Върнън от унеса. Беше осъзнал, че макар да е замесен, не може да си има вземане-даване с човек, който поглежда Хари и възкликва „отлично“.

– Не искам да бъда груб... – подхвана той с тон, който всъщност придаваше на всяка сричка заплаха за грубост.

– Но за съжаление възмутително често наблюдаваме прояви на неволна грубост – мрачно завърши вместо него Дъмбълдор. – По-добре не казвайте нищо, драги ми човече. А, това сигурно е Петуния.

Кухненската врата се беше отворила и пред тях застана лелята на Хари с гумени ръкавици и пенъоар над нощницата – очевидно тъкмо се беше заела да забърше както винаги преди лягане всички повърхности в кухнята. По лицето ѝ с конски черти не бе изписано нищо друго, освен стъписване.

– Албус Дъмбълдор – оповести новодошлият, след като вуйчо Върнън пропусна да го представи. – Поддържали сме кореспонденция, разбира се. – На Хари му се стори странно Дъмбълдор да напомня по този

начин на леля Петуния, че веднъж ѝ бе изпратил опасно писмо, но жената не оспори израза. – А това трябва да е синът ви Дъдли.

Точно в този миг Дъдли беше надзърнал през вратата на всекидневната. Голямата му русолява глава, показала се от яката на раираната пижама, изглеждаше чудато, като откъсната от тялото, той беше зяпнал от учудване и страх. Дъмбълдор поизчака малко – явно за да провери дали някой от семейство Дърсли ще каже нещо, – но тъй като мълчанието се проточи, накрая се усмихна.

– Да приемем ли, че сте ме поканили във всекидневната си?

Докато Дъмбълдор минаваше покрай Дъдли, той се дръпна като попарен, за да му направи път. Хари, който още стискаше телескопа и маратонките, скочи от последните няколко стъпала и влезе подир Дъмбълдор, който се беше разположил във фотьойла най-близо до огъня и оглеждаше обстановката с любопитно добродушно изражение. Изобщо не се вписваше тук.

– Тръгваме ли, професоре? – попита тревожно Хари.

– Да, тръгваме, но първо трябва да обсъдим някои неща – отвърна Дъмбълдор. – И предпочитам да не го правим на открито. Ще злоупотребим още съвсем малко с гостоприемството на леля ти и вуйчо ти.

– Така ли?

Върнън Дърсли също беше влязъл в стаята, Петуния надничаше зад рамото му, а Дъдли се бе спотаил зад двамата.

– Да, така – простичко каза Дъмбълдор.

Извади магическата пръчка толкова бързо, че Хари почти не я видя, замахна нехайно с нея и диванът се понесе към тримата Дъдли, чукна ги отзад в коленете и те се свлякоха на купчина върху него. Още едно замахване с пръчката, и диванът се върна на обичайното си място.

– Защо да не се чувстваме удобно! – рече благо Дъмбълдор.

Докато той прибираще магическата пръчка в джоба си, Хари видя, че ръката му е почерняла и изсъхнала, сякаш плътта по нея е била изгорена.

– Какво ви се е случило?

– После, Хари – каза Дъмбълдор. – Седни, моля те.

Хари се разположи на другия фотьойл, като предпочете да не поглежда тримата Дърсли, които сякаш бяха онемели от изумление.

– Предполагам, че ще ми предложите нещо освежително – обърна се Дъмбълдор към вуйчо Върнън, – но всичко дотук ме кара да мисля, че това е било граничещ с глупостта оптимизъм.

Трето трепване на магическата пръчка, и във въздуха изникнаха

прашна бутилка и пет чаши. Бутилката се наклони и напълни с прещедра доза медена на цвят течност всяка от чашите и те се понесоха към присъстващите в стаята.

– Най-пивката медовина на Мадам Розмерта, отлежала е в дъбови бъчви – обясни Дъмбълдор, като вдигна чашата към Хари, който хвана своята и също отпи.

Никога дотогава не беше вкусвал подобно нещо, но му се услади невероятно. Тримата Дърсли се спогледаха уплашено и се опитаха да не обръщат никакво внимание на чашите, което си беше голямо постижение, защото те ги побутваха леко отстрани по главите. Хари не успя да се пребори с подозрението, че Дъмбълдор се забавлява.

– Е, Хари – обърна се директорът към него, – пред нас възникна трудност, за която ние се надяваме да ни помогнеш. Под „ние“ имам предвид Ордена на Феникса. Първо обаче съм длъжен да ти кажа, че преди седмица беше намерено завещанието на Сириус – той е приписал на теб всичко, което притежаваше.

Главата на вуйчо Върнън се извърна, но Хари не го погледна, нито се сети какво друго да каже, освен:

– А, така ли! Добре.

– Като цяло всичко си е ясно – продължи Дъмбълдор. – Към сметката си в „Гринготс“ добавяш значителна сума в злато, наследяваш и цялото имущество на Сириус. Донякъде затруднително в завещанието е...

– Кръстникът му да не е умрял? – попита на висок глас от дивана вуйчо Върнън. Дъмбълдор и Хари се извърнаха и го погледнаха. Сега чашата медовина го почукваше доста настойчиво отстрани по главата, но той се опита да я отпъди. – Умрял ли е? Кръстникът му де...

– Да – потвърди Дъмбълдор. Не попита Хари защо не е споделил със семейство Дърсли. – Затруднителното е – продължи той, сякаш не са го прекъсвали, – че Сириус ти е завещал и площад „Гримолд“ номер дванайсет.

– Къща ли е наследил? – взе да подпитва алчно вуйчо Върнън, присвил малките си очички, но никой не му отговори.

– Можете и занаят да я използвате за щабквартира – предложи Хари. – Все ми е едно. Вземете я, наистина не я искам.

Ако зависеше от него, за нищо на света не би стъпил отново на площад „Гримолд“ номер дванайсет. Струваше му се, че докато е жив, ще го преследва споменът как Сириус обикаля самичък из тъмните стаи с дъх на мухъл, затворен в къща, която отчаяно искаше да напусне.

– Много щедро от твоя страна – отвърна Дъмбълдор. – Но

временно сме се изнесли оттам.

– Защо?

– Ами защото – поясни Дъмбълдор, без да обръща внимание на мърморенето на вуйчо Върнън, когато упоритата чаша сега честичко почукваше отгоре по темето, – в рода Блек е прието къщата да се наследява по пряка линия, от следващия мъж с името Блек. Сириус беше последният в рода, тъй като по-малкият му брат Регулус е починал преди него, а и двамата нямаха деца. Той е заявил недвусмислено, че държи къщата да стане твоя, но е напълно възможно върху нея да тегне заклинание или магия, за да не се допусне тя да премине във владение на някой, който не е чистокръвен.

В съзнанието на Хари като светкавица блесна ясният образ на майката на Сириус, която пищеше и ругаше от портрета на стената в коридора на площад „Гримолд“ номер дванайсет.

– Не се и съмнявам – рече той.

– И аз – съгласи се Дъмбълдор. – И ако такава магия съществува, собствеността върху къщата вероятно ще премине към най-възрастния от живите роднини на Сириус, което в нашия случай означава братовчедка му Белатрикс Лестранж.

Без да съзнава какво прави, Хари скочи на крака, а телескопът и маратонките върху коленете му тупнаха на пода. И таз добра, Белатрикс Лестранж, убийцата на Сириус, да наследи неговата къща!

– Не! – отсече той.

– Е, и ние очевидно предпочитаме тя да не я получава – каза спокойно Дъмбълдор. – Но нещата са твърде сложни. Не знаем например дали магиите, които самите ние направихме на къщата, за да стане неотбележима, продължават да действат и сега, когато неин собственик вече не е Сириус. Нищо чудно Белатрикс да се появи всеки момент на прага. Наложил се, естествено, да се изнесем, докато всичко се изясни.

– Но как ще разберете дали ми е разрешено да я наследя?

– За щастие има прост начин да проверим – отвърна Дъмбълдор.

Той остави празната си чаша върху масичката до фотьойла, но още преди да е сторил каквото и да било, вуйчо Върнън се разкрещя:

– *Ще ги махнете ли тези проклети неща от нас?*

Хари се извърна натам: и тримата Дърсли се бяха снишили с ръце върху главите, трите чаши подскачаха нагоре-надолу по черепите им, а съдържанието им хвърчеше във всички посоки.

– О, ужасно съжалявам! – рече учтиво Дъмбълдор и отново вдигна магическата пръчка. И трите чаши изчезнаха. – Но знаете ли, добрите

обноски изискваха да ги изпие.

Вуйчо Върнън имаше вид на човек, който ще се пръсне от насъбралите се в него обидни отговори. Той обаче само се сви между възглавниците по дивана до леля Петуния и Дъдли и мълчеше, впил свинските си очички в магическата пръчка на Дъмбълдор.

– Ако наистина си наследил къщата – продължи директорът, след като се извърна отново към Хари, сякаш вуйчо Върнън изобщо не се е обаждал, – си наследил и...

Той замахна за пети път с пръчката. Чу се силно „лук“ и се появи домашно духче с нещо като зурла вместо нос, с грамадни прилепови уши и огромни кръвясали очи, беше облечено в мърляви дрипи и се беше свило върху мъхестия килим на семейство Дърсли. Леля Петуния нададе писък, от който можеше да ти настръхне косата – откакто се помнеше, в къщата ѝ не беше влизала по-мръсна твар, – Дъдли дръпна от пода едрите си боси розови ходила и ги вдигна едва ли не над главата си, да не би тази гнусотия да вземе да се покачи по долнището на пижамата му, а вуйчо Върнън ревна:

– Това пък какво е!

– Крийчър – довърши Дъмбълдор.

– Няма пък, няма пък, няма пък! – изграчи домашното духче почти толкова силно, както и вуйчо Върнън, като тропаше с дългите си криви ходила и си дърпаше ушите. – Крийчър е на госпожица Белатрикс, о, да, Крийчър е на рода Блек, Крийчър си иска новата господарка, Крийчър няма да ходи при това хлапе Потър, няма пък, няма пък, няма пък...

– Както сам виждаш, Хари – опита се Дъмбълдор да надвика домашното духче, което продължаваше да вряска „няма пък, няма пък, няма пък“, – Крийчър проявява известно нежелание да стане твоя собственост.

– Все ми е едно – повтори Хари, като гледаше с погнуса домашното духче, което се гърчеше и тропаше с крак. – Не го искам.

– Няма пък, няма пък, няма пък...

– Предпочиташ да го преотстъпиш на Белатрикс Лестранж? Не забравяй, че последната година Крийчър е живял в щабквартирата на Орде на на феникса.

– Няма пък, няма пък, няма пък...

Хари се втрени в Дъмбълдор. Знаеше, че няма да разрешат на Крийчър да живее при Белатрикс Лестранж, но му се повдигаше при мисълта да бъде господар на твар, която е предала Сириус, и да носи отговорност за нея.

– Заповядай му нещо – подкани Дъмбълдор. – Ако наистина е станал твоя собственост, ще бъде длъжен да се подчини. Ако ли не, ще се наложи да измислим някакъв друг начин да го държим далеч от законната му господарка.

– Няма пък, няма пък, няма пък, **НЯМА ПЪК!**

Гласът на Крийчър се беше извисил до писък. Хари не се сети какво друго да му нареди, освен:

– Млъквай, Крийчър!

За миг Крийчър доби вид сякаш се задушава. Хвана се за гърлото, като продължаваше яростно да движи устни, очите му щяха да изскочат. След няколко секунди на трескави опити да си поеме въздух той се просна по лице на килима (леля Петуния изврещя) и заудря с ръце и крака по пода – беше изпаднал в мъчителен, но напълно безмълвен пристъп.

– Е, това улеснява нещата – отбеляза бодро Дъмбълдор. – Сириус очевидно е знаел какво прави. Ти си законният собственик на площад „Гримолд“ номер дванайсет и на Крийчър.

– Длъжен ли съм... да го задържа при мен? – вцепени се от ужас Хари, докато Крийчър продължаваше да се мята в краката му.

– Не, ако не искаш – отговори Дъмбълдор. – Бих могъл да ти предложа да го изпратиш в „Хогуортс“ да работи в кухнята. Така другите домашни духчета ще го държат под око.

– Да – с облекчение се съгласи Хари, – точно така ще направя. Хм... Крийчър, заповядвам ти да отидеш в „Хогуортс“ и да работиш в кухнята заедно с другите домашни духчета.

Крийчър, който сега се беше проснал по гръб с ръце и крака във въздуха, изгледа отдолу Хари с възможно най-силната ненавист, сетне изчезна с поредното звучно „лук“.

– Чудесно – каза Дъмбълдор. – Трябва да поговорим и за хипогрифа Бъкбийк. Откакто Сириус загина, за него се грижи Хагрид, но сега Бъкбийк е твой, така че, ако предпочиташ нещо друго...

– Не – побърза да го спре Хари, – нека остане при Хагрид. Мисля, че Бъкбийк би искал това.

– Хагрид ще се зарадва – усмихна се Дъмбълдор. – Беше много щастлив, когато го видя отново. Между другото, за да предпазим Бъкбийк, решихме поне засега да му дадем ново име – Уидъруинг³, макар и да се съмнявам в министерството да се досетят, че това е хипогрифът,

3. Букв. „изсъхнали криле“ (англ.) – Б.пр.

когото някога са осъдили на смърт. Е, Хари, пригответи ли си багажа?

– Аз не...

– Съмняваше се, че ще дойда ли? – прозорливо предположи Дъмбълдор.

– Ей сега ще довърша – рече припряно Хари и побърза да вземе падналия телескоп и маратонките.

Отне му малко повече от десет минути да намери всичко, което му трябваше, а накрая успя да издърпа изпод леглото мантията невидимка, затегна запушалката на шишенцето с многоцветно мастило и натисна капака на куфара, та вътре да се побере и котелът. После, стиснал куфара в едната ръка и кафеза с Хедуиг в другата, се върна долу.

Разочарова се, че Дъмбълдор не го чака в антрето – значи трябваше да се върне отново във всекидневната.

Всички мълчаха. Дъмбълдор си тананикаше тихо и очевидно се чувстваше като у дома си, обстановката обаче бе нажежена и Хари не посмя да погледне семейство Дърсли, когато каза:

– Вече съм готов, професоре.

– Чудесно – рече Дъмбълдор. – И накрая още нещо. – Той отново се извърна към тримата Дърсли. – Както безспорно знаете, догодина Хари става пълнолетен...

– А, не! – възрази леля Петуния. Обаждаше се за пръв път, откакто Дъмбълдор беше пристигнал.

– Моля? – попита вежливо той.

– Не, не става пълнолетен. Хари е един месец по-малък от Дъдли, а Дъдърко ще навърши осемнайсет чак по-догодина.

– А! – възкликна благо Дъмбълдор. – Но ние в магьосническия свят ставаме пълнолетни на седемнайсет години.

Вуйчо Върнън промърмори „Глупава работа!“ ала Дъмбълдор не му обърна внимание.

– И така, както вече знаете, магьосникът на име Лорд Волдемор се завърна в страната. Сега магьосническото общество е в състояние на открита война. Днес Хари, когото Лорд Волдемор се е опитвал да убие нееднократно, е в по-голяма опасност, отколкото в онзи ден преди петнайсет години, когато го оставих пред вратата ви с писмо, в което разказах за убийството на майка му и баща му и изразих надежда, че вие ще се грижите за него като за роден син. – Дъмбълдор замълча и макар да не показва видими признаци на гняв и гласът му остана ведър и спокоен, Хари усети как от него лъха студ и забеляза, че тримата Дърсли са се приближили мъничко един към друг. – Вие не изпълнихте молбата ми.

Никога не сте се отнасяли с Хари като със син. От вас той не е виждал нищо друго, освен презрение и често пъти жестокост. Най-доброто, което може да се каже, е, че поне са му били спестени ужасните вреди, които сте нанесли на злощастното момче между вас.

И леля Петуния, и вуйчо Върнън се огледаха инстинктивно, сякаш очакваха да видят някой друг, а не Дъдли, който се беше стушил помежду им.

– Ние... сме се държали зле с Дъдърко? Ама вие какво... – разфуча се въбесен вуйчо Върнън, но Дъмбълдор вдигна пръст, за да наложи тишина – тишина, която сякаш поразил вуйчо Върнън до степен да онемее.

– Магията, която направих преди петнайсет години, осигурява на Хари мощна защита, докато все още може да нарича тази къща свой дом. Колкото и нещастен да се чувства тук, колкото и нежелан да е, колкото и лошо да се отнасяте с него, вие поне му осигурихте – макар и от немай-къде, – покрив над главата. Тази магия ще престане да действа веднага щом Хари навърши седемнайсет години, с други думи – щом стане мъж. Моля ви само за едно: да му разрешите да се завърне в къщата още само веднъж, преди седемнайсетия си рожден ден – това ще бъде залог, че дотогава защитата ще действа.

И тримата Дърсли не казаха нищо. Дъдли се беше понавъсил, сякаш още се мъчеше да се сети кога са се държали зле с него. Вуйчо Върнън изглеждаше така, сякаш нещо е заседнало в гърлото му, но виж, леля Петуния бе странно развълнувана.

– Е, Хари... време е да тръгваме – рече накрая Дъмбълдор, а после стана и поприглади дългото си черно наметало. – До нови срещи! – каза той на тримата Дърсли, но ако се съдеше по вида им, те явно предпочиташа този миг да не идва никога.

Магьосникът свали за поздрав шапката си и изхвърча от стаята.

– Довиждане! – припряно рече Хари на роднините си и последва Дъмбълдор, който бе спрял при куфара му със закрепения отгоре кафез на Хедуиг.

– Точно сега тези неща ще ни пречат – заяви Дъмбълдор и отново извади магическата пръчка. – Ще ги пратя в „Хралупата“, да ни чакат там. Но си вземи мантията невидимка... за всеки случай.

Хари я издърпа с известно затруднение от куфара, като се постара Дъмбълдор да не вижда каква бъркотия е вътре. Напъха я във вътрешния джоб на якето си, а Дъмбълдор размаха магическата пръчка и куфарът изчезна ведно с кафеза и Хедуиг. Той замахна за пореден път с пръчката и входната врата се отвори към прохладния мъглив мрак.

– А сега, Хари, да поемем в нощта по следите на този вятърничав изкусител – приключението!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ХОРАС СЛЪГХОРН⁴

От няколко дни нямаше миг, в който Хари да е бил буден и да не се е надявал отчаяно Дъмбълдор наистина да дойде и да го отведе, а сега, когато двамата тръгнаха по улица „Привит Драйв“, той определено се чувстваше неловко. Никога не беше разговарял надълго с директора извън „Хогвортс“, между тях обикновено имаше писалище. Освен това в съзнанието му постоянно нахлуваше споменът за последната им среща лице в лице, който само изостряше притесненията му: тогава Хари се беше разкрещял и на всичкото отгоре се бе постарал да изпотроши доста от най-ценните вещи на Дъмбълдор.

Директорът обаче изглеждаше съвсем спокоен.

– Нека магическата пръчка ти е подръка, Хари – рече му той ведро.

– Но аз мислех, че не ми е разрешено да правя магии извън училището.

– Ако ни атакуват – уточни Дъмбълдор, – позволявам ти да приложиш всички контразащитни и контрапроклетия, за които се сетиш. Все пак ми се струва, че тази вечер може и да не се страхуваш от нападения.

– Защо, професоре?

– Защото си с мен – недвусмислено отговори Дъмбълдор. – Това, Хари, е достатъчно.

В края на „Привит Драйв“ той внезапно спря.

– Още не си се явявал на изпит по магипортиране, нали? – попита директорът.

– Не – потвърди Хари. – Мислех, че трябва да съм навършил седемнайсет години.

– Точно така – съгласи се Дъмбълдор. – В такъв случай се хвани за ръката ми, ама много здраво. За лявата, ако не възразяваш... както забеляза, в момента ръката ми за магическата пръчка е доста крехка.

Хари се вкопчи в китката, която Дъмбълдор доближи до него.

– Чудесно – одобри директорът. – Е, да тръгваме.

Хари усети как ръката на Дъмбълдор му се изплъзва и я стисна двойно по-силно, след миг обаче всичко почерня и той почувства мощен

4. От „slug“ – гол охлюв, плужек, и „horn“ – рог, тръба (англ.). – Б.пр.

натиск от всички страни: едва си поемаше дъх, около гърдите му сякаш се стегнаха железни обръчи, очните му ямки – аха да хлътнат навътре в главата, а тъпанчетата на ушите му като че ли потъгнаха по-надълбоко в черепа, после...

Хари няколко пъти вдъхна дълбоко от студения ношен въздух и отвори насълзени очи. Имаше чувството, че току-що са го проврили през много тесен гумен маркуч. Минаха няколко секунди, докато разбере, че улица „Привит Драйв“ е изчезнала. Сега двамата с Дъмбълдор стояха на някакъв безлюден селски площад, в средата на който имаше стар паметник на загиналите във войната и няколко пейки. След като разсъдъкът му догони сетивата, Хари осъзна, че току-що се е магипортирал за пръв път в живота си.

– Добре ли си? – попита Дъмбълдор, като го гледаше угрижено отгоре. – Необходимо е да мине малко време, докато свикнеш с усещането.

– Добре съм си – отвърна Хари и разтърка ушите си, които сякаш насила бяха напуснали „Привит Драйв“. – Но все пак май предпочитам метлите.

Дъмбълдор се усмихна, пристегна пътното наметало още малко около врата си и подкани:

– Насам!

Закрачи бодро покрай празна странноприемница и няколко къщи. Според часовника на близката църква приближаваше полунощ.

– Я ми кажи, Хари – подхвана възрастният магьосник. – Белегът... боли ли те изобщо?

Хари несъзнателно вдигна ръка към челото си и разтърка мълние-видния белег.

– Не – отговори той, – и аз това се чудя. Мислех си, че сега, когато Волдемор си възвърна мощта, ще ми пари постоянно.

Вдигна очи към Дъмбълдор и видя по лицето му доволно изражение.

– Аз пък си мислех точно обратното – каза директорът. – Лорд Волдемор най-после е проумял колко опасно е да имаш достъп до мислите и чувствата му. Както личи, сега прилага срещу теб оклумантика.

– Е, аз не се оплаквам – заяви Хари, понеже не му липсваха нито тревожните сънища, нито стряскащите мигове на прозрения в съзнанието на Волдемор.

Завиха и подминаха телефонна кабина и автобусна спирка с навес. Хари отново погледна изкосо Дъмбълдор.

– Професоре!

– Да, Хари!

– Ъъ... къде точно се намираме?

– Това, Хари, е китното селце Бъдли Бабъртън.

– И какво търсим тук?

– О, да, разбира се, не ти обясних – отвърна Дъмбълдор. – Е, вече не помня колко пъти през последните години ми се е налагало да го казвам, но отново не ни достига един преподавател. Дойдохме тук, за да убедим един мой стар колега да се откаже от пенсията и да се върне в „Хогуортс“.

– А аз как мога да помогна, господин директоре?

– Е, мисля, че все ще има някаква полза и от теб – рече мъгляво възрастният магьосник. – Тук наляво, Хари.

Тръгнаха по стръмна тясна улица между две редици къщи. Всичките прозорци бяха тъмни. И тук се усещаше упоритият странен студ, сковал от две седмици „Привит Драйв“. Хари си спомни за дименторите, хвърли бърз поглед през рамо и за по-сигурно стисна магическата пръчка в джоба си.

– Професоре, а не можеше ли да се магипортираме направо в къщата на стария ви колега?

– Не го направихме, защото щеше да е точно толкова невъзпитано, както да избиеш входната врата – поясни Дъмбълдор. – Добрите обноси изискват да предоставим на събратята си вълшебници възможността да ни откажат гостоприемство. При всички положения повечето от техните къщи са омагьосани и до тях нямат достъп магипортирали се натрапници. Така например в „Хогуортс“...

– ... човек не може да се магипортира в никоя от сградите или в парка – побърза да довърши Хари. – Хърмаяни Грейнджър ми го каза.

– И е напълно права. Отново завиваме наляво.

Църковният часовник зад тях удари полунощ. Хари се учуди защо Дъмбълдор не смята за невъзпитано да ходят в такъв късен час у стария му колега, но разговорът тъкмо беше потръгнал и той имаше да задава по-неотложни въпроси.

– Видях в „Пророчески вести“, че Фъдж е бил уволнен...

– Точно така – потвърди Дъмбълдор и зави по стръмна пресечка. – Както, сигурен съм, си видял още, че беше заменен с Руфъс Скримджър, бивш началник на служба „Аврори“.

– Той... как мислите, той добър ли е? – полюбопитства Хари.

– Интересен въпрос! Определено не му липсват способности. И

като човек е по-решителен и по-енергичен от Корнелиус.

– Да, но аз ви питах за друго...

– Знам за какво ме питаш. Руфъс е човек на действието, почти през целия си трудов живот се е сражавал с черни магьосници и не подценява Лорд Волдеморт.

Хари поизчака, но Дъмбълдор изобщо не отвори дума за разногласията си със Скримджър, споменати в „Пророчески вестни“, а момчето го достраша да подпитва, затова смени темата.

– И... видях за Мадам Боунс.

– Да – пророни тихо Дъмбълдор. – Ужасна загуба. Беше велика вещица. Май беше тук... ох!

Той беше посочил с пострадалата си ръка.

– Какво ви се е случило, професоре?

– Сега няма време да ти обяснявам – каза Дъмбълдор. – Но не мога да не призная, че разказът наистина ще е увлекателен.

Усмихна се на Хари и момчето разбра, че не са го срязали и му е разрешено да задава още въпроси.

– Освен това, сър, получих по сова брошура от Министерството на магията за необходимите мерки за сигурност, за да се предпазим от смъртожадни...

– Да, и аз получих – сподели все така усмихнат Дъмбълдор. – Как мислиш, полезна ли е?

– Не бих казал.

– И аз съм на същото мнение. Ето ти например не ме попита кое е любимото ми сладко, за да се увериш, че наистина съм професор Дъмбълдор, а не някой самозванец.

– Вярно... – подхвана Хари, но не бе съвсем сигурен дали това не е мъмрене.

– Занапред да знаеш, Хари, че най-много обичам малиново сладко... макар че ако бях смъртожаден, щях да се постарая да проуча какво сладко обичам, преди да се преструвам на самия себе си.

– Хм... да – каза Хари. – Та в тази брошура се споменава за някакви инферии. Какво точно представляват те? От брошурата не става съвсем ясно.

– Това са трупове – спокойно обясни Дъмбълдор. – Мъртви тела, на които някой черен магьосник е направил магия, за да изпълняват волята му. Но инферии не са се появявали доста отдавна, поне откакто Волдеморт изгуби мощта си... той самият е избил достатъчно хора и може да си направи цяло войнство от инферии. Пристигнахме, Хари, ето тук...

Наближаваха малка спретната каменна къща с градина. Хари беше прекалено погълнат от ужасната мисъл за инфериите, за да обърне внимание на каквото и било, но когато стигнаха до портичката на градината, Дъмбълдор спря като закован и момчето връхлетя върху него.

– Майко мила!

Хари проследи погледа му по старателно поддържаната пътека отпред и сърцето му се сви. Входната врата беше смъкната от пантите.

Дъмбълдор огледа улицата първо в едната, сетне и в другата посока. Очевидно нямаше никого.

– Извади пръчката и ела с мен, Хари – подкани тихо той.

Отвори портичката и забърза нечуто по пътеката, следван по петите от Хари, после бутна много бавно входната врата, като държеше високо магическата пръчка.

– *Лумос!*

Върхът на пръчката му лумна и освети тесния коридор. Вратата вляво също беше отворена. Вдигнал високо светналата пръчка, Дъмбълдор влезе във всекидневната, а Хари вървеше плътно зад него.

Пред очите им се разкри гледка на пълно опустошение. В краката им лежеше направен на трески старовремски часовник с кутия и с пукнат циферблат, махалото му бе отхвърчало леко встрани като изпусната сабя. Пианото бе преобърнато на една страна, а клавишите му бяха разпилени по пода. Наоколо проблясваха останки от паднал полилей. Възглавниците се въргаляха изтърбушени, с изскочил от странични прорези пух, всичко бе покрито с парченца стъкло и порцелан като с прах. Дъмбълдор вдигна пръчката още по-високо и тя освети стените, където по тапетите имаше тъмnochервени и лепкави пръски. Хари ахна тихо и Дъмбълдор се обърна.

– Грозна гледка, а! – въздъхна той тежко. – Да, тук се е разиграло нещо ужасно.

Предпазливо пристъпи до средата на стаята, като внимателно оглеждаше парчетиите в краката си. Хари го последва, като също се озърташе, сякаш се плашеше от онова, което би могъл да види скрито зад преобърнатото пиано или канапе – там обаче нямаше и следа от труп.

– Може да се е съпротивлявал, професоре, и после са го отвлекли – предположи момчето, като избягваше да си представя колко тежко трябва да е ранен човек, за да остави такива кървави петна до средата на стените.

– Съмнявам се – отвърна тихо Дъмбълдор и надзърна зад огромен фотьойл, който също беше преобърнат на една страна.

- Предполагате, че той...
- Че още е тук някъде? Да.

И Дъмбълдор изненадващо се стрелна напред и заби върха на магическата пръчка в седалката на огромния фотьойл, а фотьойлът ревна:

- Ох!
- Добър вечер, Хорас! – поздрави Дъмбълдор и се изправи.

Хари зяпна от учудване. Там, където допреди стотна от секундата стоеше фотьойл, сега клечеше страшно шишкав плешив старец, който разтриваше долната част на корема си и обидено гледаше Дъмбълдор с присвити воднисти очи.

– Нямаше нужда да забучваш толкова силно пръчката – взропта той кисело и с мъка се изправи на крака. – Заболя ме.

Светлината от магическата пръчка заигра по лъскавото му теме, по изпъкналите очи, по огромните сребристи мустаци като на морж и лъснатите до блясък копчета на светлокафявото кадифено сако, което мъжът беше облякъл над чифт лилава копринена пижама. На ръст едва достигаше брадичката на Дъмбълдор.

– Какво ме издаде? – промърмори той, докато се закрепил с олюляване и продължи да разтрива корема си отдолу.

Държеше се доста невъзмутимо за човек, когото току-що са разкрили, че се прави на фотьойл.

– Драги ми Хорас – подхвана Дъмбълдор, който изглеждаше развеселен, – ако са ти идвали на гости смъртожадни, над къщата щеше да гори Черния знак.

Магьосникът се плесна с месеста ръка по широкото чело.

– Черния знак – изпъшка той. – Знаех си аз, че има още нещо... Е, карай! При всички положения времето нямаше да ми стигне. Когато влязохте, тъкмо приключвах с тапицерията.

От гърдите му се откърти тежка въздишка, от която връхчетата на мустациите му се разклатиха.

– Искаш ли да ти помогна да разтребим? – учтиво попита Дъмбълдор.

– Да, ако обичаш.

Двамата – високият слаб магьосник и ниският му тантурест събрат – застанаха с гръб един към друг и направиха еднакво широки движения с магическите пръчки.

Покъщнината се разлетя и се върна по обичайните си места, украшенията се наредиха още във въздуха, пухът се стрелна обратно в калфките на възглавниците, разкъсаните книги се възстановиха още

докато се носеха към своите лавици, газените лампи кацнаха на страичните масички и светнаха, натрошените сребърни рамки от огромната колекция се разхвърчаха с проблясване из стаята, за да се подредят цели-целенички и възвърнали блясъка си върху писалището, пукнатините, дупките и разрезите се заличиха самички, стените се самоизбърсаха и пак станаха чисти.

– Каква беше тази кръв? – попита Дъмбълдор високо, за да надвика тиктакането на старовремския часовник с кутия, който изглеждаше като нов.

– По стените ли? Змейска – изкрещя магьосникът на име Хорас, докато полилеят се самозанитваше обратно в тавана с оглушително стържене и звънтеж.

Накрая се чу последно „дрън“, когато пианото се върна на мястото си, после настана тишина.

– Да, змейска – небрежно повтори магьосникът. – Последната ми бутилчица, а напоследък цените са скочили до небето. Все пак тя става за многократна употреба.

Той отиде с тежка стъпка при кристалното шишенце върху един от бюфетите и като го вдигна към светлината, се зае да преценява гъстата течност вътре.

– Хм. Малко е прашна.

Върна шишенцето на бюфета и въздъхна. Точно тогава погледът му падна върху Хари.

– Охо! – възкликна магьосникът, а големите му топчести очи се устремиха към челото на момчето и мълниевидния белег. – *Охо!*

– Това е Хари Потър – представи го Дъмбълдор, като се приближи. – А това, Хари, е един мой стар приятел и колега, Хорас Слъгхорн.

Домакинът се извърна с хитро изражение към Дъмбълдор.

– Значи така си намислил да ме убедиш, а? Е, Албус, отговорът е „не“.

Той подмина Хари с решително извърнато встрани лице и с вид на човек, който се опитва да устои на изкушение.

– Е, поне да пийнем по нещо – предложи Дъмбълдор. – За доброто старо време.

Слъгхорн се поколеба.

– Добре, но само по едно – отрязва той неучтиво.

Дъмбълдор се усмихна на Хари и го насочи към почти същия фотбойл, в каквото се беше преобразил Слъгхорн – беше точно до разгорелия се наново огън и ярко светналата газена лампа. Хари седна с ясното

усещане, че по някаква причина Дъмбълдор иска да го сложи на възможно най-видно място. Когато Слъгхорн приключи с ваденето на гарафите и чашите и се извърна отново с лице към стаята, погледът му, разбира се, тукаткси попадна на Хари.

– Хм – промърмори той и побърза да се обърне, сякаш се страхуваше да не си нарани очите. – Заповядай!

Слъгхорн подаде питието на Дъмбълдор, който беше седнал, без да чака покана, после бутна подноса под лицето на Хари и потъгна между възглавниците на възстановеното канапе в недоволно мълчание. Краката му бяха толкова къси, че не достигаха пода.

– Е, как я караш, Хорас? – попита Дъмбълдор.

– Не съм много добре – оплака се веднага Слъгхорн. – Слаби бели дробове. Едва дишам. И ревматизъм. Вече не съм подвижен като едно време. Но какво друго мога да очаквам! Старост. Умора.

– Е, явно си доста подвижен, щом за толкова кратко успя да ни подготвиш такова посрещане – отбеляза Дъмбълдор. – Едва ли си разполагал с повече от три минути.

Слъгхорн отговори подразнен, но и горд:

– С две. Не съм чул кога се е задействала магията за отпор срещу натрапници, бях във ваната. И въпреки това не може да се отрече, Албус, че съм си старец – допълни той непреклонно, явно отново готов да се съпротивлява. – Уморен старец, който си е заслужил правото на спокоен живот и на някои удобства.

Хари огледа стаята и си помисли, че домакинът не може да се оплаче от липса на удобства. Беше старомодна и задръстена с какво ли не, но никой не би казал, че не е уютна: имаше фотьойли и табуретки за крака, напитки и книги, кутии с шоколадови бонбони и меки възглавници. Ако не знаеше кой живее тук, момчето би отсъдило, че това е домът на някоя богата придирчива възрастна дама.

– Не си толкова стар като мен, Хорас – възрази Дъмбълдор.

– Е, сигурно не е зле и ти да помислиш за пенсия – рече без заобикалки Слъгхорн. Бледите му очи с цвят на цариградско грозде бяха открили поразената ръка на госта. – Като гледам, и реакциите ти не са като едно време.

– Напълно си прав – потвърди ведро Дъмбълдор, като тръсна ръкав и показа върховете на обгорените си почернели пръсти, при вида на които Хари го побиха тръпки. – Безспорно вече съм по-муден. Но от друга страна...

Той сви рамене и разпери ръце, сякаш искаше да каже, че и

старостта си има своите предимства, а Хари забеляза на здравата му ръка пръстен, който не беше виждал досега на пръста му: голям, доста грубо изработен, май беше от злато, с тежък черен камък, пукнат по средата. Слъгхорн също позадържа поглед върху пръстена и Хари видя как за миг на широкото му чело се появи малка бръчка.

– И така, за кого са предназначени всички тези предпазни мерки срещу натрапници, Хорас – за смъртожадните или за мен? – любопитства Дъмбълдор.

– За какво им е притрябвал на смъртожадните един клет сломен дядка като мен? – учуди се Слъгхорн.

– Вероятно за да впрегнат забележителните ти дарби в изнудване, изтезания и убийства. Наистина ли твърдиш, че досега не са се опитвали да те спечелят на своя страна?

Слъгхорн го стрелна с изпепеляващ поглед, после заломоти:

– Не съм им дал тази възможност. От една година постоянно се местя. Не се заседавам повече от седмица на едно място. Движа се от една мъгълска къща на друга – собствениците на тази тук са на курорт на Канарските острови. Тук много ми харесва, жалко че ще се наложи да се изнеса. Съвсем просто е, стига да знаеш как: правиш най-обикновена смразяваща магия на смешните им аларми, които те слагат вместо опасноскопи, и внимаваш съседите да не забележат, докато вкарваш пианото.

– Хитро – одобри Дъмбълдор. – Но ми звучи твърде уморително за сломен дядка, който мечтае за спокоен живот. В случай че решиш да се върнеш в „Хогуортс“...

– Ако сега ще седнеш да ми твърдиш, Албус, че в това зловредно училище ще живея по-спокойно, хич не си прави труда! Може и да се укривам, но след напускането на Долорес Ъмбридж и до мен достигнаха някои странни слухове. Ако така се отнасяш с преподавателите сега...

– Професор Ъмбридж тръгна да се заяжда с нашето стадо кентаври – обясни Дъмбълдор. – Според мен, Хорас, ти никога не би отишъл да се разхождаш из Гората и да наричаш цяла орда разявени кентаври „мръсни мелези“.

– Това ли е направила? – завайка се Слъгхорн. – Глупава жена. Никога не ми е била симпатична.

Хари се засмя злорадо и двамата магьосници се извърнаха към него.

– Извинявайте – побърза да каже момчето. – Просто... просто и на мен не ми беше симпатична.

Съвсем неочаквано Дъмбълдор се изправи.

– Ама тръгвате ли си? – възкликна тутакси Слъгхорн, изглеждаше обнадяден.

– Не, но се питам дали мога да използвам тоалетната – отговори Дъмбълдор.

– О! – рече явно разочарован домакинът. – Втората врата вляво по коридора.

Дъмбълдор прекоси стаята. Вратата се затвори след него и в стаята настана тишина. След малко Слъгхорн стана, но изглежда не знаеше какво да прави със себе си. Крадешком стрелна с очи Хари, после отиде при огъня и застана с гръб, за да се стопли.

– Не си мисли, че не знам защо те е довел – подхвана изненадващо магьосникът.

Хари само го погледна. Воднистите очи на Слъгхорн се плъзнаха по белега му, но този път огледаха цялото лице.

– Много приличаш на баща си.

– Да, казвали са ми – отговори момчето.

– Освен в очите. Имаш...

– Очите на майка ми, да.

Беше го чувал толкова пъти, че вече му ставаше малко досадно.

– Хм. Ами да. Ако си учител, не е хубаво да имаш любимци, но нея наистина си я обичах. Майка ти де – поясни Слъгхорн в отговор на озадачения поглед на момчето. – Лили Евънс. Беше от най-будните, на които някога съм преподавал. Жизнена такава... Много мила. Все ѝ повтарях, че е трябвало да я разпределят в моя дом. Случваше се и да ми отговаря доста дръзко.

– Вие от кой дом бяхте?

– Бях отговорник на „Слидерин“ – отвърна магьосникът. – О, само не се настройвай срещу мен, чу ли – побърза да добави, след като забеляза изражението на Хари и му се закани с месест пръст. – Ти сигурно си в „Грифиндор“, като нея. Да, предава се от поколение на поколение. Но не винаги. Чувал ли си някога за Сириус Блек? Няма начин да не си чувал, от две години вестниците все пишат за него... умря преди няколко седмици...

Сякаш невидима ръка се впи във вътрешностите на Хари и ги стисна с все сила.

– Та като ученици двамата с баща ти бяха големи приятели. Целият род на Сириус е учил в моя дом, той обаче попадна в „Грифиндор“! Жалко... беше талантливо момче. После при мен дойде брат му Регулус,

но ми се искаше да ги имам в комплект.

Говореше като запален колекционер, който на търг се е разминал с нещо, защото друг е дал повече. После явно се отдаде на спомени, вторачен в стената отсреща, и запрестъпва разсеяно на едно място, така че огънят да топли гърба му равномерно.

– Майка ти, разбира се, беше мъгълкръвна. Когато разбрах, направо не можех да повярвам. Все си мислех, че е чистокръвна, толкова добра беше.

– Една от най-близките ми приятелки е мъгълкръвна – заяви Хари, – а е най-добрата в курса.

– Странно, но и това понякога се случва – отсъди Слъгхорн.

– Какво му е странното? – рече Хари хладно.

Слъгхорн го погледна изненадан.

– Само да не си помислиш, че страдам от предрасъдъци! – възкликна той. – Няма такова нещо! Нали току-що казах, че майка ти беше една от най-любимите от всичките ми ученици! Или да вземем Дърк Кресуел от курса след нея – сега е шеф на Управлението за свързка с таласъмите, разбира се, – друг мъгълкръвен, много талантлив ученик, и досега ми съобщава какво ново-старо в „Гринготс“. – Слъгхорн взе да се надига на пръсти със самодоволна усмивка и засочи към множеството лъскави рамки със снимки върху шкафа, населени с мънички мърдащи човечета. – Всичките са на мои бивши ученици, всичките са с посвещение. Сигурно забелязваш Барнабас Къф, редактор в „Пророчески вести“, винаги държи да чуе какво мисля за последните новини. И Амброзиус Флом от „Меденото царство“ – кошница сладкиши и пасти за всеки рожден ден само защото съм го представил на Цицерон Харкис и той го е назначил на първата му работа. А отзад, ако поизвиеш врат, ще видиш Гуеног Джоунс, капитанката на „Холихедските харпии“, разбира се... всички се учудват, че съм на „ти“ с харпиите и винаги мога да осигуря безплатни билети!

Тази мисъл изглежда го развесели невероятно.

– И всички тези хора знаят къде да ви намерят и да ви пращат разни неща? – попита Хари.

Той недоумяваше как така смъртожадните не са надушили къде е Слъгхорн, при положение че всички тези кошници с вкуснотии, билети за квидични мачове и посетители, изгарящи от нетърпение да чуят съвета и мнението му, го откриват с лекота.

Усмивката се смъкна от лицето на Слъгхорн точно толкова бързо, както и кръвта по стените.

– Разбира се, че не знаят – отсече той и погледна момчето отвисоко.
– От една година съм неоткриваем за всички.

На Хари му се стори, че тези думи стреснаха самия Слъгхорн – за миг той изглеждаше доста разтревожен. После сви рамене.

– И все пак... в такива времена благоразумният магьосник гледа да се сниши. Лесно му е на Дъмбълдор да си говори, но да приема да преподавам в „Хогуортс“ е все едно да заявя на всеослушание, че съм се обвързал с Ордена на Феникса! Наистина съм сигурен, че всички там са достойни за възхищение, смели са и така нататък, но лично аз не си представям каква е смъртността...

– Не е задължително да влизате в Ордена, за да преподавате в „Хогуортс“ – прекъсна го Хари, като не успя да прикрие присмеха в гласа си: трудно би изпитал състрадание към Слъгхорн с неговия сладък живот при мисълта как Сириус се е свивал в пещерата и се е хранел с плъхове. – Повечето учители не членуват в Ордена, а още не е убит никой... освен Куиръл, разбира се, но той си го изпроси, щом се е хванал да работи за Волдемор.

Хари беше сигурен, че Слъгхорн е от магьосниците, които не понасят да се изрича името на Волдемор, и не се излъга – старецът потрепери и кресна недоволно, момчето обаче не му обърна внимание.

– Според мен, докато Дъмбълдор е директор, преподавателите са в по-голяма безопасност от почти всички останали. Все пак се смята, че Волдемор има страх само от него, нали? – продължи Хари.

Слъгхорн се втренчи за миг-два някъде пред себе си, изглежда обмисляше последните думи.

– Всъщност да, вярно е, че никой не е виждал Онзи-който-не-бива-да-се-назовава в пряк двубой с Дъмбълдор – промърмори той нацупено. – И вероятно може да се каже, че щом не съм се присъединил към смъртожадните, Онзи-който-не-бива-да-се-назовава едва ли ме смята за свой приятел... и в такъв случай май наистина ще бъда в по-голяма безопасност, ако съм малко по-близо до Албус... не мога да крия, че смъртта на Амилия Боунс ме разтърси... щом тя при всичките й връзки и закрилници в министерството...

Дъмбълдор се върна в стаята и Слъгхорн подскочи, сякаш беше забравил, че и той е в къщата.

– О, ето те и теб, Албус! – възкликна старецът. – Доста се забави. Разтроен стомах ли?

– Не, просто се зачехох в мъгълските списания – обясни Дъмбълдор. – Увличам се по плетки. Е, Хари, достатъчно дълго злоупотребихме

с гостоприемството на Хорас, мисля, че е време да тръгваме.

Хари нямаше нищо против да се подчини и скочи на крака. Слъгхорн изглеждаше стъписан.

– Ама тръгвате ли си?

– Всъщност да. Аз не водя изгубени битки.

– Изгубени ли...

Слъгхорн се развълнува. Започна да върти месести палци и да присътва от крак на крак, докато гледаше как Дъмбълдор пристяга пътното си наметало, а Хари вдига ципа на якето си.

– Е, съжалявам, Хорас, че не искаш да се върнеш като преподавател – рече Дъмбълдор и вдигна за довиждане ръката, която не беше пострадала. – „Хогуортс“ щеше да се радва да те види отново. Въпреки че сериозно сме затегнали мерките за сигурност, ако решиш, винаги си добре дошъл да ни посетиш.

– Да... ами... много мило... както казах...

– Е, довиждане!

– Довиждане! – пожела и Хари.

Бяха вече на входната врата, когато зад тях екна вик.

– Добре, добре, приемам!

Дъмбълдор се обърна и видя, че Слъгхорн стои запъхтян на вратата на всекидневната.

– Ще се откажеш от заслужената си почивка?

– Да, да – нетърпеливо потвърди Слъгхорн. – Сигурно съм луд, но... да.

– Чудесно! – грейна Дъмбълдор. – В такъв случай, Хорас, ще се видим на първи септември.

– Да, предполагам... да – изсумтя старецът.

Вече вървяха по пътеката в градината, когато гласът му отново ги настигна:

– И да ми вдигнеш заплатата, чу ли, Дъмбълдор!

Директорът се подсмихна. Градинската портичка се затвори след тях и двамата заслизаха от хълма в мрака и кълбящата се мъгла.

– Браво, Хари! – похвали го Дъмбълдор.

– Не съм направил нищо! – изненада се момчето.

– Как да не си! Показа на Хорас колко много ще спечели, ако се върне в „Хогуортс“. Ти хареса ли го?

– Ами...

Хари не беше сигурен дали харесва Слъгхорн. Старчето вероятно си имаше и хубави страни, но му се видя суетно и макар че го

уверяваше в обратното, недоумяваше как от една мъгълоткръвна може да излезе добра магьосница.

– Хорас – подхвана Дъмбълдор и така освободи момчето от задължението да изрича на глас всичко това – си обича удобствата. Обича и компанията на прочутите, преуспелите и силните. Приятно му е да си мисли, че има някакво влияние над тях. Самият той никога не се е домогвал до престол – предпочита да стои зад кулисите, там има повече място да се разгърне. Навремето в „Хогвортс“ си избираше любимци защото бяха или амбициозни и умни, или обаятелни и способни, и притежаваше смайващото умение да предусеща кой ще се прочуе и ще се издигне в своето поприще. Беше създал нещо като клуб на любимците си, а в центъра на всичко беше самият той: уреждаше запознанства, коवेशе полезни връзки между членовете и в замяна винаги извличаше някаква изгода, например безплатна кутия от любимия му захаросан ананас или възможността да вреди някого на работа в Управлението за свързка с таласъмите.

Изведнъж Хари си представи съвсем ясно огромен издут паяк, който плете мрежа около него, пуска нишка първо тук, после там и доближава още малко до себе си големите сочни мухи.

– Разказвам ти всичко това – продължи Дъмбълдор – не за да те настройвам срещу Хорас... или както вече би трябвало да го наричаме – професор Слъгхорн, а за да си имаш едно наум. Той безспорно ще се опита да те придърпа, Хари. Ти ще бъдеш перлата в колекцията му: Момчето, което оживя... или както те наричат напоследък – Избрения.

При тези думи към Хари припълзя студ, който нямаше нищо общо с мъглата наоколо. Те му напомниха слова, които беше чул преди няколко седмици, чието значение беше ужасно именно за него:

Докато единият е жив, другият не може да оцелее...

Дъмбълдор стигна до църквата, която бяха подминали на идване, и спря.

– Тук е добре, Хари. А сега се хвани здраво за ръката ми.

Този път Хари знаеше какво да очаква и бе готов за магипортирането, но то пак му се стори неприятно. Когато натискът изчезна и той отново установи, че може да си поеме дъх, стоеше заедно с Дъмбълдор на селски път и гледаше пред себе си кривите очертания на втората най-любима за него сграда на този свят – „Хралупата“. Въпреки уплахата, която току-що го беше сковала, просто бе невъзможно настроението му да не се оправи при тази гледка. Там беше Рон... и госпожа Уизли, която готвеше по-вкусно от когото и да било...

– Ако нямаш нищо против, Хари – рече Дъмбълдор, докато влизаха през портичката, – бих искал на раздяла да разменим няколко думи. На четири очи. Може би ето тук.

Професорът посочи порутената каменна постройка, където семейство Уизли си държаха метлите. Леко озадачен, Хари влезе след него през скърцащата врата в помещението, малко по-голямо от килер. Дъмбълдор запали върха на магическата си пръчка, която лумна като факла, и се усмихна на Хари.

– Надявам се да ми простиш, Хари, че отварям дума за това, но съм доволен и малко горд, че се справяш толкова добре след всичко, което се разигра в министерството. Разреш ми да ти кажа, че според мен Сириус щеше да се гордее с теб.

Хари преглътна, гласът сякаш го беше напуснал. Струваше му се, че няма да издържи да обсъжда смъртта на Сириус. Достатъчно го беше заболяло от подпитването на вуйчо Върнън „Кръстникът му да не е умрял?“ а още по-силна бе болката, когато Слъгхорн нехайно подметна името му.

– Беше жестоко, че вие със Сириус имавте толкова малко време да бъдете заедно – пророни тихо Дъмбълдор. – Безмилостен край на взаимоотношения, които би трябвало да бъдат дълги и щастливи.

Момчето кимна, решително вперило очи в паяка, който се катереше по шапката на Дъмбълдор. Според Хари директорът подозираше и дори може би беше наясно, че преди пристигането на писмото е прекарвал почти цялото време у семейство Дърсли в леглото, отказвал е да се храни и се е взирал неவிждащо към замъгления прозорец, запълнен от мразовитата празнота, която му напомняше за дименторите.

– Тежко ми е, като си помисля, че той никога вече няма да ми пише – накрая тихо сподели Хари.

Най-неочаквано очите му запариха и той примига. Почувства се глупаво заради признанието си, но да има някого извън „Хогвортс“, който почти като родител се вълнува от съдбата му, беше едно от най-хубавите неща, които го свързваха с неговия кръстник... а пощенските сови никога вече нямаше да му донесат тази утеха...

– За теб Сириус олицетворяваше много неща, които дотогава ти не познаваше – рече предпазливо Дъмбълдор. – Загубата, разбира се, е смазваща...

– Но докато бях у семейство Дърсли – прекъсна го вече с по-силен глас Хари, – си дадох сметка, че не мога да се затварям в себе си... и да се предавам. Сириус не би искал това да се случва, нали? Пък и животът

е твърде кратък... ето Мадам Боунс или Емелин Ванс... Нищо чудно аз да съм следващият, нали? Но ако наистина е така – отсече яростно момчето и сега вече гледаше Дъмбълдор право в сините очи, проблясващи в светлината на магическата пръчка, – ще направя всичко, за да отведе със себе си възможно най-много смъртожадни, а също и Волдемор, стига да успее.

– Каза го като достоен син на майка си и на баща си и като истински кръщелник на Сириус! – възкликна Дъмбълдор и одобрително го потупа по гърба. – Свалям ти шапка... по-точно бих я свалил, ако не се притеснявах, че ще те заляе с водопад от паяци. А сега, Хари, по въпрос, който е тясно свързан... доколкото разбрах, през последните две седмици си следил „Пророчески вести“.

– Да – потвърди Хари и сърцето му заби учестено.

– В такъв случай си видял, че има не просто изтичане, а направо порой от сведения за перипетиите ти в Залата с пророчествата.

– Да – потвърди отново момчето. – И сега всички знаят, че аз съм онзи, който...

– Не, не знаят – прекъсна го възрастният вълшебник. – На този свят има само двама души, които знаят изцяло съдържанието на пророчеството за теб и Лорд Волдемор, и в момента и двамата стоят в тази смрадлива, гъмжаща от паяци барака за метли. Мнозина обаче наистина са се досетили, че Волдемор е изпратил своите смъртожадни да откраднат пророчеството и че то засяга теб. Смятам, ще бъда прав, ако кажа, че не си споделял с никого, че знаеш какво гласи пророчеството.

– Не, не съм – потвърди Хари.

– Мъдро решение, общо взето – одобри Дъмбълдор. – Макар че според мен би трябвало да го разкриеш пред приятелите си господин Роналд Уизли и госпожица Хърмаяни Грейнджър. Точно така – продължи той, когато Хари го погледна изумен, – смятам, че е редно те да знаят. Правиш им мечешка услуга, като не им доверяваш нещо толкова важно за тях.

– Не исках да...

– Не си искал да ги тревожиш и плашиш ли? – довърши вместо него магьосникът, като го огледа хубаво над очилата си с форма на полумесеци. – Или пък да споделиш, че самият ти си разтревожен и уплашен? Имаш нужда от приятелите си, Хари. Както отбеляза съвсем основателно, Сириус не би искал да се затваряш в себе си.

Хари не каза нищо, но Дъмбълдор изглежда и не очакваше отговор. Той продължи:

– По един друг, също свързан въпрос – искам тази година да вземаш индивидуални уроци при мен.

– Индивидуални... при вас ли? – изненада се Хари, след като се отърси от мрачното мълчание.

– Да. Мисля, че е време да се включа по-дейно в обучението ти.

– Какво ще ми преподавате, сър?

– О, малко от това, малко от онова – отговори нехайно Дъмбълдор.

Хари зачака с надежда, но магьосникът не добави нищо повече, защото момчето зададе друг въпрос, който напоследък го притесняваше.

– Щом ще вземам уроци при вас, нали няма да се налага да ходя и на оклумантика при Снейп?

– При професор Снейп, Хари... Не, няма.

– Прекрасно – рече с облекчение момчето, – защото те бяха...

Хари млъкна – внимаваше да не каже какво всъщност мисли.

– Според мен в този случай би била уместна думата „провал“ – кимна Дъмбълдор.

Хари се засмя.

– Е, това означава, че от тук нататък няма да виждам често професор Снейп, защото той няма да ми разреши да запиша „Отвари“, ако на СОВА не съм получил „Изключителен“.

– Советите се броят наесен – напомни сериозно директорът. – Сега, като се замисля, броенето всъщност би трябвало да настъпи малко по-късно днес. И още две неща, Хари, преди да се разделим. Първо, от този миг нататък искам постоянно да носиш със себе си мантията невидимка. Дори вътре в „Хогвортс“. За всеки случай, нали разбираш?

Хари кимна.

– И накрая, докато си в „Хралупата“, тя ще бъде охранявана с най-строгите мерки за сигурност, каквито може да вземе Министерството на магията. Тези мерки причиняват на Артър и Моли известни неудобства... например цялата им поща се проверява в министерството преди да им бъде предадена. Те нямат нищо против, защото за тях най-важна е твоята безопасност. Но ще им се отплатиш зле, ако по време на престоя си при тях хукнеш да си трошиш главата.

– Разбирам – побърза да каже Хари.

– Е, чудесно – рече Дъмбълдор, бутна вратата на бараката, отвори я и излезе на двора. – Виждам, че в кухнята свети. Нека не лишаваме повече Моли от възможността да се вайка колко си слабичък.

ГЛАВА ПЕТА ИЗЛИШЪЦИ ОТ ФЛЕГМА

Хари и Дъмбълдор приближиха до задния вход на „Хралупата“, заобиколен от обичайните нахвърляни високи стари ботуши и ръждиви котли, и Хари чу как сънените пилета писукат под навеса в далечината. Дъмбълдор почука три пъти и зад прозореца на кухнята настъпи внезапно раздвижане.

– Кой е? – попита някой тревожно, беше гласът на госпожа Уизли.
– Представи се!

– Аз съм, Дъмбълдор, вода Хари.

Вратата се отвори на мига и пред тях застана госпожа Уизли – нищичка, възпълна, облечена в стар зелен пеньоар.

– Хари, миличък! Ох, Албус, стреснахте ме, нали казахте да ви чакаме най-рано сутринта.

– Извадихме късмет – обясни Дъмбълдор и побутна Хари да влиза.
– Слъгхорн се оказа по-сговорчив, отколкото предполагам. Заслугата, разбира се, е на Хари. О, Нимфадора, здравей!

Хари се огледа и видя, че въпреки късния час госпожа Уизли не е сама. На масата седеше млада магьосница с бледо сърцевидно лице и коса с миши цветя, която стискаше между дланите си голяма чаша.

– Добър вечер, професоре – поздрави тя. – Здравей, Хари.

– Здравсти, Тонкс.

На Хари му се стори, че тя изглежда много уморена, дори болна, в усмивката ѝ имаше нещо измъчено. Без обичайния бонбоненорозов оттенък на косата Тонкс със сигурност не беше толкова цветна.

– Е, аз да си вървя – побърза да каже тя, изправи се и се заметна с мантията. – Благодаря ти, Моли, за чая и съчувствието.

– Много те моля, не си тръгвай заради мен – любезно рече Дъмбълдор. – Не мога да остана, имам да обсъждам с Руфъс Скримджър спешни въпроси.

– Не, не, трябва да тръгвам – настоя Тонкс, без да поглежда Дъмбълдор в очите. – Лека нощ!

– Защо, миличка, не дойдеш в края на седмицата на вечеря, Ремус и Лудоокия също ще наминат...

– Не, Моли, недей... все пак ти благодаря... лека нощ на всички.

Тонкс мина забързано покрай Дъмбълдор и Хари и излезе на двора,

после на няколко крачки от вратата се завъртя на място и изчезна сякаш вдън земя. Хари забеляза, че госпожа Уизли изглежда притеснена.

– Е, Хари, ще се видим в „Хогуортс“ – рече Дъмбълдор. – Пази се. Моли, винаги на твоите услуги.

Поклони се леко на госпожа Уизли и последва Тонкс, като изчезна точно на същото място. Госпожа Уизли затвори вратата към безлюдния двор, хвана Хари за раменете и го обърна, така че да го разгледа добре, от глава до пети, в светлината на лампата върху масата.

– Същата работа като Рон! – въздъхна тя. – И двамата изглеждате сякаш някой ви е направил растягаща магия. Готова съм да се обзаложа, че от последния път, когато купувах на Рон училищни мантии, той е дръпнал най-малко половин педя на височина. Гладен ли си, Хари?

– Да – отговори той, внезапно усетил, че го мъчи страхотен глад.

– Седни, миличък, ей сега ще ти приготвя нещо.

Хари се разположи на стола и върху коленете му тутакси скочи червеникавожълт пухкав котарак с плоска муцуна, който се намести с мъркане.

– Значи и Хърмаяни е тук? – попита щастлив Хари, докато чешеше Крукшанкс между ушите.

– О, да, завчера пристигна – потвърди госпожа Уизли и почука с магическата пръчка по голяма желязна тенджерата, която скочи със силно дрънчене върху печката и тутакси закъкри. – Всички са по леглата, разбира се, смятахме, че ще дойдеш чак след няколко часа. Готово...

Тя пак почука с пръчката по тенджерата, която се извиси във въздуха, понесе се към Хари и се наклони, а госпожа Уизли точно навреме приплъзна под нея една купичка, така че да я напълни с гъста лучена супа, над която се виеше пара.

– Хляб, миличък?

– Да, благодаря, госпожо Уизли.

Жената замахна с пръчката над рамото си и към масата плавно политнаха самун хляб и нож. След като хлябът се нарязва самичък на филии, а тенджерата със супата се приземи обратно на печката, госпожа Уизли седна срещу Хари.

– Значи сте убедили Хорас Слъгхорн да се върне в училището?

Хари кимна – устата му беше пълна със супа и той не можеше да говори.

– Преподавал ни е на нас с Артър – обясни госпожа Уизли. – Бил е в „Хогуортс“ цяла вечност, постъпил е там горе-долу по същото време като Дъмбълдор. Хареса ли ти?

Сега устата на Хари беше пълна с хляб, затова той само сви рамене и кимна напосоки.

– Знам какво имаш предвид – отбеляза госпожа Уизли и също кимна мъдро. – Е, стига да поиска, старецът може да бъде и мил, но Артър никога не го е обичал особено. Министерството е задръстено с някогашни любимци на Слъгхорн, винаги е успявал да врежда своите хора, но все не му оставаше време за Артър – явно не смяташе, че може да се издигне. Това само показва, че дори Слъгхорн понякога греша. Не знам дали Рон ти е споменал в някое от писмата си... всъщност новината е съвсем прясна... Артър го повишиха!

Беше пределно ясно, че госпожа Уизли изгаря от нетърпение да го съобщи на Хари. Той преглътна голямо количество прекалено гореща супа и му се стори, че гърлото му става на мехури.

– Стра-хот-но! – рече на пресекулки.

– Толкова си мил! – грейна госпожа Уизли, защото явно реши, че се е просълзил заради новината. – Да, в отговор на сегашното положение Рувъс Скримджър откри няколко нови служби и Артър стана началник на управление „Издирване и конфискуване на фалшиви защитни магии и предмети“. Постът е отговорен, сега той има цели десет подчинени!

– А какво по-точно...

– Ами в паниката около Ти-знаеш-кого навсякъде се появяват какви ли не чудесии за продан, които уж предпазват от Ти-знаеш-кого и от смъртожадни. Сам се досещаш – така наречените защитни отвари, които всъщност са сос от печено с добавени капки буботубова гной, или напътствия за защитни заклинания, от които всъщност ти окапват ушите, ей такива неща... Общо взето, злосторниците са хора като Мъндънгус Флечър, които през живота си не са работили и един ден и злоупотребяват с повсеместния страх, но от време на време се появяват и наистина опасни неща. Завчера Артър е конфискувал кутия прокълнати опасноскопи, които почти със сигурност са били подхвърлени от някой смъртожаден. Както виждаш, работата му е много отговорна и аз все му повтарям – смешно е да разправя, че му липсват автомобилните свещи, тостерите и другите мъгълски джунджурии.

Госпожа Уизли приключи словото си със суров поглед, сякаш точно Хари е заявил, че е съвсем естествено да ти липсват автомобилните свещи.

– Господин Уизли на работа ли е още? – попита момчето.

– Да. Всъщност закъснява мъничко... каза, че ще се прибере към полнощ...

Тя се извърна и погледна големия часовник, закрепен едва-едва върху купчина чаршафи в коша с прането в края на масата. Хари го позна веднага – беше с девет стрелки, всяка с написано име на човек от семейството, и обикновено висеше във всекидневната, а сегашното му местонахождение подсказваше, че госпожа Уизли е започнала да го разнася със себе си из цялата къща. Сега всички стрелки до една сочеха „Смъртна опасност“.

– Така е от известно време – обясни тя с неубедително нехаен глас, – откакто Ти-знаеш-кой отново действа открито. Според мен сега всички са в смъртна опасност... Не мисля, че това важи само за нашето семейство... но не познавам друг с такъв часовник и не мога да проверя. О! – възкликна внезапно жената и посочи циферблата на часовника. Стрелката на господин Уизли се беше преместила на „Път“ – Идва си!

И действително само след миг на задния вход се почука. Госпожа Уизли скочи и забърза натам, хвана с едната ръка дръжката, долепи лице до дървото и извика тихо:

– Ти ли си, Артър?

– Да – чу се умореният глас на господин Уизли. – Но щях да ти кажа същото, дори и да бях смъртожаден, скъпа. Поискай паролата!

– Ох, ама наистина...

– Моли!

– Добре де, добре... коя е най-съкровената ти мечта?

– Да разбере как самолетите се крепят във въздуха.

Госпожа Уизли кимна и натисна дръжката, но мъжът ѝ очевидно я подпираше здраво от другата страна, защото вратата си остана плътно затворена.

– Моли! Първо и аз трябва да те питам за паролата!

– Артър, наистина, това просто е глупаво...

– Как обичаш да те наричам, когато сме само двамата? Дори в мъждивата светлина на лампата Хари забеляза, че госпожа Уизли се изчерви като домати. Самият той също най-неочаквано усети как ушите и вратът му пламват и припряно загълта супата, като тракаше възможно най-силно с лъжицата по купичката.

– Квачка-щъчкачка – прошепна вцепенена госпожа Уизли през процеп между вратата и рамката.

– Точно така – потвърди господин Уизли. – Сега вече можеш да ме пуснеш.

Госпожа Уизли отвори на мъжа си – слаб, пооплешивял червенокос магьосник с очила с рогови рамки и дълго прашно пътно наметало.

– Изобщо не проумявам защо трябва да повтаряме всичко това всеки път, когато се прибиращ – отбеляза още румена госпожа Уизли, докато му помагаше да свали наметалото. – Преди да приеме твоя образ, някой смъртожаден преспокойно може да откопчи от теб паролата.

– Знам, скъпа, но министерството е въвело такъв ред и аз трябва да давам личен пример. Мирише на вкусно... лучена супа ли? – Артър Уизли ентусиазирано се извърна към масата. – Хари! Чакахме те чак на сутринта!

Ръкуваха се и господин Уизли се отпусна тежко на стола до момчето, а жена му сложи и на него купичка супа.

– Благодаря ти, Моли. Имах тежка вечер. Някакъв малоумник е пуснал в продажба метаморфозни медали. Окачваш си ги на врата и си променяш външността щом го пожелаеш. Сто хиляди различни образа само за десет галеона!

– А какво точно става, като си ги окачиш?

– Най-често ставаш гадно оранжев, но на двама-трима души по цялото тяло са им излезли брадавици като пипалца. Сякаш в „Свети Мънго“ си нямат достатъчно работа!

– Прилича ми на ония шуротии, които според Фред и Джордж са страшно забавни – колебливо рече госпожа Уизли. – Сигурен ли си, че...

– Сигурен съм, разбира се – побърза да я увери мъжът ѝ. – Момчетата не биха направили такова нещо точно сега, когато хората отчаяно търсят защита!

– Затова ли закъсня? Заради тия метаморфозни медали?

– Не, от Елефънт енд Касъл ни съобщиха за неприятен случай на обратно задействана магия, но докато отидем, от Отряда за охрана на магическия ред вече бяха оправили нещата...

Хари закри с длан прозявката си.

– В леглото! – подкани го начаса госпожа Уизли, която трудно можеше да бъде заблудена. – Пригответе съм ти стаята на Фред и Джордж, ще бъде само за теб.

– Защо, те къде са?

– О, на улица „Диагон-али“, ношуват в апартаментчето над шегобийницата, защото имат много работа – отвърна госпожа Уизли. – Трябва да призная, че в началото не одобрявах всичко това, но на тях явно не им липсва търговски нюх! Хайде, ела, миличък, куфарът ти е вече горе.

– Лека нощ, господин Уизли! – пожела Хари, като избута назад стола.

Крукшанкс скочи леко от коленете му и се шмугна през вратата.

– Лека нощ, Хари!

Преди да излязат от кухнята Хари забеляза, че госпожа Уизли поглежда към часовника в коша с прането. Всички стрелки отново показваха „Смъртна опасност“.

Стаята на Фред и Джордж беше на втория етаж. Госпожа Уизли насочи магическата пръчка към лампата върху нощното шкафче и тя веднага светна, за да окъпе помещението в приятно златисто сияние. На писалището пред тесния прозорец беше оставена голяма ваза с цветя, но уханието им не можеше да прикрие някаква особена миризма – според Хари вероятно от барут. Значителна част от пода беше покрита с голям брой ненадписани залепени кашони, сред които се мъдреше куфарът на Хари. Стаята приличаше на временен склад.

Като видя Хари, Хедуик избуха радостно от поставката върху големия дрешник, после излетя през прозореца: момчето знаеше, че совата го е чакала да пристигне и чак тогава да поеме на лов. Хари пожела „лека нощ“ на госпожа Уизли, облече си пижамата и се пхна в едното легло. В калъфката на възглавницата усети нещо твърдо. Бръкна вътре, извади лепкаво бонбонче на мораво-оранжеви ивици и веднага позна „Блъв-блъв“. Подсмихна се, завъртя се на другата страна и мигновено заспа.

След броени секунди – или поне така му се стори, – се събуди от нещо като топовен гърмеж и вратата внезапно се отвори. Хари рязко седна в леглото и чу как някой дръпва със замах пердетата. Ослепителната слънчева светлина сякаш го прободеше с все сила и в двете очи. Той ги затули с дланта на едната ръка, а с другата безпомощно затърси очилата си.

– Какво става?

– Не знаемме, че вече си тук! – подвижна висок развълнуван глас и някой силно шляпна Хари по темето.

– Не го удрай, Рон – укорно изрече момичешки глас.

Ръката на Хари напипа очилата и той си ги сложи, макар че светлината беше много ярка и пак не видя нищо. За миг над него се надвеси дълга трепкаща сянка, Хари примигна и най-после съгледа Рон Уизли, който беше грейнал в усмивка.

– Добре ли си?

– Не помня някога да съм бил по-добре – отвърна Хари, като разтърка темето си и се свлече отново върху възглавницата. – А ти?

– Не мога да се оплача – каза Рон, като притегли един от кашоните

и се разположи върху него. – Кога пристигна? Мама току-що ни каза.

– Към един след полунощ.

– Мъгълите как са? Добре ли се държаха с теб?

– Както обикновено – поясни Хари точно когато Хърмаяни приседна в края на леглото. – Почти не разговаряха с мен, но аз така и предпочитам. Как си, Хърмаяни?

– О, добре съм си – отговори тя и го загледа изпитателно, сякаш той се разболяваше от нещо.

Хари се досещаше какво мисли и понеже не му се говореше за смъртта на Сириус и за други тягостни неща, каза:

– Колко е часът? Да не съм изпуснал закуската?

– Не се притеснявай, мама ще ти я донесе на поднос – твърди, че изглеждаш недохранен – завъртя очи Рон. – Е, разправай какво става.

– Нищо интересно, нали бях при леля и вуйчо.

– А, не увъртай! – каза Рон. – Ходил си някъде с Дъмбълдор.

– Не беше особено вълнуващо. Той настоя да му помогна да убеди един бивш пенсиониран преподавател да се върне в училището. Казава се Хорас Слъгхорн.

– Това ли било! – остана разочарован Рон. – А ние си мислехме...

Хърмаяни го стрелна с предупредителен поглед и той светкавично смени темата.

– Мислехме си, че е нещо такова.

– Така ли? – развеселено възкликна Хари.

– Ами да... Ъмбридж нали напусна, значи ни трябва нов преподавател по защита срещу Черните изкуства. Е, що за човек е?

– Прилича малко на морж, навремето е бил ръководител на „Слидерин“ – уточни Хари. – Какво има, Хърмаяни?

Тя го гледаше така, сякаш очакваше всеки момент да се появят някакви странни симптоми. Побърза да си лепне върху лицето неубедителна усмивка.

– А, нищо! И как ти се видя тоя Слъгхорн, добър преподавател ли е?

– Не знам – каза Хари. – Но е невъзможно да е по-гаден от Ъмбридж, нали?

– Познавам един човек, който е по-гаден и от нея – каза някой от вратата. В стаята с ленива походка влезе по-малката сестра на Рон, която изглеждаше раздражена. – Здравсти, Хари!

– Какво те прихваща? – попита брат й.

– Тая ще ме побърка! – рече Джини и се тръсна върху леглото на

Хари.

– Какво е направила пак? – съчувствено попита Хърмаяни.

– Дразни ме с начина, по който ми говори... сякаш съм на три години.

– Знам, знам – съгласи се Хърмаяни със снишен глас. – Ужасно надута е.

Хари се учуди, че Хърмаяни говори така за госпожа Уизли – не можеше да вини Рон, защото й се сопна ядно:

– Вие двете няма ли да я оставите на мира поне за пет секунди?

– Да де, да, защитавай я – изсъска Джини. – Всички знаем, че се прехласваш по нея.

Подобни думи за майката на Рон се видяха доста странни на Хари – той вече усещаше, че е пропуснал нещо, затова попита:

– За кого...

Но още преди да е довършил въпроса получи отговор. Вратата на стаята за пореден път се отвори рязко и Хари инстинктивно дръпна завивките чак до брадичката си толкова силно, че Хърмаяни и Джини паднаха от леглото на пода.

На прага стоеше млада жена, жена с такава отнемаща дъха красота, че стаята сякаш стана странно безвъздушна. Беше висока, снажна, с дълга руса коса и сякаш излъчваше едва доловимо сребристо сияние. Сякаш за да е пълна тази картина на съвършенството, жената носеше отрупан с какво ли не поднос за закуска.

– Арри! – възкликна тя гърлено. – Не съм те виждала от толкова време!

Понесе се от вратата към леглото, а зад нея изникна госпожа Уизли, която заподскача с доста сърдит вид подире ѝ.

– Нямахте нужда да качваш подноса, тъкмо се канех аз да го направя!

– Не се прритеснявай – отвърна Фльор и остави подноса върху коленете на Хари, после се наведе и го целуна по двете бузи, а на него му се стори, че кожата му запламтя там, където го докоснаха устните ѝ. – Мечтаех си да те видя. Помниш ли сестра ми Габриел? Само за едно си говори – за Арри Потър. Ще се радва много да те види отново.

– О... и тя ли е тук? – изграчи Хари.

– Не, не, малко глупаче – каза през къртящ смях Фльор, – говорех ти за лятото догодина, когато ние... Но ти не знаеш?

Големите ѝ сини очи се разшириха и тя погледна с укор госпожа Уизли, която започна да се оправдава:

– Нямахме кога да му съобщим.

Флър отново се извърна към Хари, като тръсна сребристия водопад на косата си така, че тя шибна госпожа Уизли през лицето.

– Ние с Бил смятаме да се оженим.

– О! – възкликна смутен Хари. Нямахме как да не забележи, че госпожа Уизли, Хърмаяни и Джини решително избягват да се погледнат. – Ъъ... честито...

Тя се надвеси над него и отново го целуна.

– В момента Бил е страшно зает, има много работа, а аз ходя за по няколко часа в „Гринготс“ да си упражнявам английския. Затова ме доведе тук за няколко дни, да се поопознаем със семейството му. Много се зарадвах, когато научих, че ще дойдеш и ти... тук човек няма с какво да се занимава, освен ако не обича да готви и да гледа пилета! Е, Арри, приятна закуска!

При тези думи тя се обърна грациозно и сякаш излетя от стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

Госпожа Уизли издаде звук, който прозвуча като „тцъ-тцъ-тцъ“.

– Мама я мрази – поясни тихо Джини.

– Няма такова нещо! – сърдито изшушука госпожа Уизли. – Просто смятам, че избързват с този годеж, нищо повече!

– Познават се от година – напомни Рон, който изглеждаше странно зашеметен и не сваляше очи от затворената врата.

– Е, не е много! Знам, разбира се, защо се получава така. Откакто Вие-знаете-кой се завърна, всички живеят в несигурност, мислят, че утре може и да са мъртви, затова избързват с решения, които при обичайни обстоятелства биха обмислили по-добре. Същото беше и предния път, когато той се въздигна – всички хукнаха да се женят...

– Включително и вие с татко – лукаво подметна Джини.

– Е, ние с баща ти сме създадени един за друг, нямахме смисъл да протакаме – възрази госпожа Уизли. – Докато Бил и Флър... хм... всъщност какво ли общо имат помежду си? Той е трудолюбив човек, здраво стъпил на земята, докато тя е...

– Крава – кимна Джини. – Но и Бил не стои на земята чак толкова здраво. Знае да разваля проклетия, пада си авантюрист, обича зрелищното... сигурно заради това е хлътнал по тая *Флегма*.

– Престани да я наричаш така, Джини! – остро я скастри госпожа Уизли, а Хари и Хърмаяни се засмяха. – Е, аз да вървя... яж си яйцата, Хари, докато са още топли.

Тя излезе с угрижен вид. Рон още изглеждаше замаян и за да

провери състоянието си, тръскаше глава като куче, което се мъчи да изхвърли водата от ушите си.

– Не свикваш ли с нея, когато сте под един покрив? – попита Хари.

– Е, свикваш – съгласи се Рон, – но ако ти връхлита така изневиделица...

– Жалък си – вбеси се Хърмаяни, после се отдръпна с широка крачка възможно най-далече от Рон и чак до стената кръстоса ръце и се извърна с лице към него.

– Ама нали не я искаш тук за постоянно? – невярващо попита Джини. Брат ѝ само сви рамене, затова момичето подметна: – Готова съм да се обзаложа на каквото кажете, че ако можеше, мама щеше да сложи край на всичко това.

– Интересно как точно ще го направи? – попита Хари.

– Опитва се да убеди Тонкс да дойде на вечеря. Според мен се надява Бил да се влюби в нея. Всъщност и аз се надявам, предпочитам нея за снаха.

– Да, да, ще стане на куково лято – заяви ехидно Рон. – Вижте какво, никой нормален мъж няма да предпочете Тонкс, ако наблизе е Флър. Е, и Тонкс не е за изхвърляне, когато не прави разни дивотии с косата и носата си...

– Сто пъти по-добра е от Флегмата! – заяде се Джини.

– И е по-умна, аврорка е! – напомни от ъгъла Хърмаяни.

– И Флър не е глупава, щом я включиха в Тримагическия турнир – рече Хари.

– О, не започвай и ти! – горчиво му подвикна Хърмаяни.

– Сигурно ти харесва как Флегмата казва „Арри“, нали? – подметна презрително Джини.

– Не – възрази Хари, който вече съжаляваше, че изобщо се е обаждал, – просто казах, че Флегмата... Флър де...

– Предпочитам Тонкс за снаха – повтори Джини. – С нея поне е забавно.

– Напоследък не е особено забавно – възрази Рон. – Всеки път, когато я видя, все повече прилича на Стенещата Миртъл.

– Не е честно! – срязва го Хърмаяни. – Още не е преживяла случилото се... нали се сещате... Той все пак ѝ беше братовчед!

Сърцето на Хари се сви. Бяха стигнали до Сириус. Той взе една от вилиците и започна да лапа от пържените яйца с надеждата да отклони всяка покана да се включи в тази част от разговора.

– Тонкс и Сириус почти не се познаваха! – възкликна Рон. – През

половината от живота ѝ Сириус е гнил в Азкабан, а преди това семействата им никога не са се срещали...

– Това не е толкова важно – възрази Хърмаяни. – Тонкс смята, че тя е виновна за смъртта му.

– Това пък откъде ѝ хрумна? – не се сдържа и попита Хари.

– Е, нали се сражаваше с Белатрикс Лестранж. Според мен си мисли, че ако я беше премахнала, тя нямаше да убие Сириус.

– Пълни глупости! – заяви Рон.

– Чувства се виновна, понеже е оживяла – продължи Хърмаяни. – Знаем, че Лупин се е опитал да я извади от това състояние, но тя наистина е много потисната. Дори има трудности с метаморфозирането.

– С кое, с кое?

– Не може да променя външния си вид както едно време – поясни Хърмаяни. – Мисля, че способностите ѝ са пострадали от шока, или нещо такова.

– Не знаех, че е възможно – каза Хари.

– И аз – призна Хърмаяни, – но ми се струва, че ако наистина си потиснат...

Вратата се отвори отново и госпожа Уизли надзърна вътре.

– Джини – прошепна тя, – слизай долу да ми помогнеш за обяда.

– Говоря си с приятелите! – възмути се Джини.

– Незабавно! – отсече майка ѝ и се скри.

– Вика ме само за да не стои сама с Флегмата! – нацупи се Джини.

Изви дългата си червена коса в много сполучлива имитация на Флър и заподскача през стаята, вдигнала високо ръце като балерина.

– И вие, приятелчета, слизайте бързо долу – подкани тя преди да излезе.

Хари се възползва от настъпилото мълчание, за да хапне още от закуската. Хърмаяни започна да наднича в кашоните на Фред и Джордж, но от време на време хвърляше по някой поглед и към Хари. Рон си взе от препечените филийки, без да сваля замечтан поглед от вратата.

– Това какво ли е? – възкликна Хърмаяни и извади нещо като малък телескоп.

– Нямам представа – отвърна Рон, – но щом Фред и Джордж са го оставили тук, значи още не е готово за шегобийницата, затова внимавай.

– Майка ти спомена, че магазинчето вървяло добре – намеси се отново Хари. – Твърди, че Фред и Джордж наистина имат търговски нюх.

– Меко казано – потвърди Рон. – Не могат да си преброят галеоните! Изгарям от нетърпение да им видя шегобийницата. Още не сме

ходили на улица „Диагон-али“, защото мама и татко трябва да стоят тук от съображения за сигурност, а и татко е много зает в службата, но доколкото разбрах, било страхотно.

– Ами Пърси? – попита Хари за третия по възраст брат Уизли, който беше в обтегнати отношения с останалите в семейството. – Сега говори ли с майка ти и баща ти?

– Не – рече Рон.

– Но нали вече знае, че баща ти през цялото време е бил прав и Волдемор наистина се е завърнал...

– Дъмбълдор казва, че на хората им е много по-лесно да прощават на другите, когато грешат, отколкото ако се окажат прави – обясни Хърмаяни. – Чух как го каза на майка ти, Рон.

– Звучи ми като онези отвлечени неща, които само Дъмбълдор би могъл да каже – отвърна той.

– Тази година ще ми дава индивидуални уроци – подметна нехайно Хари.

Рон се задави със залък от препечената филия, а Хърмаяни ахна.

– И чак сега го казваш! – възкликна Рон.

– Току-що се сетих – честно си призна Хари. – Съобщи ми снощи във вашата барака за метли.

– Лелеее... индивидуални уроци с Дъмбълдор! – възхити се приятелят му. – Чудя се защо той...

Но не се доизказа. Хари видя как двамата с Хърмаяни се спогледаха. Остави ножа и вилцата, а сърцето му заби прекалено учестено за човек, който просто си седи в леглото. Дъмбълдор му беше поръчал да го направи... защо да отлага? Той впери очи във вилцата, която проблясваше на слънчевата светлина, и оповести:

– Не знам защо точно ще ми дава индивидуални уроци, но май е заради пророчеството.

И Рон, и Хърмаяни не казаха нищо. Хари остана с впечатлението, че и двамата са се вцепенили. Заговори отново, като и този път говореше на вилцата:

– Онова, което се опитаха да откраднат от министерството.

– Но никой не знае какво се казва в него – побърза да възрази Хърмаяни. – То се чуупи.

– Обаче в „Пророчески вести“ твърдят... – подхвана Рон, но Хърмаяни го прекъсна с „шшт!“

– В „Пророчески вести“ пише истината – рече Хари, след като с голямо усилие вдигна поглед към двамата: Хърмаяни изглеждаше

уплашена, а Рон – изумен. – Пророчеството е пазено не само в стъклената топка, която се счупи. Чух всичко от начало до край в кабинета на Дъмбълдор – направено е само пред него и той ми го предаде. Според това пророчество – продължи Хари, след като си пое дълбоко въздух, – изглежда точно аз съм човекът, който трябва да унищожи Волдемор... или поне в него се казва, че докато единият от нас е жив, другият не може да оцелее.

Известно време тримата се гледаха, без да продумват. После се чу силен трясък и Хърмаяни изчезна зад облаче черен дим.

– Хърмаяни! – извикаха в един глас Хари и Рон, а подносът със закуската се плъзна с дрънчене на пода.

Хърмаяни изникна с кашляне от пушека, все така стиснала телескопа и издокарана с ярко мораво-черно око.

– Стиснах го и той... той ме фрасна – простена тя.

И явно беше така – тримата видяха мъничко юмруче на дълга пружина, щръкнало от единия край на телескопа.

– Няма страшно – успокои я Рон, който явно едва се удържаше да не прихне. – Мама ще махне синината, тя умее да лекува леки травми...

– Е, сега няма да се занимавам с това – побърза да каже Хърмаяни. – Хари, о, Хари... – Тя отново приседна в края на леглото му. – Като се върнахме от министерството, се питахме... не искахме, разбира се, да отваряме пред теб дума за тези неща, но след онова, което Луциус Малfoy каза за пророчеството... че било за теб и Волдемор... си помислихме, че сигурно е нещо такова... О, Хари! – Хърмаяни се взря в него, сетне прошепна: – Страх ли те е?

– Сега вече не – отговори той. – Веднага след като чух пророчеството, се уплаших... но сега имам чувството, че цял живот съм знаел – накрая ще се наложи да се изправя лице в лице с Волдемор...

– Щом разбрахме, че Дъмбълдор ще дойде да те вземе лично, си помислихме, че сигурно ще ти съобщи или ще ти покаже нещо, свързано с пророчеството – разпалено продължи Рон. – И общо взето, се оказахме прави, нали? Той нямаше да ти дава уроци, ако смяташе, че си обречен, нямаше да си губи времето... Явно смята, че имаш шанс!

– Точно така – подкрепи го Хърмаяни. – Какво ли ще ти преподава, Хари? Вероятно истинска отбранителна магия... могъщи контрапроклятия... антизаклинания...

Хари не я слушаше. Вътре в него беше плъзнала топлина, която нямаше нищо общо със слънцето, а буцата, заседнала на гърлото му, като че ли започна да се топи. Той знаеше, че Рон и Хърмаяни са по-

уплашени, отколкото показват, но оставаха до него, от двете му страни, и му говореха, за да му вдъхнат смелост и утеха, вместо да се дръпнат, сякаш е заразен или опасен – и това за него значеше повече, отколкото можеше да изрази.

– И защитни заклинания изобщо – обобща Хърмаяни. – Е, поне знаеш един от предметите, които ще учиш тази година, един в повече от нас с Рон. Кога ли ще получим оценките от СОВА?

– Сигурно всеки момент, мина цял месец – отбеляза Рон.

– Чакайте! – възкликна Хари, понеже в съзнанието му изникна друга част от разговора предната вечер. – Дъмбълдор май спомена, че оценките от СОВА ще се получат днес!

– Днес ли? – изпитва Хърмаяни. – Днес? Защо си мълчиш, а?... О, Господи!... Трябваше да кажеш... – Тя скочи на крака. – Ще отида да проверя дали са дошли някакви сови...

Когато след десет минути и той слезе напълно облечен с празния поднос в ръка, Хари видя, че Хърмаяни седи много развълнувана до кухненската маса, а госпожа Уизли се опитва да отстрани моментната ѝ полуприлика с панда.

– Не се маха – ядосваше се притеснена госпожа Уизли, както стоеше над Хърмаяни с магическата пръчка в едната ръка и с екземпляр на „В помощ на лечителя“, отворена на „Контузии, порезни рани и ожулвания“. – Винаги досега е действало, направо не проумявам.

– Фред и Джордж точно така си представят смешните шегички и сигурно са се постарали синината да не се маха – предположи Джини.

– Как така няма да се махне! – изпитва Хърмаяни. – Не мога цял живот да се разхождам насинена!

– Няма, скъпа, няма, все ще намерим някаква противоотрова, не се притеснявай – успокои я госпожа Уизли.

– Бил ми рразказа, че Фред и Жордж били много забавни! – усмихна се ведро Флър.

– Да се пръснеш от смях – изсъска Хърмаяни. Тя скочи и като кършеше пръсти, взе да обикаля из кухнята. – Госпожо Уизли, сигурна ли сте... съвсем сигурна ли сте, че тази сутрин не са пристигали никакви сови?

– Да, скъпа, щях да забележа – увери я търпеливо жената. – Но е едва девет и нещо, има достатъчно време...

– Знам, че ужасно съм объркала древните руни – завайка се трескаво Хърмаяни. – Със сигурност съм превела поне едно място напълно погрешно. Преди си мислех, че съм се справила с трансфигурацията, но

сега, като си припомня...

– Ще млъкнеш ли най-после, Хърмаяни, не само ти се притесняваш! – ревна Рон. – И когато си получиш десетте „Изключителни“ за СОВА...

– Стига, стига, стига! – спря го Хърмаяни, като истерично размаха ръце. – Знам, че са ме скъсали по всичко!

– А какво ще стане, ако наистина са ни скъсали? – попита Хари всички в стаята, но и този път му отговори Хърмаяни.

– Ще обсъдим възможностите с отговорника на дома, в края на миналия срок питах професор Макгонъгол.

Стомахът на Хари се съърчи. Той съжали, че на закуска е ял толкова много.

– При нас в „Бобатон“ е различно – подхвана самодоволно Флър. – Според мен е измислено по-добре. Държим изпит след шести, а не след пети курс, и после...

Думите ѝ бяха заглушени от писък. Хърмаяни сочеше през прозореца на кухнята. В небето ясно се виждаха три черни точки, които ставаха все по-големи.

– Определено са сови – отсъди с пресипнал глас Рон, след като скочи и отиде при Хърмаяни до прозореца.

– И са три – оповести Хари, който побърза да застане от другата ѝ страна.

– По една за всеки – пошушна ужасена Хърмаяни. – О, не... о, не... о, не...

Тя здраво вкопчи ръце в лактите на Хари и Рон.

Совите летяха право към „Хралупата“ – бяха три прелестни улулицы – и когато се снишиха над пътеката към къщата, се видя, че всяка носи голям квадратен плик.

– О, не! – изписка отново Хърмаяни.

Госпожа Уизли се промуши между тях и отвори прозореца. Една, две, три... совите влетяха през него и кацнаха в стройна редица върху масата. И трите вдигнаха десните си крачета.

Хари се приближи. Писмото, адресирано до него, беше прихванато за крачето на средната сова. Той го развърза с изтръпнали пръсти.

Вляво от него Рон се мъчеше да откачи своите оценки, вдясно ръцете на Хърмаяни се тресяха така, че и улулицата започна да трепери.

Всички в кухнята мълчаха. Най-сетне Хари успя да отвърже плика. Отвори го бързо и разгъна пергамента.

СПЕЦИАЛИСТ ПО ОСОБЕНА ВЪЛШЕБНИЧЕСКА АКТИВНОСТ

Оценки, при които степента е получена:

- Изключителен (И)
- Надхвърлящ очакванията (Н)
- Приемлив (П)

Оценки, при които степента не е получена:

- Слаб (С)
- Ужасен (У)
- Трол (Т)

ХАРИ ДЖЕЙМС ПОТЪР Е ПОЛУЧИЛ:

Астрономия: П

Грижи за магически създания: Н

Вълшебство: Н

Защита срещу Черните изкуства: И

Пророкуване: С

Билкология: Н

История на магията: У

Отвари: Н

Трансфигурация: Н

Хари прочете пергаментата няколко пъти и при всяко четене дишането му ставаше все по-спокойно. Всичко беше наред, той открай време си знаеше, че няма да издържи изпита по пророкуване и че е изключено да не го скъсат по история на магията, щом по средата на изпита е припаднал, но беше взел всичко останало! Прокара пръст надолу по оценките... беше се представил добре по трансфигурация и билкология, а по отвари дори беше получил „Надхвърлящ очакванията“! И най-прекрасното – по защита срещу Черните изкуства му бяха писали „Изключителен“!

Той се огледа. Хърмаяни му беше обърнала гръб и бе навела глава, Рон обаче изглеждаше много щастлив.

– Не съм издържал само пророкуване и история на магията, но на кой ли му пука за тях! – оповести възторжено той. – Дай да си ги разменим... дръж...

Хари погледна оценките му – нямаше нито един „Изключителен“.

– Знаех си, че ще бъдеш пръв на защита срещу Черните изкуства – подвикна Рон и го удари с юмрук по рамото. – Изкарахме!

– Браво на теб! – рече гордо госпожа Уизли и разроши косата на си-на си. – Седем успешни изпита за СОВА – повече от Фред и Джордж общо!

– Хърмаяни! – повика я плахо Джини, защото тя още не се беше обърнала. – Как си се представила?

– Не зле – пророни едва чуто Хърмаяни.

– О, пак ли ще скромничиш! – подвикна Рон, отиде с широка крачка и дръпна пергамента от ръката ѝ. – Охоо!... Девет „Изключителен“ и една „Надхвърлящ очакванията“ по защита срещу Черните изкуства. – Той я погледна развеселен, но и отчаян. – Всъщност си разочарована, нали?

Хърмаяни поклати глава, ала Хари се засмя.

– Е, преминаваме в следващия курс, ще учим за степен ТРИТОН! – грейна в усмивка и Рон. – Мамо, останаха ли наденички?

Хари пак си погледна оценките. Не би могъл да очаква по-добри. Съжaliaваше мъничко само за едно... това беше краят на мечтата му да стане аврор. Не беше изкарал изискваната оценка по отвари. Още от самото начало си знаеше, че няма да се справи, но и сега, като гледаше дребната черна буква „Н“, усети как му премалява.

Наистина си беше странно – всъщност прикрит смъртожаден пръв му беше казал, че от него ще излезе способен аврор, но Хари неусетно се беше запалил по тази идея и сега изобщо не се сещаше какъв друг иска да стане.

Освен това откакто преди месец беше чул пророчеството, му се струваше, че точно такава трябва да бъде съдбата му... *докато единият е жив, другият не може да оцелее...*

Нима не би могъл да го изпълни и да се пребори по възможно най-добрия начин за оцеляването си, ако се присъедини към високообразованите и обучени вълшебници, които си поставяха за цел да издирят и убият Волдемор?

ГЛАВА ШЕСТА ТАЙНАТА НА ДРАКО

През следващите няколко седмици Хари не напускаше градината на „Хралупата“. Почти по цял ден играеха между овощните дървета куидич двама на двама (той с Хърмаяни срещу Рон и Джини и тъй като Хърмаяни си беше за оплакване, а Джини се справяше добре, силите бяха относително равностойни), а вечер изяждаше по три порции от всичко, което госпожа Уизли слагаше пред него.

Ваканцията щеше да е щастлива и спокойна, ако не бяха разказите за безследно изчезнали, за необясними произшествия и дори за загинали, които се появяваха почти всеки ден в „Пророчески вести“. Случваше се Бил и господин Уизли да донесат новините още преди да са достигнали до вестника. За неудоволствие на госпожа Уизли шестнайсетият рожден ден на Хари бе помрачен от злоещите вести, донесени наскоро празненството от Ремус Лупин, който изглеждаше изпит и свъсен, със силно прошарена светлокестенява коса и с още по-дрипави и кърпени дрехи отпреди.

– Пак е имало две нападения от диментори – оповести той, докато госпожа Уизли му подаваше голямо парче торта. – А в една барака на север са открили трупа на Игор Каркаров. Била е белязана с Черния знак... всъщност, да ви призная, чудя се, че живя цяла година след като избяга от смъртожадните. Доколкото си спомням, Регулус, братът на Сириус, загина брoени дни след своето бягство.

– Да, да – свъси се госпожа Уизли, – дали да не говорим за нещо др...

– А чу ли, Ремус, за Флориан Фортескю? – попита Бил, когато Фльор наливаше с вино. – Човекът, който държеше...

– ... сладоледената къща на улица „Диагон-али“ ли? – прекъсна го Хари с неприятно усещане за тежест в стомаха. – Черпеше ме безплатно сладолед. Какво му се е случило?

– Отвлечен е, ако се съди по вида, в който е оставено заведението.

– Защо? – попита Рон, а госпожа Уизли многозначително изглежда Бил.

– Кой знае! Сигурно нещо не им е угодил. Добър човек беше Флориан.

– И понеже стана дума за улица „Диагон-али“ – намеси се и

господин Уизли, – подочух, че и Оливандър е изчезнал.

– Кой, майсторът на магически пръчки ли? – стресна се Джини.

– Същият. Магазинът му е празен. Никакви следи от съпротива. Никой не знае дали се е изнесъл по своя воля, или е бил похитен.

– Ами магическите пръчки... какво ще правят хората без пръчки?

– Ще трябва да се насочат към други майстори – отвърна Лупин. –

Но Оливандър беше най-добрият и е лошо за нас, ако другата страна го е взела при себе си.

Един ден след този доста мрачен празник от „Хогоуртс“ пристигнаха писмата и списъците с учебниците. В писмото на Хари имаше и изненада: той беше обявен за капитан на отбора по квидич.

– Сега вече имаш същите права, както префектите! – извика щастлива Хърмаяни. – Можеш да се къпеш в нашата баня и така нататък.

– Ау, и Чарли носеше такава – рече Рон и с възхита се зае да разглежда значката на Хари. – Страхотно, ти си ми капитан... ще ме вземеш отново в отбора, нали, ха-ха-ха...

– Е, щом получихте това, май не можем да отлагаме още дълго пътуването до улица „Диагон-али“ – въздъхна госпожа Уизли, докато разглеждаше списъка с учебниците на Рон. – Ще отидем в събота, стига да не се наложи баща ти пак да ходи на работа. Не тръгвам без него.

– Мамо, наистина ли смяташ, че Ти-знаеш-кой ще се спотаи зад някой от рафтовете с книги във „Флориш и Блотс“? – изкиска се Рон.

– А Фортескю и Оливандър са отишли на почивка, нали? – изстреля на мига госпожа Уизли. – Ако смяташ, че безопасността е нещо, с което можеш да си правиш шеги, ще останеш тук, а аз ще ти купя нещата сама...

– Не, искам да дойда и аз, искам да видя магазинчето на Фред и Джордж! – побърза да възрази Рон.

– В такъв случай, млади момко, мисли какво говориш, докато не съм решила, че си прекалено незрял да идваш с нас! – отвърна ядосано госпожа Уизли, а после грабна часовника, върху който всички стрелки още сочеха „Смъртна опасност“, и го закрепил върху купчина току-що изпрани хавлиени кърпи. – Това важи и за завръщането ти в „Хогоуртс“!

Рон погледна Хари с недоумение, а майка му вдигна коша с прането и закрепения отгоре часовник и излезе с гръм и трясък от стаята.

– Леле... човек вече не може и да се шегува...

Но през следващите няколко дни Рон внимаваше да не остроумничи за Волдемор. Съботата дойде, без госпожа Уизли да има повод да

избухва, макар че по време на закуската изглеждаше много напрегната. Бил, който щеше да си остане у дома заедно с Фльор (за огромна радост на Хърмаяни и Джини), подаде на Хари през масата кесийка, пълна с пари.

– А моята къде е? – възропта веднага Рон и се ококори.

– Тези пари са си на Хари, глупчо такъв – отвърна Бил. – Изтеглих ги, Хари, от твоя трезор, защото сега хората се редят по пет часа, за да си взимат златото – таласъмите много са затегнали мерките за сигурност. Преди два дни Арки Филпот не успя да вземе нищо, проверяват му сметката за произход на средствата... Повярвай, така наистина е полесно.

– Благодаря ти, Бил! – рече Хари и прибра златото в джоба си.

– Много е грижовен! – измърка с възхита Фльор и помилва Бил по носа.

Зад гърба ѝ Джини се престори, че ще повърне юфката. Хари насмалко да прихне и се задави, а Рон го удари по гърба.

Денят беше облачен и навъсен. Когато излязоха от къщата и пристегнаха мантиите, в предния двор ги чакаше служебен автомобил на Министерството на магията, с който се бяха возили веднъж.

– Хубаво е, че татко пак може да ни уреди кола – отбеляза Рон доволен и се протегна на воля, когато автомобилът меко потегли от „Храпалата“, а Бил и Фльор им помахаха от прозореца на кухнята.

Всички – Рон, Хари, Хърмаяни и Джини – се бяха разположили удобно на широката задна седалка.

– Недей да свикваш, отпуснаха колата само заради Хари – предупреди през рамо господин Уизли. Двамата с госпожа Уизли бяха отпред при шофьора на министерството. Предната седалка услужливо се беше разтегнала и се бе превърнала в нещо като двойно канапе. – Той е от хората, за които се вземат изключителни мерки за сигурност. А в „Продълнения котел“ охраната ни ще бъде подсилена.

Хари не каза нищо – не си представяше как ще пазарува, заобиколен от цял батальон аврори. Беше напъхал в раницата мантията невидимка и смяташе, че щом Дъмбълдор му разрешава да я слага, и министерството не би трябвало да има нищо против, но всъщност се замисли, че не е много сигурен дали в министерството изобщо знаят за неговата мантия.

– Е, пристигнахме – оповести изненадващо скоро шофьорът, който се обаждаше за пръв път, после при Чаринг Крос Роуд намали скоростта и спря пред „Продълнения котел“. – Наредено ми е да ви изчакам. Имате

ли представа колко ще се бавите?

– Около два часа, предполагам – отговори господин Уизли. – Браво, тук е!

Хари също като него надникна през прозореца – сърцето му трепна. Пред кръчмата ги чакаха не аврори, а огромната чернобрада грамада Рубиъс Хагрид, пазителят на дивеча в „Хогоуртс“, който беше облечен в дълго палто от боброви кожи и грейна още щом зърна лицето на Хари – изобщо не обръщаше внимание на стреснатите погледи, с които го стрелкаха минаващите мъгли.

– Хари! – ревна Хагрид и щом момчето слезе от автомобила, го сграбчи в обятията си така, че щеше да му изпотроши костите. – Бъкбийк... Уидъруингс де... ще го видиш, Хари, страшно се радва, че пак е на свобода и на чист въздух...

– Чудесно – усмихна се и Хари, докато разтриваше ребрата си. – Не очаквахме, че „подсилената охрана“ си ти!

– Знам, знам... точно като в доброто старо време, нали? От министерството напиреха да ти пратят цяла тумба аврори, ама Дъмбълдор каза, че и аз мога да се справя – похвали се гордо Хагрид, като се изпъчи и пъкна палци в джобовете си. – Ами да тръгваме... първо вие, Моли, Артър...

Откакто помнеше „Продънения котел“, Хари за пръв път го виждаше съвсем пуст. От старите си познайници видя само Том, беззъбия съсухрен гостилничар. Когато влязоха, той ги погледна обнадежден, но още преди да проговори, Хагрид заяви важно-важно:

– Днес само минавам, Том, разбираш, нали? По дела на „Хогоуртс“.

Том кимна мрачно и отново се зае да бърше чашите, а новодошлите минаха през пивницата и излязоха в мразовития малък заден двор, където стояха кофите за боклук. Хагрид вдигна розовия си чадър и почука по една от тухлите върху стената, която се отвори на мига и образува свод към криволичеща калдъръмена улица. Те излязоха на нея и спряха да се огледат.

„Диагон-али“ сякаш не беше същата. Пъстрите бляскави витрини с книги със заклинания, със съставки за отвари и котли не се виждаха, скрити зад големи мрачни морави плакати, които Министерството на магията беше накачило навсякъде. На повечето с едър шрифт бяха изписани съвети за безопасност от брошурите, които министерството беше разпратило през лятото, по други обаче мърдаха черно-бели снимки на смъртожадни, за които се знаеше, че са на свобода. От най-близката аптека злобно се хилеше Белатрикс Лестранж. Някои витрини,

включително на сладоледената къща на Флориан Фортескю, бяха заковани с дъски. Междувременно по улицата се бяха появили доста окаяни на вид сергии. Най-близката, която беше опъната пред „Флориш и Блотс“ под мръсен навес на ивици, беше с мукавена табела с надпис:

Амулети: помагат срещу върколаци,
диментори и инферии

Дребен опърпан магьосник размахваше пред минувачите дрънчащи верижки с различни символи по тях.

– Една за малкото ви момиченце, уважаема госпожо? – провикна се той към госпожа Уизли и се ухили на Джини. – За да пази хубавото му вратле!

– Само да бях на работа... – рече господин Уизли и гневно изгледа продавача на амулети.

– Да, но сега недей да арестуваш никого, скъпи, бърза ме – предупреди госпожа Уизли и притеснено погледна списъка. – Според мен първо не е зле да отидем при Мадам Молкин, на Хърмаяни ѝ трябва нов комплект официални мантии, а на Рон му се виждат глезените под училищните мантии. Сигурно и ти, Хари, ще си купиш нови, доста си пораснал... Хайде, тръгвайте...

– Няма смисъл, Моли, да ходим всички в магазина на Мадам Молкин – спря я мъжът ѝ. – Нека те тримата отидат заедно с Хагрид, а ние с теб ще отскочим до „Флориш и Блотс“ да купим учебниците.

– Знам ли – завайка се разтревожена госпожа Уизли, явно бързаше да приключи с покупките, но и не искаше да се делят. – Ти какво мислиш, Хагрид?

– Не бой се, Моли, щом са с мен, 'сичко ще е наред – взе да я успокоява той и махна с длан колкото капак на боклукчийска кофа.

Госпожа Уизли очевидно не беше докрай убедена, но склони да се разделят и забърза заедно с мъжа си и с Джини към „Флориш и Блотс“ а Хари, Рон, Хърмаяни и Хагрид се отправиха към магазина на Мадам Молкин.

Хари забеляза, че мнозина от хората, които ги подминават, също изглеждат притеснени и разтревожени като госпожа Уизли и никой не спира да побъбри – купувачите се придвижваха на плътни групи и бързаха да си свършат работата. Явно никой не беше дошъл да пазарува сам.

– Вьтре ще ни стане тясно, ако се наблъскаме 'сички – каза Хагрид,

след като спря пред магазина на Мадам Молкин и се наведе да надзърне през витрината. – Аз ще стоя на пост отвънка, чухте ли?

Така Хари, Рон и Хърмаяни влязоха заедно в малкото магазинче. Отпърво им се стори, че вътре няма никой, но веднага щом вратата се затвори след тях, чуха познат глас, който идваше иззад стойката с официални мантии на зелени и сини звездички.

– Ако случайно не си забелязала, майко, вече не съм дете. Мога да си пазарувам и *сам*.

Чу се нещо като цъкане, после друг глас, който Хари разпозна като гласа на Мадам Молкин, каза:

– Майка ти, скъпи, е напълно права, тук не става въпрос дали си дете, вече никой от нас не бива да се придвижва сам.

– Внимавайте с тая карфица!

Изад рафта се появи бледолик тийнейджър с остри черти и безелникаворуса коса, облечен в красива тъмзелена мантия: по подгъва и маншетите проблясваха карфици. Той отиде при огледалото и се огледа – мина известно време, докато види отразени зад рамото му Хари, Рон и Хърмаяни. Светлосивите му очи се присвиха.

– Ако се чудиш, мамо, каква е тази миризма, току-що влезе мътно-род – оповести Драко Малфой.

– Не мисля, че има нужда от такива изрази – намеси се Мадам Молкин, която излезе иззад стойката с шивашки метър и магическа пръчка в ръце. – И не искам в магазина си пръчки! – побърза да добави тя, като видя, че Хари и Рон са насочили към Малфой своите пръчки.

Хърмаяни, която беше застанала малко зад тях, прошепна:

– Не, недейте, наистина, не си заслужава...

– Да бе, като че ли ви стиска да правите магии извън училище! – изхили се Малфой. – Кой ти е насинил окото, Грейнджър? Искам да му пратя цветя.

– Престанете! – скара се Мадам Молкин, като погледна през рамо, търсейки подкрепа. – Госпожо... моля ви...

Изад стойката с дрехите бавно се появи Нарциса Малфой.

– Махнете тези пръчки – каза тя студено на Хари и Рон. – Ако отново нападнете сина ми, ще имам грижата това да е последното, което сте направили през живота си.

– Виж ти! – възкликна Хари, пристъпи напред и се взря в гладкото лице с нагло изражение, което – макар и много по-бледо – доста приличаше на лицето на нейната сестра. Сега той беше на ръст колкото Нарциса Малфой. – Ще идете да повикате няколко от приятелите си

смъртожадни, за да ни избият ли?

Мадам Молкин изпищя и се хвана за сърцето.

– Наистина, не бива да отправяте такива обвинения... опасно е да говорите така... много ви моля, пръчките долу.

Но Хари не свали своята. Нарциса Малфой се усмихна неприятно.

– Виждам, Хари Потър, че живееш с измамно чувство за сигурност само защото си любимец на Дъмбълдор. Но Дъмбълдор няма да бъде вечно край теб, за да те пази.

Хари огледа с насмешка целия магазин.

– Ами... вижте... Дъмбълдор го няма! Защо тогава не опитате? Може би ще успеят да намерят в Азкабан двойна килия за вас и за онзи нещастник, вашия съпруг?

Малфой ядосано тръгна към него, но се препъна в мантията, която му беше прекалено дълга. Рон се изсмя гръмко.

– Как смееш да говориш така на майка ми, Потър! – изръмжа Малфой.

– Спокойно, Драко! – намеси се Нарциса и го хвана с тънките си бели пръсти за рамото, за да го спре. – Очаквам Потър да се събере със скъпия си Сириус, преди аз да отида при Луциус.

Хари вдигна пръчката по-високо.

– Хари, недей! – простена Хърмаяни, сграбчи го за ръката и се опита да я свали. – Мисли... не го прави... ще си имаш големи неприятности...

Мадам Молкин се разтрепери, после обаче явно реши да се държи сякаш не се случва нищо с надеждата наистина да не се случи. Наведе се към Малфой, който още гледаше Хари на кръв.

– Според мен, миличък, трябва да скъсим малко левия ръкав, разреши само да...

– Ау! – ревна той и я удари през дланта да я отблъсне. – Гледай, жено, къде бодеш с тия карфици! Мамо... не ги искам тия...

Изхлузи през главата си мантията и я метна на пода в краката на Мадам Молкин.

– Прав си, Драко – изсъска Нарциса и презрително изглежда Хърмаяни, – сега вече знам каква паплач пазарува тук... дай да вървим в „Туилфит и Татинг“.

И при тези думи двамата изхвърчаха от магазина, като Малфой се постара да изблъска с все сила Рон от пътя си.

– Е, какво пък! – каза Мадам Молкин, като вдигна с рязко движение падналата мантия и прокара по нея върха на магическата си пръчка

като с прахосмукачка – да изчисти прахта.

Беше разстроена през цялото време, докато Рон и Хари пробваха новите мантии, опита се да продаде на Хърмаяни официална мантия за момче, а не за момиче, и когато накрая ги изпрати с поклон, изглеждаше доволна, че вижда гърбовете им.

– 'Сичко ли 'зехте? – бодро попита Хагрид.

– Почти – отвърна Хари. – Видя ли Нарциса Малфой и синчето ѝ?

– Да – потвърди нехайно Хагрид. – Ама те няма да посмеят да създават неприятности наред „Диагон-али“, хич не им се притеснявай, Хари.

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, но преди да са успели да разсеят заблудението на Хагрид, се появиха господин и госпожа Уизли заедно с Джини, натоварени с тежки пакети с учебници.

– Добре ли сте всички? – попита госпожа Уизли. – Купихте ли мантии? Хайде тогава, на път за Фред и Джордж ще се отбием в аптеката и в търговския център за сови „Айлопс“... Вървете плътно един до друг, чухте ли!

Хари и Рон не взеха от аптеката никакви съставки, защото смятаха, че напред няма да учат отвари, но в търговския център „Айлопс“ купиха големи кутии с ядки за Хедуиг и Пигуиджин. После тръгнаха нататък по улицата, за да намерят „Магийки шегобийки на братя Уизли“ – магазинчето на Фред и Джордж, а госпожа Уизли през няколко минути си поглеждаше часовника.

– Наистина нямаме много време – напомни тя. – Затова само ще поизгледаме и обратно в автомобила. Сигурно вече сме близо, това тук е номер деветдесет и две... деветдесет и четири...

– Ау! – ахна Рон и спря като закован.

На фона на мрачните, облепени с плакати витрини на магазините наоколо витрините на Фред и Джордж изпъкнаха като ярки фойерверки. Случайните минавачи се извърщаха през рамо, за да ги видят отново, а неколцина бяха толкова смаяни, че бяха спрели и не можеха да откъснат очи. Витрината вляво беше запълнена с какви ли не зашеметяващи неща, които се въртяха, пукаха, святаха, подскачаха и пищяха – само докато ги гледаше, очите на Хари се насълзиха. На дясната витрина пък беше залепен огромен плакат, и той морав като плакатите на министерството, на него обаче пишеше с крещящи жълти букви:

Защо се плашите от Вие-знаете-кого?

А ТРЯБВА да се стряскате ето от какво:

У-НЕ-ООО!

Запек – каква сензация,
застигнал е цялата нация!

Хари се разсмя. Чу до себе си нещо като слаб стон, обърна се и видя, че госпожа Уизли се е втренчила като онемяла в плаката. Устните ѝ мърдаха и изричаха безмълвно „У-НЕ-ООО“.

– Ще ги убият, докато спят! – прошепна тя.

– Не, няма! – отсече Рон, който се кикотеше като Хари. – Супер е!

Двете момчета първи влязоха в магазинчето. Вътре беше пълно с купувачи, Хари не можеше да се добере до рафтовете. Започна да разглежда кашоните, струпани на купчина чак до тавана. Имаше „Кутийки с льготийки“, които близнаците бяха усъвършенствали през своята последна, недовършена година в „Хогуортс“, направи му впечатление, че най-много се харчат дражетата „Кръв от нослето“, от които беше останал само един смачкан кашон. Имаше поставки с наслагани по тях магически пръчки за забавление – ако човек замахнеше с най-евтините, те се превръщаха в гумени пиленца или в чифт гащи, а най-скъпите те удряха изневиделица по главата или врата. Виждаха се и кутии с три модела пащи пера – самозареждащи се, самопоправящи се и остроумни. В гъмжилото се отвори малко местенце и Хари се промуши при шанда, където цял орляк прехласнати десетинагодишни хлапетии гледаха мъничко дървено човече, което се качваше по стълбите на съвсем истинска бесилка. И човечето, и бесилката бяха сложени върху кутийка, на която пишеше „Палач за многократна употреба – омагьосай го, докато не ти е клъцнал главата!“

– „Патентовани заклинания за сбъднати блянове“ ...

Хърмаяни беше успяла да се провре при голямата витрина недалеч от шанда и четеше упътване на дъното на една кутия, а върху капака имаше шарена картинка на красиво момче и прехласнато момиче на пубата на пиратски кораб.

– „Едно просто заклинание, и вие ще се озовете в първокачествен, изключително реалистичен половинчасов сбъднат блян, който лесно се вмества в обичайния учебен час и изобщо не може да бъде засечен (някога обаче се наблюдават странични ефекти като отнесеност и дърдорене на глупости в лека степен). Да не се продава на лица под 16 години.“ Знаеш ли – обърна се Хърмаяни към Хари, – това наистина е изключителна магия!

– За тези думи, Хърмаяни, получаваш една безплатна бройка – заяви глас някъде отзад. Пред тях застана грейналият в усмивка Фред, облечен в цикламена мантия, удивително несъвместима с огнената му коса. – Как си, Хари? – Дватама се ръкуваха. – И какво е станало с окоето ти, Хърмаяни?

– Какво, какво, вашият телескоп побойник... – отговори тя натъжена.

– О, майко мила, съвсем го бях забравил! – възкликна Фред. – Дръж...

Извади от джоба си тубичка и й я връчи, тя махна предпазливо капачето и видя вътре гъсто жълто мазило.

– Слагаш си малко и до един час от синината няма и помен – обясни Фред. – Наложил се да намерим добър унищожител на синини, нали проверяваме повечето си изобретения върху самите себе си.

Хърмаяни изглеждаше притеснена.

– Безопасно е, нали?

– Разбира се – увери я той. – Ела, Хари, ще те разведе.

Хари остави Хърмаяни да лекува с мазилото насиненото си око и тръгна след Фред към дъното на магазина, където видя щанд за фокуси с карти и въженца.

– Мъгълски магийки! – обясни щастлив Фред, като ги посочи. – За странни птици като татко, които си падат по разни мъгълски измишльотини. Не печелим много от тях, но иначе се купуват, хората ги смятат за страхотно нововъведение... А, ето го и Джордж!

Близнакът на Фред силно стисна ръката на Хари.

– Развеждаш ли го? Ела отзад, Хари, точно там са големите пари... Само да си посмял да задигнеш нещо, ще ми платиш не само с галеони! – предупреди той един малчуган, който побърза да дръпне ръка от тубичка с етикет „Черни знаци за ядене... Разболяват наред!“.

Джордж дръпна завесата до щанда с мъгълски фокуси и Хари видя второ помещение, което беше по-тъмно и не така пълно с хора. Опаковките на стоките по тези рафтове не бяха толкова на очи.

– Току-що разработихме тази по-сериозна серия – рече Фред. – Получи се много странно...

– Няма да повярваш колко много хора дори на работа в министерството не знаят да направят едно свястно защитно заклинание – продължи Джордж. – Е, не са имали учител като теб, Хари.

– Точно така... измислихме защитни шапки по-скоро като шега. Нахлупваш си я на главата, казваш на някого да те урочаса и му гледаш

физиономията, докато заклинанието отскача. Министерството закупи петстотин бройки за целия технически персонал! И продължават да идват огромни поръчки!

– Затова разширихме производството и сега правим и защитни мантии, защитни ръкавици...

– Е, срещу непростиими проклетия едва ли ще помогнат особено, но действат при леки и средни магии и заклинания...

– Освен това решихме да навлезем в защитата срещу Черните изкуства, там е истинска машина за пари – продължи разпалено Джордж. – Това тук например е страотно. Виж, прах „Внезапен мрак“ внасяме го от Перу. Много удобен, ако искаш да се измъкнеш бързо.

– А пиратките примамки направо ги грабят като топъл хляб, погледни – подкани Фред и посочи няколко странни на вид черни предмета, които приличаха на свирки и като че ли наистина се опитваха да ги залъжат и да се скрият от погледите им. – Пускаш я, без да те забележат, и тя хуква и се скрива, сетне почва да пищи с все сила, а ти си отклонил вниманието.

– Хитро! – възхити се Хари.

– Дръж – рече Джордж, грабна две от пиратките и ги метна на Хари.

Изад завесата надзърна млада магьосница с къса руса коса и Хари забеляза, че тя също е облечена в служебна цикламена мантия.

– Господин Уизли и господин Уизли, отвън един клиент търси котел шегобиец – обясни тя.

На Хари му се стори много странно, че някой нарича Фред и Джордж „господин Уизли“, те обаче го приеха като нещо нормално.

– Благодаря ти, Верити, ей сега идвам – отвърна веднага Джордж. – Хари, вземи си каквото ти хареса, чу ли? Безплатно.

– Не мога така! – възропта той. Вече беше извадил кесийката с парите, за да плати за пиратките.

– Тук няма да плащаш! – отсече твърдо Фред и избута златото на Хари.

– Ама...

– Ти ни даде назаем парите, с които започнахме, помним това – намеси се сериозно и Джордж. – Вземи каквото ти хареса, но не забравяй да казваш къде си го намерил, ако някой попита.

Джордж мина като фурия през завесата, за да обслужи клиентите, а Фред отново заведе Хари в основното помещение на магазина, където завариха Хърмаяни и Джини още да се прехласват по „Патентовани

заклинания за сбъднати блянове“.

– Момичета, май още не сте открили нашите изделия от серията „Вещица чародейка“ – предположи Фред. – Елате, мили дами...

При витрината имаше някакви яркорозови неща, край които цял грозд развълнувани момичета се превиваха от смях. Хърмаяни и Джини поизостанаха – бяха нащрек.

– Елате де! – подкани гордо Фред. – Най-добрата серия любовни еликсири, която ще намерите някъде.

Джини недоверчиво вдигна вежда.

– Действат ли?

– И още как! Около двацет и четири часа, в зависимост от теглото на момчето...

– И от хубостта на момичето – уточни Джордж, който неочаквано се бе появил отново. – Но няма да ги продаваме на сестра си – добави той, изведнъж добил сериозен вид. – Доколкото подочухме, вече си завъртяла главите на пет момчета...

– Каквото и да сте чули от Рон, то е нагла опашата лъжа – отвърна спокойно Джини и се наведе, за да вземе от рафта малко розово бурканче. – Това какво е?

– Пъпкоубиец, до десет секунди изстребва всичко – от цирей до младежки пъпки – уточни Фред. – Но ти не сменяй темата. Ходиш ли или не ходиш в момента с момче на име Дийн Томас?

– Да, ходя – потвърди Джини. – И последния път, когато го видях, определено беше едно момче, а не цели пет. Това пък какво е?

Тя посочи няколко кръгли пухкави топчета в най-различни оттенъци на розово и мораво, които се търкаляха по дъното на клетка и издаваха оглушителни писъци.

– Пухкавели мъници – обясни Джордж. – Не успяваме да ги развъждаме достатъчно бързо. Ами Майкъл Корнър?

– Него го зарязах, пълен нещастник! – заяви Джини, след което пхна пръст между пръчките на клетката и загледа как пухкавелите мъници се струпват около него. – Наистина са много сладки!

– Да, милички са – съгласи се Фред. – Но ти сменяш момчетата като носни кърпички!

Джини се обърна и го изгледа с ръце на кръста, точно като госпожа Уизли, и Хари се учуди, че брат ѝ не отскочи.

– Не е твоя работа! А на теб – добави тя и гневно се извърна към Рон, който току-що беше изникнал до рамото на Джордж, натоварен с цяла камара артикули, – ще ти бъда благодарна, ако не клюкариш с тези

двамата за мен!

– Това прави общо три галеона, девет сикли и един кнут – оповести Фред, след като огледа множеството кутии в ръцете на Рон. – Плащай.

– Аз съм ти брат!

– А това, което си наградил, са наши неща. Три галеона и девет сикли. Кнута ти го опрощавам.

– Но аз нямам три галеона и девет сикли!

– В такъв случай върни нещата на мястото им и внимавай да не объркаш рафтовете.

Рон пусна няколко от кутиите, изруга и направи по посока на Фред груб жест с ръка, който за беда беше забелязан от госпожа Уизли, избра ла точно този миг, за да се появи.

– Ако те видя да го правиш пак, ще ти урочасам пръстите да не можеш да ги отлепиш! – закана се строго тя.

– Мамо, мога ли да си взема един пухкавел мъник? – попита в този миг Джини.

– Пухкавел какъв? – стресна се майка й.

– Виж, виж колко са сладички...

Госпожа Уизли се дръпна, за да разгледа пухкавелите мъници, и Хари, Рон и Хърмаяни получиха чудесна видимост към витрината тъкмо навреме. Драко Малфой бързаше по улицата сам. Докато подминаваше „Магийки шегобийки на братя Уизли“, погледна през рамо. Само след миг излезе от обсега на видимост и тримата го изгубиха от поглед.

– Къде ли е скъпата му майчица? – свъси се Хари.

– Явно й се е изплъзнал – отговори Рон.

– Но защо ли? – учуди се Хърмаяни.

Хари не каза нищо, мислеше трескаво. Нарциса Малфой не би изпуснала от очи по своя воля ненагледния си син – Драко явно беше хвърлил доста усилия, докато се откопчи от здравата й хватка. Хари познаваше и мразеше Малфой и беше сигурен, че причината не е безвредна.

Огледа се. Госпожа Уизли и Джини се бяха надвесили над пухкавелите мъници, господин Уизли възхитено разглеждаше колода белязани мъгълски карти, а Фред и Джордж обслужваха клиенти. Отвън до стъклото Хагрид стоеше с гръб и оглеждаше улицата ту в едната, ту в другата посока.

– Пъхайте се отдолу, бързо! – подкани Хари, след като извади от чантата мантията невидимка.

– О... не знам, Хари – поколеба се Хърмаяни и погледна боязливо

към госпожа Уизли.

– Идвай де! – рече Рон.

Тя се подвоуми още миг, после се шмугна заедно с тях под мантията. Никой не забеляза, че са изчезнали, всички бяха погълнати от произведенията на Фред и Джордж. Хари, Рон и Хърмаяни се промушиха възможно най-бързо до вратата, но докато излязат на улицата, Малфой беше изчезнал точно толкова успешно, както и те.

– Вървеше натам – прошепна съвсем тихо Хари, за да не ги чуе Хагрид, който продължаваше да си тананика. – Хайде!

Забързаха, като се озъртаха наляво и надясно, през витрините и вратите, докато Хърмаяни не посочи напред.

– Това е той, нали? – изшушука тя. – Завива наляво.

– Можеше да се очаква – отвърна също шепнешком Рон, след като Малфой се огледа и се стрелна в „Мракон-али“, незабелязан от никого.

– Побързайте, ще го изгубим – подкани Хари и ускори крачката.

– Ще ни се видят краката! – уплаши се Хърмаяни, защото мантията се развя леко при глезените им – сега вече беше много по-трудно да скрие и тримата.

– Нищо – рече нетърпеливо Хари, – побързайте!

Но „Мракон-али“ – страничната уличка, посветена на Черните изкуства – изглеждаше напълно безлюдна. Докато минаваха покрай витрините, тримата се взираха в тях, ала като че ли в никой от магазините нямаше купувачи. Хари предполагаше, че всеки би се издал, ако в тези смутни времена на подозрения тръгне да пазарува неща за Черни изкуства, или ако го видят, докато купува.

Хърмаяни го ощипа силно по ръката.

– Ох!

– Шшшт! Виж! Там е – прошепна му тя на ухото.

Бяха се изравнили с единствения магазин на „Мракон-али“, в който Хари беше стъпвал – „Боргин и Бърк“, където се продаваха какви ли не зловобни предмети. С гръб към тях сред витрините, пълни с черепи и прашни бутилки, стоеше Драко Малфой – почти не се виждаше заради същия голям черен шкаф, в който навремето Хари се беше скрил от Малфой и баща му. Ако се съдеше по движенията на ръцете му, той разгорещено обясняваше нещо. Собственикът на магазина господин Боргин, прегърбен мъж с мазна коса, стоеше с лице към Малфой. Изражението му беше странно, в него се четеше нещо средно между възмущение и страх.

– Де да можехме да чуем какво си говорят! – каза Хърмаяни.

– Разбира се, че можем! – възкликна развълнуван Рон. – Чакайте малко... ох, ужас!...

Изпусна две-три от кутиите, които още стискаше, докато търсеше нещо в най-голямата.

– Разтегателни уши, ето!

– Фантастично! – рече Хърмаяни, а Рон се зае да размотава дългите върви с телесен цвят и да ги пуска под вратата. – Ох, дано не ѝ е направена магия за непробиваемост...

– Не ѝ е направена! – триумфално оповести Рон. – Чуйте!

Те събраха глави и заслушаха напрегнато, а от края на вървите като по включено радио се чу високият ясен глас на Малфой.

– Знаете ли как да го поправите?

– Може би – отвърна Боргин с тон, от който пролича, че не иска да се забърква. – Но първо трябва да го видя. Защо не го донесете в магазина?

– Не мога – рече Малфой. – Трябва да си остане там. Вие само ми кажете какво да правя.

Хари видя как Боргин притеснено прокарва език по устните си.

– Без да съм го видял, мога да кажа, че ще бъде много трудно, дори невъзможно. Не искам да обещавам нищо.

– Така ли! – възкликна Малфой и само от гласа му Хари разбра, че той се хили злобно. – Това тук вероятно ще ви вдъхне повече увереност.

Драко се доближи към Боргин и шкафът го скри от погледите на тримата подслушвачи. Те също се преместиха, но видяха само Боргин, който изглеждаше много уплашен.

– Само да кажете на някого, ще последва възмездие! – закани се Малфой. – Познавате ли Фенрир⁵ Грейбек⁶? Той е приятел на семейството, от време на време ще наминава, за да провери дали работите по въпроса.

– Няма нужда...

– Това ще реша аз – отсече Малфой. – Е, тръгвам. И не забравяйте да ми запазите това, ще ми потрябва.

– Защо да не го вземете сега?

– Не, разбира се, че не мога да го взема, дребно глупаво човече, как ще го пренесе по улицата? Просто не го продавайте.

– Разбира се, че няма... уважаеми господине.

5. Фенрир – в скандинавската митология огромният вълк, син на Локи, който според преданието трябва да погълне върховния бог Один, а след това и слънцето. – Б.пр.

6. От „grey“ – „сив“, и „back“ – „гръб“ (англ.). – Б.пр.

Боргин се поклони ниско, както Хари навремето го беше видял да се кланя на Луциус Малфой.

– Нито дума никому, Боргин, включително на майка ми.

– Ама естествено, естествено – прошепна Боргин и отново се поклони.

След миг звънчето над вратата издрънча силно и Малфой наперено излезе от магазина, изглеждаше много доволен от себе си. Мина толкова близо до Хари, Рон и Хърмаяни, че те усетиха как мантията отново се надипля около коленете им. В магазина Боргин стоеше като попарен, мазнишката му усмивка беше изчезнала и изглеждаше разтревожен.

– За какво говореха? – прошепна Рон, както намотаваше разтегателните уши.

– Не знам – отвърна Хари, който трескаво обмисляше. – Иска да му поправят нещо... и да му запазят нещо от стоката... видяхте ли какво посочи, когато каза „това“?

– Не, беше зад шкафа...

– Вие двамата стойте тук – пошушна Хърмаяни.

– Ама какво...

Тя обаче вече се бе навела и беше излязла изпод мантията. Погледна си косата в стъклото и с вирната брадичка влезе в магазина, при което звънчето отново издрънча. Рон и този път припряно навря разтегателните уши под вратата и подаде една от вървите на Хари.

– Здравейте, ужасна сутрин, а? – каза бодро Хърмаяни на Боргин, който не отговори, само я изгледа мнително. Като си тананикаше весело, тя тръгна между всевъзможните предмети. – Тази огърлица продава ли се? – попита момичето, като спря пред една от витринките.

– Ако имате хиляда и петстотин галеона – отговори ледено Боргин.

– О... хм... нямам чак толкова много – рече Хърмаяни и продължи нататък. – А този... този прелестен череп?

– Шестнайсет галеона.

– Значи се продава? Не е запазен, така ли?

Боргин я погледна с присвити очи. Хари изпита гадното усещане, че собственикът знае какво точно цели Хърмаяни. Тя явно също го долови, защото най-неочаквано зарязва всякаква предпазливост.

– Работата е там, че... хм... момчето, което току-що беше тук, Драко Малфой де, той ми е приятел... Смятам да му купя подарък за рождения ден и ако си е запазил нещо, в никакъв случай не искам да му взимам същото...

По мнението на Хари версията звучеше като съшита с бели конци и

Боргин очевидно си помисли същото.

– Вън! – кресна той. – Махай се оттук!

Хърмаяни не чака да я подканят втори път и следвана по петите от собственика, забърза към изхода. Звънчето издрънча отново, Боргин затръшна вратата и обърна табелата на „Затворено“.

– Е, струваше си да опиташ, макар че го направи доста нескопосано... – отбеляза Рон, докато замяташе отново Хърмаяни с мантията.

– Следващия път ще ми покажеш как се прави, Повелителю на потайностите – тросна се тя.

Рон и Хърмаяни се заяждаха по целия път обратно към „Магийки шегобийки на братя Уизли“, а там бяха принудени да млъкнат, за да се промушат неусетно покрай силно разтревожените госпожа Уизли и Хагрид, които вече бяха забелязали, че ги няма. Навътре в магазина Хари смъкна мантията невидимка, скри я в раницата и отиде при другите двама, които в отговор на обвиненията на госпожа Уизли се кълняха, че през цялото време не са мърдали от задната стаичка и тя просто не е видяла добре.

ГЛАВА СЕДМА СЛЪГ-КРЪГ

През последната седмица от ваканцията Хари често размишляваше за поведението на Малфой на „Мракон-али“. Онова, което го тревожеше най-много, бе самодоволното изражение по лицето на Драко на излизане от магазина. Каквато и да беше причината за такова щастие, то не вещаеше нищо добро. Хари обаче донякъде се дразнеше, че и Рон, и Хърмаяни не проявяват чак такова любопитство към деянията на Малфой – няколко дни по-късно вече им беше скучно да ги обсъждат.

– Да, Хари, вече се съгласих, че има нещо гнило – рече малко нетърпеливо Хърмаяни. Беше седнала на перваза в стаята на Фред и Джордж, беше стъпила на един от кашоните и беше вдигнала без никакво желание очи от новия учебник „Превод на руни за напреднали“. – Но нали си казахме, че може да има най-различни обяснения.

– Например Малфой да си е счупил Ръката на славата – предположи напосоки Рон, докато се мъчеше да изглади подвитите клонки в долния край на метлата си. – Помниш ли, че имаше една изсъхнала ръка?

– Ами когато каза „И не забравяйте да ми запазите това“? – попита за стотен път Хари. – Лично на мен ми се стори, че Боргин има втора бройка от повредения предмет и Малфой иска и двете.

– Така ли смяташ? – рече Рон и се опита да изчегърта петънца от кал, полепнали по дръжката на метлата.

– Да, така – потвърди Хари. И понеже и Рон, и Хърмаяни продължиха да мълчат, той допълни: – Баща му е в Азкабан. Не мислите ли, че Малфой иска да си отмъсти?

Рон вдигна очи и примига.

– Малфой да си отмъсти ли? И какво може да направи?

– Е, и аз това питам! Не знам – отговори отчаян Хари. – Но е намислил нещо и ние трябва да погледнем сериозно на това. Баща му е смъртожаден и...

Той замълча наред изречението и със зяпнали уста се втренчи в прозореца зад Хърмаяни. Току-що му беше хрумнала стъписваща мисъл.

– Хари! – възкликна тревожно Хърмаяни. – Какво има?

– Да не те боли пак белегът? – попита притеснен и Рон.

– Той е смъртожаден! – провлачи Хари. – Заел е мястото на баща си

като смъртожаден!

Известно време всички мълчаха, после Рон избухна в смях.

– Малфой ли? Та той е на шестнайсет години! Нима смяташ, че Ти-знаеш-кой ще допусне точно Малфой да се присъедини към тях?

– Звучи твърде неправдоподобно, Хари – подкрепи го Хърмаяни със скептичен тон. – Защо реши, че...

– В магазина на Мадам Молкин. Тя не го и докосна, само понечи да му вдигне ръкава, а той се разврещя и си дръпна ръката. Лявата ръка! Беязан е с Черния знак.

Рон и Хърмаяни отново се спогледаха.

– Ами... – проточи Рон, очевидно не бе особено убеден.

– Според мен, Хари, той просто искаше да се махне оттам – рече Хърмаяни.

– Малфой показва на Боргин нещо, което не успяхме да видим – продължи да настоява вироглаво той. – Нещо, което го уплаши не на шага. Беше знакът, сигурен съм... Малфой показваше на Боргин с кого си има работа, сами видяхте, че след това собственикът взе всичко много присърце.

Двамата му приятели отново се спогледаха.

– Не съм убедена, Хари...

– Ами да, все пак смятам, че Ти-знаеш-кой няма да допусне Малфой...

Подразнен, но повече от сигурен, че е прав, Хари грабна купчина мръсни квидични мантии и излезе от стаята: от няколко дни госпожа Уизли все подканяше да не оставят за последния момент прането и приготвянето на багажа. На стълбищната площадка той се сблъска с Джини, която се връщаше в стаята си със сгънати изпрани дрехи.

– На твоето място точно сега не бих отишла в кухнята – предупреди го тя. – Пълно е с Флегма.

– Е, ще внимавам да не се подхлъзна – усмихна се Хари.

Както и беше очаквал, когато влезе в кухнята, завари Флър да седи на масата и да излага надълго и нашироко плановете си за сватбата с Бил, а госпожа Уизли с ядосан вид наглеждаше купчинка самобелещо се брюкселско зеле.

– Ние с Бил почти ррешихме шаферските да бъдат само две – Джини и Габриел, толкова са сладки една до друга. Възнамерявам да ги облека в бледозлатисто... розовото ще стои ужасно на Джини с тази нейна коса...

– О, Хари! – възкликна на висок глас госпожа Уизли и прекъсна

монолога на Фльор. – Чудесно, тъкмо исках да ти разкажа какви ще са мерките за сигурност за пътуването до „Хогоуртс“ утре. Отново ще ни пратят коли от министерството, на гарата ще ни чакат аврори...

– Тонкс там ли ще бъде? – попита Хари и подаде куидичните си неща.

– Не, едва ли, доколкото разбрах от Артър, пратили са я другаде.

– Много се е занемаррила тази Тонкс – отсъди Фльор, докато се взираше в собственото си изумително отражение на обърната чаена лъжичка. – Голяма грешка, мен ако...

– Да, благодаря ти – отново я прекъсна кисело госпожа Уизли. – Пригответи си багажа, Хари, искам до довечера да си си прибрал нещата в куфара, не ми се ще както обикновено да се суетим до последната минута.

И наистина заминаването им на другата сутрин премина по-гладко от обикновено. Когато автомобилите на министерството спряха плавно пред „Хралупата“, всички вече ги чакаха с пригответен багаж, с котарака на Хърмаяни Крукшанкс, затворен в пътния кош, и с Хедуиг, Пигуиджин, совата на Рон, и Арнолд – новия пухкавел мъник на Джини, – прибрани по кафезите.

– Au revoir⁷, 'Арри – пожела гърлено Фльор и го целуна на тръгване.

Рон също се устреми обнадежден към нея, но Джини му подложи крак, той падна и се просна в прахта в нозете на Фльор. Вбесен, почервенял до мораво и целият прашен, той забърза към автомобила, без дори да каже „довиждане“.

На гара Кингс Крос ги чакаше не веселият Хагрид, а двама свъсени брадати аврори в черни мъгълски костюми, които, още щом автомобилите спряха, се завтекоха към групичката, застанаха от двете ѝ страни и без да казват и дума, я подкараха към гарата.

– Бързо, бързо през бариерата – заподкня госпожа Уизли, която бе доста стресната от тази сурова опитност. – Нека Хари мине пръв заедно с...

Тя погледна изчаквателно към единия аврор, който кимна отсечено, сграбчи Хари над лакътя и се опита да го поведе към бариерата между девети и десети перон.

– Мога да ходя, благодаря – подрази се момчето и изтръгна ръката си от хватката на аврора.

7. Довиждане (фр.) – Б.пр.

Без да обръща внимание на мълчаливия си спътник, затика количката с багажа право към плътната бариера и след миг се озова на перон Девет и три четвърти, където яркочервеният локомотив на експрес „Хогуортс“ вече бълваше пара над гъмжилото.

След няколко секунди при него вече бяха и Хърмаяни, и семейство Уизли. Без да изчаква свъсения аврор, за да се допита до него, Хари махна на Рон и Хърмаяни да минат тримата по перона и да потърсят празно купе.

– Не можем, Хари – погледна го Хърмаяни извинително. – Ние с Рон първо трябва да се отбием във вагона на префектите и да подежурим малко из коридорите.

– А, да, забравих!

– Хайде, всички, качвайте се, влакът потегля само след няколко минути – заподкня госпожа Уизли, след като си погледна часовника. – Е, Рон, успешен срок...

– Господин Уизли, може ли набързо да ви кажа нещо? – попита Хари, който току-що импулсивно беше взел това решение.

– Ама разбира се! – възкликна мъжът, който се поизненада, но се отдръпна заедно с Хари, за да не ги чуват останалите.

Хари беше мислил дълго и бе стигнал до заключението, че ако изобщо ще казва на някого, това трябва да е господин Уизли – първо, защото той работеше в министерството и имаше най-голяма възможност да проучи нещата, и второ, защото според него почти не съществуваше опасност господин Уизли да се ядоса и да избухне.

Докато двамата се отдалечаваха, Хари забеляза, че госпожа Уизли и свъсеният аврор им хвърлят подозрителни погледи.

– Когато бяхме на „Диагон-али“... – подхвана Хари, но господин Уизли го спря с гримаса.

– Дали сега ще науча къде изчезнахте тримата с Рон и Хърмаяни, когато трябваше да бъдете в задната стаичка в магазина на Фред и Джордж?

– Ама вие откъде...

– Много те моля, Хари! Разговаряш с човека, който е отгледал Фред и Джордж...

– Тъж... да, добре де, не бяхме в задната стаичка.

– Да чуем тогава най-лошото.

– Проследихме Драко Малфой. С мантията невидимка.

– Имаше ли причина да го правите, или беше просто някаква приумица?

– Реших, че Малфой е намислил нещо – обясни Хари, без да обръща внимание на изражението на господин Уизли, нещо средно между отчаяние и развеселеност. – Беше се изплъзнал на майка си и исках да разбера защо.

– Не се и съмнявам – отсъди примирен господин Уизли. – Е, разбра ли?

– Той отиде в „Боргин и Бъркс“ – продължи Хари – и започна да нагрубява собственика, Боргин, и да го притиска да му поправи нещо. Освен това каза, че искал да му запази нещо. От думите му излезе, че е същото като онова, което трябва да се поправи. Сякаш са чифт. И... – Хари си пое въздух. – Има и друго. Видяхме как Малфой подскача едва ли не до небето, когато Мадам Молкин посегна да го докосне по лявата ръка. Според мен е белязан с Черния знак. Мисля, че е станал смъртожаден на мястото на баща си.

Господин Уизли изглеждаше стъписан. След малко каза:

– Съмнявам се, Хари, че Ти-знаеш-кой ще разреши на едно шестнайсетгодишно...

– Нима някой наистина знае какво ще направи Ти-знаеш-кой? – попита разгневен Хари. – Извинявайте, господин Уизли, но дали не си струва да проверите? Щом Малфой настоява нещо да му се поправи и се налага да заплашва Боргин, за да му свърши работа, може би става дума за нещо опасно, свързано с Тъмните сили, нали?

– Да ти призная, Хари, съмнявам се – проточи мъжът. – Когато задържахме Луциус Малфой, направихме обиск в къщата му. Извехме всичко, което би могло да бъде опасно.

– Вероятно сте пропуснали нещо – упорито отсече Хари.

– Е, възможно е – отвърна господин Уизли, но момчето усети, че се съгласява колкото да го остави на мира.

Зад тях се чу свирка, почти всички се бяха качили на влака и вратите вече се затваряха.

– Върви! – каза господин Уизли, а госпожа Уизли се провикна:

– Побързай, Хари!

Той се затича към влака, а господин и госпожа Уизли му помогнаха да качи куфара.

– Е, миличък, ще ни дойдеш на гости за Коледа, вече сме уточнили всичко с Дъмбълдор, ще се видим много скоро – каза госпожа Уизли през прозореца, след като Хари затръшна вратата и влакът потегли. – Грижи се за себе си, чу ли... – Експресът започна да набира скорост. – Дръж се добре и... – Тя вече тичаше след композицията. – ... и се пази!

Хари махаше на господин и госпожа Уизли, докато влакът зави и те се скриха от погледа му, после се обърна и затърси с очи другите. Предположи, че Рон и Хърмаяни не могат да мръднат от вагона на префектите, но малко по-нататък в коридора зърна Джини, която си бърбеше с приятелки. Хари тръгна към нея, мъкнейки куфара.

Докато се приближаваше, всички го зяпаха най-безочливо. Дори долепваха лица до стъклата на купетата, за да го видят по-добре. Заради слуховете за „Избрания“ в „Пророчески вести“ той очакваше да го зяпат и да се кокорят срещу него още повече, но никак не му беше приятно да се чувства като на ярко осветена сцена. Потупа Джини по рамото.

– Хайде да потърсим купе.

– Не мога, Хари, имам среща с Дийн – отвърна бодро тя. – Ще се видим по-късно.

– Добре.

Усети леко раздразнение, докато Джини се отдалечаваше с дългата червена коса, танцуваща по гърба ѝ. През лятото беше свикнал да е близо до него и почти беше забравил, че в училище тя рядко се задържа при тях с Рон и Хърмаяни. Примига и се огледа: беше обкръжен от прехласнати момичета.

– Здравей, Хари! – каза някъде отзад познат глас.

– Невил! – отвърна той с облекчение, след като се обърна и видя кръглоликото момче, което си проправяше път към него.

– Здравсти, Хари! – поздрави го и момиче с дълга коса и големи очи с отнесен поглед, което вървеше точно след Невил.

– Здравей, Луна, как си?

– Благодаря, много добре – отвърна тя.

Стискаше до гърдите си списание, чиято корица с големи букви оповестяваше, че вътре имало безплатен незримоглед.

– Значи „Дрънкало“ върви добре, а? – попита Хари, който изпитваше известни нежни чувства към списанието – нали предишната година бе дал ексклузивно интервю за него.

– О, да, тиражът скочи доста – щастливо се похвали Луна.

– Хайде да си намерим места – подкани Хари и тримата тръгнаха по коридорите на влака през пълчищата ученици, които ги гледаха мълчаливо.

Накрая откриха празно купе и Хари с облекчение побърза да влезе вътре.

– Зяпат дори и нас двамата – учуди се Невил, – защото сме с теб.

– Зяпат ви, защото и вие бяхте в министерството – поправи го

Хари, докато качваше куфара на поставката за багажа. – Сигурно си видял, че в „Пророчески вести“ почти не пишат за друго, освен за малкото ни приключение там.

– Да, мислех, че баба ще се ядоса заради цялата тази шумотевица – обясни Невил, – а тя, моля ти се, се радва. Разправя, че най-сетне съм бил започнал да се държа като истински син на баща си. Купи ми нова магическа пръчка, виж!

Той я извади и му я показа.

– Черешово дърво и косъм от еднорог – оповести гордо. – Решихме, че е една от последните, които Оливандър е продал, на другия ден той изчезна... Ох, идвай тук, Тревър!

И Невил се гмурна под седалката, за да извади жабата си, която направи пореден опит да си върне свободата.

– Тази година ще имаме ли пак сбирки на ВОДА, Хари? – попита Луна, докато откачваше от средата на „Дрънкало“ чифт доста шантави на вид очила във всички цветове на дъгата.

– Отървахме се от Ъмбридж, вече не се налага – отвърна Хари и седна.

Докато излизаше изпод седалката, Невил си фрасна главата. Изглеждаше страшно разочарован.

– Във ВОДА ми харесваше! Научих от теб куп неща!

– И на мен ми беше приятно – подкрепи го ведро Луна. – Струваше ми се, че имам приятели.

Това бе едно от неловките неща, които Луна често изтърсваше и от които Хари изпитваше мъчително съжаление, примесено с неудобство. Но преди да е отговорил, пред вратата на купето настана суматоха – от другата страна на стъклото цяла тумба четвъртокурснички си шушукаха и се кикотеха.

– Ти го покани!

– Не, ти!

– Нека аз!

И едно от тях – отракано на вид момиче с големи тъмни очи, издадена брадичка и дълга черна коса – си проправи път и влезе вътре.

– Здравей, Хари, казвам се Ромилда, Ромилда Вейн – представи се тя високо и самоуверено. – Защо не дойдеш в нашето купе? Не си длъжен да седиш с тези тук – добави тя през шепот доста пресилено и посочи дупето на Невил, който отново се беше пхнал под седалката, за да търси опипом Тревър, и Луна, която си беше сложила безплатния незримоглед и приличаше с него на шантава шарена сова.

– Те са ми приятели – хладно отсече Хари.

– О, така ли! – Момичето доста се изненада. – О! Добре тогава.

Тя излезе и плъзна вратата след себе си.

– Хората очакват да имаш по-готини приятели от нас – отбеляза Луна, като за пореден път прояви склонността си към притесняваща откровеност.

– Вие сте си готини! – възрази Хари. – Никой от тях не е бил в министерството. Никой не се е сражавал заедно с мен.

– Много си мил! – грейна Луна, а после намести незримогледа понагоре на носа си и се зае да чете „Дрънкало“.

– Ние обаче не се опълчихме срещу него – напомни Невил, след като изникна изпод седалката с валма прах по косата и примирения Тревър в ръка. – А ти го направи. Да беше чул баба ми! „*Този Хари Потър е по-сърцат от всички в Министерството на магията накуп!*“ Би дала всичко ти да си й внук...

Хари се засмя притеснено и при първа възможност смени темата – заговори за резултатите от СОВА. Докато Невил му съобщаваше оценките си и умуваше дали ще му разрешат да запише трансфигурация и за ТРИТОН, въпреки че е получил само „Приемлив“, Хари го наблюдаваше, без да го слуша.

Точно като и неговото, детството на Невил е било помрачено от Волдемор, той обаче и не подозираше колко са близки съдбите им. Пророчеството можеше да се отнася и за единия, и за другия, но по неведоми причини Волдемор беше решил, че в него се говори за Хари.

Ако Волдемор беше избрал Невил, сега именно той щеше да седи срещу Хари с мълниеvidен белег и бремето на пророчеството... Но дали наистина беше така? Дали майката на Невил е щяла да умре, за да го спаси, както Лили беше загинала заради Хари? То се знае, че е щяла да умре... Но ако е била лишена от възможността да застане между сина си и Волдемор? Дали в такъв случай изобщо щеше да има „Избран“? Дали щеше да има празно място там, където сега седеше Невил, и Хари без белег на сбогуване щеше да бъде целунат от собствената си майка, а не от майката на Рон?

– Добре ли си, Хари? Изглеждаш странно – рече Невил.

Хари трепна.

– Извинявай... аз...

– Да не са те нападнали хапливите бързоблаци? – попита състрадателно Луна, като го погледна през огромните разноцветни очила.

– Кои да са ме нападнали?

– Хапливите бързоблаци... те са невидими, летят си и ти влизат през ушите, а после мозъкът ти се скашква – обясни тя. – Стори ми се, че току-що един се стрелна покрай мен.

Тя замаха с ръце, сякаш гонеше огромни невидими мухи. Хари и Невил се спогледаха и побързаха да заговорят за куидич.

Времето навън беше точно толкова капризно, както през цялото лято: ту навлизаха в мразовита мъгла, ту под слабо слънце, блеснало от ясното небе. Именно през един такъв промеждутък, когато слънцето се виждаше почти над тях, в купето най-после влязоха Рон и Хърмаяни.

– Кога най-сетне ще дойде количката с обяда, умирам от глад! – обяви възделено Рон, после се свлече тежко на седалката до Хари и си потърка корема. – Здравсти, Невил, здравсти, Луна! Знаете ли – добави той, извърнат към Хари, – Малфой не дойде да дежури като префект. Седи си в купето заедно с другите слидеринци, видяхме го, докато минавахме.

Хари изправи гръб и сякаш наостри уши. Малфой не беше от хората, които ще пропуснат възможността да покажат властта си като префекти, и цялата предишна година той на воля бе злоупотребявал с нея.

– Какво направи, като ви видя?

– Каквото прави обикновено – отговори безразлично Рон и показа неприличен жест с ръка. – Не е в негов стил... Е, това тук може да се очаква от него – повтори той жеста, – но защо не обикаля по коридорите и не тероризира зайците?

– Нямам представа – отвърна Хари, обаче мозъкът му работеше на пълни обороти.

Дали Малфой нямаше по-важни дела, за които да мисли, отколкото да ходи и да тормози по-малките ученици?

– Може би предпочита Отряда за бързо реагиране към великата инквизиторка и след него дежурството като префект му се струва умряла работа – предположи Хърмаяни.

– Едва ли – възрази Хари. – Според мен той...

Но преди да изложи теорията си, вратата на купето се плъзна отново и вътре влезе задъхана третокурсничка.

– Пратиха ме да донеса тези неща на Невил Лонгботъм и на Хари П-потър – заекна тя и се изчерви, когато погледът ѝ срещна очите на Хари.

Държеше два пергаментови свитъка, прихванати с лилави панделки. Озадачени, Хари и Невил ги взеха, а момичето с препъване излезе в коридора.

– Какво е това? – любопитства Рон, докато Хари разгъваше свитъка.

– Покана.

„Хари,

ще се радвам, ако дойдеш на скромен обяд при мен в трето купе.

Искрено твой, професор Х. Е. Ф. Слъгхорн“

– Кой е този професор Слъгхорн? – попита все още стъписан Невил, докато гледаше своята покана.

– Нов учител – рече Хари. – Е, май се налага да отидем, а?

– Но за какво съм му притрябвал аз? – възкликна притеснен Невил, сякаш очакваше наказание.

– Нямам понятие – каза Хари, но не бе докрай искрен, макар още да нямаше доказателства, че предчувствието му е вярно. – Знаеш ли – добави той, защото внезапно му хрумна нещо, – хайде да отидем с мантията невидимка, така по пътя ще можем да огледаме хубаво Малфой и да разберем какво е намислил.

От тази работа обаче не се получи нищо: двамата така и не успяха да се проврат с мантията невидимка по коридора, задръстен с ученици, които чакаха количката с обяда. Колкото и да му беше неприятно, Хари се видя принуден да пхне мантията обратно в раницата и съжали, че не може да я сложи – ако не за друго, то поне за да избегне зяпачите, които сякаш се бяха умножили още повече в сравнение с предишното минаване през влака.

От някои купета изскачаха ученици, за да го разгледат по-добре. Изключение направи само Чо Чан, която още щом го зърна отдалеч, се шумгуна обратно в купето. Докато минаваше покрай вратата, Хари видя, че момичето решително е потънало в разговор с приятелката си Мариета, която си беше сложила много дебел слой грим, но пак не бе прикрила докрай странното съзвездие от пъпки, осеяли и сега лицето ѝ. Хари се подсмихна леко и продължи нататък.

Още при вратата на трето купе видяха, че не са единствените, които Слъгхорн е поканил, макар че – ако се съдеше по радушния прием, който учителят им оказа – Хари очевидно бе най-желаният му гост.

– Хари, момчето ми! – възкликна Слъгхорн и скочи на крака, така че увисналото му, покрито с кадифе шкембе сякаш изпълни цялото свободно пространство в купето. Лъскавото му голо теме и огромните

сребристи мустаци проблясваха на слънцето точно толкова ярко, както и златните копчета на жилетката му. – Радвам се да те видя, радвам се да те видя! А ти сигурно си господин Лонгботъм!

Невил кимна, изглеждаше уплашен. След като Слъгхорн ги покани с ръка, двамата седнаха един срещу друг на единствените две свободни места най-близо до вратата. Хари огледа другите поканени. Видя един слидеринец от техния курс – високо мургаво момче с издадени скули и дръпнати очи, двама седмокурсници, които не познаваше, и Джини, сгущена в ъгъла до Слъгхорн – изражението ѝ издаваше недоумение защо се е озовала тук.

– Е, познавате ли всички? – попита Слъгхорн новодошлите. – Блейз Забини е във вашия курс, разбира се...

Забини не показа с нищо, че ги познава или поздравява, а Хари и Невил му отговориха със същото – грифиндорци и слидеринци си се мразеха поначало.

– Това тук е Кормак Маклагън, може би сте се срещали... Не?

Маклагън, едро момче с остра къса коса, вдигна ръка и Хари и Невил му кимнаха.

– А това е Маркърс Белби, не знам дали...

Белби, слаб и развълнуван, им се усмихна измъчено.

– А тази очарователна млада дама твърди, че ви познава! – завърши Слъгхорн.

Джини се свъси иззад гърба му на Хари и Невил.

– Е, каква приятна среща! – продължи ведро учителят. – Тъкмо ще ви опозная малко по-добре. Хайде, вземете си салфетки. Нося си обяд, доколкото си спомням, количката предлага само лакрицови магически пръчки, а храносмилателната система на един старец не е пригодена за такива неща... Фазан, Белби?

Момчето трепна и взе нещо, което приличаше на половинка студен фазан.

– Тъкмо обяснявах на младия Маркърс, че съм имал удоволствието да преподавам на чичо му Дамокълс – обърна се Слъгхорн към Хари и Невил, докато поднасяше на всички панер с франзелки. – Изключителен магьосник, наистина изключителен, напълно си заслужава ордена „Мерлин“! Често ли се виждаш с чичо си, Маркърс?

За беда момчето тъкмо беше лапнало голямо парче фазан и от бързане да отговори на преподавателя го глътна прекалено бързо, почервеня и се задави.

– *Анапнео!* – рече спокойно Слъгхорн, като насочи магическата си

пръчка към Белби и той веднага преглътна заседналата хапка.

– Не... не много често – отговори задъхан, с насълзени очи.

– Е, предполагам, че чичо ти, разбира се, е твърде зает – отбеляза Слъгхорн, като изчаквателно гледаше момчето. – Съмнявам се да е изобретил съхранителната отвара без къртовски труд!

– Сигурно... – потвърди Белби, който изглежда се страхуваше да отхапе отново от фазана, докато не се увери, че Слъгхорн е приключил с него. – Ъъ... те с татко не са в добри отношения и всъщност го виждам рядко... – провлачи момчето, а Слъгхорн му се усмихна студено и се обърна към Маклагън:

– Е, за теб, Кормак, по една случайност знам, че се виждаш често с вуйчо си Тибериус, той има прекрасна снимка на двамата, докато сте били на лов за клиноопашки, май в Норфолк, нали?

– О, да, прекарахме си страхотно – потвърди Маклагън. – Бяхме заедно с Бърти Хигс и Руфъс Скримджър... преди да стане министър, разбира се...

– Значи познаваш и Бърти, и Руфъс? – грейна Слъгхорн, като предложи на всеки пастички върху малък поднос, но кой знае защо пропусна Белби. – Я ми кажи...

Подозренията на Хари се оправдаваха. Всички тук явно бяха показани, защото имаха връзка с известни и влиятелни хора... всички без Джини. Оказа се, че Забини, който беше разпитан след Маклагън, е син на прочута красива вещица (доколкото Хари подразбра, тя имала седем брака и всичките ѝ съпрузи умрели при загадъчни обстоятелства, но ѝ оставили планини от злато). Дойде и редът на Невил. Това бяха изключително неприятни десет минути, защото неговите родители, известни аврори, били изтезавани, докато полудеят, от Белатрикс Лестранж и двама от нейните смъртожадни приятелчета. След разговора с Невил Хари остана с впечатлението, че Слъгхорн вече си има едно наум за него и смята допълнително да провери дали той притежава някоя от дарбите на майка си и баща си.

– А сега – оповести професорът и се отпусна тежко на седалката с вид на конферансие, което ще обяви коронния номер. – Хари Потър! Откъде ли да започна? Чувствам, че при срещата ни през лятото само съм се плъзнал по повърхността. – Той огледа Хари, сякаш е особено голямо и сочно парче фазан, и рече: – „Избания“, ето как те наричат сега! – Хари не каза нищо. Белби, Маклагън и Забини се бяха втренчили в него. – От години, разбира се, се носят слухове... – продължи преподавателят, като изпитателно гледаше момчето. – Помня... след онази

ужасна нощ... Лили... Джеймс... а ти оживя... Говореше се, че притежаваш изключителни способности...

Забини се изкашля тихо – очевидно целеше да покаже, че не му се вярва особено и се забавлява. Иззад Слъгхорн екна сърдит глас:

– Да, Забини, ти пък имаш голям талант... да си придаваш важност...

– О, миличка! – изгука умиротворително Слъгхорн и стрелна Джини с очи, както се беше вторачила иззад огромното му шкембе в Забини. – Трябва да внимаваш, Блейз! Докато минавах през вагона, видях тази млада дама да прави изключително добро проклятие за летящи сополи! На твоето място не бих се заяждал с нея!

Забини само я изгледа презрително.

– И така – продължи Слъгхорн, като се извърна отново към Хари. – Какви слухове това лято! Е, човек не знае да вярва ли, да не вярва ли, всеизвестно е, че в „Пророчески вести“ допускат и неточности, правят грешки... но ако отчетем броя на очевидците, едва ли може да има съмнение, че произшествието в министерството наистина е било сериозна работа, а ти си бил в епицентъра! – Хари, който не виждаше друг начин да се измъкне, освен с лъжа, само кимна и не каза нищо. Слъгхорн го озари с усмивка. – Толкова скромен, толкова скромен, нищо чудно че Дъмбълдор те обича тъй силно!... Значи все пак си бил там? Но останалото в разказите... Каква сензация, а! Човек наистина не знае дали да вярва... да вземем например това прословуто пророчество...

– Не сме чули пророчество – намеси се Невил и се изчерви като мушката.

– Точно така, не сме – отсече и Джини. – Ние с Невил също бяхме там и тоя „Избран“ е поредният пример как в „Пророчески вести“ само си измислят.

– Значи и вие двамата сте били там, така ли? – попита силно заинтригуван Слъгхорн, като премести поглед от Джини към Невил, но въпреки насърчителната усмивка и двамата мълкнаха като онемели. – Да... ами... вярно си е, разбира се, че в „Пророчески вести“ често преувеличават... – призна донякъде разочарован Слъгхорн. – Помня как веднъж скъпата Гуеног ми каза... нали се сещате, Гуеног Джоунс, естествено, капитанката на „Холихедските харпии“...

Той се впусна да разправя заплетен спомен, но Хари имаше ясното усещане, че учителят още не е приключил с него и не е бил убеден от Невил и Джини.

Слъгхорн запълни следобеда с още случки с прославени

магьосници, на които е преподавал – всички те с огромно удоволствие се били присъединили към онова, което той нарече „Клуба на любимеца“ в „Хогвортс“. Хари изгаряше от нетърпение да се измъкне, но не знаеше как да го направи любезно. Накрая влакът излезе от поредния дълъг участък с мъгла и се насочи към червения залез, а Слъгхорн се огледа и примига в здрача.

– Майко мила, вече се мръква! Не съм забелязал кога са включили осветлението! Я всички вървете да си облечете мантиите. Трябва да се отбиеш при мен, Маклагън, за да ти дам оная книга за клиноопашките. Хари, Блейз... и вие винаги сте добре дошли. Същото важи и за теб, госпожичке – намигна той на Джини. – Е, вървете, вървете де!

Докато се буташе да излезе в притъмнелия коридор, Забини изглежда Хари на кръв, той също не му остана дължен и го погледна заинтригувано. Тримата с Джини и Невил тръгнаха след слидеринеца през влака.

– Добре че свърши! – промърмори Невил. – Странна птица, нали?

– Да, странен си е – съгласи се Хари, без да сваля очи от Забини. – А ти, Джини, как се озова там?

– Слъгхорн ме видя как урочасвам Закарайъс Смит – отвърна момичето, – нали го помниш онзи малоумник от „Хафълпаф“, който се включи във ВОДА? Непрекъснато подпитваше какво точно е станало в министертството, накрая ми писна и му направих една магийка... Когато Слъгхорн нахълта в купето, мислех, че ще ме накаже, а той заяви, че проклятието ми било наистина чудесно, и ме покани на обяд! Луд човек!

– Пак е по-добре да покани някого заради това, отколкото заради прочутата му майка – отвърна Хари, като се свъси на тила на Забини, – или ако чичо му е...

Той обаче млъкна наред изречението. Точно в този миг му хрумна нещо – безразсъдно, но пък блестящо. След една минута Забини щеше да влезе в купето на слидеринците шестокурсници, а там седеше Малфой, на който и през ум нямаше да му мине, че го чува някой друг, освен съучениците му от „Слидерин“... Ако Хари успееше да влезе незабелязан след Забини, какво ли щеше да види и да чуе? Е, вече пристигаха, гарата на Хогсмейд беше само на половин час път, ако се съдеше по дивия пейзаж, мяркащ се зад прозорците, но тъй като явно никой не беше готов да погледне сериозно на подозренията му, само от Хари си зависеше да ги докаже.

– Ще се видим по-късно – каза тихо той, извади мантията невидимка и се заметна с нея.

– Ама ти къде... – зачуди се Невил.

– После! – прошепна Хари и се стрелна след Забини възможно най-тихо, макар че подобна предпазна мярка всъщност се обезсмисляше заради тракането на влака.

Сега коридорите бяха кажи-речи празни. Почти всички се бяха прибрали по купетата, за да се преоблекат в училищните мантии и да си приготвят багажа. Макар че вървеше колкото е възможно по-плътно до Забини, без да го докосва, Хари не беше достатъчно бърз и не успя да се пхне в купето, когато другото момче отвори вратата. Забини вече я затваряше и Хари припряно подложи крак да я задържи.

– Какво става? – ядоса се Забини, като отново и отново удряше Хари по крака с плъзгащата се врата.

Хари я хвана с все сила и я изтика, а Забини, който още се държеше за ръчката, залитна настрани и се стовари върху коленете на Грегъри Гойл, при което настана суматоха, а Хари само това и чакаше – шмугна се в купето, скочи на празното засега място на Забини и се вдигна на поставката за багажа. Извади късмет, че Гойл и Забини си ръмжаха един на друг, с което привлякоха към себе си всички погледи, защото Хари беше сигурен, че мантията се е развяла около ходилата и глезените му и те са се появили. Дори за един миг на ужас му се стори, че докато се мяташе горе на поставката, Малфой бе приковал поглед в една от маратонките му, после обаче Гойл плъзна с трясък вратата, затвори я и изтика от себе си Забини, който се свлече настръхнал на мястото си. Винсънт Краб се зачете отново в комикса си, а Малфой се изкикоти и се излегна на две от седалките, като положи глава в скута на Панси Паркинсън. Хари се сви неудобно на кълбо под мантията невидимка, за да е сигурен, че всеки сантиметър от тялото му ще остане скрит, и загледа как Панси милва зализаната руса коса по челото на Малфой, и то със самодоволна усмивка, сякаш всеки би дал мило и драго да е на нейно място. Фенерите, които се полюшваха на тавана в купето, хвърляха достатъчно ярка светлина – Хари виждаше всяка дума в комикса на Краб точно отдолу.

– Е, Забини – подхвана Малфой, – какво искаше Слъгхорн?

– Просто се подмазваше на връзкарите – отвърна другото момче, което още гледаше нахъсено Гойл. – Не че е успял да открие много де!

Тази новина като че ли не допадна на Малфой.

– Кого още беше поканил? – попита той настойчиво.

– Маклагън от „Грифиндор“ – отговори Забини.

– Да, да, вуйчо му е важна клечка в министерството – рече Малфой.

– Някакъв тип на име Белби от „Рейвънклоу“...

– Този пък защо го е повикал, голям мухльо е! – включи се и Панси.

– И Лонгботъм, Потър и малката Уизли – завърши Забини.

Малфой се изправи рязко, като изтика встрани ръката на Панси.

– Поканил е *Лонгботъм*?

– Предполагам, щом и той беше там – равнодушно потвърди Забини.

– С какво тоя Лонгботъм е привлякъл интереса на Слъгхорн?

Другото момче сви рамене.

– И Потър, ненагледния Потър, дядката явно е искал да види отблизо „*Избрания*“ – изхили се злобно Малфой. – Но малката Уизли! Какво толкова е видял в нея?

– Много момчета я харесват – напомни Панси и погледна с крайчеца на окоото Малфой да види как ще реагира. – Дори ти смяташ, че е хубава, нали, Блейз, а всички знаем, че на теб не може да ти се угоди.

– Както и да изглежда, и с пръст не бих докоснал мръсна родоотстъпница като нея – отсече ледено Забини, а Панси очевидно остана доволна.

Малфой отново се отпусна върху коленете й и й разреши да продължи с галенето на косата му.

– Съжалявам го тоя Слъгхорн! Може би е започнал да изкуфява. Срам, баща ми винаги е твърдял, че навремето Слъгхорн е бил добър магьосник. Татко му е бил нещо като любимец. Слъгхорн сигурно не е разбрал, че и аз съм във влака, или пък...

– На твоето място нямаше да разчитам на покана – вметна Забини. – Когато влязох при Слъгхорн, той ме попита за бащата на Нот. Явно са стари приятели, но щом разбра, че са го заловили в министерството, му стана много неприятно, а Нот не получи покана. Мен ако питаш, дядката не иска да си има вземане-даване със смъртожадни.

Малфой изглеждаше ядосан, но все пак се насили да се ухили изключително злобно.

– На кой ли му пука какво иска Слъгхорн! Кой е той всъщност, като се замислиш! Някакъв тъп учител – прозя се той показно. – Догодина може изобщо да не съм в „Хогвортс“, много важно, че не ме харесва някакво тлъсто дърто бивше величие!

– Как така догодина може и да не си в „Хогвортс“? – попита възмущена Панси, която моментално беше спряла да го гали.

– Е, човек никога не знае – отвърна Малфой с едва забележима ехидна усмивчица. – Може пък да се заема с по-големи и по-важни дела.

Сърцето на Хари, който се беше свил под мантията невидимка на рафта за багажа, забумка ускорено. Какво ли щяха да кажат за това Рон и Хърмаяни? Краб и Гойл бяха зяпнали Малфой, явно нямаха и най-малка представа, че той възнамерява да се заеме с по-големи и по-важни дела. Дори Забини беше допуснал високомерното му изражение да бъде помрачено от любопитство. Панси, която изглеждаше онемяла от учудване, отново се зае да милва Малфой по косата.

– Какво имаш предвид – с него ли?

Малфой сви рамене.

– Мама настоява първо да завърша, но напоследък лично на мен то ва не ми се струва чак толкова важно. Мисля си... когато Черния лорд победи, едва ли ще обръща внимание кой колко изпита за СОВА и ТРИТОН е взел. Няма, разбира се... Само ще гледа как си му служил и дали си му останал верен.

– И ти смяташ, че ще успееш да направиш нещо за него? – попита с изпепеляващо ехидство Забини. – На шестнайсет години, още незавършил училище!

– Нали току-що ти обясних! Може би на него му е все едно дали съм завършил училище. Може би за онова, което ми възлага, не е нужно да си завършил – тихо завърши Малфой.

Краб и Гойл седяха с отворени усти точно като страшилищата по водоливниците. Панси зяпна Малфой, сякаш за пръв път се натъкна на нещо, което да ѝ вдъхва такова страхопочитание.

– Вече виждам „Хогвортс“ – оповести след малко Малфой, доволен от впечатлението, което е направил, и посочи притъмнелия прозорец. – Хайде да си слагаме мантиите.

Хари се беше вторачил в Малфой и не забеляза кога Гойл се е пресегнал да си свали куфара – дръпна го рязко и той силно удари Хари отстрани по главата, който неволно изпъшка от болка, а Малфой се свъси и се извърна към поставката за багажа.

Хари не се страхуваше от него, но никак не му се искаше да бъде разкрит под мантията невидимка от цяло купе враждебно настроени слидеринци. Със сълзи в очите и туптяща от болка глава той извади магическата пръчка, като внимаваше да не размести мантията, и затаи дъх в готовност. За негово облекчение Малфой изглежда реши, че само му се е сторило: сложи си като другите училищната мантия, заключи куфара си и когато влакът намали скоростта и запъпли, с олюляване пристегна около врата си ново дебело пътно наметало.

Хари видя, че коридорите отново се пълнят, и си каза обнадежден,

че Рон и Хърмаяни ще свалят на перона и неговия багаж: не можеше да мръдне преди да се опразни купето. Накрая експресът се разтресе за последно и спря. Гойл плъзна рязко вратата и я отвори, после грубо си запроправя път през гъмжилото второкурсници, а Краб и Забини тръгнаха след него.

– Тръгвай! – Малфой подкани Панси, която го чакаше с протегнатата ръка, сякаш се надяваше той да я хване. – Искам само да проверя нещо.

Панси също излезе. Сега Хари и Малфой бяха сами в купето. Хората се изнизваха покрай тях и слизаха на тъмния перон. Малфой се доближи до вратата на купето и спусна щорите, така че учениците в коридора да не надзъртат. После се наведе към куфара и отново го отвори.

Хари надникна иззад ръба на поставката за багажа, сърцето му отново задумка. Какво ли искаше да скрие Малфой от Панси? Дали Хари нямаше да види тайнствения повреден предмет, който бе толкова важно да се поправи?

– *Петрификус тоталус!*

Малфой изневиделица насочи магическата си пръчка към Хари, който в миг се вцепени. Като в забавен кадър се претърколи, свлече се от поставката за багажа и падна с болезнен удар на пода, който се разтресе, точно в краката на Малфой – мантията невидимка бе затисната под него, цялото му тяло се показа, а краката все още бяха нелепо свити в коленете. Не можеше да помръдне и мускулче, можеше само да гледа нагоре към Малфой, който се беше ухилил.

– Така си и знаех! – оповести той тържествуващо. – Чух те, когато куфарът на Гойл те удари. А когато Забини влизаше в купето, ми се стори, че се мерна нещо бяло... – Малфой хвърли поглед към маратонките на Хари. – Ето какво е пречело на вратата да се затвори, нали? – После го погледна втренчено. – Не си чул нищо, заради което да се тревожа, Потър. Но понеже си ми паднал в ръчичките... – И той с все сила стовари крак върху лицето му. Хари усети как носът му се чупи и рукава кръв. – Това е от баща ми. Я сега да видим... – Малфой издърпа изпод обездвиженото тяло мантията невидимка и го заметна с нея. – Предполагам, че ще те открият чак когато влакът се върне в Лондон – прошепна той. – До скоро, Потър... или до не толкова скоро.

И като се постара да стъпи точно върху пръстите на Хари, излезе от купето.

ГЛАВА ОСМА ТРИУМФЪТ НА СНЕЙП

Хари не можеше да помръдне и мускулче. Лежеше там, под мантията невидимка, усещаше как от носа по лицето му тече кръв, топла и мокра, и слушаше гласовете и стъпките в коридора отвън. Първата му мисъл бе, че преди влакът да потегли, все някой ще мине да провери купетата. Веднага обаче си спомни умърлушен, че и да надзърнат тук, не могат нито да го видят, нито да го чуят. Единствената му надежда беше някой все пак да влезе и да го настъпи.

Никога не беше мразил Малфой по-силно от сега, когато лежеше като смешна костенурка по гръб, а в отворената му уста гадно капеше кръв. В какво нелепо положение се беше озовал!... Ето, заглъхнаха и последните стъпки, всички бързаха по тъмния перон отвън, Хари чуваше тътренето на куфарите и силната врява.

Рон и Хърмаяни щяха да решат, че той е слязъл от влака без тях. Когато стигнат в „Хогвортс“, седнат в Голямата зала, огледат няколко пъти масата на грифиндорци и най-сетне видят, че го няма, Хари безспорно щеше да е преполовил обратния път до Лондон.

Опита се да издаде звук, дори стон, но беше невъзможно. После си спомни, че някои магьосници като Дъмбълдор могат да правят заклинания и без да говорят, затова се опита да направи призоваваща магия на магическата си пръчка, която беше паднала от ръката му, и заповтаря наум „*Акцио пръчка!*“ но не се случи нищо.

Стори му се, че чува шумоленето на дърветата около езерото и далечно бухане на сова, но явно никой не го издирваше, никой не се питаше стъписан къде ли е Хари Потър (той се презря малко, задето храни такава надежда). Обзе го отчаяние, докато си представяше върволицата теглени от тестроли файтони, която се виеше към училището, и приглушения кикот, огласил файтона на Малфой, където той вероятно разказваше на съучениците си от „Слидерин“ как е нападнал Хари.

Влакът се разклати, от което той се претърколи на една страна. Сега вече виждаше не тавана, а прашния под отдолу на седалките, който се разтресе, а локомотивът ревна и оживя. Експресът потегляше и никой още не знаеше, че Хари е останал в него...

После той усети как мантията невидимка се вдига и чу глас отгоре:

– Какво става, Хари?

Блесна червена светлина и тялото му се отърси от вцепенението, а той успя да се изтласка и да заеме по-достойно седнало положение, сетне избърса припряно с длан кръвта по нараненото си лице, извърна се нагоре и видя Тонкс – държеше мантията невидимка, която беше издърпала.

– Хайде да се махаме оттук, побързай! – подкани тя, защото прозорците се замъглиха от парата и влакът започна да излиза от гарата. – Идвай, ще скочим!

Хари забърза след нея по коридора. Тонкс рязко отвори вратата на вагона и скочи на перона, който сякаш се плъзгаше долу – влакът набираше скорост. Хари я последва, приземи се с леко залитане, после се изправи точно навреме, за да види как лъскавият яркочервен парен локомотив ускорява ход, завива и изчезва от поглед.

Студеният вечерен въздух подейства успокоително на туптящия му нос. Тонкс го наблюдаваше, а той беше ядосан и смутен, че са го открили в такова смешно положение. Младата жена му върна мълком мантията невидимка.

– Кой го направи?

– Драко Малфой – отговори горчиво Хари. – Благодаря за... ами за...

– Не се притеснявай – рече Тонкс, без да се усмихва. Доколкото Хари можеше да види в тъмното, тя пак си беше с мишата коса и изглеждаше нещастна точно както при последната им среща в „Хралупата“. – Ако стоиш мирен, мога да ти пооправя носа.

Хари не се възрадва особено на предложението ѝ – смяташе да посети старшата сестра Мадам Помфри, в чиито лечителски умения вярваше малко повече, но му се стори грубо да го изрече на глас, затова застина и затвори очи.

– *Епискей!*⁸ – каза Тонкс.

Хари усети как носят му става много горещ, после много студен. Вдигна ръка и го пипна предпазливо. Май беше възстановен.

– Много благодаря!

– А сега си сложи мантията невидимка и да вървим в училището – подкани все така без усмивка младата жена.

Хари отново се заметна с мантията, а Тонкс замахна с магическата си пръчка: от нея се изстреля огромно сребристо четириногло същество, което препусна в мрака.

8. От „епискейазо“ (гр.) – „поправям“, „възстановявам“. – Б.пр.

– Това Покровител ли беше? – попита Хари, който беше виждал, че и Дъмбълдор праща по този начин съобщения.

– Да, предупреждавам в замъка, че си с мен, да не се тревожат. Хайде, да не губим време!

Поеха по пътя към училището.

– Как ме намери?

– Забелязах, че не си слязъл от влака, знаех, че мантията невидимка е у теб, и реших, че по някаква причина си се скрил. Когато забелязах спуснатите щори на купето, си помислих – я да проверя тук.

– Но какво всъщност правиш на гарата? – учуди се Хари.

– Командирана съм в Хогсмийд за подсилена охрана на училището.

– Само ти ли си командирана, или...

– Не, с мен са Праудфут, Савидж и Долиш.

– Кой Долиш, аврорът, когото Дъмбълдор атакува миналата година?

– Същият.

Те вървяха неотклонно по тъмния безлюден път по следите, токущо оставени от фйтоните. Хари погледна изпод мантията встрани към Тонкс. Миналата година тя беше любопитна (дори понякога ставаше досадна), смееше се с лекота, пускаше шеги. Сега изглеждаше по-стара, много по-сериозна и решителна. Дали това беше последица от случилото се в министерството? Хари си помисли смутен, че Хърмаяни вероятно би му препоръчала да каже на Тонкс нещо утешително за Сириус, че тя няма никаква вина, но не намери сили да го стори. Изобщо не я винеше за смъртта на Сириус – Тонкс беше точно толкова виновна, колкото и всички останали (и много по-малко от самия Хари), но той предпочиташе да не отваря дума за Сириус, ако можеше да го избегне. И така, двамата продължиха да вървят в студената вечер, без да продумват, само дългото наметало на Тонкс шептеше по земята след тях.

Хари винаги беше пътувал от гарата на Хогсмийд до училището с фйтон и не бе и подозирал колко далеч е „Хогуортс“. Накрая видя с голямо облекчение високите колони от двете страни на портата, увенчани с крилати глигани. Беше му студено, беше гладен и изгаряше от нетърпение да се раздели с тази нова мрачна Тонкс. Но когато посегна да бутне портата и да я отвори, установи, че тя е прихваната с верига и е заключена.

– *Алохомора!* – извика уверено, като насочи магическата пръчка към катинара, ала не се случи нищо.

– Тук не действа – обясни Тонкс. – Лично Дъмбълдор е направил магия на портата.

Хари се огледа.

– Бих могъл да се прекача през зида – предложи той.

– Не, няма да успееш – отсече жената. – Навсякъде по него има заклинания срещу неканени гости. Това лято охраната е подсилена стократно.

– В такъв случай вероятно ще се наложи да пренощувам тук отвън и да изчакам сутринта – рече Хари, вече ядосан, защото Тонкс не му помага.

– Някой идва да те вземе – съобщи тя. – Виж!

В подножието на замъка в далечината подскачаше светлинка на фенер.

Хари много се зарадва, дори усети, че е готов да изтърпи хрипливите забележки на Филч за закъснението и сумтенето му, че може и да се научи да бъде точен, ако редовно бъде подлаган на наказания и закачван на вериги. Чак когато яркожълтата светлина беше на три метра от тях и Хари беше смъкнал мантията невидимка, за да го забележат, той разпозна в пристъп на силна ненавист осветения гърбав нос и дългата черна мазна коса на Сивиръс Снейп.

– Я виж кой бил! – ухили се злобно той, като извади магическата пръчка и чукна с нея веднъж по катинара, при което веригата се загъна назад като змийче и портата се отвори със скърцане. – Колко мило от твоя страна, Потър, че благоволи да дойдеш, макар и очевидно да си решил, че ученическата мантия само би отклонила вниманието от появата ти.

– Не можех да се преоблека, нещата ми... – заоправдава се Хари, но Снейп го прекъсна.

– Няма нужда да чакаш, Нимфадора. С мен Потър е в пълна... хм!... безопасност.

– Пратих съобщението до Хагрид – намръщи се Тонкс.

– Точно както и Потър, Хагрид закъсня за пиршеството по случай началото на учебния срок и се наложи аз да го заместя. Между другото – допълни той, като се дръпна да направи път на Хари, – беше ми любопитно да видя новия ти Покровител. – Снейп с трясък затвори портата под носа ѝ и отново почука с магическата пръчка по веригата, която се загъна и катинарът щракна. – Личното ми мнение е, че предишният беше по-добър – отбеляза той с неприкрита злоба в гласа. – Новият ми се вижда немощен.

Снейп завъртя фенера и за миг на Хари му се стори, че по лицето на Тонкс са изписани стъписване и гняв. После тя отново бе обгърната от тъмнина.

– Лека нощ! – провикна се през рамо момчето и тръгна заедно със Снейп към училището. – Благодаря ти за... за всичко.

– До скоро, Хари.

Минута-две Снейп не каза нищо. Хари имаше чувството, че тялото му излъчва вълни на омраза, толкова силни, та му се стори невероятно Снейп да не усеща как го пърлят. Ненавиждаше го още от първата им среща, но с отношението си към Сириус Снейп Хари вече бе прекрачил границата, отвъд която нямаше да му прости за нищо на света. Каквото и да говореше Дъмбълдор, през лятото Хари имаше време да обмисли всичко и беше стигнал до заключението, че именно хапливите натяквания на Снейп, че Сириус се укрива на сигурно място, докато останалите от Ордена на феникса се сражават с Волдемор, са тласнали кръстника му да отиде в министерството онази нощ, когато беше загинал. Хари се беше вкопчил в тази мисъл, защото така можеше да вини Снейп, а това му носеше удовлетворение. Освен това знаеше, че ако има човек, който да не съжалява за смъртта на Сириус, това беше мъжът до него в мрака.

– Отнемам петдесет точки на „Грифиндор“ заради закъснението – оповести Снейп. – И чакай да помисля... още двайсет заради мъгълските ти дрехи. Знаеш ли, не ми се вярва някой от домовете толкова рано през учебния срок да е бил с отрицателен брой точки... Още не сме изляли сиропирания сладкиш! Навярно си поставил рекорд, Потър.

Гневът и омразата, които клокочеха у Хари, вече бяха на път да избият навън, той обаче би предпочел да стигне обездвижен с влака чак до Лондон, отколкото да обясни на Снейп защо е закъснял.

– Предполагам, че си искал да се появиш в целия си блясък, нали? – продължи Снейп. – И понеже не разполагаш с летящ автомобил, си решил да нахълташ в Голямата зала наред с пиршеството и така да предизвикаш фурор.

Хари продължи да мълчи, разпъван от чувството, че ще се пръсне. Знаеше, че Снейп е дошъл да го вземе точно затова – заради няколкото минути, през които може да го обижда и тормози на воля, без да го чува никой.

Най-после стигнаха до стълбището на замъка и когато огромната дъбова порта се отвори към просторната входна зала, откъм Голямата зала ги посрещна взрив от олелия и смях, от звънтеж на чинии и чаши. Хари се запита дали не може да се забележи пак с мантията невидимка и

да се промъкне незабелязано до мястото си на дългата маса на грифиндорци (която доста неудобно се падаше най-далеч от входната зала).

Снейп обаче сякаш прочете мислите му и каза:

– Никаква мантия! Влизай, за да те видят всички, всъщност не се и съмнявам, че точно такава е била твоята цел.

Хари веднага се обърна и тръгна с решителна крачка право към отворената врата, само и само да се отърве от Снейп. Голямата зала с четирите дълги маси на домовете и Височайшата маса на преподавателите беше украсена както обикновено с рееци се във въздуха свещи, от чиято светлина чиниите долу проблясваха и сияеха. За Хари обаче всичко това се превърна в светещо петно, докато бързаше покрай масата на хафълпафци да не би отново да го зяпнат, и когато те се заизправяха да го огледат добре, той вече беше зърнал Рон и Хърмаяни, притича между пейките и се смести между двамата.

– Къде беше?... Ужас, какво си направил с лицето си? – ахна Рон и го зяпна като всички наоколо.

– Защо, какво му е? – попита Хари, грабна една лъжица и се взря в изкривеното си изображение.

– Целият си в кръв – обясни Хърмаяни. – Ела насам...

Тя вдигна магическата си пръчка, каза „*Tergeo!*“⁹ и спечената кръв изчезна като всмукана от сифон.

– Благодаря! – промълви Хари и опипа вече чистото лице. – Как изглежда носът ми?

– Нормално – отговори разтревожена Хърмаяни. – Защо? Какво се е случило, Хари, щяхме да умрем от ужас!

– Ще ви кажа по-късно – отсече той.

Видя, че Джини, Невил, Дийн и Шеймъс са наострили уши, дори Почтибезглавия Ник, духът бродник на „Грифиндор“, се рееше из въздуха над пейката, за да подслушва.

– Но... – подхвана Хърмаяни.

– Не сега! – спря я с мрачен многозначителен тон Хари.

Страшно му се искаше всички да си помислят, че е изживял нещо героично, за предпочитане с участието на двама-трима смъртожадни и един диментор. Малфой, разбира се, щеше да разкаже на всеки срещнат какво се е случило, но пак имаше вероятност мълвата да не стигне до прекалено много уши в „Грифиндор“.

Хари се пресегна през Рон, за да си вземе една-две пилешки кълки

9. От „*tergeo*“ (лат.) – „изтривам“, „избърсвам“, „чистя“. – Б.пр.

и пържени картофи, но точно в този миг те изчезнаха и бяха заменени със сладкиши.

– Пропусна разпределителната церемония – каза Хърмаяни, а Рон се нахвърли на шоколадовата торта.

– Шапката съобщи ли нещо интересно? – попита Хари, докато си взимаше парче от сиропирания сладкиш.

– Общо взето, същото... посъветва ни всички да се сплотим и заедно да се изправим срещу враговете.

– А Дъмбълдор изобщо спомена ли Волдемор?

– Още не, нали винаги държи голямата си реч в края на пиршеството. Вероятно ще започне всеки момент.

– Снейп спомена, че Хагрид е закъснял за празника...

– Видял си Снейп? Как така? – учуди се Рон, докато лакомо лапаше от шоколадовата торта.

– Случайно се натъкнах на него – уклончиво отговори Хари.

– Хагрид закъсня само няколко минути – уточни Хърмаяни. – Виж го, маха ти.

Хари погледна към преподавателската маса и озари с усмивка Хагрид, който наистина му махаше. Все не успяваше да се държи с достойнството на ръководителката на „Грифиндор“ професор Макгонъгол, чиято глава достигаше някъде между лакътя и рамото на Хагрид – тя седеше до него и гледаше неодобрително тази разпалена размяна на поздравии. Хари с изненада забеляза, че от другата страна на Хагрид се е разположила преподавателката по пророкуване професор Трелони – тя рядко напускаше стаята си в кулата и никога досега не я бяха виждали на пиршеството по случай началото на срока. Както винаги изглеждаше странно, с блещукащи нанизии мъниста и влачеци се шалове, а очите й бяха увеличени от очилата до огромни размери. Хари винаги я беше смятал за измамница и затова в края на миналия срок остана изумен от откритието, че именно тя е направила пророчеството, заради което Лорд Волдемор беше убил родителите му и беше нападнал и самия него. След това още по-малко му се искаше да се среща с Трелони и за щастие тази година нямаше да учи пророкуване. Грамадните й като фарове очи се завъртяха към него и той побърза да измести поглед към масата на слидеринци. Под гръмогласен смях и ръкопляскания Драко Малфой показваше как чупи нос. Хари сведе очи към парчето сиропиран сладкиш, а отвътре му връше и кипеше. Какво ли не би дал, за да застане лице в лице с Малфой!...

– Е, защо ви покани професор Слъгхорн? – попита Хърмаяни.

– Искаше да научи какво точно се е случило в министерството – отговори Хари.

– Както и всички останали тук – изсумтя Хърмаяни. – И във влака ни разпитвах за това, нали, Рон?

– Да. Всички искат да разберат дали ти наистина си Избрания...

– Дори духовете бродници честичко обсъждат този въпрос – прекъсна ги Почтибезглавия Ник и наклони към Хари почти отсечената си глава така, че тя опасно се разклати в края на яката му с къдрички. – Смятат ме за нещо като голям спец по Потър, широко известно е, че сме приятели. Уверих обществото на духовете бродници, че въпреки това няма да те притискам за информация. „Хари Потър знае, че може да разчита на мен – обясних им аз. – Предпочитам да умра, отколкото да предам доверието му.“

– Е, няма да е кой знае каква жертва, нали вече си мъртъв – подметна Рон.

– Отново проявяваш чувствителността на тъпа брадва – обидено отбеляза Почтибезглавия Ник, извиси се във въздуха и се зарея към другия край на масата на „Грифиндор“ точно когато Дъмбълдор се изправи от мястото си на преподавателската маса.

Почти веднага разговорите и смехът, кълтящи в залата, заглъхнаха.

– Пожелавам ви най-прекрасната вечер! – усмихна се той широко и разпери ръце сякаш за да прегърне всички.

– Какво е станало с ръката му? – ахна Хърмаяни.

Тя не беше единствената, която забеляза – дясната ръка на Дъмбълдор бе точно толкова черна и изсъхнала, както вечерта, когато беше отишъл да вземе Хари от къщата на семейство Дърсли. В залата се чу шушукане, което Дъмбълдор разтълкува правилно, но само се усмихна и тръсна мораво-златист ръкав, за да скрие нараняването.

– Дребна работа – каза той нехайно. – А сега... добре дошли на новите ни ученици, а на старите – добре сте се завърнали! Чака ви още една година магическо обучение...

– Ръката му беше в това състояние и когато го видях през лятото – прошепна Хари на Хърмаяни. – Мислех, че вече я е изцерил... или пък Мадам Помфри.

– Прилича на мъртва – отбеляза с изражение на погнуса Хърмаяни. – Но има рани, които не можеш да изцериш... от стари проклетия... както и отрови, за които няма противоотрова...

– ... А господин Филч, нашият пазач, ме помоли да ви предам, че има категорична забрана върху всички шеговити неща, закупени в

магазин на име „Магийките шегобийки на братя Уизли“. Който желае да се включи в куидичния отбор на своя дом, както и досега трябва да се запише при ръководителя на дома. Търсим и куидични коментатори, които също трябва да се явят при ръководителите. Тази година имаме удоволствието да посрещнем нов член на преподавателския състав. Професор Слъгхорн... – Слъгхорн се изправи с гола глава, блеснала в светлината на свещите, и с увиснало под жилетката шкембе, което хвърляше сянка върху масата отдолу. – Професор Слъгхорн е бивш мой колега, който се съгласи да се върне на някогашната си длъжност като учител по отвари.

– По отвари ли?

– По *отвари*?

Думата екна из цялата зала, всички се питаха дали са чули правилно.

– По отвари? – възкликнаха в един глас Рон и Хърмаяни и се извърнаха към Хари. – Но нали каза, че...

– А професор Снейп – продължи Дъмбълдор вече по-високо, за да надвика шушукането, – ще поеме длъжността учител по защита срещу Черните изкуства.

– Не! – ахна Хари толкова силно, че доста глави се извърнаха към него.

Но той не забеляза – беше се втренил вбесен към преподавателската маса. Как беше възможно да дадат след толкова време на Снейп защитата срещу Черните изкуства? Нали от години се знаеше, че Дъмбълдор отказва да му я повери?

– Но, Хари, нали каза, че Слъгхорн ще ни преподава по защита! – учуди се Хърмаяни.

– Така си мислех – обясни той и се помъчи да си спомни дали Дъмбълдор наистина му го е казал, но май не се сещаше директорът да е уточнявал какво ще преподава Слъгхорн.

Щом чу името си, Снейп, който седеше вдясно от Дъмбълдор, не се изправи, а само вдигна ръка, за да благодари лениво за ръкоплясканията откъм масата на слидеринци. Хари обаче беше сигурен, че върху толкова омразното му лице е изписан триумф.

– Е, в това има и нещо хубаво – заяви той яростно. – До края на годината Снейп ще се махне.

– Как така ще се махне? – изненада се Рон.

– Длъжността е омагьосана. Никой не се задържа на нея повече от година... Куиръл дори умря, докато преподаваше предмета. Лично аз

ще стискам палци да има втора смърт...

– Хари! – укори го стъписана Хърмаяни.

– В края на годината той може просто да се върне да преподава отвари – благоразумно отбеляза Рон. – Тоя Слъгхорн може и да не иска да се задържа за дълго, с Муди нали така стана.

Дъмбълдор се прокашля. Хари, Рон и Хърмаяни не бяха единствените, които си говореха – цялата зала се беше взривила, всички обсъждаха, че Снейп най-сетне е постигнал най-съкровената си мечта. Дъмбълдор изглежда не отдаваше чак такова значение на сензационната новина, която току-що бе оповестил, и не каза нищо повече за назначенията, само изчака още няколко секунди да настъпи пълна тишина и продължи:

– И така, както всички в залата знаете, Лорд Волдемор и последователите му отново се въздигнаха и набират мощ.

Докато той говореше, всеобщото мълчание сякаш ставаше все по-напрегнато. Хари се поизвърна към Малфой. Той изобщо не гледаше Дъмбълдор и си играеше с вилицата – беше насочил към нея магическата си пръчка и наблюдаваше как тя се носи във въздуха, сякаш думите на директора бяха недостойни за вниманието му.

– Едва ли мога да изразя с думи колко опасно е положението в момента и колко трябва да внимаваме всички ние в „Хогвортс“, за да бъдем и занаят в безопасност. През лятото магическата охрана на замъка беше подсилена, сега сме защитени с нови, по-надеждни средства, въпреки това обаче в никакъв случай не бива да допускаме немарливост от страна на който и да било ученик или член на преподавателския състав и обслужващия персонал. Ето защо ви призовавам да спазвате всички мерки за сигурност, наложени от учителите, колкото и досадно да ви се струва, особено правилото след вечерния час да не ставате от леглата. Умолявам ви, ако забележите във или извън замъка нещо необичайно или подозрително, незабавно уведомете някого от преподавателите. Убеден съм, че както винаги, ще се държите така, че да не излагате себе си и другите на никакви опасности. – Сините очи на Дъмбълдор се плъзнаха по учениците, преди той да се усмихне отново. – Но сега, както вероятно се надявате, ви чакат топлите удобни легла, защото за вас най-важно е да си починете добре преди часовете утре. Затова нека си пожелаем „лека нощ“. Раз, два, три!

Пейките се дръпнаха назад с обичайното оглушително стържене и стотиците ученици започнаха да се изнизват от Голямата зала, за да се приберат по спалните помещения. Хари изобщо не бързаше да излезе

заедно със зяпналото го множество, нито пък изгаряше от желание да се озове достатъчно близо до Малфой, та да му даде повод да разкаже отново как е стоварил крак върху носа му, затова поизостана уж да си завърже връзката на маратонката и пусна пред себе си почти всички грифиндорци. Хърмаяни се беше стрелнала напред, защото като префект беше длъжна да дежури и да отведе първокурсниците, Рон обаче остана с Хари.

– Какво всъщност стана с носа ти? – полюбопитства той, след като двамата се озоваха съвсем в края на гъмжилото, напирасщо да излезе от Голямата зала, и вече никой не можеше да ги чуе.

Хари му разказа. Рон не се засмя и точно в това пролича колко е силно приятелството им.

– Видях как Малфой обяснява и ръкомаха, все едно чупи нос – сподели той начумерен.

– Е, много важно! – горчиво отвърна Хари. – Чуй какво каза, преди да разбере, че и аз съм там.

Очакваше Рон да се вцепени от хвалбите на Малфой. Той обаче остана невъзмутим, което според Хари си беше чисто вироглавство.

– Не му се връзвай, Хари, просто се е фукал пред Паркинсън... Какво толкова може да му възложи Ти-знаеш-кой!

– А ти откъде знаеш, че Волдемор няма нужда от свой човек в „Хогуортс“? Няма да е за първи път да...

– Ще ми се да не казваш на глас т'ва име, Хари! – укори го някой зад тях.

Той погледна през рамо и видя Хагрид, който клатеше глава.

– Дъмбълдор го казва – заинати се момчето.

– Да, ама туй е Дъмбълдор! – отбеляза загадъчно Хагрид. – Я кажи сега защо закъсня, Хари. Разтревожих се.

– Забавих се във влака. А ти защо си закъснял?

– Бях при Гроп – обяви щастливо Хагрид. – Залисах се там. Сега той си има нов дом в планината, Дъмбълдор го уреди – голяма красива пещера. Гроп е много по-щастлив, отколкото в Гората. Побъбрихме си на воля.

– Виж ти! – възкликна Хари, като внимаваше да не среща погледа на Рон.

Последния път, когато се беше срещал с природения брат на Хагрид – зъл великан с дарба да изкоренява дървета, – речникът му се състоеше всичко на всичко от пет думи, две от които той все не успяваше да произнесе правилно.

– Ами да, свиква човекът – похвали се гордо Хагрид. – Кат' го видиш, направо ще ахнеш. Мисля да го обуча за свой помощник.

Рон прихна, но успя да се престори, че всъщност е кихнал силно. Вече стояха пред дъбовата врата.

– Е, ще се видим утре, първият час веднага след обяда. Елате по-раншко, за да кажете едно „здрости“ на Бък... на Уидъруингс де!

Той се сбогува весело, като махна с ръка, после излезе в мрака навън.

Хари и Рон се спогледаха. Хари разбра, че и Рон изпитва същото гадно усещане като него.

– Няма да записваш грижа за магически създания, нали?

Рон поклати глава утвърдително.

– И ти, нали?

Хари също поклати глава.

– И Хърмаяни така е решила – рече Рон.

Хари отново поклати глава. Не му се мислеше какво точно ще каже Хагрид щом разбере, че тримата му любими ученици се отказват от неговия предмет.

ГЛАВА ДЕВЕТА НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

На другата сутрин преди закуска Хари и Рон срещнаха Хърмаяни в общата стая. С надежда да получи подкрепа в предположенията си Хари веднага ѝ разказа как е подслушвал Малфой в експреса за „Хогуортс“ и какво точно е чул.

– Явно се е фукал пред Паркинсън – побърза да се намеси Рон още преди Хърмаяни да отговори.

– Ами... – проточи тя колебливо. – Не знам... както ми го описваш, Малфой явно си е придавал важност... но пък да каже чак такава опашката лъжа...

– Именно! – рече Хари кратко, защото мнозина се опитваха да подслушат разговора, да не говорим, че го зяпаха и шушукаха с ръка на устата.

– Невъзпитано е да сочиш! – скара се Рон на един изключително дребен първокурсник, докато зачакаха да се прекатерят през дупката в портрета.

Хлапетото, което с ръка на уста шепнеше нещо за Хари на приятеля си, тутакси пламна и подплашено се шмугна през дупката. Рон се засмя.

– Харесва ми да съм в шести курс. Освен това тази година ще имаме свободно време. Ще можем да си седим и да си почиваме.

– Това време ще ни трябва за учене, Рон! – напомни Хърмаяни, когато тримата тръгнаха по коридора.

– Да, ама не точно днес – възрази Рон. – Днес ще го ударим на мързел.

– Я чакай! – подвигна Хърмаяни, като протегна ръка и спря един четвъртокурсник, който се опита да профучи покрай нея с отровнозелен диск в ръка. – Зъбатите фризбита са забранени, дай ми го – отсече тя твърдо.

Момчето се начумери и ѝ връчи ръмжащото фризби, а после се пхна под ръката ѝ и хукна да догони приятелите си. Рон го изчака да се махне и изтегли фризбито от здравата хватка на Хърмаяни.

– Страхотно, винаги съм си мечтал да имам такава!

Хърмаяни понечи да възнегодува, но думите ѝ бяха заглушени от силен смях – Лавендър Браун очевидно беше решила, че Рон го е казал изключително остроумно. Докато ги подминаваше, продължи да се смее

и погледна Рон през рамо. Той явно беше много доволен от себе си.

Таванът в Голямата зала беше ведросин и осеян с леки пухкави облячета – точно като правоъгълниците небе зад високите прозорци с колони между двете крила. Докато нагъваха овесените ядки и яйцата с бекон, Хари и Рон описаха на Хърмаяни притеснителния си разговор с Хагрид от предната вечер.

– Но той едва ли си мисли, че наистина ще продължим да изучаваме грижа за магически създания! – рече тя с тъга. – В смисъл че никой от нас... не е проявявал... особено усърдие.

– Но се стараехме най-много в часовете му, защото харесваме Хагрид – избълботи Рон, докато гълташе яйцето цяло. – А той си е въобразил, че харесваме тъпия му предмет! Дали някой изобщо ще го запише за ТРИТОН?

И Хари, и Хърмаяни не отговориха – не се налагаше. Знаеха прекрасно, че никой от техния курс няма да избере този предмет при подготовка за Тежките разнородни изпити по тясноспециализирано и общомагическо ниво. Избягваха да поглеждат към Хагрид и когато след десет минути той стана от преподавателската маса и им махна весело, отвърна доста вяло.

След закуска останаха по местата си в очакване професор Макгонъгол да слезе от масата за преподавателите. Тази година съставянето на учебната програма беше по-сложно, защото ръководителката на дома трябваше първо да провери дали на изпитите за СОВА всеки е получил необходимата оценка, за да продължи по някой предмет и за ТРИТОН.

На Хърмаяни веднага ѝ беше разрешено отново да запише вълшебство, защита срещу Черните изкуства, трансфигурация, билкология, аритмантика, древни руни и отвари и без да се суети, тя хукна за първия си час през този учебен срок – древни руни. Невил се позабави – по кръглото му лице личеше тревога, докато професор Макгонъгол сверяваше молбата му с оценките за СОВА.

– Билкология, добре – каза тя. – Професор Спраут много ще се зарадва да види, че се връщаш при нея с оценка „Изключителен“ на СОВА. Искаш да продължиш с „Надхвърлящ очакванията“ по защита срещу Черните изкуства. Виж, с трансфигурацията е по-сложно. Съжалявам, Лонгботъм, но с „Приемлив“ не може да продължиш за ТРИТОН, според мен просто няма да се справиш с учебния материал.

Невил наклони глава. Професор Макгонъгол се взря в него през правоъгълните си очила.

– Всъщност защо искаш да изучаваш и занапред трансфигурация?

Винаги ми се е струвало, че не ти допада особено.

Невил съвсем оклюма и промърмори нещо от рода на „баба настоява“.

– Хм! – изсумтя професор Макгонъгол. – Крайно време е баба ти да се научи да се гордее с внука, който има, а не който би искала да има... особено след случилото се в министерството.

Невил стана направо розов и примига объркан – никога досега професор Макгонъгол не го беше хвалила.

– Съжалявам, Лонгботъм, но не мога да те включа в моя клас за ТРИТОН. Виждам обаче, че по вълшебство си изкарал „Надхвърлящ очакванията“ – защо не запишеш това?

– Баба каза, че не си струва допълнително да уча вълшебство – изломоти Невил.

– Запиши този предмет – настоя професор Макгонъгол, – а аз ще драсна на Августа няколко реда да ѝ напомня, че той не е непременно безполезен само защото навремето я скъсаха на изпита за СОВА.

Тя се усмихна едва доловимо при вида на радостното неверие, пробягало по лицето на момчето, и почука с върха на магическата си пръчка по една празна програма – листът се запълни с новите часове и Макгонъгол го подаде на Невил.

После се обърна към Парвати Патил, чийто първи въпрос беше дали красивият кентавър Фирензи пак ще им преподава пророкуване.

– Тази година двамата с професор Трелони са си поделили часовете – отговори професор Макгонъгол с едва загатнато неодобрение в гласа: всички знаеха, че тя презира предмета пророкуване. – Професор Трелони ще поеме шести курс.

След пет минути Парвати тръгна доста оклюмала за часа по пророкуване.

– И така, Потър, Потър... – подхвана професор Макгонъгол, като откри името му в записките и се обърна към Хари: – Вълшебство, защита срещу Черните изкуства, билкология, трансфигурация... Чудесно! Трябва да отбележа, Потър, че съм доволна от оценката ти по трансфигурация, даже много доволна. А защо не искаш вече да изучаваш отвара? Мислех, че мечтаеш да станеш аврор.

– Така е, но нали ми казахте, професоре, че на СОВА трябва да получа „Изключителен“?

– Да, докато преподаваше професор Снейп. Професор Слъгхорн обаче няма нищо против да вземе в часовете си за ТРИТОН и ученици с оценка „Надхвърлящ очакванията“. Искаш ли да продължиш с

отварите?

– Да – отговори Хари. – Но не съм си купил никакви учебници и съставки, нищо... – призна си Хари.

– Сигурна съм, че професор Слъгхорн ще ти услужи – успокои го професор Макгонъгол. – Чудесно, Потър, ето я и твоята учебна програма. А, между другото... двайсет ентусиасти вече са се записали за куидичния отбор на „Грифиндор“. Ще ти предам своевременно списъка, а ти насрочи пробите, когато ти е удобно.

След няколко минути на Рон му беше разрешено да запише същите предмети като Хари и двамата станаха заедно от масата.

– Виж, виж! – възкликна разпалено Рон, без да сваля очи от програмата, – точно сега имаме свободно време... след междучасието пак... и след обяда... Супер!

Върнаха се в общата стая, която беше празна, ако не се броят петшест седмокурсници и сред тях Кейти Бел – единствената от куидичния отбор от времето, когато Хари се беше включил в него като първокурсник.

– Знаех си, че ще я получиш, браво на теб! – провикна се тя, като сочеше капитанската значка на гърдите му. – Нали ще ме извикаш за пробите?

– Глупости! – отвърна Хари. – Не е нужно да се явяваш на проби, наблюдавал съм те цели пет години...

– Не започвай така – предупреди го Кейти. – Откъде си толкова сигурен, че няма и много по-добри от мен? И друг път силни отбори са се издънвали, защото капитаните са предпочитали старите лица или са вреждали свои приятели...

Рон се посмути и започна да си играе със зъбатото фризби, което Хърмаяни беше взела от четвъртокурсника. То хвърчеше из общата стая, като се зъбеше и се опитваше да захапе гоблена. Крукшанкс го следеше с жълтите си очи и ако то се приближеше прекалено много, съскаше.

След един час излязоха без желание от окъпаната в слънце обща стая и се отправиха към кабинета по защита срещу Черните изкуства четири етажа по-долу. Хърмаяни вече чакаше пред вратата с купчина дебели учебници и изглеждаше умърлушена.

– Само да знаете колко домашни ни дадоха по руни! – простена притеснено, когато Хари и Рон отидоха при нея. – Трийсет и осем сантиметрово есе, два превода и до сряда трябва да съм изчала всичко това!

– Моите съболезнования! – прозина се Рон.

– Не бързай да злорадстваш! – възнегодува Хърмаяни. – Обзалагам се, че Снейп ще ни даде цяла камара домашни.

Още докато говореше, вратата на кабинета се отвори и в коридора излезе самият Снейп с жълтеникаво на цвят лице, както винаги обрамчено от мазната му черна коса. Всички отпред тутакси замълчаха.

– Вътре! – подкани той.

Хари се огледа. Снейп вече беше сложил своя отпечатък върху стаята – тя беше по-мрачна от обикновено, защото пердетата по прозорците бяха спуснати и светеха само свещи. Стените бяха украсени с нови картини – на много от тях бяха изобразени хора, които очевидно понасяха страшни мъки и показваха зловещи рани или странно изкривени телесни части. Докато сядаха, всички ученици мълчаха, загледани в страховитите картини.

– Не съм казал да вадите учебниците – заяви Снейп, след като затвори вратата и застана зад катедрата, а Хърмаяни побърза да пусне „Лице в лице с безликото“ обратно в чантата си и да я напъха под стола. – Смятам да ви кажа някои неща, внимавайте!

Той плъзна черни очи по извърнатите към него лица и се вгледа в Хари малко по-дълго, отколкото в останалите.

– Струва ми се, че досега сте имали петима преподаватели по този предмет.

„Струвало му се... сякаш не ги е видял как идват и си отиват... Дано ти, Снейп, бъдеш следващият!“ – помисли с омраза Хари.

– Тези преподаватели са имали, разбира се, свой подход и поглед върху нещата. При такава бъркотия съм изненадан, че толкова много сред вас са издържали изпита по предмета за СОВА. Ще бъда още по-изненадан, ако всички се справите с учебния материал за ТРИТОН, който е много по-сложен. – Снейп тръгна да обикаля покрай стените, като заговори по-тихо, а всички в класа започнаха да въртят вратове, за да не го изпускат от поглед. – Черните изкуства – продължи той – са многобройни, най-различни, те са вечни и постоянно се променят. Да се бориш с тях е все едно да се опълчиш срещу многоглаво чудовище – и да отсечеш някоя от главите му, на нейно място тутакси изниква нова, още по-свирепа и по-умна от предишната. Сражавате се срещу нещо, което се изплъзва, видеоизменя се и е неунищожимо.

Хари се вторачи в Снейп. Едно беше да се отнасяш към Черните изкуства с уважение, като към опасен враг, съвсем друго – да говориш за тях като Снейп с нежна гальовност в гласа.

– Ето защо – допълни малко по-високо преподавателят, – когато се

защитавате срещу Черните изкуства, трябва да проявявате гъвкавост и изобретателност, каквито са самите изкуства, които се стремят да победите. Тези картини – той посочи няколко от изображенията, докато ги подминаваше, – дават сравнително добра представа какво се случва с хора, към които е било насочено проклятието Круциатус (Снейп махна с ръка към пираща от болка вълшебница), които са усетили целувката на диментор (магьосник с изцъклени очи, свит на кълбо до стената) или са разлютили инферий (кървава пихтия на земята).

– Значи все пак някой е виждал инферий – пискливо се обади Парвати Патил. – Сигурно ли е, че той ги използва?

– В миналото Черния лорд е използвал инферии – потвърди Снейп, – следователно трябва да сте наясно, че може да го направи отново. А сега... – Той тръгна от другия край на кабинета към катедрата, а класът отново го загледа как върви с развята зад него черна мантия. – Вие, струва ми се, сте абсолютно начинаещи в прилагането на безсловесни магии, нали? Какво е тяхното предимство?

Ръката на Хърмаяни се стрелна във въздуха. Снейп плъзна бавно поглед към всички останали, за да се убеди, че няма избор, и чак тогава отсече:

– Чудесно... госпожице Грейнджър?

– Противникът не се досеща каква точно магия ще приложиш и това ти дава предимство със стотна от секундата – каза Хърмаяни.

– Отговорът повтаря почти дума по дума „Класически заклинания за шести курс“ – отбеляза презрително Снейп (а Малфой се изсмя в ъгъла), – но като цяло е верен. Да, онези, които се престахват да приложат магия, без да крещят заклинания, печелят предимството на изненадата. Не всички магьосници го умеят, разбира се, това е въпрос на съсредоточаване и на силен ум, каквито при някои липсват – подметна той и още веднъж злобно изгледа Хари.

Момчето знаеше, че Снейп си е спомнил за ужасните им уроци по окулмантика от миналата година. Въпреки това не сведе очи и издържа на погледа му.

– А сега се разделете по двойки – продължи преподавателят. – Единият да се опита да омагьоса другия, *без да говори*. А вторият ще се опита да отбие магията също без думи. Започвайте.

Снейп не знаеше, че миналата година Хари бе показал най-малко на половината клас (на всички от ВОДА) как да прилагат защитното заклинание. Никой обаче не беше правил досега безсловесна магия. Последва доста сериозно шикалкавене: мнозина просто казваха заклинанията

шепнешком, а не на глас. То се знае, само след десет минути Хърмаяни вече беше успяла да отблъсне кракожелиращото заклинание на Невил, без да изрича и дума – постижение, за което един разумен учител безспорно би дал на „Грифиндор“ двайсет точки, както горчиво си помисли Хари. Снейп обаче не обърна внимание. Докато учениците се упражняваха, той сновеше шеметно между тях и както обикновено, заприлича на огромен прилеп, а по едно време поспря да види как Хари и Рон се мъчат да изпълнят задачата.

Рон, който би трябвало да омагьоса Хари, беше станал морав в лицето и беше стиснал силно устни, само и само да не се поддаде на изкушението и да изрече на глас заклинанието. Хари беше вдигнал магическата си пръчка и чакаше като на тръни, за да отблъсне заклинанието, което очевидно нямаше да го връхлети никога.

– Пълна скръб си, Уизли! – подметна след малко Снейп. – Виж... дай да ти покажа...

Той обърна магическата си пръчка към Хари толкова бързо, че момчето реагира инстинктивно – забрави всяка мисъл за безсловесни заклинания и изкрещя:

– *Протего!*

Защитното му заклинание беше много силно и извади от равновесие Снейп, който залитна и се удари в един от чиновете. Целият клас се обърна да го види как се изправя смръщен.

– Не помниш ли какво казах, Потър, в момента упражняваме *безсловесни заклинания!*

– Да, помня – потвърди сковано Хари.

– Да, *сър!*

– Не е нужно да ме наричате „сър“, професоре.

Думите му се изплъзнаха още преди да е осъзнал какво говори. Мнозина, включително Хърмаяни, зяпнаха от учудване. Но Рон, Дийн и Шеймъс, които стояха зад Снейп, се подсмихнаха оценяващо.

– Наказание, събота вечерта, в кабинета ми – каза Снейп. – Не търпя, Потър, някой да се държи нагло... дори това да е Избрания.

– Беше страшно, Хари! – кикотеше се Рон малко след това, когато вече бяха излезли в междучасие и бяха в безопасност.

– Наистина не биваше да го казваш – рече Хърмаяни и се свъси на Рон. – Защо го направи?

– В случай че не си забелязала, той се опита да ме омагьоса! – разфуча се Хари. – Достатъчно му търпях изпълненията по време на уроците по оклумантика! Защо за разнообразие не нарочи някой друг за

опитно свинче? А и Дъмбълдор какви игри играе, защо го допусна до защитата срещу Черните изкуства? Чу ли как Снейп говореше за тях? Обожава ги! Всички тези дрънканици, че се видоизменяли и били неунищожими!

– Е, на мен ми се стори, че говори малко като теб – каза Хърмаяни.

– Като мен ли?

– Да, когато ни разказваше какво е да застанеш лице в лице срещу Волдеморт. Тогава ти ни обясни, че не е важно просто да запомниш няколко заклинания, каза, че в такива случаи човек е сам и може да разчита единствено на ума и самообладанието си. Нима Снейп не каза същото? Че всичко се свежда до смелостта и пъргавия ум?

Хърмаяни явно беше решила, че си заслужава да запагети думите му както „Класически заклинания“, а Хари се почувства обезоръжен и се отказа да спори.

– Хари! Ей, Хари!

Той се обърна: към него със свитък пергамент в ръка бързаше Джек Слоупър, един от бячите в миналогодишния квидичен отбор на „Грифиндор“.

– За теб е – обясни той, като едва си поемаше дъх. – Слушай, разбрах, че ти си новият капитан. Кога са пробите?

– Още не знам – отговори Хари и си каза наум, че Слоупър ще извади голям късмет, ако отново го включат в отбора. – Ще ти съобщя.

– А, добре! Надявах се да са в края на тази седмица...

Хари обаче не го слушаше, защото току-що беше разпознал тесните букви и наклонения почерк в писмото. Заряза Слоупър наред изречението и хукна да догонва Рон и Хърмаяни, като пътем развиваше пергамента.

Скъпи Хари,

Бих искал тази събота да започнем с индивидуалните уроци.

Бъди така добър, ела в осем вечерта в кабинета ми. Надявам се да прекарваш приятно първия учебен ден.

Искрено твой,

Албус Дъмбълдор

П.П. Обичам киселинни дражета.

– Обича киселинни дражета ли? – учуди се Рон, който беше прочел писмото иззад рамото на Хари.

– Това е паролата, която страшилището пред кабинета му ще ми

поиска – пошушна Хари. – Ха! Снейп ще се пукне от яд... няма да мога да се явя, за да си изгърпя наказанието.

Цяло междучасие тримата с Рон и Хърмаяни умуваха на какво ли Дъмбълдор ще обучава Хари. Според Рон това най-вероятно щяха да бъдат някакви страхотни магии и заклинания, каквито смъртожадните не знаят. Хърмаяни отсече, че тези неща са противозаконни, и заяви, че по нейно мнение Дъмбълдор навярно ще показва на Хари сложни отбранителни магии. След междучасието тя отиде на аритмантика, а Хари и Рон се върнаха в общата стая, където волю-неволю се заеха с домашното за Снейп. То се оказа толкова тежко, че двамата още не бяха приключили, когато Хърмаяни отиде при тях, за да прекарат заедно свободното време след обяда (макар че тя съществено ускори процеса). Тъкмо приключваха, когато би звънецът за двойния следобеден час по отвари, и тримата изминаха познатия път до кабинета долу в подземие, където толкова дълго се беше разпореждал Снейп.

Щом навлязоха в коридора, видяха, че за ТРИТОН са преминали само десетина души. Краб и Гойл очевидно не бяха получили на СОВА необходимите оценки, но четирима слидеринци, включително Малфой, се бяха справили.

Тук бяха и четирима души от „Рейвънклоу“ и един хафълпафец – Ърни Макмилън, когото Хари харесваше въпреки доста високомерното му държане.

– Хари – каза Ърни важно и вдигна ръка, когато той се приближи, – сутринта на защита срещу Черните изкуства не успях да поговоря с теб. Часът според мен беше интересен, но защитните заклинания, разбира се, са фасулска работа, все пак ние сме ветерани от ВОДА... Как сте, Рон... Хърмаяни?

Още преди да са му отговорили с „добре“, вратата на подземие се отвори и шкембето на Слъгхорн го изпревари през вратата. Докато учениците влизаха един по един в стаята, огромните му моржови мустаци се засукаха над устата, грейнала в усмивка, и той посрещна особено радужно Хари и Забини.

Най-странното бе, че подземие, както никога досега беше изпълнено с пари и чудати миризми. Докато минаваха покрай големите клокочещи котли, Хари, Рон и Хърмаяни подушиха заинтригувано. Четиримата слидеринци седнаха заедно на една маса, същото сториха и четиримата от „Рейвънклоу“. Така Хари, Рон и Хърмаяни трябваше да делят една маса с Ърни. Избраха си най-близката до златистия на цвят котел, от който идваше най-изкусителната миризма, усещана някога от Хари:

едновременно и на сиропиран сладкиш, и на дървото, от което се правеха дръжките на метлите, и на някакво цвете, което той вероятно беше помирисал в „Хралупата“. Хари усети, че диша много бавно и дълбоко и че изпаренията на отварата се вливат в него като напитка. В жилите му плъзна огромна сладост и той блажено се усмихна на Рон, който му отговори със същото.

– Я сега да видим, я сега да видим! – подкани Слъгхорн, чиито едри очертания се гънеха сред множеството трепкащи изпарения. – Извадете всички везните и комплекта за отвари, не забравяйте и екземпляра на „Отвари за напреднали“...

– Сър! – вдигна Хари ръка.

– Хари, момчето ми!

– Нямам учебник, нямам и везни... нищо, Рон също... не знаехме, че ще ни разрешат да се запишем за ТРИТОН, защото...

– А, да, всъщност професор Макгонъгол ми спомена... Не се притеснявай, момчето ми, изобщо не се притеснявай. Днес можеш да вземеш съставки от шкафа, сигурен съм, че ще ти намерим и везни, тук има и малък запас от стари учебници, ще свършат работа, докато пишеш на „Флориш и Блотс“...

Слъгхорн отиде при шкафа в ъгъла, порови малко и се върна с два опърпани учебника „Отвари за напреднали“ на Либациус¹⁰ Боридж¹¹, които даде на Хари и Рон заедно с две потъмнели от времето везни.

– Я сега да видим – потрети Слъгхорн, след като пак застана пред класа и се изпъчи така, че и бездруго огромните му гърди се издуха още повече, а копчетата на жилетката заплашваха да се откъснат и да се разхвърчат, – забъркал съм няколко отвари, които да погледнете – просто от любопитство де. Такива отвари би трябвало да умеете да правите и сами, след като завършите ТРИТОН. Дори и да не сте ги приготвяли, би следвало да сте чували за тях. Някой може ли да ми каже какво е това тук?

Той посочи котела най-близо до масата на слидеринци. Хари се понадигна малко от мястото си и видя нещо като кипнала обикновена вода.

Самострелната ръка на Хърмаяни се устреми във въздуха преди всички останали и Слъгхорн я посочи.

10. От „libation“ (лат.) – „възлияние“, „жертвоприношение в прослава на боговете“. – Б.пр.

11. От „borage“ (англ.) – „лопох“, билка със сини или морави цветчета, от които се прави отвара за промиване на очи, а от семената – лек за тъга и тежки мисли. – Б.пр.

– Това е веритасерум, отвара без цвят и мирис, ако пийнеш от нея, казваш истината – обясни Хърмаяни.

– Bravo, bravo! – похвали я Слъгхорн доволен. – А сега – продължи той, като посочи котела най-близо до масата на „Рейвънклоу“, – тази отвара тук е добре позната... напоследък се споменаваше и в някои брошури на министерството... Кой може...

И този път ръката на Хърмаяни беше най-бърза.

– Това е Многоликова отвара, сър – отговори момичето.

Хари също беше познал къкрещата течност с вид на размекната кал във втория котел, но не му стана неприятно, че с отговора си Хърмаяни пак е обрала лаврите – в края на краищата във втори курс именно тя беше успяла да направи отварата.

– Отлично, отлично! А сега това тук... Да, миличка! – рече Слъгхорн, донякъде замаян, когато ръката на Хърмаяни отново се устреми във въздуха.

– Това е Амортенция¹²!

– Точно така! Чувствам се едва ли не глупак, че ще задам този въпрос – отбеляза Слъгхорн, който изглеждаше направо възхитен, – но вероятно знаеш какво причинява тази отвара?

– Това е най-силният любовен еликсир на света! – оповести Хърмаяни.

– Абсолютно вярно! Сигурно си я разпознала по присъщия ѝ седефен отблясък?

– И по парата, която се вие на спирали – допълни разпалено Хърмаяни, – отварата също така би трябвало да мирише различно на всеки от нас в зависимост от това какво ни привлича. Лично на мен ми ухае на току-що окосена трева, на нов пергамент и...

Тя поруменя и не довърши изречението.

– Мога ли да попитам как се казваш, миличка? – рече Слъгхорн, без да обръща внимание на смущението ѝ.

– Хърмаяни Грейнджър, сър.

– Грейнджър ли? Грейнджър? Дали не си потомка на Хектор Дагуърт-Грейнджър, основател на Най-невероятното дружество на майсторите на отвари?

– Не, сър, не съм негова потомка. Аз съм от мъгълско семейство.

Хари видя, че Малfoy се навежда към Нот и му шушне нещо,

12. От „amor“ (лат.) – „любов“, и „tempto“ (лат.) – „изкушавам“, „опитвам се да повлияя“.
– Б.пр.

после и двамата се изкикотиха, но Слъгхорн не се притесни, напротив – засия и премести поглед от Хърмаяни към Хари, който седеше до нея.

– Охо! „Една от най-близките ми приятелки е мъгълкръвна, а е най-добрата в курса!“ Това сигурно е същата приятелка, за която ми каза, Хари?

– Да, сър – потвърди момчето.

– Е, госпожице Грейнджър, получаваш двайсет напълно заслужени точки за „Грифиндор“ – оповести сърдечно преподавателят.

Малфой погледна така, сякаш Хърмаяни пак го е фраснала по лицето. Тя се извърна грейнала към Хари и прошепна:

– Наистина ли си му казал, че съм най-добрата в курса? О, Хари!

– Е, какво толкова е направил? – изшушука Рон, който неясно защо изглежда се подразни. – Ти *наистина* си най-добрата в курса... Ако Слъгхорн беше попитал мен, и аз щях да му го кажа.

Хърмаяни се усмихна, но показа с ръка „тихо“, за да чуят какво още им обяснява Слъгхорн. Рон продължи да се муси.

– Амортенцията всъщност не поражда любов, разбира се. Невъзможно е да произведеш или да имитираш любов. Не, тя просто причинява силно увлечение и обсебеност. Това сигурно е най-опасната и мощна отвара в кабинета... О, да! – отсече той и кимна сериозно на Малфой и Нот, които се хилеха невярващо. – Когато преживеете това, което аз съм преживял, няма да подценявате силата на обсебващата любов... А сега е време да се заемем с работа – заяви преподавателят.

– Професоре, не ни казахте какво има в този котел тук – обади се Ърни Макмилън и посочи черното котле върху катедрата.

Отварата вътре се плискаше весело: беше с цвят на разтопено злато и над повърхността като златни рибки подскачаха едри капки, навън обаче не падаше и грам.

– Охо! – подвикна отново Слъгхорн. Хари беше сигурен, че той изобщо не е забравил отварата, а само е чакал да го попитат, за да бъде по-зрелищно. – Да. Това тук. Е, дами и господа, това е една твърде любопитна отварка на име Феликс Фелицис¹³. Предполагам – рече той, като се извърна с усмивка към Хърмаяни, която беше ахнала, – че госпожица Грейнджър знае как действа Феликс Фелицис.

– Това е течен късмет! – отговори тя развълнувано. – С нея преуспяваш.

13. От „felix“ (лат.) – „щастлив“, „благополучен“, и „felicis“ – друго склонение на същата дума. – Б.пр.

Всички като че ли поизправиха гръб. Сега единственото, което Хари виждаше от Малfoy, беше зализаната му руса коса, защото слидеринецът най-после слушаше внимателно и съсредоточено Слъгхорн.

– Точно така, получаваш още десет точки за „Грифиндор“. Да, този Феликс Фелицис е твърде любопитна отварка – повтори преподавателят. – Отчайващо трудна за правене и пагубна, ако объркаш нещо. Но ако я пригответе правилно, както е в нашия случай тук, ще установите, че всичките ви начинания се увенчават с успех... поне докато отварата действа.

– Защо хората не я пият през цялото време? – попита Тери Бут въодушевно.

– Защото ако се прекали с дозата, отварата причинява главозамайване, безразсъдство и опасна самонадеяност – обясни Слъгхорн. – Нали знаете, много хубаво не е на хубаво... в големи количества е силно отровна. Но ако се взима с мярка и много рядко...

– Вие, професоре, пил ли сте някога? – попита страшно заинтригуван Майкъл Корнър.

– Два пъти през живота си – призна Слъгхорн. – Веднъж, когато бях на двайсет и четири години, и веднъж на петдесет и седем. Две супени лъжици на закуска. Два свършени дни.

Той се загледа замечтано в далечината. Хари си помисли, че дори Слъгхорн да се преструва, добре го прави.

– Именно това ще предложи като награда на този урок – оповести преподавателят, след като отново „се върна на земята“. Настана мълчание, в което всяко бълбукане и гъргорене на отварите наоколо сякаш се усилиха десетократно. – Едно малко шишенце от Феликс Фелицис – продължи Слъгхорн, като извади от джоба си мъничка стъклена бутилчица и я показа на всички. – Достатъчно за дванайсет часа щастие и късмет. От изгрев до залез слънце ще ви върви във всичко, с което се заемете. Но трябва да ви предупредя, че Феликс Фелицис е от забранените при организирани надпревари вещества... например на спортни състезания, изпити или избори. Ето защо победителят трябва да го взима само в обикновен ден... и ще види как обикновеният ден става изключителен! И така – неочаквано се разбърза Слъгхорн, – какво трябва да направите, за да спечелите лелеяната награда? Отгърнете „Отвари за напреднали“ на десета страница. Остава ни малко повече от час – предостатъчно време за приличен опит да направите лекарството на Живата смърт. Знаем, по-сложно е от всичко, което сте пробвали досега, и не очаквам от

никого свършена отвара. Който се справи най-добре, ще спечели този малък Феликс тук. Започвайте!

Всички притеглиха със стържене котлите към себе си и започнаха да добавят със силно тракане тежести към везните, но никой не казваше и дума. Съсредоточеното внимание в стаята беше почти осезаемо. Хари забеляза, че Малфой трескаво разлиства учебника си. Не можеше да бъде по-ясно, че наистина много иска този щастлив ден.

Хари се наведе бързо над орфания учебник, с който Слъгхорн му беше услужил. Ядоса се, като видя, че предишният собственик е драскал безразборно навсякъде по страниците и полетата са точно толкова черни, както печатният текст. Надвеси се да разчете съставките (дори тук предишният притежател беше изказвал мнения и беше задрасквал едно или друго), после забърза към шкафа, за да вземе необходимото. Стрелна се обратно към котела си и забеляза, че Малфой кълца възможно най-бързо корените от валериана.

Всички гледаха какво правят останалите в класа: предимството, но и недостатъкът на тези часове беше, че е трудно да скриеш от другите какво правиш. След десет минути цялото помещение бе пълно със синкав дим. Хърмаяни, разбира се, като че ли беше напреднала най-много. Отварата ѝ вече приличаше на „гладка течност с цвят на френско грозде“, посочена като свършения междинен стадий.

След като накълца коренчетата, Хари отново се надвеси ниско над учебника. Наистина си беше много дразнещо да се мъчиш да разчетеш обясненията под всички тия тъпи драсканици на предишния собственик, който по някаква причина си беше позволил да оспори, че сънотворното бобче от сопофор трябва да се среже, и бе вписал друго напътствие:

„Ако го натиснеш с плоската страна на сребърен нож, туска повеќе сок, отколкото ако го срежеш“

– Струва ми се, сър, че сте познавал дядо ми Абракас Малфой.

Хари вдигна очи – Слъгхорн тъкмо минаваше покрай масата на слидеринци.

– Да – потвърди той, без да поглежда Драко, – моите съболезнования, научих за смъртта му, макар че, разбира се, можеше да се очаква, змейска шарка на тия години...

И продължи нататък. Хари се ухили и отново се наведе над котела. Знаеше, че Малфой е очаквал Слъгхорн да се отнесе с него както с Хари или Забини, дори може би се е надявал да го покровителства, както правеше Снейп. Но за да спечели шишенцето Феликс Фелицис, очевидно щеше да му се наложи да се осланя единствено на дарбите си.

Оказа се, че шушулката се реже много трудно. Хари се обърна към Хърмаяни.

– Ще ми послужиш ли със сребърното ножче?

Тя кимна нетърпеливо, без да сваля очи от отварата, която още си беше наситеноморава, макар че според учебника вече би трябвало да е станала светлолилава.

Хари натисна бобчето с плоската страна на ножа. За негово изумление тя за миг пусна толкова много сок, че той се почуди как се е побрал в тази спаружена шушулка. Изля го припряно в котела и смаян видя, че отварата му тутакси стана светлолилава, точно както беше описана в учебника.

От раздразнението му срещу предишния собственик не остана и следа и той се взря с присвити очи в следващия ред от напътствията. В учебника се казваше, че трябва да бърка в посока, обратна на часовниковата стрелка, докато отварата стане бистра като вода. Според добавката от предишния собственик обаче на всеки седем пъти в посока, обратна на часовниковата стрелка, Хари трябваше да бърка веднъж по посока на часовниковата стрелка. Дали някогашният ученик беше прав и за това?

Хари разбърка обратно на часовниковата стрелка, затаи дъх и после обърна посоката. Резултатът беше мигновен. Отварата стана възможно най-бледорозова.

– Как го правиш? – учуди се Хърмаяни, която беше почервеняла, а косата ѝ бухваше все повече и повече от изпаренията, виещи се над котела ѝ – отварата ѝ още си беше решително морава.

– Разбъркай веднъж по посока на часовниковата стрелка...

– Не, не, в учебника пише да бъркам все в обратната посока! – тросна се тя.

Хари сви рамене и продължи, както си знаеше. Седем пъти обратно на часовниковата стрелка, веднъж по посока на часовниковата стрелка, изчакваш... Седем пъти обратно на часовниковата стрелка, веднъж по посока на часовниковата стрелка...

От другата страна на масата Рон не спираше да ругае тихо: отварата му приличаше на втечен сладник. Хари се огледа. Доколкото можеше да види, ничия отвара не беше избледняла колкото неговата. Почувства се неопикуемо щастлив – нещо, което със сигурност до този миг не му се беше случвало никога в това подземие.

– А времето... изтече! – провикна се Слъгхорн. – Спрете да бъркате, моля!

Тръгна бавно между масите, като надзърташе в котлите. Не казваше нищо, само от време на време разбъркваше отварите или ги помирисваше. Накрая стигна до масата на Хари, Рон, Хърмаяни и Ърни. Усмихна се тъжно при вида на отварата в котела на Рон, която приличаше на катран. Доближи се до морскосиньото творение на Ърни. Кимна одобрително, след като разгледа отварата на Хърмаяни. А щом видя какво има в котела на Хари, по лицето му се изписаха неверие и задоволство.

– Безспорният победител! – оповести той на всички в подземие. – Отлично, отлично, Хари! Господи, очевидно е, че си наследил дарбата на майка си! Тя... Лили де, имаше лека ръка за отвари! Ето, ето, вземи... както съм обещал, шишенцето Феликс Фелицис, и да го употребиш добре!

Хари пъкна бутилчицата златиста течност във вътрешния си джоб и усети странно съчетание между злорадство при ядните погледи на слидеринци и вина заради разочарованието, изписано на лицето на Хърмаяни. Рон изглеждаше направо като онемял.

– Как го направи? – пошушна той на Хари, когато си тръгнаха от подземие.

– Сигурно съм имал късмет – отговори Хари, защото Малфой беше съвсем наблизо и можеше да го чуе.

Но след като седнаха на безопасно разстояние за вечеря на масата на „Грифиндор“, той им каза. С всяка дума, която изричаше, лицето на Хърмаяни все повече заприличваше на камък.

– Ти какво си мислиш, че съм измамник ли? – завърши Хари, потиснат от изражението ѝ.

– Е, не си го постигнал сам, нали? – рече тя сковано.

– Просто е спазвал напътствия, различни от нашите – защити го Рон. – Можело е да се издъни с гръм и трясък. Но е рискувал и беше възнаграден. – Той въздъхна тежко. – Слъгхорн можеше да даде на мен този учебник, но не – аз получих екземпляр, в който никой нищо не е написал. Ако се съди от вида на петдесет и втора страница, все пак някой е успял да се издрайфа отгоре, но...

– Я чакайте! – проехтя глас до лявото ухо на Хари и той внезапно долови повей на цветно ухание, каквото беше усетил и в подземие на Слъгхорн. Обърна се и видя Джини. – Правилно ли чух? Спазваш указания, които някой е написал в някакъв учебник, така ли, Хари?

Изглеждаше разтревожена и ядосана. Хари веднага се досети какво ѝ е минало през ума.

– Няма страшно – увери я той, като сниши глас. – Това все пак не е дневникът на Риддъл. Това е някакъв си стар учебник, в който някой е драскал.

– Но ти спазваш каквото е казал, нали?

– Просто опитах едно-две от нещата, които е написал в полето, наистина няма нищо странно, Джини...

– Тя е права – прекъсна го Хърмаяни, която веднага се беше окопирила. – Длъжни сме да проверим да няма нещо гнило. Тези странни напътствия, знае ли човек...

– Ей! – възмути се Хари, когато тя издърпа от чантата му учебника по отвари за напреднали и вдигна магическата си пръчка.

– *Специалис ревелио!*¹⁴ – изрече Хърмаяни и кратко чукна по корицата.

Не се случи нищо. Учебникът продължи да си лежи там – стар, захабен и опърпан.

– Приключи ли? – сопна се ядосано Хари. – Или искаш да изчакаме и да видим дали няма да направи няколко задни салта?

– Изглежда безобиден – отсъди Хърмаяни, която продължаваше да гледа книгата с подозрение. – Наистина прилича на най-обикновен учебник.

– Чудесно. Тогава си го прибирам – оповести Хари и го грабна от масата, той обаче се изплъзна от ръката му и се приземи на пода.

Никой не гледаше. Хари се наведе да вдигне учебника и забеляза на задната корица нещо, написано със същия ситен сбит почерк като указанията, с които беше спечелил шишенцето Феликс Фелицис, вече скрито на сигурно място в чифт чорапи в куфара му.

УЧЕБНИКЪТ ПРИНАДЛЕЖИ НА НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ

14. От „specialis“ (лат.) – „особен, специален“, и „revelo“ (лат.) – „разкривам“. – Б.пр.

ГЛАВА ДЕСЕТА КЪЩАТА НА ГОНТ¹⁵

В часовете по отвари до края на седмицата Хари продължи да следва указанията на Нечистокръвния принц, когато те се разминаваха с обяснението на Либациус Боридж, и като резултат на четвъртия урок Слъгхорн вече превъзнасяше способностите му и все повтаряше, че рядко е имал ученик с такива дарби. Рон и Хърмаяни не се радваха особено. Хари беше предложил да им послужи с учебника, но Рон се затрудняваше повече от него в разчитането на почерка, а не вървеше постоянно да моли Хари да му чете на глас – щеше да събуди подозрения. Междувременно Хърмаяни решително се придържаше към онова, което наричаше „официални“ напътствия, но ставаше все по-кисела, тъй като резултатите от тях не бяха така добри, както от съветите на Принца.

Хари се питаше някак между другото кой ли е бил този Нечистокръвен принц. Даваха им толкова много домашни, че той нямаше възможност да изчете от кора до кора екземпляра на „Отвари за напреднали“. Все пак успя да го прегледа и установи, че почти няма страница, където Принца да не си е водил записки, и при това не всички бележки бяха свързани с отварите. Тук-там се срещаха и указания за нещо, което наподобяваше заклинания – Принца навярно ги беше сътворил сам.

– Или сама – поправи го раздразнено Хърмаяни, когато в събота вечерта го чу в общата стая да показва някои от тях на Рон. – Може да е било момиче. Според мен почеркът е по-скоро момичешки, отколкото момчешки.

– Нечистокръвния *принц*! – напомни Хари. – Колко момичета са били принцове?

Хърмаяни явно нямаше отговор на въпроса му. Само се смръщи и дръпна есето си „Основни начала на рематериализирането“ по-далечко от Рон, който се опитваше да го прочете наопаки.

Хари си погледна часовника и бързо прибра стария учебник по отвари за напреднали в чантата си.

– Осем без пет е, аз ще тръгвам, за да не закъснея при Дъмбълдор.

– Аууу! – ахна Хърмаяни и веднага вдигна поглед. – Успех! Ще те изчакаме, искаме да чуем на какво те е учил.

15. От „gaunt“ (англ.) – букв. „мрачен“, „неприветлив“. – Б.п.

– Дано всичко мине добре – добави Рон и двамата изпратиха с очи Хари, докато излизаше през дупката в портрета.

Той тръгна по безлюдните коридори, но му се наложи да се притаи зад една статуя – иззад ъгъла се появи професор Трелони, която си мърмореше, разбъркваше колода захабени карти и пътем се взираше в тях.

– Двойка пика: сблъсък – пророни учителката, докато подминаваше мястото, където Хари беше приклепнал и се беше скрил. – Седмица пика: лоша поличба. Десетка пика: насилие. Вале пика: смугъл младеж, вероятно в беда, не харесва питашия... – Тя спря като попарена от другата страна на статуята. – А, невъзможно! – отсече раздражено и Хари чу как отново бързо разбърква картите, после продължи по коридора, като остави след себе си само миризма на готварско шери.

Той изчака, докато се увери, че професор Трелони се е отдалечила, сетне пак забърза и се качи на седмия етаж, където до стената имаше страшилище, каквито се виждат по водоливниците.

– Киселинни дражета – каза Хари.

Страшилището отскочи встрани, стената се плъзна и зад нея се показа подвижна спираловидна стълба, която с плавно въртене откара момчето до вратата с месингово чукало на кабинета на Дъмбълдор.

Хари почука.

– Влез – чу се гласът на директора.

– Добър вечер, професоре! – поздрави момчето и пристъпи в кабинета.

– А, добър вечер, Хари! Сядай – покани го с усмивка Дъмбълдор. – Дано си се чувствал добре през първата седмица от новата учебна година.

– Да, благодаря, сър! – отвърна момчето.

– Явно не си губиш времето, вече си получил наказание!

– Тъж... – подхвана притеснен Хари, но Дъмбълдор не изглеждаше толкова строг.

– Уредих с професор Снейп да си изгърпиш наказанието следващата събота.

– Добре – каза Хари, който имаше да мисли за по-неотложни въпроси от наказанието на Снейп, и хвърли крадешком един поглед наоколо с надеждата по нещо да се досети с какво ще го занимава тази вечер Дъмбълдор.

Овалният кабинет изглеждаше както обикновено: крехките сребърни уреди си стояха по масичките с вретенообразни крака и пускаха с жужене клъбца дим, портретите на предишни директори и директорки

дремеха в рамките, а чудно хубавият феникс Фоукс беше кацнал на поставката зад вратата и наблюдаваше Хари с неприкрито любопитство. По нищо не личеше Дъмбълдор дори да е разчистил място за тренировка по дуелиране.

– Е, Хари – поде делово той, – сигурен съм, че се питаш какво съм предвидил за тези... поради липса на по-точна дума да ги наречем уроци.

– Да, сър.

– Реших, че сега, след като вече знаеш какво е накарало Лорд Волдеморт преди петнайсет години да се опита да те убие, е дошло време да получиш повече информация.

Настъпи мълчание.

– В края на миналия срок обещахте да ми кажете всичко – рече Хари. Трудно прикри укорната нотка в гласа си.

– Така и направих – отвърна спокойно Дъмбълдор. – Казах ти всичко, което знам. От този миг нататък ще напуснем твърдата почва на фактите и ще поемем заедно на пътешествие из мътните мочурища на спомените, за да навлезем в гъсталака на най-необузданите догадки. Колкото и да ми е тъжно, Хари, оттук нататък мога и да греша точно както Хъмфри Белчър, който решил, че е дошло време за котел от сирене.

– Но сте сигурен, че сте прав, нали? – попита Хари.

– Естествено, ала, както вече съм ти доказвал, и аз като всички останали допускам грешки. И ще прощаваш, но тъй като съм по-умен от повечето хора, и грешките ми обикновено са по-сериозни.

– Това, което ще ми кажете, сър – продължи плахо Хари, – свързано ли е по някакъв начин с пророчеството? Ще ми помогне ли да... да оцелея?

– До голяма степен е свързано с пророчеството – потвърди Дъмбълдор нехайно, сякаш Хари го е попитал какво ще бъде времето утре, – и определено се надявам да ти помогне да оцелееш.

Дъмбълдор стана и заобиколи писалището, после мина покрай Хари, който се обърна нетърпеливо на стола и видя как директорът се надвесва над шкафа при вратата. Когато се изправи, държеше познатия плитък каменен съд с гравирани по ръбовете му странни знаци. Той сложи мислоема върху писалището пред Хари.

– Виждаш ми се разтревожен.

Хари наистина гледаше мислоема с известни опасения. Освен поучителни, преживяванията му, свързани с това странно хранилище на мисли и спомени, бяха и доста потискащи. Последния път, когато

проникна в съдържанието му, беше видял много повече, отколкото му се искаше. Но Дъмбълдор се усмихваше.

– Този път ще влезеш в мислосема заедно с мен... и още по-необичайно – с мое разрешение.

– Къде отиваме, професоре?

– Ще посетим спомените на Боб Огдън – обясни директорът и извади от джоба си кристално шишенце с въртящо се сребристойаляло вещество.

– Кой е Боб Огдън?

– Работеше в Отдела за охрана на магическия ред – обясни Дъмбълдор. – Почина преди известно време, но преди това успях да го издиря и го убедих да ми довери тези свои спомени. Сега ще го придружим по време на негово посещение във връзка със служебните му задължения. Стани, Хари, ако обичаш...

Но Дъмбълдор се затрудняваше да махне запушалката на кристалното шишенце: наранената му ръка изглеждаше скована, явно го болеше.

– Дали... дали да не опитам аз?

– Не се притеснявай, Хари...

Дъмбълдор насочи магическата си пръчка към шишенцето и корковата тапа отхвърча.

– Професоре... как си наранихте ръката? – попита отново Хари и погледна почернелите пръсти с нещо средно между погнуса и съжаление.

– Сега не е време за този разказ, Хари. Рано е още. Имаме среща с Боб Огдън.

Дъмбълдор изля сребристойото съдържание на шишенцето в мислосема, където то се завъртя и затрепка – нито течност, нито газ.

– Първо ти – подкани Дъмбълдор и махна с ръка към съда.

Хари се надвеси, пое дълбоко въздух и топна лице в сребристойото вещество. Усети как краката му се отделят от пода на кабинета, започна да пада и да пада през кръжация мрак и после най-неочаквано замига срещу ослепителна слънчева светлина. Още преди очите му да свикнат, до него се приземи и Дъмбълдор.

Стояха на селски път, от двете страни на който се издигаха стени от висок гъст жив плет, а лятното небе горе беше ясно и синьо като незабравка. На около три метра пред тях стоеше нисък възпълен мъж с невероятни дебели стъкла на очилата, зад които очите му бяха смалени до размерите на мушици. Той четеше дървената табела, щръкнала от

къпинака вляво от пътя. Хари знаеше, че това сигурно е Огдън – наоколо не се виждаше никой друг, освен това мъжът беше облечен в дрехи, каквито неосведомените магьосници избират доста често в опитите си да изглеждат като мъгли, при това съчетани твърде причудливо: в този случай гети и редингот над раиран цял бански костюм. Хари само бе успял да огледа от горе до долу странния му вид, когато Огдън се обърна и забърза по пътя.

Дъмбълдор и Хари го последваха. Докато минаваха покрай дървената табела, Хари вдигна очи към двете стрелки. Първата сочеше назад, откъдето бяха дошли, и на нея пишеше „Грейт Хангълтън, 8 км“. Над стрелката, която сочеше след Огдън, имаше надпис „Литъл Хангълтън, 1,5 км“.

Известно време вървяха, без да виждат нищо друго, освен стените на живия плет, необгледното синьо небе горе и шеметно крачещата фигура в редингот пред тях. Скоро пътят зави наляво и хлътна надолу, стана много стръмен и се запуска по баир, така че най-неочаквано пред тях се ширна гледка към долината отпред. Хари забеляза и село, безспорно Литъл Хангълтън, сгушено между два стръмни хълма, ясно се виждаха църквата и гробищата. В другия край на долината имаше красива господарска къща, кацнала на баир и заобиколена от зеленото кадифе на ливадите.

По стръмното нанадолнище Огдън волю-неволю вече не бързаше толкова. Дъмбълдор ускори крачка и Хари започна да подтичва, за да не изостава. Реши, че Литъл Хангълтън е крайната точка на пътуването, и както в нощта, когато бяха намерили Слъгхорн, се учуди защо е трябвало да вървят толкова дълго. Скоро обаче установи грешката си в предположението, че отиват в селото. Пътят зави вдясно и Дъмбълдор и Хари видяха как пешовете на редингота на Огдън изчезват в една пролука в живия плет.

Тръгнаха след Огдън по тясна прашна уличка отново с жив плет от двете страни – по-висок и по-див от плета по пътя. Уличката криволичеше, беше камениста и изровена, освен това тя също се спускаше стръмно надолу и изглежда водеше към малка гора с тъмни дървета. Точно така се оказа и Дъмбълдор и Хари спряха зад Огдън, който стоеше с извадена магическа пръчка.

Въпреки безоблачното небе старите дървета отпред хвърляха дебела, тъмна и хладна сянка и трябваше да минат няколко секунди, докато очите на Хари различат постройка, полускрита сред плетеницата от дънери. Стори му се много странно някой да избере точно такова място за

къща или да вземе необяснимото решение да остави дърветата да си растат наоколо и да затулват светлината и гледката към долината. Запита се дали къщата не е изоставена: стените ѝ бяха покрити с мъх, а от покрива бяха изпадали толкова много керемиди, че тук-там се виждаха гредите. Навсякъде около постройката беше избуяла коприва, която достигаше чак до прозорците, съвсем мънички и почернели от прахоляк. Но точно когато Хари заключи, че тук просто не би могло да живее някой, един от прозорците се отвори с дрънчене и отвътре на тънка струя излезе пара или дим, сякаш някой готвеше.

Огдън тръгна нататък тихо и както се стори на Хари – доста предпазливо. Когато тъмните сенки на дърветата се плъзнаха над него, той отново спря и се вторачи във входната врата, където някой беше приковал мъртва змия.

Нещо изшумоли и изпука. От най-близкото дърво скочи дрипав мъж и се приземи на крака точно пред Огдън, който се дръпна назад мигновено, настъпи пешовете на редингота си и се препъна.

– *Не си добре дошъл.*

Мъжът от дървото беше с гъста коса, толкова сплъстена и мръсна, че можеше да е всякаква на цвят. Много от зъбите му бяха окапали, а черните му очички бяха разногледни. Би трябвало да изглежда смешно, но всъщност действаше стряскащо и Хари не можеше да вини Огдън, задето първо се дръпна още няколко крачки назад и чак тогава каза:

– Тъж... добро утро, аз съм от Министерството на магията...

– *Не си добре дошъл.*

– Тъж... Моля?... Не ви разбирам – притеснено рече Огдън.

Хари отсъди, че той е изключително тъп – според момчето непознатият се беше изразил пределно ясно, а на всичкото отгоре размахваше магическа пръчка в едната ръка и зловещ нож в другата.

– Сигурен съм, че го разбираш, нали, Хари? – попита тихо Дъмбълдор.

– Да, естествено – потвърди момчето, донякъде объркано. – Защо Огдън не може...

Но погледът му отново падна върху мъртвата змия на вратата и Хари в миг проумя каква е работата.

– Той говори на змийски език, така ли?

– Браво на теб! – кимна усмихнат Дъмбълдор.

Дрипавият мъж тръгна към Огдън, насочил ножа в едната ръка и магическата пръчка в другата.

– Вижте сега... – подхвана Огдън, но прекалено късно: последва

трясък и той се озова на земята, стиснал носа си, от който между пръстите му бликна гадна жълтеникава гъста течност.

– Морфин! – каза силен глас.

От къщата забързано излезе възрастен мъж, който затръшна след себе си вратата и мъртвата змия се люшна тъжно. Беше по-нисък от първия и странно несъразмерен: плещите му бяха много широки, а ръцете – прекалено дълги и заедно с блесналите кафяви очи, късата проскубана коса и сбръчканото лице му придаваха вид на яка стара маймуна. Той рязко спря при мъжа с ножа, който се заливаше от смях над просналия се на земята Огдън.

– От министерството значи? – попита по-възрастният мъж, като гледаше надолу към Огдън.

– Точно така – отвърна той ядосано и се пипна по лицето. – А вие, предполагам, сте господин Гонт.

– Да – потвърди Гонт. – Уцелил те е в лицето, а?

– Именно – сопна се Огдън.

– Трябваше да предупредиш, че ще дойдеш – укори го нападателно Гонт. – Това тук е частна собственост. Не можеш да си влизаш току-така и да очакваш синът ми да не се защити.

– От какво да се защитава, човече? – възкликна посетителят, докато тромаво ставаше на крака.

– От навлеци. От любопитковци. От мъгли и боклуци.

Огдън насочи магическата пръчка към собствения си нос, който и досега пускаше големи количества от подобие то на жълта гной, и течението спря веднага. Господин Гонт каза на Морфин с ъгълчето на устата си:

– *Влизай вътре. Без приказки!*

Този път Хари беше подготвен и разпозна змийския език, разбираше какво се казва, но и различи странния съскащ шум – единственото, което Огдън можеше да чуе. Морфин понечи да възрази, но баща му го стрелна със заплашителен поглед и той размисли – закрета към къщата със странно клатушкане и захлопна входната врата, а змията отново се люшна тъжно.

– Дошъл съм да се срещна със сина ви, господин Гонт – обясни Огдън, като избърса последните остатъци гной по предницата на редингота. – Това беше Морфин, нали?

– Аха, това беше Морфин – потвърди безразлично старецът. – Ти чистокръвен ли си? – попита той, но този път тонът му внезапно беше станал войнствен.

– Не виждам какво общо има това – хладно отвърна Огдън и Хари усети как започва да го уважава повече.

Но Гонт изглежда изпитваше други чувства към него. Взя се с присвити очи в лицето на посетителя и промърмори обидно:

– Сега се сещам, че съм виждал носове като твоя и долу в селото.

– Не се съмнявам, ако синът ви им е налетял – подметна Огдън. – Дали да не продължим разговора вътре?

– Вътре ли?

– Да, господин Гонт. Вече ви казах. Дошъл съм заради Морфин. Изпратихме сова...

– На мен не са ми притрябвали сови – отсече Гонт. – Не чета писма.

– В такъв случай не може да недоволствате, че не са ви предупредили за посещението – отбеляза кисело Огдън. – Тук съм заради тежко нарушение на магьосническия закон, извършено на това място малко след полунощ...

– Добре, добре, добре! – ревна Гонт. – Влизай в проклетата къща, щом толкова настояваш!

Вътре изглежда имаше само три тесни стаички. В две от тях се влизаше от основното помещение, което служеше за кухня и същевременно за всекидневна. Морфин седеше на мърляво кресло при пушещия огън – държеше между дебелите си пръсти жива пепелянка, с която си играеше и ѝ пееше тихо на змийски език:

Събъс-събъс, малко змийче,
плъзни по пода и извий се;
послушай Морфин по-добре,
че на вратата ще те закове!

В ъгъла при отворения прозорец се чу нещо като тътрузене на крака и Хари забеляза, че в стаята има още някой – момиче с парцалива сива рокля със съвсем същия цвят като мръсната каменна стена отзад. То стоеше до димяща тенджерка върху окадена черна печка и бърникаше по полицата със захабени тенджери и тигани отгоре. Косата му беше права, без блясък, а лицето – грозновато и бледо, с доста груби черти. И момичето като брат си беше разноголедо. Изглеждаше малко по-чисто от двамата мъже, но Хари си помисли, че никога не е виждал човек с толкова сломен вид.

– Дъщеря ми Меропа¹⁶ – представи я свадливо Гонт, след като Огдън погледна озадачено към нея.

– Добро утро! – поздрави гостът.

Жената не отговори, само погледна уплашено баща си, обърна гръб на стаята и продължи да размества тенджерите по полицата.

– Е, господин Гонт – подхвана посетителят, – нека говорим по същество: имаме основания да смятаме, че късно тази нощ синът ви Морфин е правил магии пред мъгъл.

Чу се оглушително „*тряс*“ – Мeroпа беше изпуснала една от тенджерите.

– *Вдигни я!* – изкрещя Гонт. – Ха така, ровичкай по пода като някоя мръсна мъгълка! За какво ти е магическата пръчка, безполезна торба с тор!

– Господин Гонт, много ви моля! – рече стъписан Огдън.

Мeroпа, която вече беше вдигнала тенджерата, се изчерви до мораво, отново изпусна тенджерата, извади с треперещи ръце пръчката от джоба си, насочи я към съдината и припряно изломоти някакво заклинание, от което тенджерата се плъзна шеметно по пода точно в обратната посока, удари се в стената отсреща и се пукна на две.

Морфин се запревива от налудничав смях. Гонт кресна:

– Поправи я, тъпа буцо, поправи я!

Мeroпа тръгна спънато през стаята, но още преди да успее да вдигне пръчката, Огдън насочи своята и каза твърдо:

– *Ренаро!*

Тенджерата тутакси се поправи сама.

Гонт като че ли понечи да се разкрещи на Огдън, но се отказа и само се заяде с дъщеря си:

– Пак извади късмет, че този добър човек от министерството е тук. Може би той ще ме отърве от теб, може би няма нищо против мръсните безмощни...

Без да поглежда към никого и да благодари на Огдън, Мeroпа вдигна тенджерата и с треперещи ръце я върна на полицата. После застина с гръб до стената между прашния прозорец и печката, сякаш не искаше нищо друго, освен да хлътне в камъка и да изчезне.

– Както вече обясних, господин Гонт – подхвана отново Огдън, – причината да ви посетя...

– Чух те и първия път! – изсъска Гонт. – Много важно! Морфин е нарил носа на някакъв мъгъл, който си го е изпросил...

16. Мeroпа – една от седемте плеяди, единствената, която се омъжва за обикновен простосмъртен (царя на Коринт – Сизиф), затова като се превърнала в съзвездие, не светела така ярко, както сестрите ѝ. – Б.пр.

– Морфин е нарушил магьосническия закон – твърдо отсече Огдън.

– *Морфин е нарушил магьосническия закон* – изимитира го Гонт така, че да прозвучи високопарно и напевно. Морфин отново прихна. – Дал е урок на онзи мръсен мъгъл, това да не би вече да се смята за престъпление?

– Опасявам се, че е така – потвърди Огдън.

Той извади от вътрешния си джоб малък пергаментов свитък и го разгърна.

– Това пък какво е, присъдата му ли? – ядосано повиши тон Гонт.

– Това е призовка, Морфин трябва да се яви в министерството...

– Да се яви! *Да се яви*, моля ви се! Ти за какъв се мислиш, та си ми дошъл тук да носиш призовки на сина ми?

– Аз оглавявам Силите за охрана на магическия ред – поясни Огдън.

– И смяташ, че ние тук сме някакви отрепки! – разкрещя се Гонт и тръгна към Огдън с насочен напред мръсен пръст с жълт нокът. – Отрепки, които ще хукнат към министерството веднага щом им нареди? Ах, ти мръсен малък мътнород, знаеш ли изобщо с кого приказваш, а?

– Бях останал с впечатлението, че разговарям с господин Гонт – рече Огдън, който изглеждаше стреснат, но не се предаваше.

– Точно така! – ревна Гонт. За миг на Хари му се стори, че старецът прави неприлично движение с ръката, после обаче си даде сметка, че той показва на Огдън грозния пръстен с черен камък на средния си пръст, като го размахва току пред очите му. – Виждаш ли го това тук? Виждаш ли го? Знаеш ли какво е? Знаеш ли откъде идва? Родът ми го притежава от векове, ето колко древни са предците ми и всички до последния са чистокръвни! Знаеш ли колко са ми предлагали за него само защото върху камъка е изсечен гербът на Певърил?

– Наистина нямам представа – отвърна Огдън и запремига срещу пръстена, който беше само на два-три сантиметра от носа му, – и това няма нищо общо, господин Гонт. Синът ви е извършил...

Гонт хукна с гневен врясък към дъщеря си. За стотна от секундата Хари си помисли, че старецът ще я удуши, защото ръката му се стрелна към врата ѝ, след миг обаче той я повлече към Огдън, като я теглеше за златната верижка около шията ѝ.

– Това виждаш ли го? – ревна той на посетителя, като разклати пред лицето му тежък златен медальон с капаче, а Меропа се задави и се замъчи да си поеме въздух.

– Видях, видях! – побърза да каже Огдън.

– На *Слидерин* е – викна Гонт. – На Салазар Слидерин! Ние сме последните му живи потомци, какво ще кажеш, а?

– Господин Гонт, дъщеря ви! – възмути се Огдън, но старецът вече беше пушал Меропа, която залитна и се дръпна отново в ъгъла, като разтриваше врата си и се опитваше да си поеме дъх.

– Разбра ли сега? – попита тържествуващо Гонт, сякаш току-що беше решил по абсолютно безспорен начин сложен въпрос. – Няма да ни говориш като че ли сме прах по обувката ти! Поколения и поколения чистокръвни, и всичките магьосници... Ти едва ли можеш да се похваляш с това, не се и съмнявам.

И той се изплю на пода в краката на посетителя. Морфин пак се задави от смях. Меропа не каза нищо – беше се свила при прозореца и беше навела глава, а правата коса бе скрила лицето ѝ.

– Господин Гонт – отново поде упорито Огдън, – опасявам се, че и вашите, и моите предци нямат нищо общо с въпроса, по който съм дошъл. Тук съм заради Морфин, заради Морфин и мъгъла, когото е нападнал снощи. Имаме сведения – тук той погледна надолу към пергаментовия свитък, – че Морфин е направил заклинание или магия на гореспоменатия мъгъл и той целият се е покрил с изключително болезнени пришки.

Морфин се изкиска.

– *Мълчи, момче!* – озъби се Гонт на змийски език и Морфин отново притихна. – Чудо голямо, като му излезли на мъгъла пришки! – продължи той предизвикателно, извърнат вече към Огдън. – Тъкмо мръсното му лице се е поизчистило, нека му е за урок, да помни...

– Какво общо имат тези неща, господин Гонт? – повтори Огдън. – Това е било с нищо непредизвикано нападение срещу беззащитен...

– Ъхъ, още щом те видях, познах, че си мъгъллофил – подметна презрително старецът и пак се изплю на пода.

– Така няма да стигнем доникъде – твърдо отсече човекът от министерството. – От поведението на сина ви личи, че не се разкайва за постъпките си. – Огдън отново сведе поглед към пергаментовия свитък. – На четиринайсети септември Морфин трябва да се яви на заседание, за да чуе обвиненията, че е използвал магия пред мъгъл и е причинил телесни и нравствени щети на същия мъгъл...

Той замълча насред изречението. През отворения прозорец се чува чаткане и пръхтене на коне, висок смях и гласове. Пътят, който се виеше към селото, очевидно минаваше само на хвърлей от горичката, където се намираще къщата. Гонт застина, ококори се и нададе ухо. Морфин

изсъска и се извърна със стръвно изражение по посока на звуците. Меропа вдигна глава. Хари забеляза, че лицето ѝ е бяло като платно.

– Господи, каква грозотия! – прокълът глас на момиче толкова ясно, сякаш стоеше в стаята до тях. – Том, защо баща ти не нареди да разрушат тая съборетина?

– Не е наша – отговори глас на младеж. – Всичко от другата страна на долината е наше, тази къщурка обаче принадлежи на възрастния бедняк Гонт и децата му. Синът си е шантав, само да чуеш какво се говори за него в селото...

Момичето се засмя. Чаткането и пръхтенето се усилиха. Морфин понечи да се изправи от креслото.

– *Седи там* – предупреди го на змийски баща му.

– Том! – каза отново гласът на момичето отвън; двамата изглежда се бяха приближили съвсем и вече бяха пред самата къща. – Може би греша... но някой май е заковал върху вратата змия.

– Господи, наистина! – отвърна мъжкият глас. – Сигурно е синът, обясних ти вече, че не е с всичкия си. Сесилия, скъпа, не я гледай!

Чаткането и пръхтенето започнаха да заглъхват.

– „*Скъпа*“ – прошепна на змийски Морфин, като погледна сестра си. – *Нарече я „скъпа“.* Значи при всички положения не те иска.

Меропа беше съвсем бледа и Хари беше сигурен, че тя ще припадне.

– *Какво?* – тросна се Гонт също на змийски и премести поглед от сина към дъщеря си. – *Какво каза, Морфин?*

– *Дай ѝ да зяпа този мъгъл!* – обясни злобно Морфин и погледна сестра си, която беше ужасена. – *Вечно стои в градината, ако той минава, и се кокори през живия плет. А снощи...*

Меропа рязко поклати глава, сякаш молеше брат си, той обаче продължи безпощадно:

– *Снощи го чакаше на прозореца да се прибере с коня.*

– *Чакаш на прозореца да видиш някакъв си мъгъл!* – прошепна Гонт.

И тримата явно бяха забравили за Огдън, който изглеждаше и объркан, и подрастен от този нов изблик на неразбираемо съскане и сумтене.

– *Вярно ли е?* – разфуча се страховито старецът и направи една-две крачки към ужасеното момиче. – *Дъщеря ми... чистокръвна потомка на Салазар Слидерин... да въздиша по някакъв си мръсен долен мъгъл?*

Меропа трескаво заклати глава и се притисна до стената, очевидно беше изгубила говора си.

– *Аз обаче го издебнах, татко* – изкиска се Морфин. – *Издебнах го, докато минаваше, и той не изглеждаше чак толкова красив с всичките пришки по него, нали, Меропа?*

– *Ах, ти, отвратителна малка безмоцна, ах, ти, мръсна родоотстъпнице!* – ревна Гонт, който съвсем излезе от равновесие и стисна дъщеря си за врата.

Хари и Огдън едновременно извикаха „Не!“, после Огдън вдигна магическата си пръчка и изкрещя:

– *Релашио!*

Старецът беше отхвърлен назад, далеч от дъщеря си, замота се в един стол и падна по гръб. С яростен рев Морфин скоочи от креслото и се завтече към Огдън, като размахваше зловещия нож и напосоки изстрелваше от пръчката магии.

Огдън излетя навън като попарен. Дъмбълдор показа на Хари, че трябва да го последват, и той го послуша, а виковете на Меропа продължаваха да кънтят в ушите му.

Огдън се завтече нагоре по пътеката и както си прикриваше главата с ръце, изхвърча на пътя, където се блъсна в лъскав дорест кон, яхнат от много красив тъмнокос младеж. И той, и хубавото момиче, което яздеше до него на сив кон, прихнаха при вида на Огдън, който отскочи от хълбока на жребца и покрит от горе до долу с прах, пак хукна презглава с развят редингот нагоре по пътя.

– Според мен това е достатъчно, Хари – рече Дъмбълдор.

Хвана го за лакътя и го дръпна. След миг и двамата се извисиха бестегловно през мрака, докато се приземиха на краката си в кабинета на директора, който вече тънеше в здрач.

– Какво е станало с момичето в къщурката? – веднага попита Хари, докато Дъмбълдор палеше с върха на магическата си пръчка още светилници. – Меропа или както там се казваше?

– О, разминало й се – отговори Дъмбълдор и седна отново зад писалището, сетне покани и Хари да се разполага. – Огдън се магипортирал обратно в министерството и след четвърт час се върнал с подкрепление. Морфин и баща му се опитали да окажат съпротива, но били озаптени, изведени от къщурката и после осъдени от Магисъбора. Морфин, за когото се знаело, че и друг път е нападал мъгли, бил осъден на три години в Азкабан. Мерсволуко, който освен Огдън ранил още неколцина служители от министерството, получил шест месеца.

– Мерсволуко ли? – учудено повтори Хари.

– Да, Мерсволуко – усмихна се одобрително Дъмбълдор. – Радвам

се, че следиш внимателно.

– Онзи старец беше...

– Да, дядото на Волдемор – потвърди Дъмбълдор. – Мерсволуко, синът му Морфин и дъщеря му Мeroпа са били последните представители на магьосническия род Гонт, прастар и известен с неуравновесеност и насилнически нрав, които набирали сила през столетията, защото тези хора имали навика да се женят за братовчедите си. Безразсъдството, съчетано с големееене, довело до това, че няколко поколения преди да се роди Мерсволуко родовото злато вече било пропиляно. Както видя, той е наследил само немотия и бедност, но и много сприхав нрав, невероятна наглост и прекомерна горделивост и два-три предмета, над които треперел точно колкото над сина си и далеч повече, отколкото над дъщеря си.

– Значи Мeroпа... – подхвана Хари, като се наведе напред и се взря изпитателно в Дъмбълдор. – Значи Мeroпа е... това означава ли, сър, че тя е... *майка на Волдемор?*

– Точно това означава – потвърди директорът. – И по една случайност зърнахме и бащата на Волдемор. Забеляза ли?

– Мъгъла, когото Морфин е нападнал? Мъжа на коня?

– Браво на теб! – грейна Дъмбълдор. – Да, това беше Том Риддъл старши, красивият мъгъл, който често е минавал с коня си покрай къщурката на Гонт и към когото Мeroпа Гонт е изпитвала тайна изпепеляваща страст.

– И накрая са се оженили? – не повярва Хари; според него това бяха последните двама души, които можеха да се влюбят един в друг.

– Май забравяш, че Мeroпа е била вещица – напомни Дъмбълдор. – Мисля, че докато баща ѝ я е тормозел, магическите ѝ способности едва ли са се проявявали в цялата си мощ. Но съм убеден, че когато Мерсволуко и Морфин са били затворени в Азкабан и Мeroпа останала сама и свободна за пръв път през живота си, тя ги е разгърнала докрай и е измислила как да избяга от окаения живот, който е водила цели осемнайсет години. Имаш ли някакво предположение как е успяла да накара Том Риддъл да забрави своята спътница, мъгълката, и да се влюби в нея?

– С проклятието Империиус? – започна да налучква Хари. – Или с любовен еликсир?

– Браво! Лично аз съм по-склонен да мисля, че Мeroпа е прибегнала до любовен еликсир. Сигурен съм, че така ѝ се е видяло по-романтично. Едва ли е срещнала особени трудности някой горещ ден да избегне

Риддъл, когато е яздел сам, и да го убеди да пийне малко вода. При всички положения няколко месеца след сцената, на която току-що станаме свидетели, в село Литъл Хангълтън гръмва нечуван скандал. Представяш си какви клюки са плъзнали, когато синът на господаря е избягал с Меропа, дъщерята на голтака. Но изумлението на селяните изобщо не може да се мери с шока на Мерсволуко. Той се върнал от Азкабан и очаквал вярната му дъщеря да го посрещне с топла гозба на масата. Вместо това заварил три пръста прах и прощално писмо, в което тя обяснявала какво е направила. Доколкото успях да разбера, от този момент Мерсволуко нито веднъж не споменал името ѝ и дори съществуването ѝ. Бил толкова съсипан от бягството ѝ, че това вероятно е допринесло за преждевременната му смърт... или може би той просто не се е научил да си набавя сам храна. В Азкабан бил изнемощял много и така и не доживял завръщането на Морфин в къшурката...

– А Меропа? Тя... умряла ли е? Нали Волдемор е израснал в сиропиталище?

– Да, точно така – потвърди Дъмбълдор. – Тук до известна степен трябва да се осляняме на догадките, макар че според мен не е трудно да се досетим какво се е случило. Няколко месеца след като Том Риддъл и Меропа избягали и се оженили, той се върнал в господарската къща в Литъл Хангълтън без жена си. В околността плъзнала мътва как той твърдял, че бил „изигран“ и „похитен“. Сигурен съм, че е имал предвид въздействието на магия, която вече била развалена, но според мен Том Риддъл едва ли се е осмелил да употреби точно тези думи от страх да не го помислят за луд. Когато чули разказа му, селяните отсъдили, че Меропа го е излъгала, казала му е, че чака дете, и той се е оженил за нея само заради това.

– Но нали тя *наистина* му е родила дете?

– Да, ала чак една година след сватбата. Том Риддъл я е изоставил още докато е била бременна.

– Какво се е объркало? – попита Хари. – Защо любовният еликсир е престанал да действа?

– Това отново са само предположения – отвърна Дъмбълдор, – но според мен Меропа, която била много влюбена в мъжа си, не е издържала да го поробва и занаяпред с магически средства. Направила е своя избор – решила е да спре да му дава еликсира. Понеже е била много увлечена, успяла да си внуши, че и Том Риддъл вече се е влюбил в нея. Може би е смятала, че той ще остане заради детето. Ако е било така, сгрещила е и за двете неща. Том Риддъл я зарязал, не я е потърсил никога

вече и дори не си направил труда да разбере какво е станало със сина му.

Небето навън беше мастиленочерно и сега фенерите в кабинета на Дъмбълдор като че ли светеха по-ярко отпреди.

– Мисля, че за тази вечер стига, Хари – каза след миг-два Дъмбълдор.

– Добре, сър – отвърна Хари и стана, но не си тръгна. – Важно ли е да знам всичко това за миналото на Волдемор?

– Според мен е много важно – потвърди директорът.

– И... то има ли нещо общо с пророчеството?

– То има нещо общо единствено с пророчеството.

– Добре – каза Хари леко объркан, но все пак успокоен. Обърна се и понечи да излезе, но точно тогава му хрумна още един въпрос и той пак погледна Дъмбълдор. – Разрешено ли ми е да съобщя на Рон и Хърмаяни всичко, което ми разказахте?

Дъмбълдор се позамисли, после отговори:

– Да, според мен господин Уизли и госпожица Грейнджър доказаха, че може да им се вярва. Но, Хари, ще те помоля да настояваш да не повтарят пред никого какво са чули. Никак няма да е добре, ако се разчуе колко много знам или подозирам за тайните на Лорд Волдемор.

– Добре, сър, ще имам грижата да узнаят само Рон и Хърмаяни. Лека нощ!

Пак понечи да си тръгне, но вече почти при вратата го видя. Върху една от масичките с вретенообразни крака, по които бяха наслагани толкова много крехки на вид сребърни уреди, беше оставен грозният златен пръстен с голям, пукнат по средата черен камък.

– Този пръстен... – подхвана той, без да сваля очи от него.

– Да? – попита Дъмбълдор.

– Носехте го онази нощ, когато ходихме у професор Слъгхорн.

– Да, носех го – потвърди Дъмбълдор.

– Но... но това не е ли същият пръстен, който Мерсволуко Гонт показа на Огдън?

Дъмбълдор сведе глава.

– Съвсем същият.

– Но как е станало така... Винаги ли е бил ваш?

– Не, имам го от съвсем скоро – отговори Дъмбълдор. – Всъщност се сдобих с него няколко дни преди да дойда да те взема от леля ти и вуйчо ти.

– Значи някъде от момента, когато сте си наранил ръката, нали?

– Да, Хари.

Момчето се поколеба. Дъмбълдор се усмихваше.

– А как точно...

– Стана твърде късно, Хари. Ще чуеш разказа друг път. Лека нощ!

– Лека нощ, сър!

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА УСЛУЖЛИВАТА ХЪРМАЯНИ

Както Хърмаяни беше предсказала, свободното време на шестокурсниците съвсем не се оказа часове на блажена почивка според представите на Рон – тогава те всъщност бързаха да наваксат с огромните домашни, които им даваха. Не само че учеха, като че ли всеки ден имаха изпити, но и самите уроци бяха станали по-трудни отвсякога. Хари разбираше около половината от всичко, което напоследък им преподаваше професор Макгонъгол, и дори Хърмаяни се видя принудена един-два пъти да я моли да повтори обясненията. Колкото и невероятно да звучеше, колкото и неприятно да ѝ беше на Хърмаяни, сега благодарение на Нечистокръвния принц Хари изведнъж стана най-силен по отвари.

От тях се очакваше да правят безсловесни заклинания не само по защита срещу Черните изкуства, а и по вълшебство и трансфигурация. Погледнеше ли съучениците си в общата стая или по време на хранене, Хари често виждаше, че са със зачервени до мораво лица и са напрегнати, сякаш са прекалили с дозата У-НЕ-ООО. Той обаче знаеше, че всъщност се мъчат да задействат заклинания, без да ги изричат на глас. Беше истинско облекчение да излязат навън, в парниците – и по билкология изучаваха най-опасните растения досега, но поне им беше разрешено да ругаят на глас, ако някоя отровна пипокула ги сграбчеше изневиделица отзад.

Заради огромните домашни и дългите часове на трескави упражнения с безсловесни магии Хари, Рон и Хърмаяни така и не бяха намерили време да отскочат до Хагрид. Великанът беше престанал да идва да се храни на преподавателската маса – зловещ знак, а когато тримата го бяха срещнали няколко пъти в коридорите или в парка, той някак си изобщо не ги забеляза и не чу, че го поздравяват.

– Трябва да отидем и да му обясним – заяви Хърмаяни следващата събота на закуска, докато гледаше огромния празен стол на Хагрид до преподавателската маса.

– Днес сутринта имаме приемни проби за куидичния отбор! – напомни Рон. – И трябва да упражняваме за Флитуик водоливното заклинание „*Агуаменти*“! Пък и какво ще му обясним? Как ще му кажем, че всъщност мразим тъпия му предмет?

– Ама ние не го мразим! – възрази Хърмаяни.

– Не говори от името на всички, още не съм забравил огнеметите – тросна се мрачно Рон. – И сега ви заявявам, че се отървахме на косъм. Само да беше чула как Хагрид говори за тъпия си брат... Ако бяхме записали предмета му, сега щяхме да учим Гроп да си завързва връзките на обувките.

– Неприятно ми е, че не разговаряме с Хагрид – сподели разстроена Хърмаяни.

– Ще отидем след квидича – увери я Хари. И на него Хагрид му липсваше, но и той като Рон смяташе, че си живеят по-добре без Гроп. – Макар че пробите сигурно ще продължат цяла сутрин, само да знаете колко са много желаещите! – Беше леко притеснен от това първо препятствие, пред което бе изправен като капитан. – Не проумявам защо най-неочаквано всички искат да се доберат до отбора.

– О, Хари, искат да се доберат не до отбора, а до теб – заяви Хърмаяни, която изведнъж беше станала нетърпелива. – Никога не си бил интересен и честно казано, никога не си бил по-привлекателен.

Рон се задави с голямо парче пушена херинга. Хърмаяни го удостои с презрителен поглед и пак се извърна към Хари.

– Сега всички знаят, че си казвал истината, нали? Целият магьоснически свят се видя принуден да признае, че си бил прав и Волдемор наистина се е завърнал, че през последните две години си се опълчвал два пъти срещу него и двата пъти си оцелявал. И сега те наричат Избрания... Е, толкова ли не разбираш защо всички се прехласват по теб?

Изведнъж на Хари му се стори, че в Голямата зала е много горещо, макар че таванът и досега си изглеждаше студен и дъждовен.

– Освен това издържа, когато от министерството те подлагаха на какво ли не само и само да те изкарат неуравновесен лъжец. Още се виждат белезите по ръцете ти, защото онази злобарка те караше да пишеш със собствената си кръв, но въпреки това ти не се отказа от твърденията си...

– Още се виждат и местата, където ме стискаха онези мозъци в министерството, погледни – намеси се Рон и тръсна нагоре ръкавите си.

– Не вреди и това, че през лятото си пораснал с близо педя и половина – довърши Хърмаяни, без да обръща внимание на Рон, който изтърси без всякаква връзка:

– А аз съм си висок.

Пощенските сови пристигнаха, спуснаха се през мокрите от дъжда прозорци и поръсиха всички с капчици вода. Почти всички получаваха повече писма от обикновено: притеснените родители искаха да се

уверят, че децата им са добре, и на свой ред да им съобщят, че и у дома всичко е наред. От началото на срока Хари не беше получавал нищо, защото единственият човек, който му беше писал редовно, вече беше мъртъв – беше се надявал Лупин да му праща от време на време писма, но дотук той го разочароваше. Затова се изненада много, когато видя и снежнобялата Хедуиг да кръжи сред всички рибоядни бухали и брадати улулици. Тя кацна пред него: носеше му голям четвъртит колет. След миг точно такъв колет се приземи и пред Рон, смазвайки с тежестта си неговия мъничък изтощен Пигуиджин.

– Я! – възкликна Хари, докато махаше обвинката на колета и вадеше нов екземпляр на „Отвари за напреднали“, току-що получен от „Флориш и Блотс“.

– О, чудесно! – зарадва се Хърмаяни. – Сега вече можеш да върнеш онзи надраскан учебник.

– Да не си полудяла? – викна Хари. – Ще си го задържа! Виж, измислил съм всичко...

Извади от чантата си стария учебник по отвари за напреднали, чукна по корицата с върха на магическата си пръчка и прошепна:

– *Дифиндо!*

Корицата се отлепи. Хари направи същото и с новия екземпляр (Хърмаяни го наблюдаваше страшно възмутена). После размени кориците, почука първо по едната, после по другата и каза:

– *Репаро!*

Така учебникът на Принца заприлича на нов, а новият екземпляр, пристигнал от „Флориш и Блотс“, изглеждаше доста стар и употребяван.

– Ще върна на Слъгхорн новия. Едва ли ще седне да се оплаква, все пак струва цели девет галеона.

Хърмаяни стисна устни, явно не одобряваше и се дразнеше, но вниманието ѝ беше отклонено към трета сова, която кацна пред нея с броя на „Пророчески вести“ от деня. Тя побърза да го разгъне и прегледа първата страница.

– Умрял ли е някой познат? – попита Рон с умишлено нехаен глас: задаваше ѝ този въпрос всеки път щом тя отвореше вестника.

– Не, но пак е имало нападения на диментори – обясни Хърмаяни. – И един задържан.

– Чудесно, кой? – включи се и Хари с надеждата това да е Белатрикс Лестранж.

– Стан Шънпайк – отговори Хърмаяни.

– Какво? – подскочи той стъписан.

– „Станли Шънпайк, кондуктор на често използваното магьосническо превозно средство «Среднощния рицар», е бил арестуван по подозрения за връзки със смъртожадните. Късно снощи след обиск в дома му в Клапам двайсет и една годишният господин Шънпайк е бил задържан под стража...“

– Стан Шънпайк смъртожаден? – възкликна Хари, защото добре помнеше пъпчивия младеж, с когото се беше запознал преди три години. – Изключено!

– Може да е под въздействието на проклятието Империиус – разумно отбеляза Рон. – Човек никога не знае...

– Едва ли – възрази Хърмаяни, която още четеше. – Тук пише, че е бил задържан, след като е бил чут да говори в някаква кръчма за тайните планове на смъртожадните. – Тя вдигна очи, беше разтревожена. – Ако са му направили проклятието Империиус, едва ли ще тръгне да ключа за плановете им.

– Както ми го описваш, май се е правел на по-осведомен, отколкото е всъщност – рече Рон. – Нали за да направи впечатление на онези вийли, почна да раздува как щял да става министър на магията.

– Да, точно в негов стил – съгласи се Хари. – Не проумявам какво искат да покажат, като се отнасят така с него.

– Вероятно че предприемат някакви мерки – свъси се Хърмаяни. – Хората са изпаднали в ужас... Знаете ли, родителите на близначките Патил настояват те да се върнат у дома. А Елоиз Миджън вече я прибраха. Снощи баща ѝ дойде да си я вземе.

– Какво! – възкликна Рон и се ококори срещу Хърмаяни. – Но в „Хогуортс“ е по-безопасно, отколкото в домовете им, трябва да е по-безопасно! Имаме аврори и всички онези допълнителни защити, имаме Дъмбълдор!

– Не мисля, че го имаме през цялото време – пошушна много тихо Хърмаяни, след като погледна над „Пророчески вести“ към преподавателската маса. – Не сте ли забелязали? От една седмица мястото му е празно точно когато е празен и столът на Хагрид.

Двете момчета се извърнаха към масата на учителите. Столът на директора наистина беше празен. Хари чак сега си даде сметка, че не е виждал Дъмбълдор още от индивидуалния урок преди седмица.

– Според мен е напуснал училището по дела на Ордена – допълни все така тихо Хърмаяни. – Искам да кажа... положението изглежда сериозно, нали?

Момчетата не отговориха, Хари обаче знаеше, че всички си мислят за едно и също. Предния ден се беше случило нещо ужасно: бяха извели Хана Абът от часа по билкология, за да ѝ съобщят, че майка ѝ е била намерена мъртва. Оттогава тримата не бяха виждали момичето.

След пет минути, когато станаха от масата на грифиндорци и се запътиха към квидичното игрище, срещнаха Лавендър Браун и Парвати Патил. Хари се сети за казаното от Хърмаяни, че родителите на близначките настоявали те да напуснат „Хогвортс“, и не се изненада, че двете най-добри приятелки си шушукат тревожно. Е, изненада имаше – когато Рон се изравни с тях, Парвати ненадейно сръга Лавендър, а тя се обърна и озари Рон с широка усмивка. Той примига срещу нея и също ѝ се усмихна плахо. Изведнъж походката му стана някак по-напета. Хари устоя на изкушението да прихне – спомни си, че Рон не се беше засмял, когато Малфой му счупи носа. Затова пък през цялото време, докато вървяха под хладния ситен дъждец в мъглата към стадиона, Хърмаяни се държеше студено и отчуждено, а после тръгна да си търси място по трибуните, без да пожелае успех на Рон.

Както Хари беше очаквал, пробите продължиха почти до обяд. Явиха се едва ли не половината грифиндорци – от развълнувани първокурсници, които стискаха проскубани стари училищни метли, до наперени седмокурсници, които потискащо стърчаха над останалите. Сред тях имаше и едро момче с къса остра коса, което Хари веднага позна – беше го срещал в експреса за „Хогвортс“.

– Запознахме се във влака, в купето на онова старче Слъгхорн – заяви момчето самоуверено, след като се отскубна от гъмжилото и дойде да се ръкува с Хари. – Кормак Маклагън, пазач.

– Миналата година не си ли се явявал на пробите? – попита Хари.

Веднага беше забелязал колко широкоплещест е Маклагън и си помисли, че той вероятно ще препречи и трите глави обръча, без дори да му се налага да се движи.

– По време на пробите лежах в болничното крило – обясни доста надутото Маклагън. – Заради един бас изядох половин килограм яйца на омайници.

– Така ли?! – рече Хари. – Добре... ако почакаш ей там...

Той посочи края на игрището недалеч от мястото, където седеше Хърмаяни. Стори му се, че по лицето на Маклагън се мярна досада, и се запита дали той не беше очаквал Хари да го покровителства само защото и двамата са любимци на „оновата старче Слъгхорн“.

Хари реши да започне с основното, затова помоли кандидатите за

отбора да се разделят на групи от по десет души и да направят едно кръгче с метлите над игрището. Решението му се оказа добро: в първата десетица имаше само първокурсници и беше повече от ясно, че те почти не са летели досега. Само едно момче успя да се закрепил няколко секунди във въздуха и беше толкова смаяно, че веднага се блъсна в головия стълб.

Втората група се състоеше от десетте най-глупави момичета, които Хари беше срещал някога – когато той наду свирката, само се разкочиха и се вкопчиха една в друга. Сред тях беше и Ромилда Вейн. Хари им каза да напуснат игрището и те го сториха с удоволствие – отидоха и седнаха на трибуните, откъдето започнаха да пречат на всички останали.

При третата група се получи задръстване в средата на игрището. В четвъртата почти всички се бяха явили без метли. Петата група се състоеше от хафълпафци.

– Ако има още някой, който не е от „Грифиндор“, да напусне незабавно – ревна Хари, който вече се дразнеше не на шега.

Подир кратко колебание двама-трима дребосъци от „Рейвънклоу“ излязоха на бегот от игрището, като се превиваха от смях.

След два часа, много недоволство и няколко внезапни изблици и произшествия, при едно от които се счупи „Комета двеста и шейсет“ и бяха избити няколко зъба, Хари вече си беше намерил три гончийки: Кейти Бел след блестящо представяне се завърна в отбора, един нов талант на име Демелза Робинс, която притежаваше рядко умение да се изплъзва от блъджърите, и Джини Уизли – тя удари в земята цялата конкуренция, като летя по-бързо от всички и за капак отбеляза седемнайсет гола. Колкото и да беше доволен от избора си, Хари просто преградна да крещи и да се разправя с недоволните, които съвсем не бяха малко, а сега понасяше същата битка и с отхвърлените бячи.

– Това е окончателното ми решение и ако не направите път на пазачите, ще ви направя магия – ревна той.

Никой от избраните бячи нямаше някогашния блясък на Фред и Джордж, но все пак Хари беше сравнително доволен от тях: Джими Пийкс, нисък, ала широкоплещест третокурсник, вдигнал с яростно запратен блъджър цицина колкото яйце на тила на Хари, и Ричи Кут, който уж изглеждаше слабичък, но се целеше добре. Двамата отидоха на трибуните при Кейти, Демелза и Джини, за да наблюдават подбора на последните си съотборници.

Хари преднамерено беше оставил пробите за пазач накрая –

надаваше се стадионът да бъде по-празен и участниците да не са подложени на такова напрежение. За беда обаче към гъмжилото се бяха присъединили всички отхвърлени и неколцина, които бяха закусвали до покъсно, и сега зяпачите бяха повече и отпреди. Докато всеки от кандидатите летеше към главите обръчи, множеството ревеше и в еднаква степен ги подкрепяше или освиркваше. Хари хвърли поглед към Рон, който открай време си имаше проблеми с нервите – беше се надявал миналогодишната победа на финала да го е излекувала, но очевидно нещата не стояха така и приятелят му направо си беше позеленял от притеснение.

Никой от първите петима кандидати не спаси повече от два удара. За огромно разочарование на Хари Кормак Маклагън отби четири от общо петте изстреляни топки. При последния удар обаче се метна точно в обратната посока, насъбралите се прихнаха и се раздюдюкаха, а Маклагън се върна на земята, скърцайки със зъби.

Докато яхваше своята „Чистометка единайсѳ“, Рон направо си беше взел-дал.

– Успех! – провикна се някой откъм трибуните.

Хари се обърна, очакваше да види Хърмаяни, но се оказа, че е Лавендър Браун. Дося му се да захлупи длани върху лицето си точно както направи тя, но отсѳди, че като капитан трябва да проявява мъжество, затова се извърна и загледа как ще се представи Рон.

Излезе, че не е трябвало да се притеснява – Рон спаси един... два... три... четири... пет наказателни удара поред. От щастие Хари едва устоя на изкушението и той да закрепши заедно с тълпата, после се обърна да каже на Маклагън, че за съжаление Рон го е победил, и видя червеното лице на момчето само на сантиметри от своето. Побърза да се отдръпне.

– Сестра му само се преструваше – застрашително заяви Маклагън. На слепоочието му туптеше вена точно като на вуйчо Върнън, на която Хари се беше възхищавал толкова често. – Би така, че той да спаси.

– Глупости! – хладно отсече Хари. – Рон едва спаси точно този удар.

Маклагън направи още една крачка към Хари, който този път не помръдна.

– Нека опитам още веднъж.

– Не – отсече Хари. – Вече опита. Спаси четири, а Рон спаси пет. Пазач ще бъде Рон, спечели си го честно и почтено. Махни се от пътя ми.

За миг му се стори, че Маклагън ще го удари, той обаче се задоволи

с грозна гримаса и хукна нанякъде, като сипеше закани.

Хари се обърна и видя новия си отбор, грейнал срещу него.

– Браво на вас! – изграчи той. – Летяхте наистина добре...

– Справи се блестящо, Рон...

Този път наистина го каза Хърмаяни, която тичаше към тях от трибуните, а Хари видя, че Лавендър си тръгва доста кисела от игрището, хванала Парвати за ръка. Рон изглеждаше страшно доволен от себе си и по-висок от обикновено, докато се усмихваше на съотборниците си и на Хърмаяни.

Насрочиха първата истинска тренировка за следващия четвъртък, после Хари, Рон и Хърмаяни се сбогуваха с другите от отбора и се отправиха към къщата на Хагрид. През облаците се опитваше да надзърне воднисто слънце, най-сетне беше спряло да ръми. Хари беше прегладнял и се надяваше, че у Хагрид ще се намери нещо за хапване.

– Мислех си, че ще пропусна четвъртия удар – щастливо започна да обяснява Рон. – Демелза би много хитро, направо фалцово...

– Да, да, беше страхотен – подкрепи го развеселена Хърмаяни.

– При всички положения бях по-добър от Маклагън – отбеляза до немай-къде доволен Рон. – Видяхте ли как при последния удар се юрна в обратната посока? Сякаш му бяха направили заклинание за заблуждение.

За изненада на Хари при тези думи лицето на Хърмаяни стана наситенорозово. Рон не забеляза нищо – беше зает да описва в захлас и с подробности всеки от останалите наказателни удари.

Пред къщурката на Хагрид беше завързан огромният сив хипогриф Бъкбийк. Щом тримата се приближиха, той затрака с острия си като бръснач клон и извърна към тях грамадната си глава.

– О, ужас! – простена притеснена Хърмаяни. – Още си е страшничък.

– Стига глупости, нали си го яхвала! – напомни Рон.

Хари пристъпи напред и се поклони ниско на хипогрифа, без да мига и да сваля очи от неговите. След няколко секунди Бъкбийк също се поклони.

– Как си? – попита го Хари тихо, като се приближи, за да го помилва по перушинестата глава. – Мъчно ли ти е за него? Но тук си добре при Хагрид, нали?

– Ой! – високо каза някой.

Изад къщата с широка крачка се беше появил Хагрид, който се беше препасал с голяма престилка на цвета и носеше чувал с картофи. По

петите му припкаше неговата огромна хрътка Фанг, която изляз гръмогласно и се втурна напред.

– Махни се! Ще ти изгризе пръстите... Ох! Я, вие ли сте!

Фанг подскачаше и се опитваше да лизне Хърмаяни и Рон по ушите. Хагрид за миг се вторачи в тях, после се въртна и влезе в къщата, като затръшна с все сила вратата след себе си.

– Ами сега! – ахна смаяна Хърмаяни.

– Не се притеснявай – мрачно рече Хари.

Отиде при вратата и похлопа силно.

– Хагрид! Отвори, искаме да поговорим с теб!

Отвътре не се чу и звук.

– Ако не отвориш, ще избия вратата! – закани се Хари и извади магическата си пръчка.

– Хари! – стъписа се Хърмаяни. – Не можеш...

– Да, мога! – възрази той. – Отдръпнете се...

Но още преди да е казал дори дума повече, точно според очакванията му вратата отново се отвори рязко и пред него застана Хагрид, който го изгледа свъсен и въпреки престилката на цветя определено си беше страшен.

– Аз съм учител – ревно той. – Учител, Потър! Как смееш да ме заплашваш, че ще ми избиеш вратата!

– Извинявайте, уважаеми господине – натърти Хари на последната дума, докато пъхаше магическата пръчка обратно под мантията си.

Хагрид се вцепени.

– Откога почна да ми викаш „уважаеми господине“ и да ми говориш на „вие“?

– Откакто ти почна да ми викаш „Потър“.

– О, много умно, няма що! – изръмжа Хагрид. – Много смешно! Надприказва ме, а! Добре де, влизайте вътре, малки неблагодарници...

Като сумтеше мрачно, той се отдръпна да им направи път. Хърмаяни се шумугна след Хари, изглеждаше поуплашена.

– Е? – продължи да мърмори кисело Хагрид, докато Хари, Рон и Хърмаяни се сядоха около огромната дървена маса, Фанг пък веднага положи глава върху коляното на Хари и олигави цялата му мантия. – И к'во сега? Домъчня ви за мен, а? Рекохте си, че ми е самотно?

– Не – отговори веднага Хари. – Искахме да те видим.

– Липсваше ни! – добави с разтреперан гласец Хърмаяни.

– Ха, липсвал съм им! – изпръхтя Хагрид. – Как не!

Той закръжи с тежка стъпка и като не спираше да мърмори,

направи чай в огромния меден чайник. Накрая сложи пред тях три чаши с размери на кофи, пълни с червеникаво-кафяв чай, и чиния с курабийки, твърди като камък. Хари беше много гладен и веднага посегна да си вземе една.

– Хагрид – плахо подхвана Хърмаяни, когато той също седна при тях на масата и се зае ожесточено да бели картофите, сякаш всяка от грудките му е причинила голяма лична злина, – наистина искахме да продължим да изучаваме грижата за магическите създания.

Хагрид пак изсумтя звучно. На Хари му се стори, че върху картофите са кацнали няколко сопола, и дълбоко в себе си беше доволен, че няма да останат за вечеря.

– Точно така, искахме – повтори Хърмаяни. – Но и тримата не успяхме да вместим часа в програмата.

– Да, бе, как не! – повтори Хагрид.

Чу се странно жвакане и всички се огледаха. Хърмаяни изписка, а Рон скочи от стола и заобиколи масата – да е по-далеч от голямата каца в ъгъла, която едва сега забелязаха. Беше пълна с някакви подобия на червеи – бяха слюзести, бели и дълги към педя и половина и се гънеха.

– Това какво е, Хагрид? – попита Хари, като се постара да изглежда по-скоро заинтригуван, отколкото погнусен, но все пак остави курабийката.

– Огромни личинки – обясни Хагрид.

– И какво ще се излюпи от тях? – неспокойно попита Рон.

– Нищо – рече Хагрид. – Взел съм ги да храня Арагог.

И най-неочаквано той се разплака.

– Хагрид! – извика Хърмаяни, после скочи, заобиколи бързо масата – само че не от страната на кацата с червеите, откъдето беше по-близо – и прегърна Хагрид през тресящите се рамене. – Какво има?

– Ами... ами той... – захълца Хагрид и избърса с престилката бръмбаровочерните си очи, откъдето бяха рукнали сълзи. – Арагог... май ще умре... през лятото се разболя... и не се оправя... направо не знам к'во ще правя, ако... ако той... заедно сме от толкова време...

Хърмаяни го потупа по рамото – изобщо не се сещаше какво да каже. Хари я разбираше. Знаеше, че Хагрид подарява на разни разлютени змейски бебета плюшени мечета, беше го виждал да пее галовно на огромни скорпиони със смукала и жила, да се опитва да вразуми онзи грубиян великан, природения си брат, но тази вероятно беше най-неразбираемата от всичките му приумици със страшилища и чудовища – грамадният говорещ паяк Арагог, който живееше някъде в дебрите на

Забранената гора и от когото те с Рон се бяха отгървали на косъм преди четири години.

– Ние... ние можем ли да помогнем с нещо? – попита Хърмаяни, без да обръща внимание на Рон, който правеше трескави физиономии и клатеше глава.

– Надали, Хърмаяни – задави се Хагрид и се помъчи да спре водопада от сълзи. – Останалите от племето... от семейството на Арагог де... откак той се поболя, 'сички се държат малко странно... станали са едни такива опаки...

– Да, показвали са ни тази своя черта – пошушна Рон.

– Сега май не е много безопасно друг човек да се доближава до колонията им – каза в заключение Хагрид и след като се изсекна звучно в престилката, вдигна очи. – Но ти благодаря, задето предложи помощ, Хърмаяни... за мен туй значи много...

След това обстановката вече не беше чак толкова тягостна и макар че и двете момчета не бяха проявили склонност да идат да хранят грамадния паяк убиец с огромни червеи, Хагрид отсъди, че те биха го направили на драго сърце, и започна да си се държи както обикновено.

– Тъж... знаех си аз, че ще ви е трудно да ме вместите в програмата си – изсумтя той, докато им наливаше още чай. – И времевърти да бяхте използвали...

– Не можехме – заоправдава се Хърмаяни. – През лятото в министерството изпочупихме всички запаси от времевърти. Пишеше го и в „Пророчески вести“.

– А, така ли! – рече той. – Е, не сте могли, не сте се записали... Извинявайте, че... такава... притеснен съм малко заради Арагог... и се чудех дали ако пак ви е преподавала професор Гръбли-Планк...

При тези думи и тримата заявиха най-категорично и неискрено, че професор Гръбли-Планк, която няколко пъти беше замествала Хагрид, е ужасна учителка, и когато на здрачаване Хагрид излезе да ги изпрати и им махна за довиждане, той отново беше доста весел.

– Умирам от глад – заяви Хари, след като вратата се затвори след тях и те забързаха през тъмния безлюден парк. Беше захвърлил коравата курабийка, след като един от кътниците му беше изпукал зловещо. – А довечера трябва да изгърпя онова наказание на Снейп, нямам много време за ядене...

Щом се качиха в замъка, зърнаха Кормак Маклагън, който тъкмо влизаше в Голямата зала. Бяха му необходими два опита, докато уцели вратата – първия път отскочи като тапа от рамката. Рон само се

изкикоти злорадо и влезе след него в Голямата зала, но Хари хвана Хърмаяни за ръката и я дръпна назад.

– Какво? – попита тя в готовност да се защити.

– Мен ако питаш – пошушна ѝ Хари, – Маклагън наистина се държи така, сякаш са му направили заклинание за заблуждение. А беше засанал точно пред онази част от трибуните, където седеше ти.

Хърмаяни поруменя.

– Добре де, направих му заклинанието – прошепна тя. – Но само да го беше чул как говореше за Рон и Джини! При всички положения си е гадняр, видя го каква пушилка вдигна, задето не влиза в отбора... притрябвал ти е такъв!

– Да де – потвърди Хари, – май наистина не ми трябва. Но не е честно, Хърмаяни. Все пак си префект.

– О, я млъквай! – тросна се тя, като забеляза ехидната му усмивчица.

– Какво правите вие двамата? – попита Рон, който се беше върнал на вратата на Голямата зала и ги гледаше подозрително.

– Нищо – отговориха те в хор и забързаха след него.

Хари беше толкова гладен, че от миризмата на телешко печено го присви стомахът, но не бяха направили и три крачки към грифиндорската маса, когато пред тях изникна професор Слъгхорн и им препречи пътя.

– Хари, Хари, точно човекът, когото се надявах да видя! – избоботи той радушно, като засука моржовите си мустаци и изду още повече огромното си шкембе. – Надявах се да те хвана преди вечеря! Какво ще кажеш да хапнем в моите покои? Ще си направим малко угощение. Поканил съм само няколко изгряващи звезди. Маклагън обеща да дойде, Забини също, очарователната Мелинда Бобин... не знам дали я познаваш. Родителите ѝ имат голяма верига аптеки... и естествено, надявам се и госпожица Грейнджър да ме удостои с честта да присъства.

Накрая Слъгхорн се поклони леко на Хърмаяни. Рон сякаш изобщо не присъстваше – преподавателят не го и погледна.

– Не мога да дойда, професоре – заяви веднага Хари. – Имам да изтъпявам наказание при професор Снейп.

– О, ужас! – заваяка се Слъгхорн и лицето му се сбръчка смешно. – Ужас, какъв ужас, разчитах на теб, Хари! Е, в такъв случай просто ще се наложи да поговоря със Сивиръс и да му обясня как стоят нещата, сигурен съм, че ще успее да го убеди да ти отложи наказанието. Точно така, ще се видим с вас двамата по-късно!

И той изхвърча от залата.

– Изключено е да убеди Снейп – сподели Хари веднага щом Слъгхорн се отдалечи достатъчно, за да не ги чува. – Снейп вече отложи веднъж наказанието заради Дъмбълдор, но едва ли ще склони заради друг.

– О, дано успееш да дойдеш, не искам да ходя сама! – притесни се Хърмаяни и Хари разбра, че се е сетила за Маклагън.

– Едва ли ще бъдеш сама, Джини сигурно също е поканена – сопна се Рон, на когото очевидно не му беше много приятно, че Слъгхорн не му е обърнал никакво внимание.

След вечеря се върнаха в кулата на „Грифиндор“. В общата стая беше пълно с ученици, тъй като повечето вече бяха приключили с вечерята, но тримата успяха да намерят свободна маса и седнаха заедно. Рон, който още от срещата със Слъгхорн беше много кисел, кръстоса ръце и се свъси срещу тавана. Хърмаяни се пресегна и взе броя на „Вечерни пророчества“, оставен на един стол.

– Нещо ново? – попита Хари.

– Не бих казала. – Хърмаяни беше разгърнала вестника и преглеждаше вътрешните страници. – О, виж, баща ти, Рон... добре е! – побърза да уточни тя, защото Рон се обърна разтревожен. – Пише само, че е ходил в къщата на семейство Малфой. *„Вторият обиск в дома на смъртожадия не се увенча с нищо. Артър Уизли от управление «Издирване и конфискация на фалшиви защитни магии и предмети» заяви, че екипът му е провел обиска след сигнал от строго поверителен източник.“*

– Да, от мен! – оповести Хари. – Разказах му на Кингс Крос за Малфой и за онова нещо, за което той искаше от Боргин помощ да го поправи. Е, щом не е у тях, значи Малфой го е донесъл със себе си в „Хогвортс“...

– Но как е успял, Хари? – учуди се Хърмаяни, след като остави вестника. – Когато пристигнахме, претърсиха всички, нали?

– Така ли? – стъписа се Хари. – Мен не са ме претърсвали!

– Да, вярно, не са, забравих, че ти закъсня... Е, когато влязохме във входната зала, Филч ни провери един по един с тайносензори. Ако някой е носел Тъмни предмети, щяха да ги засекат, знам със сигурност, че на Краб са му взели една изсъхнала глава. Сам виждаш, че Малфой не е могъл да внесе нищо опасно!

За миг озадачен, Хари загледа как Джини Уизли си играе с пухкавела мъник Арнолд, докато се сети за друго решение.

– В такъв случай някой му го е пратил по сова – отсеке той. – Майка му или друг.

– Всички сови също се проверяват – напомни Хърмаяни. – Филч ни каза, докато бърникаше по нас с тия негови тайносензори.

Този път Хари наистина се озова в задънена улица и не знаеше какво да каже. Явно нямаше начин Малфой да е внесъл в училището някакъв опасен или Тъмен предмет. Погледна с надежда Рон, който седеше все така със скръстени ръце и зяпаше Лавендър Браун.

– Сещаш ли се как Малфой...

– О, не ме занимавай с това, Хари!

– Виж какво, не съм ти виновен аз, че Слъгхорн ни е поканил на тъпия си купон, и на двамата не ни се ходи! – избухна Хари.

– Е, аз не съм поканен на никакъв купон – рече Рон и се изправи. – Мисля да си лягам.

Той закрачи решително към вратата за момчешките спални и остави Хари и Хърмаяни да гледат подире му.

– Хари! – каза новата гончийка Демелза Робинс, която внезапно беше изникнала зад рамото му. – Имам да ти предавам нещо.

– От професор Слъгхорн ли? – попита Хари и изправи гръб.

– Не... от професор Снейп – отговори Демелза. Сърцето на Хари се сви. – Каза в осем и половина довечера да отидеш в кабинета му, за да си изтърпиш наказанието... тъъ... на каквито и увеселения да си поканен. Каза още да ти предам, че ще отделяш разложени пихтиести червеи от здрави, които ще се използват за отвари... и нямало нужда да носиш защитни ръкавици.

– Добре – рече мрачно Хари. – Много ти благодаря, Демелза.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА СРЕБРО И ОПАЛИ

Къде ли беше Дъмбълдор, какво ли правеше? През следващите няколко седмици Хари зърна директора само два пъти. Сега вече той рядко се хранеше в Голямата зала и Хари беше сигурен: Хърмаяни е права и Дъмбълдор отсъства дни наред от училището. Дали беше забравил за уроците, които беше обещал да дава на Хари? Беше обяснил, че те водят към нещо, свързано с пророчеството, и Хари се бе почувствал по-спокоен и насърчен, а сега му се струваше, че са го изоставали.

В средата на октомври дойде първото посещение в Хогсмейд през този срок. Хари се беше питал дали ще им разрешат и занаят да ходят в селото, при положение че мерките за сигурност около училището бяха затегнати, но с радост научи, че посещенията не са отменени. Винаги беше приятно да поизлязат за няколко часа от замъка.

Хари се събуди рано сутринта в деня за посещението. Оказа се, че навън има буря, и той реши да убие времето до закуска, като почете от стария учебник „Отвари за напреднали“. Нямаше навика да се излежава и да си чете учебниците. Както Рон твърдеше с основание, подобно поведение беше неприлично при всеки с изключение на Хърмаяни, която в това отношение просто си беше особена. Хари обаче смяташе, че „Отвари за напреднали“ на Нечистокръвния принц едва ли може да се причисли към учебниците. Колкото повече изучаваше книгата, толкова повече осъзнаваше какво богатство е заложено вътре не само във вид на полезни съвети и директни указания за приготвянето на отварите, с които Хари си беше спечелил възхищението на Слъгхорн, но и на разни заклинания и магийки, сътворени с голямо въображение и набързо описани в полетата. Заради зачеркнатите думи и поправките Хари беше стигнал до извода, че Принца ги е измислил сам.

Вече беше опитал някои от заклинанията му. Имаше едно, от което ноктите на краката растяха възмутително бързо (Хари го беше приложил в коридора на Краб – с доста забавни последици), от друго пък езикът се залепваше за небцето (Хари го беше правил два пъти под всеобща аплодисменти на нищо неподозиращия Аргус Филч), но най-полезно може би беше заклинанието „Муфлиато“¹⁷, при което ушите на човека

17. От „muffle“ (англ.) – „заглушавам“. – Б.пр.

до теб се изпълват с бучене с неустановен произход, а ти можеш да си говориш на воля в часовете, без да те чуват. Единствено Хърмаяни не смяташе тези магийки за забавни, гледаше Хари строго и неодобрително и изобщо не разговаряше с него, ако той приложеше „Муфлиато“ на някого наоколо.

Сега, както си седеше в леглото, той обърна настрани учебника, за да разгледа по-отблизо драснатите набързо указания за заклинание, което очевидно бе затруднило донякъде Принца. Много от думите бяха зачеркнати и поправени, но накрая в ъгълчето на страницата беше сместено:

Левикорпус¹⁸ (бслв)

Вятърът и суграшицата блъскаха неумолимо по прозорците, а Невил хъркаше шумно. Хари се взря в буквите в скоби. „Бслв“... сигурно означаваше „безсловесно“. Хари се съмняваше, че ще успее да направи точно това заклинание, понеже още се затрудняваше с безсловесните магии и Снейп не пропускаше да му го натяква всеки час по защита срещу Черните изкуства. От друга страна, поне дотук Принца се беше оказал много по-полезен учител от Снейп.

Хари замахна напосоки с магическата си пръчка, обърна върха нагоре и каза наум: „Левикорпус!“

– Оооооох!

Блесна светлина и стаята се изпълни с гласове: всички се събудиха от писъка на Рон. Хари се стресна и запокити учебника, а Рон увисна с главата надолу във въздуха, сякаш глезенът му беше закачен на невидима кука.

– Извинявай! – изкрещя Хари, Дийн и Шеймъс се запревиваха от смях, а Невил, който беше паднал от леглото, се изправи от пода. – Чакай... Ей сега ще те пусна долу...

Вдигна опипом учебника и го запрелиства уплашен, като се опитваше да намери страницата – накрая я откри и разчете думата, сбутана под заклинанието. Замоли се това да е съответното контразаклинание, максимално се съсредоточи и си помисли: „Либеракорпус!“¹⁹

И този път блесна светлина и Рон се свлече като чувал с картофи на леглото.

– Извинявай! – гузно повтори Хари, а Дийн и Шеймъс продължаваха да се кикотят.

18. От „levo“ (лат.) – „повдигам“, и „corpus“ (лат.) – „тяло“. – Б.пр.

19. От „libero“ (лат.) – „освобождавам“, и „corpus“ (лат.) – „тяло“. – Б.пр.

– Утре... – простена глухо Рон – предпочитам да навиеш будилника.

Докато се облекат и за всеки случай си сложат по няколко от ръчно плетените пуловери на госпожа Уизли, докато вземат наметалата, ръкавиците и шаловете, Рон вече се беше посъвзел от стъписването и беше решил, че новото заклинание на Хари е страшно забавно – толкова забавно, че когато седнаха да закусват, той тутакси разказа за случилото се и на Хърмаяни.

– ... после пак блесна светлина и аз се приземих върху леглото! – ухили се Рон и си взе от наденичките.

През цялото време, докато ѝ разправяше, Хърмаяни дори не се усмихна, а накрая се извърна с ледено неодобрение към Хари.

– Това заклинание да не би случайно да е пак от онзи твой учебник по отвари? – попита тя.

Хари се начумери.

– Винаги си мислиш най-лошото.

– Оттам ли е?

– Ами... да, но какво от това?

– Значи си решил просто ей тъй да пробваш непознато, написано на ръка заклинание и да видиш какво ще стане.

– Какво като е написано на ръка? – възкликна Хари и предпочете да не отговаря на останалата част от въпроса.

– Ами вероятно не е одобрено от Министерството на магията – напосми Хърмаяни. – Освен това – добави тя, защото Хари и Рон завъртяха очи нагоре, – вече започвам да си мисля, че този твой Принц не е бил цвете за мирисане.

И Хари, и Рон ѝ се развикаха веднага.

– Ама това беше шега! – отсече Рон, докато изпразваше бутилката кетчуп върху наденичките. – Най-обикновена шега, Хърмаяни, какво толкова!

– Страхотна шега, няма що – да увесваш хората с главата надолу! – възкликна Хърмаяни. – Кой влага време и сили да измисля такива заклинания?

– Фред и Джордж – сви рамене Рон, – това им е стихията. А също така... ъъ...

– Баща ми – добави Хари.

Току-що се беше сетил.

– Моля? – викнаха в един глас Рон и Хърмаяни.

– Баща ми е използвал това заклинание – повтори Хари. – Аз...

Лупин ми каза.

Последното не беше истина: Хари беше видял как баща му прави заклинанието на Снейп, но не беше споделил с Рон и Хърмаяни за това свое пътешествие в мислоема. Сега обаче му хрумна една прекрасна възможност. Ами ако Нечистокръвния принц беше...

– Дори и баща ти да е прилагал заклинанието, Хари – каза Хърмаяни, – той не е единственият. В случай че си забравил, видяхме и доста други да го използват... Да увесват хора във въздуха. И те да се реят безпомощно, както спят.

Хари се вторачи в нея. Със свито сърце си спомни какво бяха направили смъртожадните на финала на Световното първенство по квидич. Рон му се притече на помощ.

– Онова беше друго – заяви той невъзмутимо. – Те злоупотребяваха със заклинанието. А Хари и баща му просто се шегуват. Ти, Хърмаяни, не го харесваш този Принц, защото е по-добър от теб по отвари – допълни той, като я сочеше най-сериозно с една от наденичките.

– Това няма нищо общо – възрази поруменяла тя. – Просто смятам, че е крайно безотговорно да започнеш да правиш заклинания, които дори не знаеш за какво служат. И престани да говориш за тоя „Принц“, сякаш му е титла – обзалагам се, че това е някакъв глупав прякор, и лично за мен този тип е много подозрителен.

– Откъде ти хрумна! – разгорещи се Хари. – Ако той се е канел да става смъртожаден, нямаше да се хвали, че е „Нечистокръвен“, нали?

Още докато го изричаше, си спомни, че баща му е бил чистокръвен, но реши сега да не мисли за това и да отложи притесненията за по-късно...

– Не може всички смъртожадни да са чистокръвни, вече не останаха толкова потомствени магьосници – заинати се Хърмаяни. – Лично аз съм на мнение, че повечето са нечистокръвни, но се представят за чистокръвни. Те мразят само мъглокръвните и с удоволствие биха вербували на своя страна теб и Рон.

– За нищо на света не биха допуснали аз да стана смъртожаден! – възмути се Рон, а парчето наденица, което беше забучил на вилицата и размахваше пред лицето на Хърмаяни, отхвърча и удари Ърни Макмигън по главата. – Всички в семейството ми са родоотстъпници! Според смъртожадните това е точно толкова ужасно, както и да си мъглокръвен.

– Да, и мен биха ме посрещнали с отворени обятия – заяде се Хари. – Щяхме да станем първи приятели, ако не се чудеха как да ме убият.

При тези думи Рон се засмя, дори Хърмаяни се усмихна от немайкъде, но точно в този момент се появи Джини, която отклони вниманието.

– Ей, Хари, казаха ми да ти предам това.

Беше пергаментов свитък, върху който с познат тънък наклонен почерк беше написано името му.

– Благодаря ти, Джини... За следващия урок с Дъмбълдор – обясни той на Рон и Хърмаяни, след като разгъна пергамента и набързо прегледа написаното. – В понеделник вечерта! – Изведнъж Хари се почувства щастлив и му олекна. – Искаш ли да дойдеш с нас в Хогсмийд, Джини?

– Отивам с Дийн... може и да се видим там – отговори тя и им махна за довиждане.

Филч беше застанал както обикновено до огромната дъбова порта и проверяваше по списъка имената на получилите разрешение да отидат в Хогсмийд. Проверката течеше по-бавно и от друг път, защото пазачът по три пъти претърсваше всеки с тайносензора си.

– Чудо голямо, ако ИЗНАСЯМЕ Тъмни предмети! – подвикна Рон и огледа притеснен дългия тънък тайносензор. – Би трябвало да проверявате какво ВНАСЯМЕ.

Заради дързостта беше удостоен с още няколко ръчкания с тайносензора и когато излязоха на вятъра и суграшицата, още се въсеше.

Не беше никак приятно да вървят към Хогсмийд. Хари омота с шала долната половина на лицето си, но оголената част скоро изтръпна и поруменя като ожулена. По пътя за селото беше пълно с ученици, превити одве срещу хапещия вятър. Не веднъж и два пъти Хари се питаше дали нямаше да си прекарат по-добре в топлата обща стая, а когато най-после стигнаха в Хогсмийд и видяха, че магазинчето за шегички на Зонко е заковано с дъски, той го изтълкува като потвърждение, че при това посещение не им е писано да се забавляват. Рон посочи с дебелия си ръкавица към „Меденото царство“, което милостиво беше отворено, Хари и Хърмаяни тръгнаха с усилие след него и влязоха в препълнената сладкарница.

– Слава Богу! – потрепери Рон, когато ги обгърна топлият въздух с дъх на карамелчета. – Дайте да си седим тук цял следобед.

– Хари, момчето ми! – избоботи глас зад тях.

– О, не! – простена той.

Тримата се обърнаха и видяха професор Слъгхорн, който беше с огромна кожена шапка и палто със същата кожена яка, стискаше голям плик със захаросани ананаси и заемаше поне една четвърт от

сладкарницата.

– Хари, вече пропусна три от скромните ми вечери! – заяви Слъгхорн, като радушно забучи пръст в гърдите му. – А така не може, момчето ми, настоявам да присъстваш и ти! Госпожица Грейнджър се забавлява добре, нали?

– Да – потвърди безпомощно Хърмаяни, – наистина беше...

– Е, защо не дойде и ти, Хари? – попита настойчиво Слъгхорн.

– Имах тренировки по квидич, професоре – отговори Хари и наистина всеки път, когато Слъгхорн му беше пращал украсена с лилава панделка малка покана, той имаше насрочена тренировка.

При тази стратегия Рон не беше изоставен и те обикновено се смееха заедно с Джини, като си представяха как Хърмаяни е затворена в едно помещение с Маклагън и Забини.

– Е, след такава усърдна работа със сигурност очаквам да спечелите първия мач! – заяви Слъгхорн. – Но малко отдих и забавление не вредят на никого. Е, какво ще кажеш за понеделник вечерта, в такова време едва ли ще тръгнете да тренирате...

– Не мога, професоре, в понеделник вечерта трябва... тъъ... трябва да се явя при професор Дъмбълдор.

– Пак нямам късмет! – престорено се завайка Слъгхорн. – Но не можеш да ми се изплъзваш вечно, Хари!

После им махна царствено за довиждане и с клатушкане излезе от сладкарницата, без да обръща почти никакво внимание на Рон, сякаш той бе изложена на витрината карамелизирана хлебарка.

– Не мога да повярвам, че пак се измъкна! – ахна Хърмаяни. – Не е чак толкова ужасно... понякога дори е забавно... – След това обаче тя забеляза изражението на Рон. – Я, вижте... получили са захарни пера „Блаженство“... човек може да си ги ближе с часове!

Доволен, че Хърмаяни е сменила темата, Хари прояви много по-голямо любопитство към новите свръхдълги захарни пера, отколкото му беше присъщо. Рон обаче пак си остана тъжен и само сви рамене, когато Хърмаяни го попита къде иска да отидат.

– Да идем в „Трите метли“ – предложи Хари. – Ще се погреем.

Отново омотаха лицата си с шаловете и излязоха от сладкарницата. След сладостната топлина в „Меденото царство“ хапливият вятър сякаш забиваше ножове в кожата им. Улицата не беше много оживена, никой не спираше да си побъбри, всички бързаха да стигнат час по-скоро там, където отиваха. Изключение правеха само двама мъже, които бяха заснали точно пред „Трите метли“. Единият беше много висок и слаб и

след като се взря с присвити очи през мокрите си очила, Хари позна крѣчмаря от другата пивница в Хогсмийд – „Свинската глава“. Когато тримата с Рон и Хърмаяни се приближиха, крѣчмарят пристегна още повече наметалото около врата си и си трѣгна, оставяйки по-ниския мъж да върти нещо в ръце. Бяха само на няколко крачки от него, когато Хари го разпозна.

– Мъндънгус!

Ниският мъж с криви крака и дълга чорлава рижа коса подскочи и изпусна вехтия си куфар, който се отвори с трясък и отвѣтре се изсипаха неща, каквито може да се видят по витрини на вехтошари.

– О, Хари, здрасти! – поздрави Мъндънгус Флечър, като изключително неуспешно се опита да звучи нехайно. – Е, няма да те задържам.

Той приклекна и се зае да събира съдържанието на куфара с вид на човек, който бърза да се махне възможно по-скоро.

– Тези неща продаваш ли ги? – полюбопитства Хари, докато го гледаше как припряно вдига от земята разни вехтории.

– Да, да, и аз трябва някак да свързвам двата края – потвърди Мъндънгус. – Дай ми го!

Рон се беше навел и беше вдигнал някакъв сребърен предмет.

– Я чакай – проточи Хари. – Вижда ми се познато...

– Благодаря! – рече Мъндънгус, грабна бокала от ръката на Рон и го пхна обратно в куфара. – Е, до скоро... АУУУ!

Хари беше хванал Мъндънгус за гърлото и го беше долепил до стената на крѣчмата. Както го държеше здраво с едната ръка, с другата извади магическата си прѣчка.

– Хари! – изпищя Хърмаяни.

– Взел си го от къщата на Сириус! – заяви Хари досами лицето на Мъндънгус и усети неприятна застояла миризма на тютюн и алкохол. – Върху него е семейният герб на Блек.

– Аз... не... ама какво? – запръска слюнка Мъндънгус, който постепенно ставаше морав.

– Какво си направил, а? В нощта, когато той загина, си се върнал в къщата и си я обрал, така ли? – изръмжа Хари.

– Аз... не...

– Дай ми го!

– Хари, недей! – изкрещя Хърмаяни, защото Мъндънгус започна да посинява.

Чу се трясък и Хари усети как ръцете му отхвърчат от врата на Мъндънгус. Като се опитваше да си поеме въздух и прѣскаше слюнка,

мъжът грабна куфара от земята, после... ПУК! – и се магипортира.

Хари изруга колкото му глас държи и се завъртя кръгом, за да види къде е изчезнал Мъндънгус.

– ВРЪЩАЙ СЕ ВЕДНАГА, КРАДЛИВ...

– Няма смисъл, Хари. – Тонкс беше изникнала сякаш отдън земя, мишата ѝ коса беше мокра от суграшицата. – Мъндънгус сигурно вече е в Лондон. Няма смисъл да го викаш.

– Задигнал е вещи на Сириус! Задигнал ги е!

– Да, но въпреки това не бива да стоиш на студа – каза Тонкс, която посрещна съвсем невъзмутимо новината.

Изпрати ги с поглед, докато влизаха в „Трите метли“. Вътре Хари избухна:

– *Задигнал е вещи на Сириус!*

– Знам, Хари, но престани да крещиш, хората те гледат – пошушна Хърмаяни. – Иди седни, аз ще донеса нещо за пиене.

Хари още не можеше да си намери място от яд, когато след няколко минути Хърмаяни се върна на масата с три бутилки бирен шейк.

– Орденът не може ли да го озапти тоя Мъндънгус! – с яростен шепот попита Хари двамата си приятели. – Когато е в шабквартирата, не могат ли поне да го спрат да не отмъква всичко, което не е заковано?

– Шшшт! – каза отчаяна Хърмаяни и се огледа, за да се убеди, че никой не слуша. В ъгъла седяха двама магьосници, които с голям интерес зяпаха Хари, а Забини се беше подпрял на една колона наблизо. – И аз бих се подразнила, Хари, знам, че краде твои вещи...

Хари се задави с бирения шейк – изобщо беше забравил, че сега домът на площад „Гримолд“ номер дванайсет е негов.

– Да, мои вещи! – отсече той. – Нищо чудно, че не му стана приятно, като ме видя! Ще кажа на Дъмбълдор какво върши, Мъндънгус се страхува само от него.

– Добре ще направиш – прошепна Хърмаяни, очевидно доволна, че е започнал да се успокоява. – Какво гледаш, Рон?

– А, нищо – отговори той и побърза да извърне очи от тезгяха, Хари обаче знаеше, че приятелят му се опитва да привлече погледа на снажната хубава кръчмарка Мадам Розмерта, към която отдавна хранеше нежни чувства.

– Предполагам, че „нищото“ е отишло отзад, за да донесе още огнено уиски – заяде се Хърмаяни.

Рон не обърна внимание на хапливата ѝ забележка и продължи да отпива от бирения шейк с вид, който изглежда смяташе за достолепно

мълчание. Хари се замисли за Сириус и че той всъщност е мразел тези сребърни бокали. Хърмаяни барабанеше с пръсти по масата и местеше поглед между Рон и тезгяха.

Щом Хари изпи и последните капки бирен шейк от бутилката, тя каза:

– Е, да приключваме и да се прибираме в училището?

Двете момчета кимнаха. Изобщо не беше забавно, а и времето се разваляше все повече. Отново пристегнаха около раменете си наметалата и си сложиха шаловете и ръкавиците, после излязоха заедно с Кейти Бел и една нейна приятелка от кръчмата и тръгнаха след тях по главната улица. Докато крачеха през замръзвания сняг към „Хогоуртс“, мислите на Хари го отнесоха при Джини. Не я бяха срещнали, защото тя сигурно си седеше на топло заедно с Дийн в уютната сладкарница на Мадам Пудифут – любимото заведение на щастливо влюбените. Той се свъси, сведе глава, за да не го шиба фъртуната, и продължи нататък с усилие.

След известно време забеляза, че гласовете на Кейти Бел и приятелката ѝ, които вятърът донасяше до тях, са станали по-високи и свадливи. Хари присви очи към силуетите им, които почти не се виждаха. Двете момичета се караха за нещо, което Кейти държеше в ръката си.

– Не е твоя работа, Лийни! – тросна се Кейти.

Завиха по пътя и гъстият сняг, който се сипеше бързо, замъгли очилата на Хари. Точно когато той вдигна ръка да ги избърше с ръкавицата Лийни сграбчи пакета, който Кейти стискаше, а Кейти го дръпна и той падна на земята.

В миг Кейти се извиси във въздуха, но не като Рон, увиснала смешно с главата надолу, сякаш някой я държи за глезена, а изящно, с разперени като за полет ръце. И въпреки това имаше нещо страшно, нещо зловещо... Вятърът развяваше яростно косата ѝ, очите ѝ обаче бяха затворени, а по лицето ѝ не се четеше нищо. Хари, Рон, Хърмаяни и Лийни се бяха заковали на място и гледаха.

После, на около два метра от земята, Кейти нададе ужасяващ писък. Очите ѝ се отвориха рязко, но каквото и да виждаше, каквото и да чувстваше, то явно ѝ причиняваше нетърпима болка. Кейти пищеше и пищеше, Лийни също се разкрещя и се вкопчи в глезените ѝ в опит да я смъкне обратно на земята. Хари, Рон и Хърмаяни се завтекоха да ѝ помогнат – щом хванаха Кейти за краката, тя се свлече отгоре им, а Хари и Рон успяха да я хванат, макар че момичето се загърчи и им беше трудно да го удържат. Пуснаха я на земята, където Кейти се замая с писъци – със сигурност не можеше да познае никого от тях.

Хари се огледа – наоколо нямаше жива душа.

– Стойте тук! – викна той на другите сред воя на халата. – Отивам да доведа някого на помощ.

Хукна презглава към училището. Никога не беше виждал някой да се държи като Кейти и не проумяваше каква е причината. Като зави по пътя, се сблъска с нещо, което приличаше на грамаден мечок, изправен на задни лапи.

– Хагрид! – рече запъхтян Хари, измъквайки се от живия плет, където беше паднал.

– Хари! – ахна Хагрид, по чиито вежди и брада се беше напластил сняг, както и по дебелилото му мъхнато палто от боброви кожи. – Тъкмо ходих на гости на Гроп, много добре се е подредил, направо няма да...

– Хагрид, там има ранен или застигнат от проклятие, или...

– К'во? – попита Хагрид, като се наведе, за да може да чуе сред развилнелия се вятър.

– Има застигнат от проклятие! – ревно момчето.

– От проклятие ли? Кой... Нали не е Рон? Или Хърмаяни?

– Не, не те... Кейти Бел... насам...

Двамата хукнаха надолу по пътя. Скоро съгледаха групичката – Кейти още се гърчеше и пишеше на земята, а Рон, Хърмаяни и Лийни се опитваха да я успокоят.

– Назад! – изкрещя Хагрид. – Дайте да я видя!

– Нещо ѝ стана! – изхлипа Лийни. – И аз не знам какво...

Хагрид се взря за миг в Кейти, после – без да каже и дума – се наведе, грабна я на ръце и хукна с нея към замъка. След малко пронизителните писъци на момичето заглъхнаха и се чуваше само тътенът на фъртуната.

Хърмаяни отиде при ридаещата приятелка на Кейти и я прегърна.

– Казваш се Лийни, нали?

Момичето кимна.

– Внезапно ли стана?

– Да, когато онзи пакет там се разкъса – изхлипа Лийни и посочи вече мократа от снега кафява амбалажна хартия, с която беше увит пакетът – в него се виждаше нещо, което проблясваше в зеленикави оттенъци.

Рон се надвеси с протегната ръка, Хари обаче я сграбчи и дръпна приятеля си.

– Не го докосвай!

Прилекна. От пакета се подаваше красива огърлица от опали.

– Виждал съм я и преди – обясни Хари, без да сваля очи от наикта.
– Преди цяла вечност беше изложена в магазина на Боргин и Бъркс. На етикета пишеше, че е прокълнатата. Кейти сигурно я е пипнала. – Той вдигна очи към Лийни, която вече трепереше неудържимо. – Откъде я е взела?

– Точно затова се скарахме. Кейти се върна с нея от тоалетната в „Трите метли“. Каза, че била изненада за някого в „Хогвортс“ и тя трябвало да я предаде. Изглеждаше много странно, докато ми обясняваше... О, не, о, не, готова съм да се обзаложа, че са й направили проклятието Империиус, а аз така и не съм разбрала!

Лийни отново избухна в ридания и се разтресе. Хърмаяни леко я потупа по рамото.

– Не спомена ли кой й я е дал?

– Не... не искаше... казах й, че се държи глупаво и да не носи това нещо в училището, но тя си знаеше нейното и... и тогава аз се опитах да изтръгна пакета от ръцете й... и... и...

Лийни изхлипа отчаяно.

– Хайде да се прибираме в училището – подкани Хърмаяни, без да сваля ръка от рамото й. – Тъкмо ще разберем как е Кейти. Идвате ли?

Хари се подвоуми за миг, после смъкна шала от лицето си и без да обръща внимание на ахването на Рон, покри внимателно огърлицата с него и я вдигна.

– Трябва да я покажем на Мадам Помфри – обясни той.

Докато двамата с Рон вървяха след момичетата по пътя, Хари мислеше трескаво. Щом навлязоха в парка на замъка, той вече не можеше да се съдържа и заговори:

– Малфой знае за огърлицата. Преди четири години беше изложена в една витрина в „Боргин и Бъркс“, видях как я разглеждаше внимателно, докато се криех от него и баща му. Ето какво е купил онзи ден, когато го проследихме! Спомнил си е за огърлицата и е отишъл да я вземе!

– Не знам, Хари... – поколеба се Рон. – В магазина на Боргин и Бъркс влизат всякакви... пък и нали онова момиче каза, че Кейти е донесла огърлицата от момичешката тоалетна?

– Каза, че когато Кейти се е върнала от тоалетната, огърлицата вече е била у нея, а не че я е взела оттам...

– Макгонъгол! – предупреди Рон.

Хари вдигна очи. Професор Макгонъгол слизаше забързано през вихрушката по каменните стъпала, за да ги посрещне.

– Хагрид съобщи, че вие четиримата сте видели какво се е случило

с Кейти Бел. Незабавно горе в кабинета ми, ако обичате! Какво държиш, Потър?

– Нещото, което Кейти е докоснала – отвърна Хари.

– Господи! – възкликна Макгонъгол и с разтревожен вид взе пакета от Хари. – Не, недейте, Филч, те са с мен! – добави тя припряно, защото пазачът затързузи бързо крака към тях от другия край на входната зала, вдигнал високо тайносензора. – Занесете незабавно тази огърлица на професор Снейп, но внимавайте да не я докосвате, нека стои увита в шала!

Хари и останалите тръгнаха след професор Макгонъгол нагоре по стълбището и влязоха в кабинета ѝ. Покритите с мокър сняг прозорци дрънчаха в рамките си и въпреки огъня, който пукаше в камината, в помещението беше много студено. Професор Макгонъгол затвори вратата и шеметно заобиколи писалището, после застана с лице към Хари, Рон, Хърмаяни и Лийни, която още хлипаше.

– Е? – попита тя рязко. – Какво стана?

Като се запъваше и често спираше в опит да преглътне сълзите, Лийни разказа как Кейти е отишла в тоалетната на „Трите метли“ и когато се върнала, носела ненадписания пакет; освен това се държала някак странно и двете се скарали дали е редно Кейти да се съгласява да пренася пратки, без да знае какво има в тях, а накрая започнали да дърпат пакета и той се разкъсал. Сега вече Лийни беше толкова разстроена, че от нея не можеше да се изтръгне и дума повече.

– Добре, Лийни – каза професор Макгонъгол, но не строго, – иди, ако обичаш, в болничното крило, нека Мадам Помфри ти даде нещо за уплаха.

След като момичето излезе от кабинета, професор Макгонъгол отново се обърна към Хари, Рон и Хърмаяни.

– Какво се случи, когато Кейти пипна огърлицата?

– Издигна се във въздуха – отговори Хари преди другите. – А после се разпища и се свлече на земята. Професоре, мога ли да се видя с професор Дъмбълдор?

– Директорът, Потър, отсъства до понеделник – обясни изненадана жената.

– Отсъства ли? – повтори гневно Хари.

– Да, Потър, отсъства! – кисело натърти професор Макгонъгол. – Но съм сигурна, че каквото имаш да казваш за тази ужасна история, можеш да го кажеш и на мен.

Хари се поколеба за стотна от секундата. Професор Макгонъгол не

беше човек, пред когото може да бъдеш откровен: макар да изглеждаше по-страховит в много отношения, Дъмбълдор все пак беше по-склонен да изслуша предположенията, дори и да звучаха налудничаво. Сега обаче въпросът беше на живот и смърт и не беше време Хари да мисли дали няма да му се присмеят.

– Смятам, професоре, че огърлицата е била дадена на Кейти от Драко Малfoy.

Рон, който седеше от едната му страна, си потърка носа, очевидно притеснен, от другата му страна Хърмаяни плъзна крака по пода, сякаш искаше да се отдръпне на известно разстояние от него.

– Обвинението ти е много тежко, Потър – заяви стъписана професор Макгонъгол след кратко мълчание. – Разполагаш ли с някакви доказателства?

– Не – отговори Хари, – но...

И й разказа как са проследили Малfoy до „Боргин и Бъркс“ и са подслушали разговора между него и Боргин.

След разказа професор Макгонъгол изглеждаше леко объркана.

– Значи Малfoy е занесъл нещо на поправка в „Боргин и Бъркс“, така ли?

– Не, професоре, само питаше Боргин как да поправи нещо, което не носеше със себе си. Но това не е толкова важно, по-важното е, че купи нещо и според мен това беше огърлицата...

– Видяхте ли Малfoy да си тръгва от магазина с такъв пакет?

– Не, професоре, той каза на Боргин да му го запази в магазина...

– Но, Хари, Боргин попита Малfoy дали не иска да го вземе със себе си и той каза „не“... – прекъсна го Хърмаяни.

– Очевидно защото не е искал да докосва огърлицата – ядосано обясни Хари.

– Всъщност попита „Как ще го пренесе по улицата?“ – напомни момичето.

– Е, не върви момче да носи огърлица – намеси се и Рон.

– Ох, Рон! – възкликна отчаяна Хърмаяни. – Тя щеше да бъде увита, така че Малfoy да не я докосва, пък и той преспокойно можеше да я скрие под мантията си, за да не я види никой! Според мен онова, което Малfoy запази в „Боргин и Бъркс“, е шумно или обемисто, нещо, за което е знаел, че ще привлече вниманието, ако го понесе по улицата... Освен това – продължи по-високо тя, да не би Хари да я прекъсне – аз попитах Боргин за огърлицата, не помните ли? Видях я, когато влязох вътре, за да опитам да разбера какво е запазил Малfoy. А Боргин само ми

каза цената и не спомена да е продадена или нещо такова...

– Е, ти го направи много нескопосано. Боргин се досети за около пет секунди какво целиш и разбира се, не ти е казал... А и Малфой е могъл да прати някой друг да вземе огърлицата, щом...

– Достатъчно! – прекъсна ги професор Макгонъгол, когато Хърмаяни вбесена отвори уста да възрази. – Признателна съм ти, Потър, че ми разказа всичко това, но не можем да посочим с обвинителен пръст господин Малфой само защото е ходил в магазина, откъдето може би е купена и огърлицата. Същото навярно важи за стотици хора...

– И аз това му казах – промърмори Рон.

– Пък и тази година сме въвели изключително строги мерки за сигурност и се съмнявам, че е било възможно огърлицата да попадне без наше знание в училището...

– Но...

– Освен това – продължи професор Макгонъгол с ужасния вид на човек, който смята разговора за приключен, – днес господин Малфой не е ходил в Хогсмийд.

Хари я зяпна разгромен.

– Откъде знаете, професоре?

– Знам, защото изтърпяваше наказание при мен. Два пъти поред се явява без домашно по трансфигурация. И така, Потър, благодаря ти, че сподели с мен съмненията си – рече тя, докато минаваше с решителна крачка покрай тях, – но трябва да се кача в болничното крило и да провера как е Кейти Бел. Приятен ден на всички!

Професор Макгонъгол отвори вратата на кабинета. Те нямаха друг избор, освен безмълвно да минат покрай нея.

Хари беше сърдит на двамата си приятели, че са застанали на нейна страна, но въпреки това се почувства длъжен да се включи, когато те започнаха да обсъждат случилото се.

– И на кого според вас Кейти е трябвало да даде огърлицата? – попита Рон, докато се качваха по стълбите за общата стая.

– Знаем ли! – отвърна Хърмаяни. – Но който и да е бил, размина му се на косъм. Никой не би могъл да отвори пакета, без да докосне огърлицата.

– Може да е за кого ли не – отбеляза Хари. – За Дъмбълдор... Смъртожадните с удоволствие биха се отървали от него, той вероятно е сред първите им набеязани цели. Или за Слъгхорн... Дъмбълдор смята, че Волдемор наистина е искал да го привлече на своя страна, и сега смъртожадните едва ли са особено доволни, че се е присъединил към

Дъмбълдор. Или...

– Или за теб – напомни смутено Хърмаяни.

– Не, не е била за мен – възрази Хари. – Кейти можеше просто да се обърне на пътя и да ми я даде. Вървахме след тях още от „Трите метли“. Много по-логично е да ми връчи пакета извън „Хогвортс“, където Филч претърсва всеки и на излизане, и на влизане. Защо ли Малфой я е накарал да внесе огърлицата в замъка?

– Хари, Малфой изобщо не е ходил в Хогсмийд! – направо тропна с крак Хърмаяни, толкова беше отчаяна.

– В такъв случай е използвал съучастник – натърти Хари. – Краб или Гойл... или ако се замисли човек – някой друг смъртожаден. Сега, откакто се присъедини към тях, вероятно има много по-верни приятелчета от Краб и Гойл.

Рон и Хърмаяни си размениха погледи, които красноречиво казваха: „С него не може да се излезе на глава.“

– Супа топчета – почти викна Хърмаяни, когато стигнаха при Дебелата дама.

Портретът се разтвори, за да ги пусне в общата стая. Вътре беше пълно с народ и миришеше на мокри дрехи – заради лошото време мнозина явно се бяха върнали рано от Хогсмийд. Никой обаче не се впусна да обсъжда уплашен и да прави догадки: новината за Кейти очевидно още не се беше разпространила.

– Всъщност, като се замисля, нападението не е от най-коварните – отбеляза Рон и нехайно избута един първокурсник, за да се настани на хубавия фотьойл до огъня. – Проклятието дори не проникна в замъка. Не бих казал, че е обмислено добре.

– Прав си – съгласи се Хърмаяни, като на свой ред го избута от фотьойла и отново го предложи на първокурсника. – Изобщо не е обмислено.

– И откога Малфой се числи към великите световни мислители? – попита Хари.

И Рон, и Хърмаяни не му отговориха.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА ПРИКРИТИЯТ РИДДЪЛ

Кейти беше преместена в болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“ още на другия ден, когато новината, че е била застигната от проклетие, вече беше обходила цялото училище. Макар че се носеха какви ли не противоречиви слухове, никой освен Хари, Рон, Хърмаяни и Лийни не знаеше, че проклятието всъщност не е било предназначено точно за Кейти.

– О, и Малфой знае, разбира се – каза Хари на Рон и Хърмаяни, които се придържаха към новата линия на поведение и се правеха на глухи всеки път щом той споменеше теорията си, че Малфой е смъртожаден.

Хари се чудеше дали Дъмбълдор ще се завърне за урока в понеделник вечер и тъй като не го бяха предупредили за обратния вариант, в осем часа се яви пред кабинета на директора, почука и му беше казано да влезе. Вътре седеше Дъмбълдор, който изглеждаше необичайно уморен. Ръката му все още беше черна и обгорена, въпреки това той се усмихна, когато махна на Хари да седне. И този път върху писалището беше сложен мислосеят, който хвърляше сребристи отблясъци по тавана.

– Докато ме нямаше, не си скучал – рече Дъмбълдор. – Доколкото разбрах, си станал свидетел на злополуката с Кейти.

– Да. Тя как се чувства?

– Никак не е добре, макар че все пак е извадила късмет. Очевидно е докоснала огърлицата с възможно най-малка част от кожата си – на ръкавицата ѝ е имало дупчица. Ако беше сложила огърлицата, ако дори я беше вдигнала с гола ръка, щеше да умре, може би на място. За щастие професор Снейп успя да стори достатъчно, за да предотврати бързото разпространение на проклятието...

– Защо той? – прекъсна го Хари. – Защо не Мадам Помфри?

– Наглец! – обади се тих глас откъм един портрет на стената и Финиъс Нигелус Блек, прапрадядото на Сириус, който уж спеше, отпуснат върху ръцете си, надигна глава. – По мое време не бих допуснал ученик да оспорва начина, по който се действа в „Хогвортс“.

– Да, благодаря ти, Финиъс – умиритворително рече Дъмбълдор. – Професор Снейп, Хари, знае за Черните изкуства много повече от Мадам Помфри. Така или иначе, от „Свети Мънго“ ми докладват на всеки кръгъл час и аз се надявам, че с времето Кейти ще се възстанови

напълно.

– Къде бяхте в края на седмицата, сър? – любопитства Хари, след като се пребори със силното чувство, че може би си позволява прекалено много – чувство, явно споделяно и от Финиъс Нигелус, който подвирна тихо.

– Точно сега предпочитам да не ти обяснявам – отвърна Дъмбълдор. – Но ще ти кажа, когато му дойде времето.

– Наистина ли? – трепна Хари.

– Да, надявам се – потвърди директорът, извади изпод мантията си ново шишенце със сребристи спомени и като го боцна с магическата си пръчка, махна корковата запушалка.

– Професоре – плахо подхвана Хари, – срещнах в Хогсмийд Мъндънгус...

– А, да, вече съм уведомен, че Мъндънгус се е отнесъл презрително, с лека ръка към наследството ти – понавъси се Дъмбълдор. – Откакто си му се нахвърлил пред „Трите метли“, се е спотаил някъде, явно го е страх да ме погледне в очите. Но ти бъди сигурен, че повече няма да посяга на вещи, принадлежали навремето на Сириус.

– Какво, онзи нечистокръвен дърт нещастник краде от наследствените реликви на рода Блек? – избухна Финиъс Нигелус и изчезна от рамката си безспорно за да посети своя портрет на площад „Гримолд“ номер дванайсет.

– Професоре – продължи след кратко мълчание Хари, – професор Макгонъгол спомена ли ви какво й разказах след злополуката с Кейти? За Драко Малфой?

– Да, каза ми за твоите подозрения.

– И вие...

– Ще взема съответните мерки и ще проуча всеки, който би могъл да е свързан по някакъв начин с произшествието – обеща Дъмбълдор. – В момента обаче това, което ме занимава, Хари, е нашият урок.

При тези думи момчето се почувства леко обидено: щом уроците бяха толкова важни, защо между първия и втория беше минало толкова време? Въпреки това не отвори повече дума за Драко Малфой, само загледа как Дъмбълдор излива в мислоема новите спомени, после разклаща още веднъж каменния съд между дългопръстите си ръце.

– Сигурен съм, че си запомнил – в разказа за Лорд Волдеморт стигнахме до времето, когато красивият мъгъл Том Ридъл зарязал жена си, вещицата Меропа, и се върнал в бащиния си дом в Литъл Хангълтън. Меропа останала сам-сама в Лондон, очаквайки детето, което един ден

ще се превърне в Лорд Волдемор.

– Откъде знаете, професоре, че е била в Лондон?

– Карактакус²⁰ Бърк ми каза – обясни Дъмбълдор, – а той по странно стечение на обстоятелствата е подпомогнал отварянето на същия магазин, откъдето е дошла обсъдената току-що от нас огърлица.

Точно както Хари го беше виждал и друг път да прави, той разтръска съдържанието на мислоема като златотърсач, който разклаща пясък, за да отсее златото. От въртящата се сребриста маса се издигна дребно старче, което закръжи бавно из мислоема – сребърно като привидение, но много по-плътно, с гъста коса, покрила изцяло очите му.

– Да, сдобихме се с него при любопитни обстоятелства – потвърди старчето. – Точно в навечерието на Коледа преди много-много години ни го донесе млада вещица. Обясни, че златото ѝ трябвало спешно... е, това си личеше и без да ни го казва. Беше дрипава такава... в доста напреднала бременност, щеше да роди всеки момент. Заяви, че медальонът с капачето бил на Слидерин. Е, постоянно чуваме подобни небивалици – „Ами да, принадлежал е на Мерлин, това му е любимият чайник!“... Но когато го погледнах, видях, че наистина е със знака на Слидерин, и няколко прости заклинания бяха достатъчни, за да ми кажат истината. Това, разбира се, правеше медальона направо безценен. Жената очевидно нямаше никаква представа колко струва. Зарадва се и на десет галеона. Никога не сме се спазарявали по-изгодно.

Дъмбълдор отново тръсна мислоема, този път много по-силно, и Карактакус Бърк се спусна обратно във въртящата се маса на спомена, откъдето беше дошъл.

– Дал ѝ е само десет галеона? – възмути се Хари.

– Карактакус Бърк не се е славел като много щедър – отвърна Дъмбълдор. – И така, знаем, че към края на бременността си Мeroпа е била сама в Лондон и отчаяно се е нуждаела от злато, толкова отчаяно, че е продала едничката си ценна вещ – медальона с капаче от семейните реликви, наследени от Мерсволуко.

– Но нали тя е знаела да прави магии! – нетърпеливо възкликна Хари. – Могла е да си набави с тях храна и всичко останало!

– Е, сигурно е могла – каза Дъмбълдор. – Ала според мен – това отново са мои догадки, но съм сигурен, че съм прав, – когато мъжът ѝ я е изоставил, Мeroпа е престанала да прави магии. Вече не искала да бъде вещица. Възможно е, разбира се, несподелената любов и отчаянието да

20. Лат. форма на уелското име Карадог, което означава „обичан“, „любим“ – Б.пр.

са отслабили способностите ѝ, понякога се случва и това. При всички положения, както ти предстои да видиш, Меропа е отказала да вдигне магическата пръчка дори за да спаси собствения си живот.

– Не е ли поискала да живее заради сина си?

Дъмбълдор вдигна вежди.

– Нима ти е мъчно за Лорд Волдемор?

– Не – побърза да каже Хари, – но Меропа е имала избор, а не като моята майка...

– И твоята майка е имала избор – тихо възрази Дъмбълдор. – Да, Меропа Риддъл е избрала смъртта въпреки сина си, който е имал нужда от нея, но ти, Хари, не я съди прекалено сурово. Била е омаломощена от дългите страдания и никога не е притежавала смелостта на майка ти. А сега стани, ако обичаш...

– Къде отиваме? – попита Хари, когато Дъмбълдор се изправи до него пред писалището.

– Този път ще навлезем в моите спомени – отговори Дъмбълдор. – Според мен ще установиш, че те са хем богати на подробности, хем задоволително точни. Първо ти, Хари...

Момчето се надвеси над мислоема, лицето му опря в хладната повърхност на спомена, а после отново пропадна през мрака... След броеци секунди краката му удариха твърда почва, Хари отвори очи и видя, че двамата с Дъмбълдор стоят на оживена старовремска улица в Лондон.

– Ето ме и мен – оповести бодро Дъмбълдор и посочи висок мъж, който прекосяваше пътя пред теглена от кон кола за мляко.

Дългата коса и брада на този по-млад Албус Дъмбълдор бяха тъмнокехлибарени на цвят. Като стигна до тяхната страна на улицата, той закричи, привличайки много любопитни погледи с лилавия си костюм от кадифе с екстравагантна кройка.

– Красив костюм, сър – отбеляза Хари, но Дъмбълдор само се подсмяхна.

Двамата тръгнаха на известно разстояние след неговия по-млад Аз, докато накрая минаха през желязна порта и се озоваха в голия двор на доста мрачна квадратна постройка с висока ограда.

Той се качи по няколко стъпала пред входната врата и почука веднъж. След миг-два отвори чорлаво момиче с престилка.

– Добър ден! Имам среща с госпожа Коул, нали тя е директорката тук?

– О! – възкликна момичето, докато оглеждаше смаяно странния на

вид посетител. – Хм... един момент... ГОСПОЖО КОУЛ! – изкрещя то през рамо.

Хари чу как някой отговаря на висок глас от дълбочината на къщата. Момичето пак се извърна към Дъмбълдор.

– Заповядайте, тя ще дойде всеки момент.

Дъмбълдор влезе в антрето, облицовано с черно-бели плочки. Всичко тук издаваше беднотия, но блестеше от чистота. Хари и по-възрастният Дъмбълдор също влязоха. Още преди входната врата да се е затворила, към тях забърза кльощава жена с измъчен вид. Беше с остри черти, изглеждаше по-скоро притеснена, отколкото проклетата, и докато вървеше към Дъмбълдор, каза през рамо на друга своя помощничка:

– И качи горе йода за Марга, Били Стъбс си чопли коричките, а Ерик Уоли е омърлял целите чаршафи... За капак сега и дребна шарка! – рече жената напосоки, сетне погледът ѝ падна върху Дъмбълдор и тя спря като закована – беше изумена, сякаш току-що през прага ѝ е минал жираф.

– Добър ден! – поздрави Дъмбълдор и протегна ръка.

Госпожа Коул само го зяпна.

– Казвам се Албус Дъмбълдор. Писах ви с молба да ме приемете и вие бяхте така любезна да ме поканите днес.

Госпожа Коул примига. Очевидно реши, че Дъмбълдор не е халюцинация, и каза вяло:

– А, да. Ами... в такъв случай... заповядайте в стаята ми. Да.

Заведе го в малка стая, която изглежда служеше и за гостна, и за кабинет. Както и антрето, беше обзаведена бедно, с разностилни вехти мебели. Госпожа Коул покани Дъмбълдор на разнебитен стол и след като седна зад отрупаното с какво ли не писалище, го изгледа притеснено.

– Както ви обясних и в писмото си, идвам, за да поговорим за Том Ридъл и да обсъдим бъдещето му – рече посетителят.

– Роднина ли сте му? – попита госпожа Коул.

– Не, преподавател съм – каза Дъмбълдор. – Дошъл съм да предложа на Том да постъпи в моето училище.

– Кое училище?

– Казва се „Хогуортс“ – уточни Дъмбълдор.

– И защо изведнъж проявявате интерес към Том?

– Смятаме, че притежава способности, каквито търсим.

– Искате да кажете, че е спечелил стипендия? И как така? Та той изобщо не е кандидатствал!

– Името му е вписано в списъците на училището още при

раждането му...

– Кой го е записал? Родителите ли?

Нямаше съмнение, че госпожа Коул е притеснително любопитна. Младият Дъмбълдор навярно си помисли същото, защото Хари видя как той неусетно извади от джоба на кадифеното си сако магическата пръчка и същевременно взе от писалището на госпожа Коул чисто бял лист хартия.

– Заповядайте – рече Дъмбълдор, като замахна само веднъж с пръчката, докато ѝ подаваше листа, – мисля, че това изяснява всичко.

Очите на жената се разфокусираха, после пак си дойдоха на мястото, докато се взираше в празния лист.

– Всичко изглежда съвсем наред – оповести тя любезно и върна листа.

Сетне погледът ѝ падна върху бутилката джин и двете чаши, които допреди няколко секунди със сигурност не бяха там.

– Тъж... нека ви почерпя чаша джин – предложи госпожа Коул с изключително благ глас.

– Много ви благодаря! – грейна Дъмбълдор.

Скоро се разбра, че директорката не е новачка в пиенето на джин. След като наля и на двамата щедра доза, тя пресуши своята на един дъх. Примлясна, без да се притеснява, и за пръв път се усмихна на Дъмбълдор, а той не се поколеба да се възползва.

– Питам се дали е възможно да ми поразкажете малко за Том Ридъл. Той май се е родил тук, в сиропиталището, нали?

– Точно така – потвърди госпожа Коул и си сипа още джин. – Помня всичко много ясно, тъкмо бях постъпила на работа тук. Навечерието на Нова година, ужасен студ, сняг... Гадна вечер! Момичето, което не беше много по-голямо от мен, дойде на вратата... не знам как не се свлече на стълбите! Е, не ни беше за пръв път. Пуснахме я вътре и след един час тя роди. След още един вече беше издъхнала.

Госпожа Коул закима развълнувано и отпи поредната юнашка глътка джин.

– Не каза ли нещо преди да умре? – попита Дъмбълдор. – Например за бащата на момченцето?

– Всъщност каза – отвърна с готовност госпожа Коул, която явно вече се чувстваше прекрасно с джина в ръка и с жаден за разказа ѝ слушател. – Помня, жената ми рече: „Дано прилича на баща си.“ И защо да си кривя душата, имаше основания да го иска, самата тя не беше първа красавица... после ме помоли да наречем детето Том – на баща му, и

Мерсволуко – на нейния баша... да, знам, странно име, нали? Чудехме се дали момичето не идва от цирк... спомена също, че презимето на момчето е Риддъл. Малко след това издъхна, без да каже и дума повече. Е, нарекохме детето както беше поискало клетото момиче, това очевидно беше много важно за него, но никой – нито Том, нито Мерсволуко, нито Риддъл, – нито един от роднините никога не е идвал да търси момчето, затова то остана в сиропиталището и досега си е тук.

Госпожа Коул си наля почти разсеяно поредната щедра доза джин. Високо по скулите ѝ бяха избили две розови петна. После тя каза:

– Странно момче!

– Да – рече Дъмбълдор. – Очаквах да е така.

– Странен си е още от пеленаче. Почти не плачеше. А след това, както поотрасна, започна да се държи... особено.

– В какъв смисъл особено? – предпазливо попита посетителят.

– Ами...

Но госпожа Коул млъкна наред изречението и в изпитателния поглед, с който стрелна Дъмбълдор над чашата джин, нямаше нищо замъглено или неясно.

– Сигурно ли е, че е записан в училището ви?

– Повече от сигурно – увери я Дъмбълдор.

– И няма да го отпишете каквото и да ви кажа?

– Не, няма – отсече мъжът.

– Каквото и да ви разправя, ще го вземете, така ли?

– Да – сериозно повтори Дъмбълдор.

Жената го погледна с присвити очи, сякаш за да реши дали може да му има доверие. Очевидно отсъди, че той няма да я излъже, защото най-неочаквано избълва:

– Той плаши другите деца.

– В смисъл че ги тормози ли? – попита Дъмбълдор.

– Струва ми се, че е така – свъси се леко директорката, – но е много трудно да го заловим. Имаше няколко неприятни случая... ужасни неща...

Дъмбълдор не я подкани да продължи, но Хари виждаше, че му е любопитно. Госпожа Коул отново отпи от джина и румените ѝ бузи станаха още по-румени.

– Зайчето на Били Стъбс... Том каза, че не го е направил той, и самата аз не разбирам как би могъл да го извърши, но все пак животинката не се е обесила сама на тавана, нали?

– Едва ли – тихо се съгласи Дъмбълдор.

– Но да опустея, ако знам как се е качил там и как го е направил. Знам само, че предния ден те двамата с Били се скарали. А после... – Госпожа Коул пак отпи от джина, като този път разля малко по брадичката си. – По време на летния лагер... веднъж в годината ги водим извън града, някъде в провинцията или на море... та след това Ейми Бенсън и Денис Бишоп така и не дойдоха на себе си и единственото, което успяхме да откопчим от тях, бе, че са ходили заедно с Том Риддъл в някаква пещера. Той се кълнеше, че само са влезли да разгледат, но там се е случило *нещо*, сигурна съм. Има и много други неща, странни неща... – Тя отново погледна Дъмбълдор и макар страните ѝ да бяха пламнали, погледът ѝ си беше съвсем бистър. – Едва ли някой ще съжалява да види гърба му.

– Убеден съм, че си давате сметка – не можем да го държим при нас постоянно – напомни Дъмбълдор. – Ще се наложи от време на време да се връща тук, поне за летните ваканции.

– Пак е по-добре, отколкото някой да те цапардоса по носа с ръждив ръжен – рече госпожа Коул и хлъцна. Тя се изправи и Хари с възхищение забеляза, че се държи на крака, въпреки че две трети от джина вече беше заминал. – Вероятно искате да го видите.

– Много – потвърди Дъмбълдор и също стана.

Директорката го изведе от кабинета си и тръгна заедно с него нагоре по каменното стълбище, като пътем даваше указания и правеше забележки на своите помощнички и на децата. Хари видя, че всички сираци са облечени в нещо като сивкави куртки. По всичко личеше, че за тях се грижат доста добре, но не можеше да се отрече, че сиропиталището си беше мрачно място, ако си принуден да растеш в него.

– Ето тук – оповести госпожа Коул, като стигнаха на стълбищната площадка на втория етаж и спряха пред първата врата в дългия коридор. Тя почука два пъти и влезе. – Том! Имаш посетител. Това е господин Дъмбъртън... извинете, Дъндърбор. Дошъл е да ти съобщи... всъщност нека го направи сам.

Хари и двамата Дъмбълдоровци влязоха в стаята и госпожа Коул затвори вратата след тях. Помещението беше малко и голо, в него нямаше никаква покъщнина, освен стар дрешник, обикновен дървен стол и желязно легло. Върху сивите одеяла седеше момче с изпружени срещу тях крака и държеше книга.

По лицето на Том Риддъл нямаше и следа от рода на Гонт. Предсмъртната мечта на Меропа се беше сбъднала: момчето беше умалено копие на красивия си баща, беше високо за своите единайсет години,

тъмнокоса и бледо. Докато Том оглеждаше Дъмбълдор заради неговия ексцентричен вид, очите му се поприсвиха. За миг настъпи мълчание.

– Приятно ми е, Том! – рече Дъмбълдор и тръгна към него с протегнатата ръка.

Момчето се подвоуми, сетне пое ръката и двамата се здрависаха. Дъмбълдор притегли единствения стол до Риддъл и сега двамата прилячаха на пациент в болница и човек, който му е дошъл на свиждане.

– Аз съм професор Дъмбълдор.

– „Професор“ ли? – повтори Риддъл. Веднага застана нащрек. – Това като „доктор“ ли е? Защо сте дошъл? Тя ли ви повика, за да ме прегледате?

Той посочи вратата, откъдето госпожа Коул току-що беше излязла.

– Не, не – усмихна се Дъмбълдор.

– Не ви вярвам! – отсече Риддъл. – Тя иска да ме прегледате, нали? Кажете истината!

Изрече последните две думи с кънтяща мощ, която беше почти стъписваща. Прозвуча като заповед, която момчето е казвало многократно преди това. Очите му се бяха разширили и то се беше втренчило в Дъмбълдор, който не отговори, само продължи да се усмихва мило. След малко Риддъл престана да го гледа вторачено, макар че, меко казано, седеше като на тръни.

– Кой сте вие?

– Обясних ти вече. Казвам се професор Дъмбълдор и работя в училище на име „Хогуортс“. Дошъл съм да ти предложа да се запишеш в моето училище... в твоето ново училище, стига да нямаш нищо против.

Риддъл посрещна вестта по крайно изненадващ начин. Скочи от леглото и разярен се дръпна от Дъмбълдор.

– Няма да се хвана на тези лъжи! От лудницата, ето откъде сте дошъл, нали? „Професор“ значи... Да бе, как не... е, аз пък няма да дойда, ясно ли е? Не аз, а онази дърта кокошка трябва да иде в лудница. Не съм причинявал нищо на малките Ейми Бенсън и Денис Бишоп, питайте ги, те ще потвърдят!

– Не съм от лудницата – увери го търпеливо Дъмбълдор. – Учител съм и ако се успокоиш и седнеш, ще ти разкажа за „Хогуортс“. Е, ако ти не желаш да се запишеш в училището, никой не може да те насили...

– Само да опитат! – изхили се Риддъл.

– „Хогуортс“ – продължи Дъмбълдор, сякаш не е чул последните думи, – е училище за хора с по-особени способности...

– Аз не съм луд!

– Знам, че не си. „Хогоуртс“ не е училище за луди. Това е училище за магия.

Настъпи тишина. Риддъл се беше вцепнил с безизразно лице, но очите му шареха ту към едното, ту към другото око на Дъмбълдор, като че ли се опитваха да хванат някое от тях в лъжа.

– За магия ли? – повтори той през шепот.

– Точно така – потвърди Дъмбълдор.

– За магии... като тези, които аз умея?

– Ти какви умееш?

– Всякакви – избълва Риддъл. От гърдите към хлътналите му бузи се надигна прилив на вълнение, той сякаш бе обзет от треска. – Мога да мества предмети, без да ги докосвам. Мога да накарам животно да извърши едно или друго, без да съм го дресирал. Мога да направя така, че който ме дразни, да бъде сполетян от злини. Стига да поискам, мога да направя така, че да го боли. – Краката му трепереха. Той залитна напред и отново седна на леглото, вторачен в ръцете си и свел глава като за молитва. – Знаех си аз, че съм различен – прошепна момчето сякаш на разтрепераните си пръсти. – Знаех, че съм по-особен. Винаги съм знаел, че има нещо.

– Е, бил си прав – потвърди Дъмбълдор, който вече не се усмихваше и съсредоточено наблюдаваше Риддъл. – Ти си магьосник.

Риддъл вдигна глава. Лицето му се беше преобразило: на него се беше изписало свирепо щастие, но от това той не изглеждаше по-красив, напротив – прелестно изваяните му черти бяха станали някак по-груби, а изражението му бе почти като на звяр.

– И вие ли сте магьосник?

– Да, магьосник съм.

– Докажете го – рече веднага Риддъл със същия заповеднически тон, с който беше подканил: „Кажете истината!“

Дъмбълдор вдигна вежди.

– Доколкото разбирам, ти си съгласен да се запишеш в „Хогоуртс“ и ако това наистина е така...

– Разбира се, че съм съгласен!

– В такъв случай ще ме наричаш „професоре“ или „сър“.

За стотна от секундата лицето на Риддъл стана сурово, после той рече с неузнаваемо любезен глас:

– Извинете, сър. Много ви моля, професоре, покажете ми...

Хари беше сигурен, че Дъмбълдор ще откаже и ще обясни на Риддъл как в „Хогоуртс“ ще имат предостатъчно време за такива нагледни

доказателства, но сега са в сграда, пълна с мъгли, и затова трябва да бъдат предпазливи. За негова огромна изненада обаче Дъмбълдор извади от вътрешния джоб на самото си магическата пръчка, насочи я към очукания дрешник в ъгъла и замахна нехайно.

Дрешникът лумна в пламъци.

Риддъл скочи на крака. Хари нямаше да го вини, ако той ревнеше от ужас и гняв: вътре в дрешника вероятно беше всичко, което Риддъл притежаваше на този свят, но още преди момчето да се нахвърли на Дъмбълдор, пламъците изчезнаха, а дрешникът си стоеше здрав и невредим.

Риддъл премести поглед от него към Дъмбълдор и посочи с алчен израз магическата му пръчка.

– Къде мога и аз да си намеря такава?

– Всичко с времето си – отвърна Дъмбълдор. – Струва ми се, че нещо се опитва да излезе от дрешника ти.

И наистина отвътре се чуваше тихо потракване. За пръв път Риддъл като че ли се уплаши.

– Отвори вратата – нареди му Дъмбълдор.

Момчето се поколеба, после прекоси стаята и рязко отвори вратата на гардероба. На най-горния рафт, над пръчката с накачени по нея износени дрехи, имаше мукавена кутийка, която се тресеше и подрънкваше, сякаш в нея като в капан бяха хванати няколко побеснели мишки.

– Извади я – подкани Дъмбълдор.

Риддъл свали потракващата кутия. Беше стреснат.

– В кутията има ли нещо, което не би трябвало да е у теб? – попита Дъмбълдор.

Момчето му хвърли дълъг, прям, пресметлив поглед.

– Предполагам, че е така, сър – рече накрая с безизразен глас.

– Отвори я – каза Дъмбълдор.

Риддъл махна капака и без да гледа, изсипа съдържанието на кутията върху леглото. Хари беше очаквал нещо много по-вълнуващо, а видя купчинка най-обикновени дребни вещи и сред тях едно йо-йо, сребърен напръстник и потъмняла от времето устна хармоника. Извадени от кутията, те престанаха да се тресат и сега си лежаха мирно и кротко върху протритите одеяла.

– Ще върнеш нещата на собствениците и ще им се извиниш – заръча спокойно Дъмбълдор, докато прибираше магическата пръчка обратно в самото си. – Ще знам дали си го направил. И те предупреждавам: в „Хогуортс“ не търпим крадци.

Риддъл не изглеждаше ни най-малко засрамен – продължаваше да наблюдава Дъмбълдор студено и преценяващо. Накрая каза с равен глас:

– Добре, сър.

– В „Хогоуртс“ – продължи Дъмбълдор – ви учим не само как да правите магии, но и как да контролирате своята власт над тях. Ти си използвал – сигурен съм, съвсем неволно – способностите си по начин, който ние нито преподаваме, нито търпим в нашето училище. Не си първият, няма да бъдеш и последният, допуснал магиите да те главозамаят. Но трябва да знаеш, че в „Хогоуртс“ изключваме ученици, а Министерството на магията – да, има и такова министерство, – наказва законнарушителите още по-сурово. Всички нови магьосници, влезли в нашия свят, трябва да знаят, че са длъжни да спазват законите ни.

– Добре, сър – повтори Риддъл.

Беше невъзможно да се разбере какво мисли: лицето му си остана съвсем безизразно, докато той прибираше малкото си съкровище от крадени вещи в мукавената кутия. След като приключи, Риддъл се извърна към Дъмбълдор и заяви дръзко:

– Нямам никакви пари.

– Не бери грижа за това – увери го Дъмбълдор и извади от джоба си кожена кесийка. – В „Хогоуртс“ има заделени средства за онези, които се нуждаят от помощ за снабдяване с учебници и мантии. Може би ще се наложи да купиш на старо някои от книгите със заклинания...

– А откъде се купуват книги със заклинания? – прекъсна го Риддъл, който беше прибрал тежката кесия, без да благодари на Дъмбълдор, и сега разглеждаше един дебел златен галеон.

– На „Диагон-али“ – отговори Дъмбълдор. – Нося ти списъка с учебниците и ученическите принадлежности. Мога да ти помогна да набавиш всичко...

– С мен ли ще идвате? – вдигна очи Риддъл.

– Разбира се, стига да...

– Нямам нужда от вас! – оповести момчето. – Свикнал съм да върша всичко сам и през цялото време си обикалям самичък из Лондон. Как се стига до тази „Диагон-али“... професоре? – добави той, забелязал погледа на Дъмбълдор.

Хари очакваше, че Дъмбълдор ще настоява да придружи Риддъл, но и този път се изненада. Директорът подаде на момчето плика със списъка на ученическите принадлежности и след като му обясни най-подробно как да стигне от сиропиталището до „Продънения котел“, му рече:

– Ще го видиш, макар че за мъгълите наоколо... тоест за не-магьосниците, той е невидим. Потърси кръчмаря Том... лесно ще запомниш името, същото е като твоето...

Риддъл трепна раздразнено, сякаш отпъждаше досадна муха.

– Не ти ли харесва името „Том“?

– Има много хора с това име – смотолеви Риддъл. И тогава зададе въпрос, който явно не успя да потисне, явно напираше отвътре: – Баща ми магьосник ли е бил? Споменавали са ми, че и той се е казвал Том Риддъл.

– Опасявам се, че не знам – тихо отвърна Дъмбълдор.

– Изключено е майка ми да е била магьосница... Ако е била, защо е умряла? – попита Риддъл по-скоро себе си, отколкото Дъмбълдор. – Значи остава той. Е... като събера нещата... кога да се явя в този „Хогуортс“?

– Всички подробности са на втория пергамент в плика – каза Дъмбълдор. – На първи септември заминаваш от гара Кингс Крос. Вътре има и билет за влака.

Риддъл кимна. Дъмбълдор се изправи и пак протегна ръка. Момчето я пое с думите:

– Мога да разговарям със змии. Разбрах го по време на излетите извън града... Те ме намират, те ми нашепват. Това нормално ли е за магьосник?

Хари долови, че той нарочно споменава най-странната си способност чак сега, за да смае Дъмбълдор.

– Необичайно е – рече след кратко колебание Дъмбълдор, – но не е нещо нечувано.

Каза го нехайно, ала очите му с любопитство обходиха лицето на Риддъл. Известно време двамата – мъжът и момчето – стояха и се гледаха втренчено. После отлепиха ръце и Дъмбълдор отиде при вратата.

– Довиждане, Том! Ще се видим в „Хогуортс“.

– Смятам, че е достатъчно – заяви беловласият Дъмбълдор до Хари и след броени мигове те отново се извисиха безтегловно през мрака и се приземиха право в сегашния кабинет.

– Сядай – подкани Дъмбълдор, след като стъпи до Хари.

Момчето се подчини, още не можеше да се отърси от мислите си за онова, което беше видяло току-що.

– Той повярва много по-бързо от мен... когато му казахте, че е магьосник де – подхвана Хари. – В началото, когато Хагрид ми каза, аз не му повярвах.

– Да, Риддъл беше напълно готов да повярва, че е... както самият той се изрази, „по-особен“ – съгласи се Дъмбълдор.

– Тогава... знаехте ли? – попита Хари.

– Какво да съм знаел – че току-що съм срещнал най-опасния Черен магьосник на всички времена ли? – рече директорът. – Не, нямах представа, че ще се превърне в това, което е днес. Но при всички положения Риддъл събуди любопитството ми. Върнах се в „Хогуортс“ твърдо решен да го държа под око, което и без това би трябвало да правя, още повече че Риддъл беше сам, без приятели... ала вече чувствах, че това се налага не само заради самия него, но и заради другите. Както сам чу, способностите му бяха удивително развити за такъв невръстен магьосник и което е най-любопитното и зловещото – той вече беше осъзнал, че може да ги насочва, и беше започнал да ги прилага съвсем съзнателно. И както видя, неговите магии не са били случайни експерименти, каквито правят начинаещите магьосници: Риддъл вече ги беше прилагал срещу други хора, за да ги сплаши, да ги накаже, да им влияе. Твърде показателни са дребните случки с обесеното зайче и с момченцето и момиченцето, които е примамил в пещерата... *„Стига да поискам, мога да направя така, че да ги боли“*...

– Освен това е знаел змийски – напомни Хари.

– Точно така, рядка способност, за която се предполага, че е свързана с Черните изкуства, въпреки че, както знаем, и сред великите добри вълшебници има такива, които владеят змийски. Всъщност това, че Риддъл може да разговаря със змии, не ме притесни чак толкова, както очевидно вродената му жестокост, прикритост и жажда за власт. Времето отново ни се подиграва – допълни Дъмбълдор и кимна към тъмното небе зад прозорците. – Но преди да се разделим, искам да насоча вниманието ти към някои подробности в сцената, на която току-що станяхме свидетели, защото са тясно свързани с въпроси, които ще обсъдим при бъдещи срещи. Първо, надявам се, забеляза реакцията на Риддъл, когато споменах, че и друг носи малкото му име „Том“.

Хари кимна.

– Така той показва презрението си към всичко, което го свързва с други хора, към всичко, което го прави обикновен. Дори тогава искаше да бъде различен, да се откроява, да е прочут. Само няколко години след този разговор се отказа от името си и създаде маската на „Лорд Волдемор“, зад която се крие вече толкова време. Уверен съм, забеляза също, че Том Риддъл вече беше изключително саможив и потаен, без приятели. Не поиска да му помогна и да го придружа до „Диагон-али“.

Предпочете да действа сам. И като порасна, си остана същият. Ще чуеш от мнозина смъртожадни, че той им се доверявал, че единствени те му били близки и дори го разбирали. Заблуждават се. Лорд Волдеморт никога не е имал приятели и според мен не е искал да има. И накрая... Дано не ти се спи много, Хари, искам да обърнеш внимание на това... младият Том Ридъл е обичал да събира трофеи. Видя кутията с крадените вещи, която беше скрил в стаята си. Беше ги взел от своите жертви, от хората, които е тормозел, и това, ако щеш, бяха нещо като сувенири от особено враждебните му магии. Обърни внимание на тези негови сврачешки наклонности, защото по-нататък това ще бъде от особено значение. А сега наистина е време да лягаш.

Хари се изправи. Докато прекосяваше кабинета, погледът му падна върху масичката, където последния път беше оставен пръстенът на Мерсволуко Гонт, сега обаче го нямаше там.

– Да, Хари? – рече Дъмбълдор, защото той беше спрял.

– Пръстена го няма – рече момчето и се обърна. – Но си помислих, че някъде тук сигурно държите устната хармоника.

Дъмбълдор грейна в усмивка и го погледна над очилата си.

– Много прозорливо от твоя страна, Хари, но устната хармоника никога не е била нищо повече от най-обикновена устна хармоника.

И след тези загадъчни думи той помахаше с ръка на Хари, който разбира, че вече е свободен.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА ФЕЛИКС ФЕЛИЦИС

На другата сутрин първият час беше по билкология. От страх да не го подслушват на закуска Хари не успя да разкаже на Рон и Хърмаяни за урока с Дъмбълдор, но после най-подробно им обясни всичко, докато вървяха през зеленчуковите лехи към парниците. Свирепият вятър от края на предишната седмица най-сетне беше утихнал, странната мъгла се беше завърнала и им отне малко повече време от обикновено да намерят определения парник.

– Ау, какъв ужас, момчето Ти-знаеш-кой! – прошепна тихо Рон, след като заеха местата си около една от драките вероломки, които щяха да изучават този срок, и започнаха да надяват предпазните ръкавици. – Но пак не проумявам защо Дъмбълдор ти е показал всичко това. Да, наистина е интересно и така нататък, ама какъв е смисълът?

– Не знам – отвърна Хари, докато си слагаше предпазна гума на зъбите. – Но той твърди, че било много важно и щяло да ми помогне да оцелея.

– Според мен е страхотно – намеси се сериозно Хърмаяни. – Напълно логично е да знаеш колкото може повече за Волдемор. Как иначе ще разбереш кои са слабите му места?

– А как мина последното празненство при Слъгхорн? – изфъфли Хари през гумата.

– Всъщност беше забавно – отвърна Хърмаяни, докато си слагаше предпазни очила. – Пак дърдореше за някогашните си ученици, които са се прочули, и направо се прехласва по Маклагън, понеже е голям връзкарь, но наистина ни поднесе много вкусни неща за ядене и ни запозна с Гуеног Джоунс.

– С Гуеног Джоунс ли? – възкликна Рон и очите му се ококориха зад очилата. – *Онази* Гуеног Джоунс? Капитанката на „Холихедските харпии“?

– Същата – потвърди Хърмаяни. – Лично на мен ми се видя малко надута, но...

– Престанете с разговорите там! – подвикна живо професор Спраут и се засуети със строг вид. – Изоставате, всички останали вече започнаха, а Невил дори успя да вземе първия пашкул!

Те се обърнаха и наистина – Невил седеше с разкървавена устна и

няколко гадни драскотини отстрани на лицето, затова пък стискаше неприятна туптяща зелена чудесия приблизително колкото грейпфрут.

– Добре, професоре, почваме ей сега! – извика Рон и добави вече през шепот, когато учителката се завъртя с гръб: – Хари, трябваше да й направим едно „Муфлиато“.

– Не, не е трябвало! – отсече веднага Хърмаяни, както винаги силно ядосана при мисълта за Нечистокръвния принц и заклинанията му. – Хайде, идвайте... да започваме...

Погледна загрижено двете момчета, после всички поеа дълбоко въздух и се приведоха към чепатия пън между тях.

Той оживя на мига и от горния му край се изстреляха дълги, бодливи и нагънати като къпина жилави клонки, които зашибаха въздуха. Една се заплете в косата на Хърмаяни и Рон заудря с градинарските ножници, за да я отпъди. Хари пък успя да улови две от пръчките и да ги завърже, а наред усуканите пипалести вейки зейна отвор, в който Хърмаяни бръкна храбро. Те обаче стиснаха като в капан лакътя ѝ и Хари и Рон ги задърпаха и извиха, с което ги принудиха да отворят отново дупката и Хърмаяни отскубна ръката и пръстите си, стиснала в тях пашкул като на Невил. Бодливите клонки тутакси се скриха отново в чворестия пън, който пак си заприлича на невинно мъртъв къс дърво.

– Знаете ли, когато си имам моя къща, няма да си посадя такива в градината – заяви Рон, докато вдигаше очилата над челото си, за да избърше потта, избила по лицето му.

– Подай ми купа – подкани Хърмаяни, както държеше на една ръка разстояние туптящия пашкул, и когато Хари сложи купа пред нея, тя пусна пашкула с отращение.

– Не се гнуси, изстискай го, най-добър е, докато е пресен – провикна се професор Спраут.

– Та Слъгхорн се кани да прави коледно празненство – продължи Хърмаяни прекъснатия разговор, сякаш тримата не са били нападнати току-що от парче дърво, – и този път, Хари, няма да успееш да се измъкнеш, защото той ме помоли изрично да проверя кои вечери си свободен, за да го насрочи.

Хари изпъшка. Междувременно Рон се мъчеше да пукне пашкула над купата, като го държеше прав с две ръце и го стискаше с все сила.

– Това поредният купон само за любимци на Слъгхорн ли е? – попита той ядосан.

– Да, само за хора от клуба – потвърди Хърмаяни.

Пашкулт отхвъркна изпод пръстите на Рон, удари се в стъклото на

парника, оттам отскочи от тила на професор Спраут, като събори вехтата ѝ шапка с кръпки. Хари отиде да го вдигне, а когато се върна, Хърмаяни тъкмо казваше:

– Виж какво, не съм го измислила аз този *Слъг-кръг*...

– Да де, *Слъг-кръг*! – повтори Рон с презрителна усмивка тип Малfoy. – Жалка работа! Е, дано си прекараш добре. Защо не опиташ да се свалиш с Маклагън, тъкмо Слъгхорн ще ви провъзгласи за Крал и Кралица на клуба...

– Можем да заведем някого със себе си – прекъсна го Хърмаяни, която по неизвестни причини беше поруменияла в ален оттенък, близък до точката на кипене, – и аз *мислех* да покания теб, но щом смяташ, че това са глупости, няма да си хабя патроните.

В този миг Хари съжали, че пашкулът не е отскочил малко по-надалеч, та сега да не седи с двамата си приятели. Без те да го забележат, грабна купата и се опита да разтвори пашкула с възможно най-шумните и енергични средства, за които се сети: за беда пак чуваше разговора им до последната дума.

– Мислела си да поканиш мен? – рече Рон със съвсем различен глас.

– Да – гневно потвърди Хърмаяни. – Но щом предпочиташ *да се сваям с Маклагън*...

Настъпи мълчание, през което Хари продължи да блъска с градинската лопатка по жилавия пашкул.

– Не, не предпочитам – каза едва чуто Рон.

Хари не уцели, вместо пашкула удари купата и тя се натроши на парчета.

– *Репаро!* – побърза да каже той, като побутна с върха на магическата пръчка парчетата и те отново се слепиха в купа.

Трясъкът обаче сякаш извади от унеса Рон и Хърмаяни и те забелязаха присъствието на Хари. Хърмаяни се смути и тутакси започна да се суети и да търси „Плъгоядните дървета по света“, за да види как точно се стискат пашкули на драка вероломка, а Рон изглеждаше засрамен, но и доста доволен от себе си.

– Дай ми го, Хари – подкани припряно Хърмаяни. – Тук пише, че трябва да го продупчим с нещо остро...

Хари ѝ подаде пашкула в купата, двамата с Рон отново си сложиха очилата и за втори път се надвесиха над пъна.

Докато се бореше с бодливите жилави пръчки, които сякаш си бяха наумили на всяка цена да го удушат, Хари си помисли, че всъщност не е

особено изненадан – беше го очаквал рано или късно. Но не беше наясно как се чувства...

Двамата с Чо се срамуваха дори да се погледнат, камо ли да си поговорят. Ами ако Рон тръгне с Хърмаяни, а после двамата се разделят? Дали приятелството им щеше да оцелее? Хари помнеше няколкото седмици в трети курс, когато Рон и Хърмаяни не си бяха говорили: на него никак не му беше приятно да скъсява разстоянието помежду им. А ако не се разделят? Ако стане както с Бил и Флър, ако Хари се чувства до болка притеснен в тяхно присъствие и се превърне в излишен?

– Пипнах те! – извика Рон и извади от пъна втори пашкул точно когато Хърмаяни успя да пукне първия и купата се напълни с мънички грудки, които се загънаха като бледозелени червейчета.

До края на часа не отвориха повече дума за празненството при Слъгхорн. През следващите няколко дни Хари не изпускаше от око двамата си приятели, те обаче не се държаха по-различно от обикновено, ако не броим това, че бяха малко по-любезни един с друг.

Хари реши, че просто ще изчака да види какво ще стане под въздействието на бирения шейк в слабо осветената стая на Слъгхорн. Междувременно той имаше по-неотложни тревоги.

Кейти Бел още лежеше в болницата „Свети Мънго“ без изгледи да я изпишат, а това означаваше, че многообещаващият отбор на „Грифиндор“, с който Хари тренираше толкова усърдно още от септември, е с един гончия по-малко. Все отлагаше да намери заместник на Кейти с надеждата, че тя ще се завърне, но първата среща от сезона с отбора на слидеринци вече приближаваше. Накрая Хари се видя принуден да се примири, че Кейти няма да си дойде навреме, за да играе.

Не смяташе, че ще може да понесе още приемни проби, в които ще се включи целият дом. С неприятно чувство, което нямаше нищо общо с куидича, той пресрещна веднъж Дийн Томас след час по трансфигурация. Почти всички вече се бяха разотишли, макар че из стаята прехвърчаха няколко жълти птички, все творения на Хърмаяни – никой освен нея не беше успял да измагьоса нещо повече от едно-две пера.

– Още ли искаш да играеш гончия?

– Какво... Да, разбира се! – развълнува се Дийн.

Зад рамото му Хари видя как Шеймъс Финигън шумно пъха с кисела физиономия учебниците в чантата си. Една от причините Хари да не бе канил досега Дийн в отбора беше, че това никак нямаше да се хареса на Шеймъс. Все пак Хари трябваше да постъпи както е най-добре за отбора, а на пробите Дийн беше летял по-добре от Шеймъс.

– Е, включен си – рече той. – Довечера в седем имаме тренировка.

– Добре! – възкликна Дийн. – Страхотно, Хари! Леле, изгарям от нетърпение да кажа на Джини.

Той изхвърча на бегот от стаята и остави Хари и Шеймъс сами – неловка ситуация, която стана още по-тягостна, когато едно от канарчетата на Хърмаяни, стрелкащи се наоколо, се облекчи върху главата на Шеймъс.

Не само той беше недоволен от избора на заместник на Кейти. Мнозина в общата стая мърмореха, че Хари е приел в отбора двама от съкурсниците си. Но откакто беше в училището, той беше понасял и много по-неприятно мърморене и не се притесни особено, обаче този път беше подложен на все по-голям натиск да грабне победата в предстоящия мач със слидеринци. Знаеше, че ако „Грифиндор“ спечели, всички в дома ще забравят, че са го критикували, и ще се кълнат как от самото начало са знаели, че отборът е страхотен.

А ако загубеха... Е, какво пък, помисли си Хари, понасял съм и много по-неприятно мърморене...

Същата вечер, щом видя как лети Дийн, се убеди, че няма причини да съжالياва за избора си, освен това той бързо се сработи с Джини и Демелза. Биячите Пийкс и Кут ставаха все по-добри. Единственият проблем беше Рон.

Още от самото начало Хари беше наясно, че Рон е ненадежден играч, че много се притеснява и му липсва самочувствие, и за беда тренировката като че ли изостри всичките му съмнения. След като допусна да му вкарат пет-шест гола, повечето отбелязани от Джини, техниката на Рон започна да става все по-дива, докато накрая удари по устата приближаващата се към него Демелза Робинс.

– Стана случайно, извинявай, Демелза, наистина съжالياвам! – изкрещя Рон подире ѝ, след като тя политна на зиг-заг към земята, ръсейки кръв. – Аз само...

– Само си глътна езика – тросна се ядосана Джини, която кацна до Демелза и се зае да оглежда издутата ѝ устна. – Тъпанар такъв, виж какво си направил с устната ѝ!

– Няма страшно – успокои я Хари, а после също се приземи до двете момичета, насочи магическата си пръчка към устата на Демелза и каза: – *Епискей!* И... Джини, не наричай Рон тъпанар, все пак не си капитан на отбора...

– Е, ти беше прекалено зает, нямаше време да го наречеш тъпанар, затова реших, че все някой трябва да го направя...

Хари успя да съдържи смеха си.

– Всички във въздуха, продължаваме...

Като цяло това бе една от най-слабите тренировки от началото на срока, но Хари реши, че в навечерието на мача откровеността не е най-препоръчителната линия на поведение.

– Добре поработихте всички, ще смажем слидеринци – заяви той насърчително и гончиите и биячите си тръгнаха от съблекалните сравнително доволни от себе си.

– Играх като торба със змейски фъшкии – пророни глухо Рон, щом вратата се затвори след Джини.

– Няма такова нещо – отсече Хари. – На пробите се представи най-добре от пазачите, Рон. Единственият ти проблем е, че се паникьосваш.

Продължи с несекващия поток от насърчения през целия път, докато се връщаха в замъка, и на втория етаж Рон вече изглеждаше мъничко по-бодър. Но когато Хари натисна гоблена и го отвори, за да влязат по обичайния начин в Грифиндорската кула, двамата завариха Дийн и Джини, които се бяха прегърнали и се целуваха така, сякаш се бяха слепнали.

В стомаха на Хари сякаш оживя нещо голямо и люспесто, което вкопчи остри нокти във вътрешностите му, а в главата му нахлу топла кръв, която заглуши всяка мисъл и я замени с дивото желание със заклинание да превърне Дийн в пихтия. Докато се бореше с това внезапно обзело го помрачение, чу сякаш от много далеч гласа на Рон:

– Ой!

Дийн и Джини се пуснаха и се обърнаха.

– Какво? – попита Джини.

– Не искам да заварвам сестра си да се натиска пред всички!

– Коридорът беше празен, докато не нахълтахте вие – обясни Джини.

Дийн изглеждаше смутен. Усмихна се някак бегло на Хари, но той не му отговори със същото, защото новороденото чудовище вътре в него реवेशе и настояваше незабавно да извади Дийн от отбора.

– Бъъ... ела, Джини – рече Дийн, – хайде да се връщаме в общата стая.

– Ти върви! – рече му Джини. – А аз искам да си поговоря със скъпото си братче!

Дийн си тръгна с вид на човек, който изобщо не съжалява, че напуска сцената.

– И така – каза Джини, тръсна глава, за да махне от лицето си

дългата червена коса, и ядосано се вторачи в Рон. – Дай да се разберем веднъж завинаги! Изобщо не е твоя работа, Рон, с кого се срещам и какво правя с него...

– Моя е, и още как! – подвикна не по-малко ядосано Рон. – Нима си мислиш, че искам хората да говорят как сестра ми...

– Да говорят какво? – разкрещя се тя и извади магическата пръчка. – Какво, кажи де!

– Той не искаше да каже нищо лошо, Джини... – някак по инерция рече Хари, макар че чудовището ревеше одобрително в подкрепа на думите на Рон.

– Как да не е искал! – нахвърли се тя и на Хари. – Само защото никога през живота си не се е натискал с никого, само защото най-сладката целувка, която е получавал, е от леля ни Мюриъл...

– Млъквай! – изграчи Рон, който от червен стана морав.

– Не, няма да млъквам! – извика Джини вече въвн от кожата си. – Нали те видях с Флегмата, само като я зърнеш, беше готов на всичко, за да те целуне по бузката, жалък си! Ако и ти си беше намерил някого да се натискаш, нямаше да врещиш толкова, че всички други го правят!

Рон също беше извадил магическата си пръчка и Хари побърза да застане между двамата.

– Не се чуваш какво говориш! – продължи да фучи Рон, като прекрачи, за да вижда сестра си и да заобиколи Хари, който беше разперил ръце пред нея. – Само защото не го правя пред всички...

Джини прихна в писклив пренебрежителен смях и също се опита да изтласка от пътя си Хари.

– Да не се целуваш с Пигвиджин? Или си скрил под възглавницата снимка на леля Мюриъл?

– Ах, ти...

Под лявата ръка на Хари прелетя лъч оранжева светлина, която мина на сантиметри от Джини, и Хари долепи Рон до стената.

– Не прави глупости...

– Хари се натискаше с Чо Чан! – извика Джини, която беше на път да се разплаче. – А Хърмаяни се натискаше с Виктор Крум... Само ти, Рон, се държиш така, сякаш това е нещо гнусно, защото имаш опит колкото дванайсетгодишно хлапе!

И с тези думи тя си тръгна вбесена. Хари веднага пусна Рон, който изглеждаше така, сякаш бе готов да убие човек. Двамата останаха запъхтени, докато иззад ъгъла не се появи Госпожа Норис, котката на Филч, която разсея напрежението.

– Да вървим – подкани Хари, когато чуха как Филч тътрузи крака в далечината.

Забързаха нагоре по стълбите, сетне по коридора на седмия етаж.

– О, не ми се пречкай в краката! – изджафка Рон на едно малко момиченце, което отскочи подплашено и изпусна шишето си с попови лъжички.

Хари смътно чу звука от счупено стъкло, чувстваше се объркан, зашеметен, както вероятно се чувства човек, ударен от гръм. „Само защото е сестра на Рон! – започна да си втълпява той. – Само защото е сестра на Рон, затова ти стана неприятно, че си я видял да се целува с Дийн...“

Но най-неочаквано в съзнанието му изникна гледка от същия безлюден коридор, където самият той се целува с Джини... чудовището в гърдите му измърка...

Сетне обаче Хари видя как Рон разкъсва завесата на гоблена, вади магическата си пръчка и я насочва към него с кръсъци, че е „предал доверието му“... а „уж бил най-добрият му приятел“...

– Мислиш ли, че Хърмаяни наистина се е натискала с Крум? – попита внезапно Рон, когато приближиха до Дебелата дама.

Хари трепна гузно и си наложи да не си представя коридор, където не нахълтва никакъв Рон и те двамата с Джини са съвсем сами...

– Какво? – попита той объркан. – О... въз...

Честният отговор беше „да“, но той не искаше да го изрича. Все пак Рон се досети по лицето му за най-лошото.

– Супа топчета! – каза той мрачно на Дебелата дама и двамата се прекатериха през дупката в портрета в общата стая.

Не отвориха повече дума за Джини или Хърмаяни – всъщност цяла вечер почти не разговаряха и си легнаха в мълчание, всеки погълнат от мислите си.

Хари дълго лежа буден, гледаше нагоре към балдахина на леглото и се опитваше да си внуши, че чувствата му към Джини са изцяло братски. Ами да, цяло лято бяха живели като брат и сестра, бяха играли квидич, бяха се заяждали с Рон и се бяха смели на Бил и Флегмата! Той познаваше Джини от години... беше си съвсем естествено да иска да я закриля... да разкъса на парченца Дийн, задето я целува... не... май се налагаше да озапти точно това свое братско чувство...

Рон изхърка шумно.

„Тя е сестра на Рон – каза си твърдо Хари. – *Сестра на Рон*. Не мога да имам нищо общо с нея.“ За нищо на света не би заложил на карта

приятелството си с Рон. Оправи възглавницата, за да му е по-удобно, и зачака да го споходи сънят, като се мъчеше да отклони мислите си от Джини.

На другата сутрин се събуди леко замаян и объркан от сънищата, в които Рон го беше гонил с бухалка на бяч. По обяд обаче вече предпочиташе Рон от съня пред истинския Рон, който не само странеше от Джини и Дийн като от чума̀ви, но и се държеше с обидената и изумена Хърмаяни с ледено присмехулно безразличие. Сякаш не стигаше това, ами за една нощ бе станал и страшно докачлив и избухлив като средно сприхав раконог огнемет. Цял ден Хари безуспешно се опитваше да помири Рон и Хърмаяни, която накрая разгневена отиде да си легне, а Рон се отправи към момчешката спалня, след като ядосано наруга няколко подплашени първокурсници, заедо го зяпали.

За ужас на Хари новопридобитата войнственост на Рон не се разсея и през следващите дни. За капак тя съвпадна и с още по-големия спад в уменията му на пазач, от което той освирепя още повече, така че на последната тренировка преди куидичния мач в събота не спаси нито един от ударите, отправени към него от гончиите, и така крещеше на всички, че докара Демелза Робинс до сълзи.

– Млъквай и я остави на мира! – извика Пийкс, който му стигаше някъде до раменете, въпреки че като компенсация носеше тежка бухалка.

– СТИГА! – ревна Хари, като забеляза, че Джини гледа Рон на кръв, и понеже помнеше славата ѝ, че владее до съвършенство проклятието за летящи сополи, се извиси, за да се намеси, докато нещата не са станали неуправляеми. – Пийкс, върви да прибереш блъджърите. Стегни се, Демелза, днес игра наистина страхотно. Рон... – Той изчака другите от отбора да се отдалечат, за да не ги чуват. – Ти си ми най-добрият приятел, но ако и занапред се държиш с останалите по този начин, ще те изрита́м от отбора.

За миг наистина му се стори, че Рон ще го удари, после обаче се случи нещо много по-страшно – Рон сякаш се свлече върху метлата, цялата борбеност го напусна и той пророни:

– Отказвам се. Пълна скръб съм.

– Не си пълна скръб и не се отказваш! – кипна Хари, като сграбчи Рон отпред за мантията. – Когато си във форма, можеш да спасиш всеки удар, просто психиката ти е слаба.

– Психар ли ме наричаш?

– Да, може би.

За миг се гледаха ядно, после Рон уморено поклати глава.

– Знам, че нямаш време да търсиш друг пазач, затова утре ще играя, но ако паднем, а ние ще паднем, наистина се махам от отбора.

Каквото и да говореше, Хари не постигаше нищо. По време на цялата вечеря се опитваше да повдигне духа на Рон, но той беше погълнат от това да се цупи и муси на Хърмаяни и изобщо не му обърна внимание. Вечерта Хари продължи да упорства и в общата стая, но твърдението му, че целият отбор ще започне да си скубе косите, ако Рон напусне, бе донякъде опровергано от самия отбор – всички се бяха струпали в далечния ъгъл и очевидно одумваха Рон, като му хвърляха злостни погледи.

Накрая Хари пак опита да се ядоса с надеждата да предизвика Рон и той отново да се държи дръзко и да спасява ударите. Тази стратегия обаче удари на камък точно както и насърчаването – Рон си легна поунил и отчаян отвсякога.

Хари много дълго лежа буден в мрака. Не искаше да губи предстоящия мач: не само че му беше първият като капитан, но и беше решен да бие Драко Малфой на куидич, макар засега да не можеше да докаже подозренията си за него. Но ако Рон играеше както на последните няколко тренировки, вероятността да победят клонеше към нулата...

Де да можеше Хари някак да накара Рон да се стегне... да покаже по време на играта най-доброто, на което е способен!... Да можеше да измисли нещо, с което да осигури на Рон наистина добър ден!...

И отговорът дойде във внезапен славен пристъп на вдъхновение.

На другата сутрин закуската, както обикновено преди мач, мина доста бурно – слидеринци дюдюкаха и освиркваха всеки от отбора на „Грифиндор“ веднага щом влезеше в Голямата зала. Хари погледна към тавана и видя ясно светлосиньо небе: добро знамение.

Масата на грифиндорци – истинско червено-златно море – посрещна Хари и Рон с насърчителни възгласи. Хари се усмихна и махна с ръка, а Рон се свъси унило и поклати глава.

– По-бодро, Рон! – провикна се Лавендър. – Сигурна съм, че ще бъдеш неотразим.

Рон не й обърна внимание.

– Чай? – попита го Хари. – Кафе? Сок от тиква?

– Все едно – отговори той нацупено и умислено отхапа от препечената филийка.

След няколко минути Хърмаяни, на която й беше втръснало от гадното отношение на Рон напоследък и не беше дошла на закуска заедно с

двамата си приятели, поспря при тях на път към масата.

– Как се чувствате? – попита плахо, забила поглед в тила на Рон.

– Добре – отвърна Хари, насочил цялото си внимание към чашата тиквен сок, която подаваше на Рон. – Заповядай. Изпий го.

Рон тъкмо беше доближил чашата до устните си, когато Хърмаяни викна:

– Не го пий, Рон!

И двете момчета се извърнаха към нея.

– Защо? – попита Рон.

Хърмаяни се беше вторачила в Хари, сякаш не можеше да повярва на очите си.

– Ти току-що сложи нещо в сока.

– Моля? – рече Хари.

– Чу ме много добре. Видях те. Току-що изля нещо в сока на Рон. Още държиш шишенцето в дясната си ръка.

– Не знам какво ми говориш – отвърна Хари и побърза да пусне шишенцето в джоба си.

– Предупреждавам те, Рон, не го пий! – повтори разтревожено Хърмаяни, той обаче надигна чашата, пресуши я на един дъх и каза:

– Престани да се разпореждаш, Хърмаяни!

Тя се възмути страшно. Наведе се, за да я чува само Хари, и изсъска:

– Заслужаваш да те изключат заради това. Не съм и подозирала, Хари, че си способен на такова нещо!

– Ха, я не ми се прави на вода ненапита! – изшушука ѝ той. – Напоследък да си правила на някого заклинание за заблуждение?

Хърмаяни се разфуча и седна далеч от тях. Хари я изпрати с поглед без всякакво съжаление – тя никога не беше разбирала колко важен е всъщност квидичът. После премести поглед към Рон, който примляскваше.

– Е, да тръгваме – подкани весело Хари.

Докато вървяха към стадиона, покритата със слана трева пукаше под краката им.

– Голям късмет извадихме, че времето е такова хубаво, нали? – попита Хари.

– Да – съгласи се Рон, който беше пребледнял и имаше вид на болник.

Джини и Демелза вече бяха облекли квидичните мантии и чакаха в съблекалнята.

– Условието изглеждат идеални – отбеляза Джини, без да обръща внимание на Рон. – И знаеш ли? Онзи гончия на слидеринци Вейзи... вчера на тренировката го е ударил блъдждър по главата. Досега не се е съвзел и няма да играе! Още по-добрата новина е, че и Малфой е легнал болен.

– *Какво?* – ахна Хари и се завъртя кръгом, за да я погледне. – Болен ли? Какво му е?

– Нямам представа, но за нас това е само добре дошло – допълни бодро Джини. – Вместо него са сложили Харпър от моя курс – пълен малоумник!

Хари се усмихна разсеяно и докато обличаше яркочервената мантия, мислите му бяха далеч от куидича. И друг път Малфой беше твърдял, че заради контузия не може да играе, обаче се беше постарал мачът да бъде изместен когато на слидеринци им е най-удобно. Защо сега беше допуснал да му определят заместник? Дали наистина беше болен, или само се преструваше?

– Има нещо гнило, нали? – пошушна той на Рон. – Малфой да не играе?

– Според мен това си е чист късмет – отвърна Рон, който изглеждаше малко по-въодушевен. – Вейзи също няма да играе, а е най-добрият им голаджия, и през ум не ми е минавало, че... Ей! – възкликна той внезапно и застина, както надяваше ръкавиците си, сетне се взря в Хари.

– Какво?

– Аз... ти... – Рон сниши глас, изглеждаше и уплашен, и развълнуван. – Сокът... тиквеният сок... да не си...

Хари вдигна вежди, но не каза друго, освен:

– Започваме след пет минути, слагай обувките!

Излязоха на игрището под бурни насърчителни възгласи и дюдюкане. Единият край на стадиона беше само червено-златен, а другият приличаше на море от зелено и сребристо. Мнозина от учениците в „Хафълпаф“ и „Рейвънклоу“ също бяха дошли да викат за единия или другия отбор и сред крясъците и ръкопляскането Хари съвсем ясно чу рева на прословутата шапка с лъв отгоре на Луна Лъвгуд.

Хари отиде при съдията Мадам Хууч, която беше готова да пусне топките от кутията.

– Капитани, ръкувайте се – подкани тя и Хари усети как новият капитан на слидеринци Ъркърт стиска дланта му с желязна хватка. – Яхвайте метлите. След сигнала на свирката... едно... две... три...

Свирката ечна, играчите се отгласнаха с все сила от замръзналата

земя и се понесоха.

Хари се извиси над игрището и затърси снича, като не изпускате от очи Харпър, който летеше на зигзаг доста далеч под него. После гръмна глас, дразнещо различен от гласа на обичайния коментатор.

– И така, беше обявено началото на срещата и според мен всички сме изненадани от отбора, който Потър е събрал тази година. С оглед на доста противоречивото представяне на пазача Роналд Уизли миналата година мнозина смятахме, че той ще бъде изваден от състава, но близките приятелски отношения с капитана винаги са от полза, разбира се...

Тези думи бяха посрещнати с дюдюкане и ръкопляскане, долетели от зоната на слидеринци. Хари се извърна на метлата, за да види подиума на коментатора. Там стоеше високо кльощаво момче с русолява коса и чипо носле, което говореше по магическия мегафон, доскоро принадлежал на Лий Джордън. Хари разпозна Закарайъс Смит от отбора на хафълпафци, когото мразеше от дълбока душа.

– О, ето го и първия опит на слидеринци да отбележат гол, Ъркърт се устремява надолу към игрището...

Хари усети спазъм под лъжичката.

– Уизли спасява... е, не може понякога и той да няма късмет...

– Точно така, Смит, има късмет момчето – подсмихна се Хари и се гмурна сред гончиите, като търсеше с очи някаква следа от вечно изпълзващия се снич.

На трийсетата минута от мача грифиндорци водеха с шейсет на нула. Рон спаси по наистина зрелищен начин няколко удара, някои направо с върховете на ръкавиците, а Джини отбеляза четири от общо шестте гола за отбора си. Това накара Закарайъс да престане да се чуди на глас дали двамата Уизли са се озовали на игрището само защото са приятели на Хари и той започна да се заяжда с Пийкс и Кут.

– Е, Кут не е с телосложение на бияч – подметна високомерно Закарайъс, – биячите обикновено имат по някой и друг мускул...

– Фрасни го с блъджъра! – провикна се Хари към Кут, докато профучаваше покрай него, но той само грейна в усмивка и предпочете да насочи следващия блъджър към Харпър, който се размина с Хари в обратната посока.

Хари с радост чу глухо „буф“, което означаваше, че блъджърът е улучил целта.

Както вървеше играта, грифиндорци просто не можеха да загубят. Те бележеха още и още точки, а в другия край на игрището Рон спасяваше ударите с очевидна лекота. Сега направо се усмихваше, а когато

множеството го поздрави за спасяването на един особено труден удар, като запя във все по-мощен хор старата си любима песен „Уизли, ти си нашият цар“, Рон направи движение от въздуха, сякаш дирижира.

– Днес се мисли за голяма работа, а? – рече присмехулно някой до Хари и той насмалко да падне от метлата, когато Харпър нарочно се блъсна с все сила в него. – Твоето приятелче родоотстъпник...

Мадам Хууч се беше обърнала с гръб и макар че грифиндорци се разкрехяха гневно, докато тя погледне какво става, Харпър вече беше отхвърчал.

Въпреки болката в рамото Хари се понесе след него, решен също да го блъсне.

– Според мен Харпър от отбора на слидеринци видя снича – оповести по мегафона Закарайъс Смит. – Точно така, той със сигурност е видял нещо, което Потър е пропуснал.

Хари си помисли, че Смит наистина е малоумник – наистина ли не беше забелязал, че двамата са се сблъскали! След миг обаче му причерня пред очите: Смит беше прав, а Хари грешеше. Харпър не се беше понесъл накъдето му падне, а беше зърнал онова, което Хари беше пропуснал – високо над тях се стрелкаше сничът, който проблясваше ярко на фона на ясното синьо небе.

Хари набра скорост, вятърът засвистя в ушите му и заглуши и коментара на Смит, и възгласите на запаянковците. Харпър обаче още беше пред него и грифиндорци водеха само със сто точки: ако слидеринецът стигнеше пръв, отборът на Хари щеше да загуби... Ето, Харпър беше само на две-три педи от снича и протягаше ръка към него...

– Ей, Харпър! – изкрещя отчаяно Хари. – Колко ти плати Малфой, за да играеш вместо него?

Не знаеше какво го накара да го изрече, но Харпър се смути, хвана лошо снича, който се изплъзна между пръстите му и се стрелна, а Хари само замахна широко с ръка и улови малката пърхаша топчица.

– УРА! – извика той с цяло гърло, зави и се устреми надолу, вдигнал високо снича.

Запаянковците по трибуните забелязаха какво стана и ревнаха мощно, с което почти заглушиха свирката, оповестяваща края на мача.

– Къде отиваш, Джини? – извика Хари, озовал се в прегръдките на съотборниците си, които се бяха скупчили във въздуха около него, но Джини профуча точно покрай тях, а после се вряза с пълна сила в подиума на коментатора.

Докато множеството пищеше и се смееше, отборът на грифиндорци

се приземи до дъсчените отломки, под които Закарайъс едва мърдаше. Хари чу как Джини весело обяснява на вбесената професор Макгонъгол:

– Забравих да намаля скоростта, професоре, извинете.

Хари прихна, отскубна се от съотборниците си и прегърна Джини, но после я пусна много бързо. Като избягваше погледа ѝ, потупа по рамото ликуващия Рон и забравили за всяка враждебност, всички от отбора на „Грифиндор“ си тръгнаха от игрището, хванати за ръце, като от време на време замахваха във въздуха от радост или за да поздравят поддръжниците си.

И в съблекалните цареше радостен дух.

– Ще го отпразнуваме в общата стая, Шеймъс ми каза – ревна щастлив Дийн. – Хайде, идвайте, Джини, Демелза!

Рон и Хари останаха последни в съблекалните. Тъкмо щяха да си тръгнат и те, когато се появи Хърмаяни. Мачкаше в ръце грифиндорското шалче и изглеждаше разстроена, но преизпълнена с решимост.

– Искам да си поговоря с теб, Хари. – Тя си пое дълбоко въздух. – Не биваше да го правиш. Чу какво каза Слъгхорн – незаконно е.

– И какво сега, ще идеш да ни натопиш ли? – подвикна Рон.

– За какво говориш всъщност? – попита Хари и се обърна да си закачи мантията, та двамата да не го видят, че се подсмивва.

– Прекрасно знаеш за какво говоря! – изписка Хърмаяни. – На закуска капна в сока на Рон от отварата за късмет! От Феликс Фелицис!

– Не, не съм! – отрече Хари и отново се извърна с лице към тях.

– Друг начин няма, Хари, точно затова всичко се нареди толкова добре – имаше контузени играчи на „Слидерин“ и Рон спаси всички удари до един!

– Не съм слагал нищо в сока му – повтори Хари и грейна в усмивка до уши.

Бръкна в джоба на якето си и извади мъничкото шишенце, което сутринта Хърмаяни беше видяла в ръката му. То беше пълно със златистата отвара, а запушалката си стоеше непокътната и здраво запечатана с восък.

– Исках Рон да си помисли, че съм го направил... затова се престо-рих, че му капвам от отварата точно когато видях, че ме гледаш. – Той се извърна към Рон. – Спаси всички удари, защото се чувстваше късметлия. Направи го благодарение единствено на собствените си умения. Той отново прибра в джоба шишенцето си.

– Наистина ли нямаше нищо в тиквения ми сок? – изуми се Рон. – Но времето е хубаво... и Вейзи не можеше да играе... Наистина ли не

си ми дал от отварата за късмет?

Хари поклати глава. Рон го гледаше известно време с отворена уста, после се извърна към Хърмаяни и я изимитира с тъничко гласче:

– „*На закуска капна в сока на Рон от Феликс Фелицис, затова той спаси всички удари до един!*“ Мога да ги спасявам и без странична помощ, Хърмаяни!

– Никога не съм твърдяла, че не можеш... но и ти, Рон, си мислеше, че си пил от отварата!

Той обаче вече я беше подминал и нарамил метлата, крачеше към вратата.

– Ъъъ... – заговори Хари сред внезапно настъпилата тишина: не беше очаквал планът му да има и такива последици. – Отиваме ли... отиваме ли да празнуваме?

– Ти върви! – рече Хърмаяни, като примига, за да спре сълзите. – В момента тоя Рон ми е съвсем опротивял, не проумявам какво толкова съм направила...

И тя също излезе с гръм и трясък от съблекалните.

Хари бавно тръгна през гъмжилото в парка към замъка, мнозина го поздравяваха с възгласи, но той се чувстваше едва ли не измамен: беше сигурен, че ако Рон спечели мача, двамата с Хърмаяни моментално ще се сдобрят. Не виждаше как би могъл да обясни на Хърмаяни, че Рон ѝ се сърди, задето се е целувала с Виктор Крум – все пак това беше станало преди много време.

Хари не видя Хърмаяни на купона на грифиндорци, който беше в разгара си. Когато се появи, той беше посрещнат с възобновени възгласи и аплодисменти и не след дълго бе обкръжен от цяла тълпа – всички искаха да му честитят. Мина доста време, докато Хари отпрати братята Крийви, които държаха да направят разбор на мача гол по гол, и голяма група момичета, които го наобиколиха, кикотеха се и на най-дребната смешка, изречена от него, и го гледаха с премрежени очи, и той вече не знаеше къде да търси Рон. Накрая се отскубна от Ромилда Вейн, която му намекваше доста явно, че ѝ се иска да отиде с него на коледното тържество на Слъгхорн. Докато се промушваше към масата с напитките, се озова точно пред Джини с пухкавела мъник Арнолд на рамото ѝ и Крукшанкс, който мяукаше обнадежден след нея.

– Рон ли търсиш? – подсмихна се тя. – Ей там е мръсният му двуличник!

Хари погледна към ъгъла, който посочи Джини. Там пред очите на всички Рон се прегръщаше толкова страстно с Лавендър Браун, че човек

не можеше да каже кои ръце на кого са.

– Още малко, и ще й изяде лицето – спокойно отбеляза Джини. – Май трябва да усъвършенства малко техниката. Добре се представихме на мача, Хари.

Тя го потупа по ръката и Хари усети как му причернява, но Джини тръгна да си вземе още бирен шейк. Крукшанкс я последва, вперил жълтите си очи в Арнолд.

Хари обърна гръб на Рон, за когото нямаше изгледи да се откопчи скоро, точно когато дупката в портрета се затваряше. Той изтръпна: стори му се, че в отвора бе хлътнала бухнала кестенява коса.

Спусна се нататък, като отново заобиколи Ромилда Вейн, и бутна портрета на Дебелата дама, за да го отвори. Коридорът отвън изглеждаше безлюден.

– Хърмаяни!

Намери я в първата незаключена класна стая, която отвори. Тя седеше на преподавателската катедра и беше сама, ако не броим ореола от няколко прехвърчащи жълти птички, които кръжаха около главата ѝ – несъмнено Хърмаяни току-що ги беше измагьосала от въздуха.

Волю-неволю Хари се възхити на магьосническите ѝ умения в миг като този.

– О, здрасти, Хари! – рече с тих гласец тя. – Упражнявам се.

– Да... наистина са... много красиви – отбеляза Хари.

Нямаше представа какво още да ѝ каже. Запита се дали изобщо е възможно Хърмаяни да не е забелязала Рон и да си е тръгнала от празненството просто защото ѝ се е сторило прекалено шумно, но точно тогава тя каза с неестествено писклив глас:

– Рон явно страхотно се забавлява на купона.

– Тъж... така ли? – рече Хари.

– Не се прави, че не си го видял. Не бих казала, че той се криеше особено...

Най-неочаквано вратата зад тях се отвори. За ужас на Хари Рон нахълта през смях, като теглеше за ръката Лавендър.

– О! – възкликна той и спря като закован при вида на Хари и Хърмаяни.

– Ауу! – ахна и Лавендър и излезе заднишком с кикот от стаята.

Вратата се затвори подире ѝ.

Настъпи тежко оловно мълчание. Хърмаяни не сваляше очи от Рон. Той обаче отказваше да я погледне, само каза със странна смесица от напереност и смущение:

– Здравсти, Хари! Тъкмо се чудех къде си отишъл.

Хърмаяни се плъзна и слезе от катедрата. Малкото ято златисти птички продължаваше да кръжи около главата ѝ и така тя приличаше на странен пернат модел на Слънчевата система.

– Не оставяй Лавендър да те чака отвън – каза тихо. – Ще се чуди къде си потънал.

После тръгна много бавно с изправен гръб към вратата. Хари погледна Рон, на когото явно му беше олекнало, че не се е случило нищо по-ужасно.

– *Отугно!*²¹ – чу се крясък откъм вратата.

Хари се обърна рязко и видя, че Хърмаяни е насочила с диво изражение магическата си пръчка към Рон. Малкото ято се понесе устремно като градушка от тлъсти златни куршуми към Рон, който изкрещя и покри лицето си с длани, ала птиците го връхлетяха и започнаха да кълват и да дерат с нокти и най-малкото парченце плът, до което се доберяха.

– Хъръмъннии! – изпищя той, но с последен поглед на отмъстителен гняв Хърмаяни рязко отвори вратата и изчезна зад нея.

На Хари му се стори, че преди да се затръшне вратата, чу хлип.

21. От „*oppugno*“ (лат.) – „нападам“, „шурмувам“. – Б.пр.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА НЕРУШИМАТА КЛЕТВА

Зад покритите със скреж прозорци отново се сипеше сняг, Коледа наближаваше бързо. Хагрид вече беше доставил собственоръчно обичайните дванайсет коледни дръвчета за Голямата зала, перилата на стълбищата бяха украсени с венци от бодлива зеленика и гирлянди, от вътрешността на шлемовете по доспехите блещукаха негаснещи свещи, из коридорите на равни разстояния бяха окачени цели наръчи имел. Всеки път, когато Хари минеше, под имела на тумби се стичаха момичета, което предизвикваше задръствания по коридорите. За щастие обаче благодарение на честите си среднощни похождения той познаваше необичайно добре тайните ходове в замъка и между часовете без особено затруднение избираше маршрути без имел.

Рон, който навремето би завидял, вместо да се развесели, че приятелят му е принуден да използва обходни пътища, сега направо се кикотеше. Хари безспорно предпочиташе този нов засмян, шегуващ се Рон пред мрачния му войнствено настроен вариант, когото беше принуден да търпи през последните няколко седмици; подобреният модел на Рон обаче му излезе през носа. Първо, Хари трябваше да се примирява с честото присъствие на Лавендър Браун, която явно смяташе за пропилян всеки миг без целувките на Рон, и второ – той отново се оказа най-добрият приятел на двама души, които сякаш никога вече нямаше да си проговорят.

Рон, по чиито ръце от лактите надолу още личаха драскотините и раните от птичето нападение, възприе отбранителен сърдит тон.

– Какво се оплаква Хърмаяни! – заяви той на Хари. – Нали се е натискала с Крум! Нека види сега, че някой иска да се натиска и с мен. Живеем в свободна държава. Не съм направил нищо лошо.

Хари не отговори, само се престори на погълнат от книгата, която трябваше да прочетат за часа по вълшебство на другата сутрин – „В търсене на квинтесенцията“. Беше решен да си остане приятел и с Рон, и с Хърмаяни и затова прекарваше доста време със затворена уста.

– Никога не съм обещавал нищо на Хърмаяни – смотолеви Рон. – Е, щях да ида с нея на коледното празненство у Слъгхорн, но тя изобщо не спомена, че... само като приятели... аз съм човек със свободна воля...

Хари усети, че Рон се е вторачил в него, и обърна страницата на

„Квинтесенцията“. Гласът на Рон утихна до мърморене, което почти не се чуваше от силния пукот на огъня, но на Хари му се стори, че отново долавя думите „Крум“ и „какво се оплаква“.

Учебната програма на Хърмаяни беше толкова натоварена, че Хари можеше да си поговори с нея като хората само вечер – тогава Рон се впиваше здраво в Лавендър и изобщо не забелязваше какво прави Хари. Хърмаяни отказваше да стои в общата стая, когато и Рон е там, затова Хари обикновено ходеше при нея в библиотеката, което означаваше да си говорят шепнешком.

– Той има пълната свобода да се целува с когото си иска – заяви Хърмаяни, докато библиотекарката Мадам Пинс дебнеше при лавиците отзад. – Наистина ми е все едно.

Тя вдигна перото и сложи точката толкова яростно, че проби дупчица в пергамента. Хари си замълча. Помисли, че нищо чудно в скоро време да си изгуби гласа – почти не го използваше. Надвеси се малко по-ниско над „Отвари за напреднали“ и продължи да си води записки за вечнодействащите еликсири, като от време на време спираше, за да разчете полезните добавки, които Принца беше направил към текста на Либаиус Боридж.

– И между другото – рече след малко Хърмаяни, – не е зле да внимаваш.

– За последен път ти казвам – подхвана Хари с шепот, леко дрезгав след четирийсет и пет минути мълчание, – няма да върна учебника! От Нечистокръвния принц съм научил повече, отколкото от Снейп и Слъгхорн...

– Не ти говоря за тоя тъп така наречен Принц! – спря го Хърмаяни, като изгледа гадно учебника, сякаш той се е държал грубо с нея, – говоря ти за преди малко. Точно преди да дойда тук, минах през момичешката тоалетна и заварих вътре десетина момичета, включително Ромилда Вейн. Умуваха как да ти дадат любовен еликсир. Всички се надяват да те убедят да ги поканиш на купона при Слъгхорн и доколкото подразбрах, са си купили от любовните еликсири на Фред и Джордж, които, опасявам се, сигурно действат...

– Защо не им ги взе? – възмути се Хари.

Стори му се невероятно, че манията на Хърмаяни на тема спазване на правилата я е изоставила точно на този решителен кръстопът.

– Не ги носеха в тоалетната – обясни презрително тя. – Просто обсъждаха тактиката. А се съмнявам, че дори *Нечистокръвния принц* – стрелна тя отново учебника с гаден поглед – би могъл да измисли

мечтаната противоотрова, която да обезсилва десетина различни любовни еликсира едновременно. На твое място просто бих поканила някого и останалите ще престанат да си въобразяват, че имат някакъв шанс. Празникът е утре вечер, съвсем са се отчаяли.

– Няма човек, когото да искам да покана – изпелтечи Хари, който до сега се опитваше да не мисли за Джини, въпреки че тя пак си изникваше в сънищата му по такъв начин, че той бе страшно благодарен, за дето Рон не владее легилимантиката.

– Е, все пак внимавай какво пиеш, защото Ромилда Веин май не се шегуваше – допълни свъсено Хърмаяни.

Тя нави горния край на дългия пергамент, на който пишеше съчинение по аритмантика, и продължи да дращи с перото. Хари я гледаше, но мислите му бяха много далеч.

– Я чакай! – рече той по едно време. – Нали Филч е наложил забрана върху всичко, купено в „Магийки шегобийки“?

– Кога някой е обръщал внимание на забраните на Филч? – попита Хърмаяни, все така съсредоточена върху съчинението.

– Но аз мислех, че се претърсват всички сови! Как тези момичета са успели да вкарат в училището любовни еликсири?

– Фред и Джордж ги пращат в опаковки на парфюмчета и на сиропи за кашлица – обясни Хърмаяни. – Използват Совешката си служба за доставка по домовете.

– Добре си осведомена.

Хърмаяни го изгледа гадно, точно както преди малко учебника му по отвари.

– Пишеше го отзад на шишенцата, които ни показаха на нас с Джини през лятото – отвърна тя хладно. – Не се занимавам да сипвам в напитките на хората разни отвари... или да се преструвам, че го правя, което си е същото...

– Е, както и да е – побърза да каже Хари. – Важното в случая е, че момичетата мамят Филч, нали? Вкарват в училището разни неща, прикрити като друго. Защо тогава и Малфой да не е могъл да внесе огърлицата...

– О, Хари... не започвай пак...

– Защо де, кажи – настоя той.

– Слушай сега – въздъхна Хърмаяни, – тайносензорите засичат заклинания, проклетия и магии за невидимост, нали така? Използват се за откриването на черна магия и на свързани с нея предмети. За секунди ще засекат мощно проклетие, каквото е направено на огърлицата. Но не

и нещо, което е сложено в друго шишенце... пък и любовните еликсири не са черна магия и не са опасни...

– Лесно ти е на теб – промърмори Хари, защото се беше сетил за Ромилда Вейн.

– Значи зависи от Филч да познае, че това не е сироп за кашлица, а той не е много добър магьосник, съмнявам се, че различава една отвара от друга...

Хърмаяни застина, Хари също беше чул звука. Някой се беше доближил отзад, откъм потъналите в мрак лавици с книги. Двамата зачакаха и след миг иззад ъгъла се показа Мадам Пинс с вида си на граблива птица – с хлътнали страни, с кожа като пергамент и дълъг гърбав нос, който изглеждаше още по-злобещо в светлината на лампата в ръката ѝ.

– Библиотеката вече е затворена – оповести тя. – Постарайте се да върнете на място всичко, което сте взели... *Какво си направил с книгата, непрокопсаник такъв!*

– Тя не е библиотечна, моя си е – побърза да уточни Хари и грабна от масата своя учебник по отвари за напреднали точно когато и Мадам Пинс посегна с костелива ръка.

– Осквернен! – изсъска тя. – Омърсен! Опетнен!

– Какво толкова, просто е писано в учебника! – възропта Хари и дръпна книгата от здравата ѝ хватка.

Мадам Пинс изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи удар, а Хърмаяни припряно си прибра нещата, стисна Хари за ръката и го извлече навън.

– Ако не внимаваш, ще ти забрани да посещаваш библиотеката. За какво ти трябваше да го носиш този тъп учебник?

– Не съм виновен аз, че ѝ хлопа дъската. Или мислиш, че те е чула да нагрубяваш Филч? Винаги ми се е струвало, че между тях има нещо...

– О, ха-ха-ха...

Радостни, че отново могат да си говорят нормално, те тръгнаха по безлюдните осветени коридори към общата стая, като обсъждаха дали наистина Филч и Мадам Пинс са тайно влюбени един в друг.

– Джунджурийки! – каза Хари на Дебелата дама новата празнична парола.

– Да ти се връща! – подсмихна се тя дяволито и се дръпна, за да ги пусне.

– Здравей, Хари! – поздрави Ромилда Вейн веднага щом той се прехвърли през дупката в портрета. – Ще пийнеш ли една розова вода?

Хърмаяни го изгледа през рамо с вид „Нали ти казах!“

– Не, благодаря – побърза да отговори Хари. – Не си падам много по нея.

– Ами тогава вземи това – каза Ромилда и му бутна в ръцете кутия шоколадови бонбони. – Пияни котли с пълнеж от огнено уиски. Баба ми ги прати, но аз не ги обичам.

– А, добре... Благодаря ти много! – рече Хари, защото не се сети какво друго да каже. – Тъж... отивам ей там с...

Той закричи бързо след Хърмаяни и гласът му заглъхна.

– Нали ти казах! – възкликна Хърмаяни. – Колкото по-скоро поканиш някого, толкова по-бързо другите ще те оставят на мира и ти...

Тя внезапно се смути – току-що беше зърнала Рон и Лавендър, залепени един за друг в обичайното кресло.

– Е, лека нощ, Хари! – пожела му Хърмаяни, въпреки че беше едва седем часът вечерта, и без да каже и дума повече, се запъти към момичешките спални.

Хари си легна, като се утеши с мисълта, че им остава само още един учебен ден плюс празненството на Слъгхорн и после двамата с Рон ще заминат заедно за „Хралупата“. Вече изглеждаше невъзможно Хърмаяни и Рон да се одобрят преди празниците, но през ваканцията може би щяха да имат достатъчно време да се успокоят и да променят поведението си...

Надеждите му обаче не бяха големи и намаляха още повече, след като на другия ден му се наложи да изтърпи двамата в часа по трансфигурация. Току-що бяха започнали да изучават изключително трудната трансфигурация на хора – трябваше да работят пред огледала и да променят цвета на собствените си вежди. Хърмаяни злобно се изсмя на плачевния първи опит на Рон, при който той някак успя да се издокара със зрелищни дълги шръкнали мустаци. Рон й отмъсти, като я изимитира жестоко, но точно, как подскача нагоре-надолу на чина всеки път, когато професор Макгонъгол задава въпроси – това според Лавендър и Парвати бе страшно забавно и отново докара Хърмаяни на ръба на сълзите. Веднага след звънеца тя изхвърча от класната стая, оставяйки половината си вещи, а Хари реши, че точно сега Хърмаяни е в по-трудно положение, отколкото Рон, грабна нещата ѝ и хукна да я гони.

Накрая я откри, когато тя се появи от момичешката тоалетна на долния етаж. Беше заедно с Луна Лъвгуд, която я потупваше отнесено по гърба.

– О, здравей, Хари! – поздрави Луна. – Знаеш ли, че едната ти

вежда е яркожълта?

– Здравсти, Луна! Забрави си нещата, Хърмаяни...

Той ѝ подаде учебниците.

– А, да – рече тя задавено, прибра си вещите и се обърна бързо, за да прикрие, че си бърше очите с кутията за моливи. – Благодаря ти, Хари! Е, аз да вървя...

И хукна, без да му остави време да я утеши, макар че – честно казано – той не знаеше как.

– Разстроена е малко – отбеляза Луна. – Първо реших, че там, вътре, е Стенещата Миртъл, а се оказа, че била Хърмаяни. Спомена нещо, че Рон Уизли...

– Да, скараха се – потвърди Хари.

– Понякога той говори големи смехории, нали? – заговори Луна, когато двамата поеха заедно по коридора. – Но се случва и да е груб. Забелязах го миналата година.

– Сигурно – каза Хари. Луна проявяваше обичайната си склонност да изрича неудобни истини, той не беше срещал човек като нея. – Е, добре ли мина учебният срок?

– О, да – отговори Луна. – Чувствам се малко самотна без ВОДА. Но Джини е много мила с мен. Завчера в часа по трансфигурация забрани на две момчета да ме наричат „Луда“...

– Искаш ли довечера да дойдеш с мен на празненството у Слъгхорн?

Думите изскочиха от устата му преди да успее да ги спре и му прозвучаха като казани от непознат.

Изненадана, Луна извърна към него изпъкналите си очи.

– На празненството у Слъгхорн ли? С теб?

– Ами да – потвърди Хари. – Можем да си заведем гости и аз си помислих, че на теб навярно ще ти хареса... – Щеше му се да бъде пределно ясен в намеренията си. – Само като приятели де, нали разбираш. Но ако не искаш...

Вече почти се надяваше тя да откаже.

– О, да, искам да дойда с теб като приятелка! – грейна Луна така, както Хари не я беше виждал да сияе. – Никой досега не ме е канил като приятелка на празненство! Заради това ли си си боядисал веждата... заради празненството? Дали и аз да не си боядисам едната?

– Не – отсече Хари, – стана по грешка, ще помоля Хърмаяни да я оправи. Е, в такъв случай ще те чакам в осем часа във входната зала.

– АХА! – изпищя някой над тях и двамата подскочиха като

ужилени. Без да забележат, току-що бяха минали точно под Пийвс, който висеше с главата надолу от полилея и им се хилеше злобно. – *Поти покани Луда на празненството! Потти обича Луда! Потти обича Луда!* – И се понесе нататък, като се кикотеше и пицеше: – *Поти обича Луда!*

– Хубаво е тези неща да не се разгласяват – отбеляза Хари.

И иска ли питане – за нула време цялото училище вече знаеше, че Хари Потър ще заведе Луна Лъвгуд на празненството у Слъгхорн.

– Можеше да поканиш *кого* си поискаш! – възкликна невярващо Рон по време на вечерята. – Когато си поискаш! А ти си избрал Луда Лъвгуд!

– Не я наричай така, Рон! – тросна се Джини, която беше поспряла зад Хари. – Наистина много се радвам, че ще я заведеш, Хари, тя е страшно развълнувана.

И продължи нататък, за да иде да седне до Дийн. Хари се опита да е доволен, че тя одобрява избора му да вземе със себе си на празника Луна, но не се получи. Чак в другия край на масата Хърмаяни седеше сама и ровичкаше в задушеното. Хари забеляза, че Рон крадешком ѝ хвърля погледи.

– Защо не се извиниш? – попита го той направо.

– Какво? И пак да ме нападне ято канарчета ли? – смотолеви Рон.

– А толкова ли се налагаше да я имитираш?

– Тя ми се присмя на мустаците!

– Аз също, по-тъпо нещо не бях виждал.

Но Рон сякаш не го чу – току-що при тях беше дошла Лавендър с Парвати. Тя се смести между Рон и Хари и обви ръце около врата на Рон.

– Здравсти, Хари! – поздрави Парвати, която като него се чувстваше леко притеснена и отегчена от поведението на двамата им приятели.

– Здравей! – отвърна той. – Как си? Значи все пак оставаш в „Хогвортс“? Чух, че майка ти и баща ти настоявали да напуснеш.

– Успях засега да ги разубеда – отвърна момичето. – Онази злополука с Кейти наистина им изкара ангелите, но оттогава не се е случвало нищо... О, здрасти, Хърмаяни!

Парвати направо засия. Хари долови, че се чувства гузна, задето ѝ се е присмяла в часа по трансфигурация. Той се обърна и видя, че Хърмаяни също грее – дори може би още по-силно. Понякога момичетата се държаха много странно!

– Здравсти, Парвати! – каза Хърмаяни, без да обръща никакво

внимание на Рон и Лавендър. – Ще ходиш ли довечера на празненството у Слъгхорн?

– Не съм поканена – отвърна тъжно Парвати. – А ми се иска... доколкото разбирам, ще бъде много хубаво... Ти ще ходиш, нали?

– Да, в осем имам среща с Кормак и ние...

Чу се звук като от запушалка, махната от гърлото на мивка, и Рон се отскубна от прегръдките на Лавендър. Хърмаяни продължи да се държи сякаш не е видяла и чула нищо.

– ... ще отидем заедно на празненството.

– С Кормак ли? – повтори Парвати. – За кого ми говориш, за Кормак Маклагън ли?

– Да, за него – рече лигаво Хърмаяни. – За една бройка – натърти тя – да стане пазач на „Грифиндор“.

– С него ли ходиш? – ококори се Парвати.

– О, да... ти не знаеше ли? – отговори Хърмаяни и се изкикоти превзето, съвсем не по хърмаянски.

– Не! – възкликна другото момиче, направо смаяно от тази клюка. – Ау, май си падаш по квидични играчи? Първо Крум, сега Маклагън...

– Падам си по *наистина добри* квидични играчи – поправи я все така ухилена Хърмаяни. – Е, до скоро... отивам да се приготвя...

Тя си тръгна. Лавендър и Парвати тутакси доближиха глави, за да обсъдят този нов развой на събитията, всичко, което са чували за Маклагън, и всичко, за което някога са се досещали за Хърмаяни. Рон изглеждаше странно обиден и не каза нищо. Хари беше оставен да размишлява в тишината колко ниско са готови да паднат момичетата само и само да си отмъстят.

Когато в осем часа същата вечер отиде във входната зала, той завари там необичайно голям брой дебнещи момичета, които до едно го гледаха нацупено, докато той вървеше към Луна. Тя беше облечена в обси-пана с пайети сърмена мантия, породила известен кикот сред зяпачките, но иначе си изглеждаше много добре. Така или иначе, Хари беше доволен, че е махнала обичите от репички, наниза коркови тапи от бирен шейк и незримогледа.

– Здравей! – поздрави я той. – Е, отиваме ли?

– О, да! – изчурулика тя щастлива. – Къде е празненството?

– В кабинета на Слъгхорн – обясни Хари, след като я поведе нагоре по мраморното стълбище, по-далеч от любопитните погледи и одумките. – Разбра ли, че ще има и вампир?

– Руфъс Скримджър ли? – попита Луна.

– Кой, кой? – сепна се Хари. – За кого говориш, за министъра на магията ли?

– Да, той е вампир – делово потвърди Луна. – Когато пое поста от Корнелиус Фъдж, татко написа много дълга статия, но от министерството го принудиха да я спре. Очевидно не са искали истината да излиза наяве.

Хари отсъди, че е твърде неправдоподобно Руфъс Скримджър да е вампир, но не каза нищо – беше свикнал Луна да повтаря като папагал небивалиците на баща си като че ли са голата истина, освен това вече приближаваха кабинета на Слъгхорн и с всяка крачка смеховете и музиката се засилваха.

Дали защото така си беше направен, или защото Слъгхорн беше приложил някаква магьосническа хитрина, но кабинетът му беше много по-голям, отколкото на останалите учители. Таванът и стените бяха покрити с изумрудени, пурпурни и златисти ивици плат и заради тях помещението наподобяваше огромна палатка. Вътре беше пълно с хора и бе задушно, всичко беше окъпано в червената светлина от богато украсения светилник в средата на тавана, из който пърхаха истински феи, наподобяващи бляскави светещи точки. От ъгъла в дъното някой пееше с цяло гърло под съпровода на нещо като мандолини, над неколцина грохнали магьосници, потънали в разговор, се виеха валма дим от лула, а няколко домашни пухчета си проправяха с писъци път между гората от колене и приличаха на ходещи масички, понеже не се виждаха под тежките сребърни подноси, които разнасяха, отрупани с какви ли не вкуснотии.

– Хари, момчето ми! – избоботи Слъгхорн почти веднага щом двамата с Луна се провряха през вратата. – Ела, ела, само да знаеш с колко хора искам да те запозная!

Слъгхорн беше с кадифена шапка с пискюли в тон със смокинга му. Той здраво сграбчи Хари за ръката, сякаш се канеше да се магипортира заедно с него, и устремно го поведе към гостите, а Хари стисна дланта на Луна и я затегли след себе си.

– Бих искал да ти представя, Хари, Елдред Уорпъл, бивш мой ученик, автор на „Кръвно братство. Моят живот сред вампирите“, и разбира се, неговия приятел Сангини²².

Уорпъл, дребен очилат мъж, сграбчи ръката на Хари и я разтресе с все сила, а вампирът Сангини, който беше висок и изпит, с тъмни сенки

22. От „sanguinis“ (лат.) – „кръв“, „кръвопролитие“. – Б.п.

под очите, само кимна. Изглеждаше доста отегчен. Около него се тъпяха цял рояк девойчета, които го зяпаха любопитно и развълнувано.

– Хари Потър, страшно се радвам! – възкликна Уорпъл и късогледо се взря в лицето му. – Тъкмо питах завчера професор Слъгхорн *къде е биографията на Хари Потър, която всички очакваме.*

– Тъъ... – смути се Хари, – така ли?

– Скромнен, точно както те описа Хорас! – рече Уорпъл. – Но ако говорим сериозно – добави той вече с променен глас, който внезапно бе станал делови, – за мен ще бъде огромно удоволствие да я напиша собственоръчно – хората копнеят да научат повече за теб, мило момче, направо копнеят! Ако си готов да ми дадеш няколко интервюта, всяко в рамките на... да кажем, четири-пет часа, книгата би могла да излезе до месеци. И то с почти никакви усилия от твоя страна, уверявам те... Питай Сангини, той ще ти обясни, че... Стой тук, Сангини! – подвикна внезапно угрижен Уорпъл, защото вампирът се прокрадваше тихомълком с доста кръвожаден поглед към близката групичка момичета. – Ето, хапни си месце – подкани Уорпъл, като грабна от минаващото наблизко домашно духче една пирожка с пълнеж от кайма и я пхна в ръката на Сангини, а после отново насочи вниманието си към Хари. – Ами златото, което ще спечелиш, моето момче, нямаш си и представа...

– Това определено не ме вълнува – отсече Хари. – Току-що видях една приятелка, извинявайте.

И той затегли след себе си Луна през гъмжилото – наистина току-що беше зърнал дълга като грива кестенява коса, изчезнала между две момичета, май от „Орисниците“.

– Хърмаяни! Хърмаяни!

– Хари! Ето те и теб най-после! Здравей, Луна!

– Какво ти се е случило? – попита Хари, защото Хърмаяни определено беше доста чорлава, сякаш си е проправяла път през цял гъсталак дяволска примка.

– О, току-що избягах... се разделих де... с Кормак – обясни момичето. – Под имела – допълни Хърмаяни, понеже Хари продължаваше да я гледа озадачено.

– Така ти се пада, шом покани него – заяви той сурово.

– Реших, че така най-много ще ядосам Рон – рече спокойно Хърмаяни. – Колебаех се между него и Закарайъс Смит, но си казах, че всъщност...

– *Искала си да доведеш Смит?* – ахна възмутен Хари.

– Да, сега вече съжалявам, че не предпочетох него, в сравнение с

Маклагън Гроп ще е същински джентълмен. Хайде да минем отгук, така ще го видим, ако се зададе, ужасно висок е...

Тримата се промушиха до другия край на помещението, като пътем си взеха бокали с медовина, и за съжаление твърде късно забелязаха, че точно там сама стои професор Трелони.

– Здравейте! – поздрави любезно Луна.

– Добър вечер, миличка! – отвърна професор Трелони след доста усилия да фокусира очите си върху нея. Хари отново надуши миризмата на готварско шери. – Не съм те виждала напоследък в часовете си...

– Да, не сте, тази година съм при Фирензи – обясни Луна.

– Така де – каза с ядно пиянско фъфлене професор Трелони. – Или при Крантата, както предпочитам да го наричам аз. Сега, след като ме възстановиха в училището, човек би си помислил, че професор Дъмбълдор ще се отърве от коня. Но не... делим си часовете... това, да ти призная, е обида, голяма обида. Знаеш ли...

Професор Трелони явно бе много пияна и не беше познала Хари. Под прикритието на яростните нападки, с които тя обсипваше Фирензи, Хари се приближи още малко към Хърмаяни и й рече:

– Я да уточним нещо. Смяташ ли да казваш на Рон, че си се намесила по време на пробите за пазачи?

Хърмаяни вдигна вежди.

– Нима мислиш, че ще падна толкова ниско?

Хари я стрелна с пронизващ поглед.

– И го казваш, след като покани Маклагън...

– Това е друго – отвърна тя с достойнство. – Не възнамерявам да казвам на Рон за нищо, което се е случило или не се е случило на пробите.

– Чудесно! – разпалено възкликна Хари. – Защото той отново ще рухне, ако загубим следващия мач...

– Куидич! – ядоса се Хърмаяни. – Вие, момчетата, не се ли вълнувате от друго? Кормак не ме попита и едно-едничко нещо за мен, не, през цялото време ме занимаваше със Стоте най-страхотни удара, които Кормак Маклагън е спасил... О, не, ето го, задава се!

Тя хукна толкова бързо, че сякаш се магипортира – допреди миг стоеше до Хари, а после се шмугна между две зяпнали срещу тях магьосници и изчезна.

– Виждали ли сте Хърмаяни? – попита Маклагън подир минута, след като се провря през навалицата.

– Не, съжалявам – отговори Хари и тутакси се извърна, за да се

включи в разговора на Луна, за стотна от секундата забравил с кого всъщност си приказва тя.

– Хари Потър! – ахна професор Трелони с гърлен трептящ глас, явно чак сега го беше забелязала.

– О, здравейте! – поздрави той не особено въодушевено.

– Мило момче! – допълни учителката с доста превзет шепот. – Какви слухове! Какви разкази! Избрания! Ами да, аз знам от много отдавна... предзнаменованията, Хари, никога не са били добри... Но защо не продължи да изучаваш пророкуване? Точно за теб предметът е изключително важен!

– О, Сибила, всички смятаме своя предмет за най-важен! – високо каза някой и от другата страна на професор Трелони се появи Слъгхорн със силно зачервено лице, с леко килната кадифена шапка, с чаша медовина в едната ръка и с огромна коледна баничка в другата. – Но аз наистина не помня да съм познавал друг човек, който да е направо роден да приготвя отвари! – заяви Слъгхорн и хвърли на Хари кръвясал, но галовен поглед. – Иде му отвътре, точно като на майка му! Сред учениците ми на пръсти се броят хората със способности като неговите, наистина, Сибила... Ето, дори Сивиръс... – И за ужас на Хари Слъгхорн се пресегна и притегли сякаш от въздуха към тях Снейп. – Стига си се спотайвал, Сивиръс, ела при нас! – хлъцна щастливо Слъгхорн. – Тъкмо разказвах за невероятната дарба на Хари за отварите! Трябва да ти признаем и на теб, разбира се, известна заслуга, все пак си му преподавал цели пет години!

Хванат като в капан от ръката на Слъгхорн, която беше преметната през рамото му, Снейп погледна Хари иззад орловия си нос и присви черни очи.

– Странно, а аз все си мислех, че така и не съм успял да науча на нещо Потър.

– Направо си му е вродено! – провикна се Слъгхорн. – Трябваше да видиш какво ми представи на първия урок, какво лекарство на Живата смърт... Никой ученик не е успявал да се справи така блестящо още от първия път, според мен дори ти, Сивиръс...

– Виж ти! – прошепна тихо Снейп, все така впил очи в Хари, който се почувства леко притеснен.

Последното, което искаше, бе Снейп да тръгне да проучва какъв е източникът на тази негова новопридобита неотразимост в отварите.

– Припомни ми, Хари, какви други предмети изучаваш?

– Защита срещу Черните изкуства, вълшебство, трансфигурация,

билкология...

– Накъсо, всички предмети, които се изискват, за да станеш аврор – отбеляза с едва доловим присмех Снейп.

– Да, бих искал да стана аврор – предизвикателно заяви Хари.

– И то велик аврор! – избоботи Слъгхорн.

– Според мен, Хари, не е хубаво да ставаш аврор – най-неочаквано се намеси Луна. Всички извърнаха погледи към нея. – Аврорите са замесени в Ротфангското съзаклятие, мислех, че всички знаят. Подкопават отвътре Министерството на магията, искат да го унищожат, като прилагат комбинация от черна магия и пародонтоза.

Хари прихна толкова силно, че глътна през носа половината медовина. Наистина си беше струвало да доведе Луна, ако не за друго, то поне заради това. След като изникна с кашляне от бокала ухилен и целият мокър, той видя нещо, сякаш предназначено да повдигне духа му още повече – Драко Малфой, теглен за ухото от Аргус Филч.

– Професор Слъгхорн – изхъри пазачът с трепереща челюст и налудничавия пламък, който проблясваше в изпъкналите му очи всеки път, щом спипаше някой пакостник, – залових това момче да се спотайва в един от коридорите на горните етажи. Твърди, че бил поканен на празненството, но бил закъснял за началото. Прашал ли сте му покана?

Вбесен, Малфой се отскубна от хватката на Филч.

– Добре де, не съм поканен – тросна се той ядно. – Опитвах се да се вмъкна без покана, сега доволен ли сте?

– Не, не съм доволен – изфуча Филч в пълен разрез с изписаното на лицето му злорадство. – Загазил си, да, и то не на шега! Директорът нали каза, че е забранено да се разхождате след вечерния час, освен ако нямате разрешение?

– Не се притеснявай, Аргус, всичко е наред – махна с ръка Слъгхорн. – Коледа е, не е престъпление да ти се иска да отидеш на празник. Само този път по изключение ще забравим наказанието, можеш да останеш, Драко.

Възмущение и разочарование по лицето на Филч бяха нещо напълно предсказуемо, но защо ли – учуди се Хари, докато го наблюдаваше, – и Малфой изглеждаше едва ли не също толкова нещастен? И защо Снейп гледаше Малфой хем ядосано, хем – нима беше възможно? – малко уплашено.

Но още преди Хари да е осмислил докрай видяното, Филч се обърна и затътрузи с тихо мърморене крака, Малфой си лепна усмивка и благодари на Слъгхорн за проявеното великодушие, а лицето на Снейп

пак си стана непроницаемо.

– За нищо, за нищо! – възкликна Слъгхорн и замаха с ръка. – Все пак съм познавал дядо ти...

– Той винаги се е изказвал много ласкаво за вас, сър – побърза да каже Малфой. – Разправял ми е, че сте най-големият майстор на отвари, когото някога е срещал...

Хари се взря в Малфой. Беше заинтригуван не от подмазването – от доста време го наблюдаваше как прави мили очи на Снейп, – а че всъщност Малфой наистина изглеждаше малко болен. Цяла вечност не го беше виждал от толкова близо и сега забеляза тъмните сенки под очите му и определено сивкавия оттенък на кожата му.

– Бих искал да поговорим, Драко – внезапно заяви Снейп.

– О, Сивиръс – подкани Слъгхорн и отново хлъцна, – Коледа е, не бъди прекалено строг...

– Аз съм ръководител на дома и сам ще решавам доколко строг да бъда – отсече Снейп. – Ела с мен, Драко.

Двамата тръгнаха, Снейп вървеше отпред, а Малфой изглеждаше обиден. Хари постоя малко в нерешителност, после каза:

– Връщам се ей сега, Луна... ъъ... отивам до тоалетната.

– Добре – отвърна тя бодро и докато Хари забърза през навалищата, му се стори, че момичето отново подхвана темата за Ротфангското съзаклятие с професор Трелони, която явно проявяваше неприкрит интерес.

След като излезе от помещението, на Хари вече му беше лесно да измъкне от джоба си мантията невидимка и да се заметне с нея – в коридора нямаше никого. Виж, по-трудно беше да открие Снейп и Малфой. Затича се по коридора, стъпките му не се чуваха, заглушени от музиката и високите разговори откъм кабинета на Слъгхорн. Снейп сигурно беше отишъл с Малфой в кабинета си в подземията... или пък го водеше обратно към общата стая на слидеринци... Докато се носеше устремно по коридора, Хари все пак долепваше ухо до всяка от вратите и в прилив на вълнение през ключалката на последната класна стая чу гласове.

– ... Не можеш да си позволиш грешки, Малфой, защото ако те изключат...

– Нямам нищо общо с това, разберете!

– Дано казваш истината, защото беше глупаво и недодялано. Вече те подозират, че имаш пръст в цялата работа.

– Кой ме подозира? – ядоса се Малфой. – За последен път ви казвам, не съм го направил аз, чухте ли? Тая Бел сигурно има враг, за

кого то никои не знае... Не ме гледайте така! Знам какво правите, не съм глупак, но няма да стане... мога да ви спра!

Настъпи мълчание, после Снейп каза тихо:

– А... Виждам, че леля ти Белатрикс те е учила на оклумантика. Какви мисли се опитваш да скриеш от своя господар, Драко?

– От него нищо не се опитвам да скрия, просто не искам вие да се бъркате.

Хари притисна още по-силно ухо към ключалката... Какво ли се беше случило с Малfoy, та си позволяваше така да разговаря със Снейп – със Снейп, към когото винаги беше проявявал уважение и дори симпатии?

– А, такава ли била работата! Заради това значи ме избягваш този срок. Страх те е да не се намеся. Даваш ли си сметка, Драко, че ако някой друг бе дръзнал да не се яви в кабинета ми, след като няколко пъти съм му поръчал да дойде...

– Накажете ме де! Оплачете се на Дъмбълдор! – присмехулно подметна Малfoy.

Отново настъпи мълчание. После Снейп заяви:

– Знаеш прекрасно, че нямам желание да правя нито едното, нито другото.

– Тогава престанете да ме викате в кабинета си!

– Чуй ме – заговори Снейп вече много тихо и се наложи Хари да долепи ухото си съвсем плътно до ключалката, за да чува. – Опитвам се да ти помогна. Заклех се пред майка ти да те закрилям. Дадох Нерушимата клетва, Драко...

– Както личи, ще се наложи да я нарушите, защото на мен не ми е притрябвала вашата закрила! Възложено е на мен, той го повери именно на мен и аз действам. Имам план и той ще проработи, просто ми отнема повече време, отколкото очаквах!

– Какъв е планът?

– Не е ваша работа!

– Ако ми кажеш какво си намислил, бих могъл да ти помогна...

– Благодаря, но има кой да ми помага, не съм сам.

– Тази вечер със сигурност си бил сам и е било страшно глупаво да се разхождаш без подкрепление по коридорите. Това са елементарни грешки...

– Щях да взема със себе си Краб и Гойл, ако не им бяхте наложил наказание!

– Тихо! – сопна се Снейп, защото от вълнение Малfoy беше

повишил тон. – Ако твоите приятели Краб и Гойл искат този път да вземат изпита по защита срещу Черните изкуства за СОВА, ще се наложи да поработят малко по-усърдно, отколкото досега...

– Много важно, като не го вземат! – рече Малфой. – Защита срещу Черните изкуства... това е само шега, нали, преструвка? Сякаш на някого от нас ще му дотрябва да се защитава срещу Черните изкуства...

– Това е преструвка, от която зависи успехът, Драко! – напомни Снейп. – Къде според теб щях да бъда през всичките тези години, ако не можех да се преструвам? А сега ме чуй! Непредпазлив си – да се разхождаш късно вечер, да допуснеш да те заловят и да разчиташ на помощта на мухльовци като Краб и Гойл...

– Не само на тяхната, имам на своя страна и други, по-смели хора!

– Защо тогава не се доверяваш на мен, мога да...

– Знам какво целите! Искате да ми отнемете славата!

Настъпи поредното мълчание, сетне Снейп рече студено:

– Говориш като малко дете. Влизам ти в положението, разстроен си, че баща ти беше заловен и пратен в тъмница, но...

Хари успя да реагира в последния момент: чу от другата страна на вратата стъпките на Малфой и се метна встрани точно когато тя се отвори рязко, а Драко закри нататък по коридора, като подмина отворената врата на кабинета на Слъгхорн, зави зад ъгъла в дъното и се скри от поглед.

Хари не смееше да си поеме въздух – лежеше свит долу, когато Снейп се появи бавно от класната стая. Той се върна с непроницаемо лице на празненството. Хари остана свит на пода под мантията невидимка, а мислите му препускаха лудешки.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА СМРАЗЯВАЩА КОЛЕДА

– Значи Снейп е предложил да му помогне? Сигурен ли си, че наистина е предложил *да помогне на него*?

– Ако ме попиташ още веднъж – тросна се Хари, – ще те фрасна с това брюкселско зеле...

– Само уточнявам – заоправдава се Рон.

Двамата стояха сами на мивката в кухнята на „Хралупата“ и по заръка на госпожа Уизли белеха цяла планина брюкселско зеле. Зад прозореца отпред се сипеше сняг.

– Да, *Снейп предложи да му помогне!* – все пак отвърна Хари. – Обясни на Малфой, че е обещал на майка му да го закриля, че е дал нерушим обет или нещо от тоя род...

– Нерушима клетва ли? – смая се Рон. – Неее, невъзможно... Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм. Защо, какво означава тя?

– Ами... не можеш да нарушиш Нерушимата клетва...

– Колкото и да ти е странно, това го разбрах и сам. А ако я нарушиш, какво ще стане?

– Ще умреш – отвърна лаконично Рон. – Когато бях на около пет години, Фред и Джордж се опитваха да ме накарат да я дам. И вече бях на път да го направя, държахме се с Фред за ръце и така нататък, когато татко ни завари. Направо побесня. – Очите на Рон блеснаха при спомена. – Това е единственият път, когато съм го виждал ядосан колкото мама. Фред твърди, че оттогава задникът му отляво вече не е същият.

– Дай да го пропуснем задника на Фред...

– Моля? – екна гласът на Фред и в кухнята влязоха близнаците. – Аааа, Джордж, я ги виж! Режат с ножове! Горките!

– След два месеца и малко ставам на седемнайсет – оповести нацупено Рон, – и тогава вече ще мога да го правя с магия!

– Но междувременно – заяви Джордж, след като седна на кухненската маса и си качи краката отгоре, – можем да ти се порадваме, докато ни показваш как всъщност се борави с... хей, внимавай!

– Заради теб стана! – ядоса се Рон и засмука порязания си палец. – Чакай само да стана на седемнайсет...

– Не се и съмнявам, че ще ни зашеметиш всички с неподозирани

магически способности – прозина се Фред.

– И понеже стана дума за неподозирани способности, Роналд – намеси се отново Джордж, – какво чуваме от Джини за теб и за някаква млада дама на име Лавендър Браун... освен ако сведенията ни не са погрешни...

Рон поруменя, но не изглеждаше сърдит, когато се обърна отново към брюкселското зеле.

– Гледай си работата!

– Какъв остроумен отговор! – подсмихна се Фред. – Направо не знам как ти хрумват. Не, искахме само да разберем... как е станало.

– Кое как е станало?

– Въпросната дама да не е преживяла злополука?

– Моля?

– В смисъл откъде ѝ е това трайно и всеобхватно умопомрачение? Внимавай сега!

Госпожа Уизли влезе в кухнята точно навреме, за да види как Рон мята ножчето за брюкселското зеле по Фред, който лениво замахна с магическата пръчка и ножът се превърна в хартиено самолетче.

– Рон! – подвикна бясна майка му. – Никога повече не допускай да те виждам как хвърляш ножове!

– Няма... – рече Рон – да допускам да виждаш – смотолевни накрая той и отново се извърна към планината брюкселско зеле.

– Фред, Джордж, съжалявам, милички, но довечера пристига Ремус, ще се наложи Бил да се смести при вас двамата!

– Разбира се – отвърна Джордж.

– Тъй като Чарли няма да се прибере, Хари и Рон ще останат в таванската стая, а ако Флър отиде при Джини...

– Джини ще си изкара страхотна Коледа, няма що – промърмори Фред.

– Всички ще се чувстват добре. Или поне ще имат топла постеля – довърши госпожа Уизли донякъде измъчено.

– Значи Пърси наистина няма да ни покаже грозната си физиономия, така ли? – попита Фред.

Госпожа Уизли се извърна и чак тогава отговори:

– Не, зает е, предполагам, в министерството.

– О, не знам по света да има по-голям тъпанар! – отбеляза Фред, след като госпожа Уизли излезе от кухнята. – Всъщност има още един. Е, да тръгваме тогава, Джордж.

– Какво сте намислили? – попита Рон. – Толкова ли не можете да

ни помогнете с това брюкселско зеле? Достатъчно е да замахнете с магическата пръчка и ние също ще бъдем свободни!

– Не, едва ли ще го направим – сериозно отвърна Фред. – Докато белиш без магия брюкселско зеле, си каляваш волята и разбираш колко им е трудно на мъгълите и безмощните...

– И ако искаш, Рон, хората да ти помагат – допълни Джордж, след като му метна хартиеното самолетче, – няма да ги замеряш с ножове. Нека ти е за урок. Отиваме в селото, там в книжарницата работи едно много хубаво момиче, което смята фокусите ми с карти за страхотни... почти като истинска магия...

– Гадняри! – изсъска свъсен Рон, докато гледеше как близнаците прекосяват отрупания със сняг двор. – Щеше да им отнеме някакви си десет секунди и ние също щяхме да отидем с тях.

– Аз не мога – напомни Хари. – Обещах на Дъмбълдор, докато съм тук, да не мърдам от къщата.

– А, да – рече Рон. Обели още няколко главички брюкселско зеле и попита: – Ще кажеш ли на Дъмбълдор за разговора между Снейп и Малфой?

– Да – отговори Хари. – Ще кажа на всеки, който може да ги спре, и Дъмбълдор е пръв в списъка ми. Вероятно ще поговоря отново и с баща ти.

– Жалко обаче, че не си чул какво всъщност прави Малфой.

– Нямаше как да чуя. Точно там е работата, той не искаше да каже на Снейп.

След кратко мълчание Рон отбеляза:

– Е, знаеш, естествено, какво ще отсъдят всички. Татко, Дъмбълдор и останалите. Ще кажат, че Снейп всъщност не иска да помогне на Малфой и само се е опитвал да разбере какво е намислил.

– Понеже не са го чули – отсече Хари. – Дори Снейп не е чак толкова добър актьор.

– Да... обаче все пак ще видиш, че ще стане така – вметна Рон.

Хари се извърна към него със свъсено лице.

– Но ти смяташ, че съм прав, нали!

– Да – бързо отговори Рон. – Сериозно ти говоря. Но всички те са убедени, че Снейп е в Ордена.

Хари не каза нищо. Вече му беше хрумнало, че това ще бъде най-вероятното възражение при поредните му доказателства, дори сякаш чуваше Хърмаяни: „Очевидно, Хари, само се е преструвал, че е готов да помогне на Малфой, за да го прильже да му каже какво точно прави...“

Но това бяха просто предположения, защото той не беше успял да й каже какво е чул. Беше си тръгнала от празненството у Слъгхорн още преди Хари да се върне там, или поне така му каза ядосаният Маклагън, а когато Хари отиде в общата стая, Хърмаяни вече се беше прибрала да си легне.

Рано на другата сутрин двамата с Рон трябваше да заминат за „Хралупата“ и Хари само бе успял да й пожелае весела Коледа и да подметне, че щом се върнат след ваканцията, има да й съобщава важна новина. Но не беше съвсем сигурен, че тя го е чула: точно по това време Рон и Лавендър си взимаха подчертано безсловесно „движдане“ зад гърба му.

Ала дори Хърмаяни нямаше как да отрече едно: Малфой определено кроеше нещо и Снейп знаеше. Ето защо Хари се чувстваше напълно в правото си да й заяви „Нали ти казах!“, както вече многократно беше повтарял на Рон.

Не успя да разговаря с господин Уизли вечерта преди Коледа, защото той работеше до много късно в министерството. Семейство Уизли и гостите им седяха във всекидневната, където Джини беше попрекалила с украсата, та сякаш седяха наред взривен склад за хартия. Само Фред, Джордж, Хари и Рон знаеха, че ангелчето на върха на коледното дърво всъщност е градински гном, който ухапал Фред по глезена, докато той вадел моркови за предколедната вечеря. Вцепенено, оцветено в златисто, издокарано в мъничка балеринска поличка, със залепени на гърба му крилца, гномчето ги оглеждаше злобно отвисоко и беше най-грозният ангел, който Хари беше виждал някога – с голяма плешива глава като картоф и доста космати крака.

Всички би трябвало да слушат коледната радиoproграма с участието на любимата певица на госпожа Уизли – Селестина Уорбек, чийто глас се лееше от големия дървен радиоприемник. Но Флър, която явно смяташе Селестина за много скучна, говореше на висок глас в ъгъла и намръщената госпожа Уизли беше принудена да държи магическата си пръчка насочена към копчето за силата на звука, така че Селестина се чуваше все по-силно и по-силно. На фона на едно подчертано сърцераздирателно парче на име „Котел, пълен с жарка силна любов“, Фред и Джордж започнаха да играят с Джини на избухващи карти. Рон непрекъснато стрелкаше крадешком Бил и Флър с поглед, сякаш за да натрупа опит. Междувременно Ремус Лупин, по-слаб и по-дрипав отвсякога, седеше край огъня и гледаше в дълбините му, сякаш изобщо не чуваше гласа на Селестина:

О, ела при мен и котела разбъркай!
Ако го сториш както в моите мечти,
аз силна и жарка любов ще забъркам,
за да се стоплиш тази вечер ти.

– Когато бяхме осемнайсетгодишни, танцувахме на тази песен – сподели госпожа Уизли и си избърса очите с плетката. – Помниш ли, Артър?

– Ахам... – изфъфли господин Уизли, който климаше над недобелената мандарина в ръцете си. – Е, да... чудесен мотив...

С известно усилие той поизправи гръб на стола и погледна Хари, който седеше до него.

– Извинявай – каза, като кимна по посока на радиоприемника точно когато Селестина извиси глас. – Скоро ще свърши.

– Няма нищо – ухили се Хари. – Много работа ли имате в министерството?

– Много – потвърди господин Уизли. – Нямахме да имам нищо против, ако все пак постигахме нещо, а то... от тримата задържани, които прибрахме на топло през последните месец-два, едва ли поне един е смъртожаден... Но нека си остане между нас, Хари – добави той припряно и изведнъж се разсъни.

– Още ли не са пуснали Стан Шънпайк? – попита Хари.

– Опасявам се, че не – отговори господин Уизли. – Знам, че Дъмбълдор се е опитал да се застъпи за Стан директно пред Скримджър... Всички, които са го разпитвали, са единодушни, че той е смъртожаден точно колкото тази мандарина тук... Но големите шефове искат да изкарат, че бележим някакъв напредък, и „трима задържани“ звучи по-добре, отколкото „трима задържани по погрешка и след това освободени“... И пак повтарям, това е строго поверително...

– Гроб съм – обеща Хари. Поколеба се за миг, чудеше се как точно да каже своите новини и докато си събираше мислите, Селестина Уорбек подкара балада със заглавието „Омагьоса ти сърцето ми и си го взе“. – Господин Уизли, нали помните какво ви казах на гарата, преди да заминем за училището?

– Проверих, Хари – отговори веднага господин Уизли. – Отидох у семейство Малфой и направих втори обиск. В къщата им няма нищо, било то цяло или счупено, което не би трябвало да е там.

– Да, знам, видях в „Пророчески вестни“, че сте претърсвали... но това е друго... нещо по-...

И той повтори пред господин Уизли всичко чуто от разговора между Малфой и Снейп. Докато говореше, забеляза, че Лупин е поизвърнал глава към него и попива всяка дума. Когато Хари млъкна, настана тишина, нарушавана само от напевния глас на Селестина:

О, клето ми сърце, къде си?
Магия те отне от мен...

– А не ти ли е хрумвало, Хари – подхвана господин Уизли, – че Снейп само се преструва...

– Преструва се, че ще помогне на Малфой, за да разбере какво е намислил ли? – продължи на мига Хари. – Да, знаех си, че точно това ще кажете. Но как можем да разберем?

– Не е наша работа да разберем – намеси се ненадейно Лупин. Сега той стоеше с гръб към огъня и гледаше Хари иззад господин Уизли. – Това засяга Дъмбълдор. Той има доверие на Сивиръс и това би трябвало да е достатъчно за всички нас.

– Ами... – възрази Хари, – ами ако Дъмбълдор греши за Снейп...

– Някои хора са го казвали, много пъти. Всичко се свежда до това дали вярваш на преценката на Дъмбълдор. Лично аз вярвам, значи се доверявам и на Сивиръс.

– Но и Дъмбълдор понякога греши! – не се предаваше Хари. – Самият той ми го е казвал. – Момчето погледна Лупин право в очите. – Наистина ли харесваш Снейп?

– Нито го харесвам, нито не го харесвам – отговори Лупин. – Да, Хари, казвам ти истината – добави той, понеже Хари направи скептична физиономия. – Навярно никога няма да бъдем първи приятели. След всичко, което се случи между Джеймс, Сириус и Сивиръс, между нас има прекалено много горчилка. Но не съм забравил и че през годината, когато преподавах в „Хогуортс“, Сивиръс всеки месец ми правеше съхранителна отвара, правеше я безпогрешно, за да не се мъча както обикновено по пълнолуние.

– Но „случайно“ се изгърва, че си върколак, и ти беше принуден да напуснеш! – напомни гневно Хари.

Лупин сви рамене.

– Новината така и така щеше да се разчуе. И двамата знаем, че Сивиръс се домогваше до мястото ми, можеше да ми причини много по-големи вреди, като сложи нещо в отварата. Но той ми съхрани здравето. Трябва да му бъде благодарен.

– Може да го е било страх да слага нещо в отварата, защото Дъмбълдор го е държал под око – не се отказваше Хари.

– Решил си да го мразиш и това си е – подсмихна се едва забележимо Лупин. – И напълно те разбирам, все пак си син на Джеймс и кръщелник на Сириус, наследил си стари предрасъдъци. Така или иначе, кажи на Дъмбълдор, че си споделил с нас, но не очаквай той да погледне като теб на нещата, не очаквай да се изненада. Не е изключено Сивирс да е разпитвал Драко именно по нареждане на Дъмбълдор.

... и сега напълно го разби.
Аз моля те – сърцето ми върни!

Селестина завърши песента с много дълга и писклива нота и от радиоприемника екнаха ръкопляскания, към които госпожа Уизли се присъедини въодушевено.

– Свъррши ли? – попита на висок глас Флър. – Най-последно, беше ужжасно!

– Ще пийнем ли по едно преди лягане? – попита също на висок глас господин Уизли, след като скочи на крака. – Кой иска яйчен грог?

– С какво се занимаваш напоследък? – обърна се Хари към Лупин, когато господин Уизли се засуети и отиде да донесе грога, а останалите започнаха да се протягат и се впуснаха в разговори.

– О, напоследък съм в нелегалност – отвърна Лупин. – Почти в буквалния смисъл на думата. Затова не ти писах, Хари – ако ти бях пратил писмо, можех да се издам.

– В какъв смисъл?

– Живея сред събратята си, сред себеподобни – обясни Лупин. – Върколаци де – добави той, защото Хари го погледна неразбиращо. – Почти всички са на страната на Волдемор. Дъмбълдор искаше да има свой човек, шпионин между тях... и аз бях направо готов за това. – В думите му имаше едва загатнато огорчение и Лупин вероятно се усети, защото се усмихна по-сърдечно и продължи: – Не че се оплаквам, все някой трябва да го прави, а кой може да е по-подходящ от мен? И все пак ми беше много трудно да спечеля доверието им, защото нося непогрешими белези от опитите да живея сред магьосниците. Те са обърнали гръб на нормалното общество и живеят на ръба, крадат... а понякога и убиват, за да се прехранват.

– И защо са се съюзили с Волдемор?

– Смятат, че ако той победи, ще живеят по-добре – обясни Лупин. –

А не е лесно да спориш с типове като Грейбек...

– Кой е Грейбек?

– Не си ли чувал за него? – Лупин стисна трескаво юмруци върху коленете си. – Фенрир Грейбек вероятно е най-свирепият върколак днес. Убеден е, че живее на земята с едно-едничко призвание: да нахапе и да зарази възможно най-много хора, така върколаците ще се множат и множат, докато надделят над магьосниците. В замяна на върнатата служба Волдемор му е обещал прещедра награда. Грейбек се е специализирал в ухапване на невръстни деца... Смята, че те трябва да бъдат хапани още съвсем малки и да бъдат възпитавани далеч от родителите си – така ще намразят нормалните магьосници. Волдемор се е заканил да го насъска срещу дъщерите и синовете на хората, а подобна заплаха обикновено се увенчава с добри плодове. – Известно време Лупин мълча, сетне продължи: – Мен ме ухапа именно Грейбек.

– Какво? – изуми се Хари. – Когато... когато си бил малък ли?

– Да. Баща ми нещо го обидил. Много дълго не знаех кой точно върколак ме е нападнал, дори изпитвах състрадание към него, защото смятах, че не се е владеел, и вече знаех какво е да се преобразяваш. Но Грейбек го прави съзнателно. По пълнолуние дебне отблизо жертвите, за да е сигурен, че ще му бъдат подръка. Планира всичко. Именно него използва Волдемор, за да подчини върколаците. Няма да се преструвам, моите разумни доводи не могат да оборят твърдението на Грейбек, че ние, върколаците, заслужаваме кръв, че трябва да си отмъщаваме на нормалните хора.

– Но нали ти си нормален! – възрази яростно Хари. – Просто имаш... проблем.

Лупин избухна в смях.

– Понякога много ми напомняш Джеймс. Той го наричаше в компания „малкия космат проблем“. Мнозина бяха останали с впечатлението, че имам пакостлив заек.

Той пое с благодарствена дума чашата яйчен грог, която му подаде господин Уизли, и сега изглеждаше малко по-весел. Междувременно Хари усети прилив на вълнение: покрай последното споменаване на баща му се сети, че отдавна иска да пита нещо Лупин.

– Чувал ли си някога за човек, на когото са викали Нечистокръвния принц?

– Нечистокръвния какъв?

– Принц – повтори Хари, като не го изпускаше от очи, за да види дали той ще си спомни.

– Сред магьосниците няма принцове – отговори вече усмихнат Лупин. – Такова прозвище ли смяташ да използваш? А аз си мислех, че „Избрания“ би трябвало да ти е достатъчно.

– Това не е свързано с мен! – възмути се Хари. – Нечистокръвния принц е учил навремето в „Хогуортс“, у мен е старият му учебник по отвари. Писал е в него заклинания, ама такива, които сам е измислял. Например „Левикорпус“...

– О, по мое време това беше страшно модно в „Хогуортс“ – отбеляза Лупин, който се отдаде на спомени. – Когато бях в пети курс, няколко месеца не смеехме да ходим никъде от страх да не увиснем като на кука, хванати за глезена.

– Татко е използвал заклинанието – отбеляза Хари. – Видях го в мислоема, приложил го е на Снейп.

Опита се да го каже небрежно, някак между другото, като нещо не-съществено, но не беше сигурен, че е успял – усмивката на Лупин бе прекалено многозначителна.

– Да – потвърди той, – но не само баща ти го използваше. Както ти обясних вече, заклинанието беше много разпространено... нали знаеш как е със заклинанията – ту се прилагат от всички, ту потъват в забрава.

– Но аз останах с впечатление, че заклинанието е било измислено, докато вие сте били в училището! – продължи да упорства Хари.

– Не е задължително – натърти Лупин. – Както и всичко останало, магиите ту излизат на мода, ту се забравят. – Той се взря в лицето на Хари, сетне добави тихо: – Джеймс, Хари, беше чистокръвен магьосник и от мен да го знаеш – никога не е искал от нас да го наричаме Принца.

Хари реши да не се преструва повече и каза:

– И не е бил Сириус? Или ти?

– Със сигурност не сме били ние.

– О! – Хари се взря в огъня. – Просто си помислих... той, този Принц, много ми помага в часовете по отвари.

– Откога е учебникът, Хари?

– Не знам, не съм проверявал.

– Е, това може би ще ти даде някаква представа кога е учил в „Хогуортс“ този твой Принц – обясни Лупин.

Малко по-късно Флър реши да имитира Селестина и запя „Котел, пълен с жарка силна любов“, а всички останали, забелязали изражението на госпожа Уизли, го изтъкуваха като знак, че е време да си лягат. Хари и Рон се качиха чак в таванската стая на Рон, където за Хари беше добавено походно легло.

Рон заспа почти мигновено, Хари обаче започна да рови в куфара си и извади учебника по отвари. Запрелиства го и накрая се сети да погледне на първата страница датата, когато е издаден. Беше преди петдесет години. А преди петдесет години в „Хогвортс“ не е бил нито баща му, нито неговите приятели. Разочарован, Хари метна учебника обратно в куфара, изключи осветлението и се заобръща ту на една страна, ту на друга, като си мислеше за върколаци и за Снейп, за Стан Шънпайк и Нечистокръвния принц... и най-сетне потъна в неспокоен сън, пълен с прокрадващи се сенки и с писъци на ухапани невръстни деца...

– Тя сигурно се е пошегувала...

Хари се събуди рязко и видя в другия край на леглото си издут чорап. Сложи си очилата и се огледа: мъничкото прозорче беше затрупано почти догоре със сняг, а на този фон Рон беше седнал в леглото и разглеждаше нещо като дебел златен ланец.

– Това пък какво е? – попита Хари.

– От Лавендър ми е – отвърна с погнуса Рон. – Едва ли наистина смята, че ще взема да го нося...

Хари се взря по-внимателно и нададе гръмогласен смях. От ланеца висеше думата „Моят любим“, изписана с големи златни букви.

– Изискано! – рече той. – Направо класика! На всяка цена се покажи с него пред Фред и Джордж.

– Ако им кажеш – заяви Рон, като пхна верижката под възглавницата, за да не я гледа, – аз ще... ще...

– Сега пелтечиш, така ли? – ухили се Хари. – Е, да им кажа ли?

– Но как изобщо ѝ е хрумнало, че ще ми хареса такава дивотия? – попита Рон въздуха наоколо.

– Я си помисли хубаво – подкани Хари. – Споменава ли си някога, че искаш да се разхождаш пред всички с думите „Моят любим“ около врата?

– Ами... ние всъщност не ги говорим често – отвърна Рон. – Главно се...

– Се натискате – притече му се на помощ Хари.

– Да де – каза Рон. Поколеба се за миг и добави: – Хърмаяни наистина ли ходи с Маклагън?

– Не знам – призна Хари. – На празника у Слъгхорн бяха заедно, но според мен нещата май не потръгнаха.

Рон се поободри и бръкна по-надълбоко в чорапа.

Сред подаръците на Хари имаше плетен пуловер с голям златен снитч, извезан на гърдите от госпожа Уизли, обемиста кутия с какви ли

не нещица от „Магийки шегобийки на Уизли“ от близнаците и леко влажен пакет с дъх на мухъл, върху който пишеше „На господаря от Крийчър“. Хари се вторачи в него.

– Как мислиш, дали не е опасно да го отварям?

– Не може да е опасен, нали цялата ни поща се проверява в министерството – отговори Рон, макар че изгледа подозрително пакета.

– А аз не се сетих да подаря нещо на Крийчър! Хората правят ли коледни подаръци на домашните си духчета? – попита Хари и предпазливо боцна пакета.

– Хърмаяни би направила – отговори Рон. – Но дай първо да видим какво има вътре и чак тогава се чувствай гузен.

След миг Хари вече беше изпищял оглушително и беше изхвърчал от походното легло – пакетът съдържаше огромен брой червеи.

– Страхотно! – запревива се от смях Рон. – Много мило!

– Предпочитам тях пред онзи ланец – отбеляза Хари и това тутакси отрезви Рон.

Когато седнаха на коледния обяд, всички се бяха издокарали с нови пуловери – всички без Флър (госпожа Уизли очевидно беше решила, че за нея не си струва да хаби усилия) и без самата госпожа Уизли, която си беше сложила нова-новеничка тъмносиня магьосническа шапка, проблясваща с нещо като ситни диаманти с вид на звезди, и невероятна златна огърлица.

– Фред и Джордж ми ги подариха! Красиви са, нали?

– Е, мамо, установяваме, че сега, откакто сами си перем чорапите, все повече те ценим – отвърна Джордж и нехайно махна с ръка. – Пашърнак, Ремус?

– Хари, имаш червей в косата си – обяви бодро Джини и се пресегна през масата да го махне, а Хари усети как по врата го побиват тръпки, които нямат нищо общо с червея.

– О, какъв ужаас! – рече Флър и потрепери престорено.

– Да, голям ужас – съгласи се с нея Рон. – Искаш ли сос, Флър?

В огромното си желание да ѝ го поднесе той събори съдчето, Бил обаче замахна с магическата пръчка, сосът се извиси във въздуха и хрисимо се върна в съдината.

– Непохватен си като оная Тонкс – каза Флър на Рон чак след като приключи с благодарствените целувки, с които обсипа Бил. – Тя всичко събаря...

– Поканих милата Тонкс да ни погостува днес – рече госпожа Уизли, като остави излишно рязко морковите и изгледа Флър на кръв. – Но

тя отказа да дойде. Говорил ли си с нея напоследък, Ремус?

– Не. Не поддържам връзка с почти никого – отвърна той. – Но Тонкс си има семейство, сигурно е отишла при тях.

– Хмм... – рече госпожа Уизли. – Може би. Останах с впечатление, че смята да посрещне Коледата сама.

Тя погледна подразнено Лупин, сякаш именно той е виновен, заде-то снаха ще ѝ стане Фльор, а не Тонкс. Хари обаче се взря през масата във Фльор, която даваше на Бил късчета пуйка, забучени на вилицата ѝ, и си помисли, че госпожа Уизли води отдавна загубена битка. Покрай това се сети, че се е канел да попита нещо за Тонкс, а кой можеше да му отговори по-добре от Лупин – човека, който знаеше най-много за Покровителите?

– Покровителят на Тонкс се е променил – сподели той с него. – Или поне така твърди Снейп. Не знаех, че е възможно да се случи. Кога се променя Покровител?

Лупин първо съдвка парчето пуйка в устата си и го преглътна и чак тогава провлачи:

– Понякога... заради силен потрес... или емоционален срив...

– Изглеждаше голям и беше четирикрак – оповести Хари. Внезапно му хрумна нещо и той понижи глас: – Ей... а дали...

– Артър! – прекъсна го внезапно госпожа Уизли. Беше станала от стола и с ръка на сърцето гледаше втрещена през кухненския прозорец. – Артър... виж, Пърси!

– Какво?

Господин Уизли се обърна. Всички побързаха да погледнат към прозореца, Джини дори се изправи, за да вижда по-добре. И наистина – през покрития с преспи двор вървеше Пърси Уизли, очилата му в рогови рамки проблясваха на слънцето. Той обаче не беше сам.

– Артър, ама той... той е с министъра!

И това беше истина – мъжът, чиято снимка Хари беше виждал в „Пророчески вести“, вървеше с леко накуцване след Пърси, а по буйната му като грива прошарена коса и черното наметало тук-там се белеше сняг. Още преди някой да е изрекъл и дума, още преди госпожа и господин Уизли да се спогледат изумени, задната врата се отвори и в рамката ѝ застана Пърси.

За миг настана болезнено мълчание. После Пърси каза доста сковано:

– Честита Коледа, мамо!

– О, Пърси! – ахна госпожа Уизли и се хвърли в обятията му.

Подпряна на бастуна, Руфъс Скримджър поспря на прага и се усмихна, докато оглеждаше трогателната картина.

– Извинявайте, че нахълтваме така – подхвана той, когато госпожа Уизли се извърна грейнала към него и започна да бърше сълзите си. – Ние с Пърси бяхме наблизо... по работа, естествено... и той не се съдържа, реши да настане да ви види.

Пърси обаче не даваше никакви признаци, че иска да поздравя някого от останалите в семейството. Стоеше като препариран и гледаше някъде над главите на насъбралите се. Господин Уизли, Фред и Джордж го наблюдаваха с каменни лица.

– Ама заповядайте, седнете, господин министър! – засуети се госпожа Уизли, като си пооправи шапката. – Вземете си от пуйката... или папнетите худинг... исках да кажа...

– Не, не, драга ми Моли – спря я Скримджър. Хари предположи, че преди да влязат в къщата, министърът е попитал Пърси за името. – Не искам да ви се натрапваме, изобщо нямаше да идваме, ако Пърси не държеше толкова да...

– О, Пърс! – пророни през сълзи госпожа Уизли и се надигна да го целуне.

– Отбихме се само за пет минути, аз ще се поразходя из двора, докато вие си поприказвате с Пърси. Не, не, уверявам ви, не искам да нахалствам! Е, ако някой пожелае да ми покаже прелестната ви градина... О, онзи младеж там е приключил с храната, дали не иска и той да се поразтъпче заедно с мен?

Обстановката около трапезата се промени почти осезаемо. Всички преместиха погледи от Скримджър към Хари. Явно никой не сметна за убедителна преструвката на Скримджър, че не знае как се казва момчето, нито за особено естествено да посочи именно Хари да го придружи из градината, при положение че храната в чиниите на Джини, Флърп и Джордж също беше ометена.

– Е, добре – каза Хари наред настъпилото мълчание.

Не беше се хванал на приказките на министъра, че били минавали наблизо и Пърси искал да се види с роднините си. Именно това беше истинската причина да дойдат – Скримджър е искал да поговори насаме с него.

– Защо не! – рече той тихо, докато минаваше покрай Лупин, който се беше понадигнал от стола. – Защо не! – добави, когато господин Уизли отвори уста да каже нещо.

– Чудесно! – заяви Скримджър и се дръпна от вратата, та Хари да

излезе пръв. – Само ще обиколим веднъж градината и после ние с Пърси си тръгваме. Вие си продължавайте!

Хари закричи през двора към градината с избуяли, отрупани със сняг растения, а Скримджър закуцука до него. Хари знаеше, че в миналото той е оглавявал служба „Аврори“. Изглеждаше решителен и кален в битките, много различен от шишкавия Фъдж с неговото бомбе.

– Прелестно! – рече Скримджър, като спря при оградата на градината и погледна през затрупаната с преспи морава невидимите заради снега растения. – Прелестно!

Хари не отвърна нищо. Усещаше, че Скримджър го държи под око.

– От много време искам да се срещна с теб – подхвана след малко министърът. – Знаеш ли?

– Не – призна си откровено Хари.

– О, да, от много време. Но Дъмбълдор ти трепери като над писано яйце – продължи Скримджър. – И как иначе, как иначе, разбира се, след всичко, което ти се струпа на главата... особено в министерството... – Той зачака Хари да каже нещо, но понеже момчето не откликна, министърът продължи: – Откакто встъпих в длъжност, търся случай да поговоря с теб, но Дъмбълдор все го осуетява, което, както вече отбелязах, си е съвсем нормално.

Хари продължи да мълчи и да чака.

– Само какви слухове се носят! – рече Скримджър. – Е, и двамата знаем, разбира се, как всичко се изопачава... а и тази мълва за някакво пророчество... че именно ти си Избания...

Хари си помисли, че вече са близо до причината Скримджър да се появи в къщата.

– Предполагам, че Дъмбълдор е обсъждал тези въпроси с теб.

Хари се подвоуми – не знаеше дали да излъже или не. Загледа се в ситните стъпчици на градинските гномчета около цветните лехи, после към мястото, където снегът беше утъпкан – точно там Фред беше заловил гнома, който сега беше издокаран с балеринска поличка и красеше върха на коледната елха. Накрая Хари реши да каже истината... или поне част от нея.

– Да, обсъждали сме ги.

– А, така ли, така ли... – заповтаря Скримджър. Хари забеляза с крайчеца на окото, че и той му хвърля крадешком погледи, макар да се преструва, че се е захласнал по гномчето, което току-що беше подало глава изпод един замръзнал рододендрон. – И какво ти каза Дъмбълдор, Хари?

– Съжалявам, но това е само между нас двамата – заяви момчето.

Постара се да го каже възможно най-любезно и тонът на Скримджър също беше ведър и дружелюбен, когато рече:

– О, да, това е въпрос на споделени тайни, не бих искал да любопитствам излишно... не, не... Пък и толкова ли е важно дали точно ти си Избрения?

На Хари му трябваша няколко секунди да осмисли последните думи, после той отвърна:

– Наистина не разбирам за какво говорите, господин министър.

– Е, за теб, разбира се, е изключително важно – засмя се Скримджър. – Но за магьосническото общество като цяло... това са само догадки, нали? Важно е в какво вярват хората.

Хари не каза нищо. Помисли си, че вече знае приблизително какво ще последва, но нямаше намерение да помага на Скримджър да стига дотам. Гномчето под рододендрона се беше запретило да копае и да търси в корените му червей и Хари не сваляше очи от него.

– Хората вярват, че *именно ти* си Избрения – каза Скримджър. – Смятат те за герой... каквото си наистина, Хари, независимо дали си избран или не. Колко пъти си се изправял лице в лице с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава? При всички положения – продължи той, без да чака отговор, – същественото в случая е, че за мнозина ти, Хари, си символ на надеждата. Мисълта, че има някой, който може би е в състояние... който може би дори е *предопределен* да унищожи Онзи-който-не-бива-да-се-назовава... това, естествено, насърчава и ободрява хората. И няма как да не смятам, че след като веднъж си го осъзнал, вероятно смяташ едва ли не за свой дълг да застанеш редом до министерството и да повдигнеш духа на всички.

Гномчето тъкмо се бе добрало до червей, теглеше го с все сила и се опитваше да го извади от замръзналата пръст. Хари мълча толкова дълго, че накрая Скримджър каза, като премести поглед от него към гномчето:

– Големи симпатяги са, нали? Но какъв е твоят отговор, Хари?

– Не разбирам какво точно искате – бавно отвърна момчето. – Какво означава „да застана редом до министерството“?

– Уверявам те, нищо чак толкова обременително – отговори Скримджър. – Например ако от време на време те виждат да влизаш и да излизаш от министерството, това ще създаде нужното впечатление. И докато си там, разбира се, ще имаш прекрасната възможност да поприказваш с Гауейн Робардс, който пое от мен служба „Аврори“. Долорес Ъмбридж

ми е споменавала, че мечтаеш да станеш аврор. Това би могло да се уреди много лесно...

Хари усети как у него се надига гняв: значи Долорес Ъмбридж още беше в министерството!

– И така – подхвана той, сякаш просто за да изясни някои неща, – в общи линии искате да създадете впечатление, че работя за министерството.

– Духът на всички ще се повдигне, ако се разбере, че ти, Хари, си съпричастен – заяви Скримджър, доволен, че момчето се е предало толкова бързо. – Нали разбираш, Избрания... става дума да обнадеем хората, да им вдъхнем увереност, че се случват вълнуващи неща...

– Но ако аз постоянно влизам и излизам от министерството – рече Хари, като се мъчеше гласът му да си остане дружелюбен, – няма ли всички да си помислят, че одобрявам онова, което се върши там?

– Ами... – понавъси се Скримджър, – именно заради това отчасти ни се иска...

– Не, няма да стане – заяви любезно Хари. – Не одобрявам някои от нещата, които се вършат в министерството. Например задържането на Стан Шънпайк.

Известно време Скримджър мълча, но лицето му в миг стана студено.

– Не очаквам да разбереш – заяви министърът и за разлика от Хари не успя да прикрие така успешно гнева в гласа си. – Времената са смутни, трябва да се вземат някои мерки. Ти си на шестнайсет години...

– Дъмбълдор е на много повече от шестнайсет, но също смята, че Стан не би трябвало да е в Азкабан – натърти Хари. – Превръщате Стан в изкупителна жертва, точно както искате да превърнете мен в талисман.

Гледаха се дълго и враждебно. Накрая Скримджър каза, вече без да се преструва на мил:

– Разбрах. Точно както своя кумир Дъмбълдор ти предпочиташ да се разграничиш от министерството, така ли?

– Не искам да ме използват – обясни Хари.

– Някои биха казали, че е твой дълг да бъдеш използван от министерството!

– Да, други пък биха казали, че е ваш дълг да проверявате дали хората наистина са смъртожадни, преди да ги прашате зад решетките – заяви Хари, вече без да съдържа все по-силния си гняв. – Правите това, което правеше и Барти Крауч. Все не случваме на министър! Или ще е

Фъдж, който се прави, че всичко върви по мед и масло, когато под носа му убиват хора, или пък вие, дето пращате в тъмница не когото трябва и се опитвате да изкарате, че Избрания ви подкрепя!

– Значи не си ти Избрания? – попита Скримджър.

– Нали казахте, че не е толкова важно кой е Избрания? – засмя се горчиво Хари. – Поне за вас.

– Не биваше да го казвам – разкая се веднага Скримджър. – Не беше тактично...

– Но беше искрено – увери го Хари. – Едно от малкото искрени неща, които чух от вас. Все ви е едно дали ще умра, или ще живея, но много държите да ви помогна да убедите всички, че пчелите войната срещу Волдемор. Не съм забравил, господин министре...

Той вдигна десния си юмрук. Там, по премръзналата му ръка, се белееха лъскавите белези, останали от наказанието, когато Долорес Ъмбридж го беше накарала да пише върху собствената си плът „Няма да лъжа“.

– Не помня да сте ме подкрепил, когато убеждавах всички, че Волдемор се е завърнал. Миналата година в министерството не държахте чак толкова да сме приятели.

Продължиха да стоят в мълчание, ледено като земята под краката им. Градинското гномче най-сетне беше успяло да издърпа червея и сега го смучеше, щастливо облегнато на най-ниските клони на рододендрония храст.

– Какво е намислил Дъмбълдор? – попита внезапно Скримджър. – Къде ходи, когато отсъства от „Хогвортс“?

– Нямам представа – отговори Хари.

– И да знаеше, пак нямаше да ми кажеш, нали? – попита Скримджър.

– Не, нямаше – призна си Хари.

– Е, в такъв случай ще се наложи да проверя дали не мога да науча с други средства.

– Опитайте – рече безразлично Хари. – Но ми се виждате по-умен от Фъдж, очаквах да сте си взел поука от грешките му. Той се опита да се меси в „Хогвортс“. Сигурно сте забелязал, че вече не е министър, а Дъмбълдор продължава да си е директор. На ваше място щях да оставя Дъмбълдор на мира.

Настъпи дълго мълчание.

– Е, ясно ми е, че добре те е обработил – заяви Скримджър със студен суров поглед иззад очилата с телени рамки. – Верен до гроб на

Дъмбълдор, нали така, Потър?

– Да, точно така – отвърна Хари. – Радвам се, че го изяснихме.

И като обърна гръб на министъра на магията, той се запъти обратно към къщата.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ПЛИТКА ПАМЕТ

Няколко дни след Нова година Хари, Рон и Джини се наредиха привечер до огъня в кухнята, за да се върнат в „Хогуортс“. Министерството беше уредило тази еднократна връзка с пудролинните, та учениците да се приберат бързо и безопасно в училището. Изпращаше ги само госпожа Уизли – господин Уизли, Фред, Джордж, Бил и Флър бяха на работа. В мига преди да се разделят госпожа Уизли не се сдържа и се разплака. Вярно, напоследък тя плачеше за щяло и нещяло, особено след като на Коледа Пърси беше побързал да си тръгне разярен, с напръскани с пуре от пашърнак очила (заслугата за което си приписваха и Фред, и Джордж, и Джини).

– Недей да плачеш, мамо – взе да я успокоява Джини и я потупа по гърба, докато госпожа Уизли хлипаше на рамото ѝ. – Всичко ще бъде наред...

– Да, не се притеснявай за нас – присъедини се и Рон, който разреши на майка си да го млясне много влажно по бузата, – и за Пърси. Голям тъпанар е, не е кой знае каква загуба.

Докато притискаше в обятията си Хари, госпожа Уизли се разрида още по-безутешно.

– Обещай, че ще се пазиш... и няма да си навличаш неприятности...

– Винаги се пазя, госпожо Уизли – увери я Хари. – Нали си ме знаете, предпочитам спокойния живот.

Тя се засмя през сълзи и се дръпна назад.

– Е, и всички да слушате...

Хари стъпи в изумрудения огън и изкрещя:

– „Хогуортс“!

Видя за последно кухнята на семейство Уизли и разплаканото лице на госпожа Уизли, сетне пламъците го погълнаха и докато се въртеше стремглаво, той зърваше за миг стаите на други магьосници, които се скриваха шеметно от погледа му още преди да е надникнал, после забави скоростта и накрая стъпи право в камината в кабинета на професор Макгонъгол. Когато излезе от нея, Макгонъгол бегло вдигна очи от онава, което работеше.

– Добър вечер, Потър! Внимавай да не изцапаш килима с пепел.

– Няма, професоре.

Хари намести очилата и приглади косата си точно когато с въртене изникна и Рон. След като пристигна и Джини, тримата излязоха от кабинета на Макгонъгол и се отправиха към Грифиндорската кула. Докато вървяха, Хари надзърна през прозорците в коридора – слънцето вече залязваше над парка, застлан с по-дебели преспи, отколкото в градината на „Хралупата“. Забеляза в далечината Хагрид, който хранеше Бъкбийк пред къщата си.

– Джунджурийки – каза уверено Рон, щом излязоха при Дебелата дама – тя бе по-бледа от обикновено и трепна от силния му глас.

– А, не! – отсече Дебелата дама.

– Как така „не“?

– Има нова парола – уточни тя. – И ако обичаш, не ми крещи.

– Но нас ни нямаше, откъде да...

– Хари! Джини!

Към тях бързаше Хърмаяни, силно поруменяла и с наметало, шапка и ръкавици.

– Върнах се преди два часа, само отидох да посетя Хагрид и Бък... Уидъруингс де – обясни тя задъхана. – Добре ли изкарахте на Коледа?

– Да – отговори начаса Рон, – беше доста бурно откъм събития, Руфс Скримдж...

– Имам нещо за теб, Хари – каза Хърмаяни, без изобщо да поглежда към Рон и да дава някакви признаци, че го е чула. – О, чакайте... паролата. *Въздържание*.

– Точно така – потвърди отмаляла Дебелата дама и се дръпна напред, за да разкрие дупката в портрета.

– Какво я прихваща? – учуди се Хари.

– На Коледа очевидно е попрекарила – отвърна Хърмаяни и завъртя очи, като тръгна пред другите към претъпканата обща стая. – Двете с приятелката й Вайълет се черпили през целия път, докато стигнат онази картина с пияните монаси в коридора на кабинета по вълшебство, после изпили и всичкото им вино. Но както и да е...

Тя потършува за миг в джоба си, после извади пергаментов свитък с почерка на Дъмбълдор отгоре.

– Страхотно! – възкликна Хари и го разгъна незабавно. Прочете, че следващият му урок с Дъмбълдор е насрочен за другата вечер. – Имам да му разказвам толкова много неща... на теб също. Хайде да седнем...

Точно тогава обаче екна силен писък „Бон-Бон!“ и Лавендър Браун изникна сякаш отдън земя, за да се хвърли в обятията на Рон. Мнозина

от присъстващите на сценката се ухилиха ехидно, а Хърмаяни се засмя звънливо и каза:

– Ето там има една маса... Джини, идваш ли?

– Не, благодаря, имам среща с Дийн – отвърна тя, но Хари забеляза, че го казва без особено въодушевление.

Хари остави Рон и Лавендър в нещо като схватка по борба в стоеж и поведе Хърмаяни към свободната маса.

– Е, ти как прекара?

– О, добре – сви тя рамене. – Нищо особено. А как беше у Бон-Бон?

– Ще ти кажа след малко – обеща Хари. – Виж какво, Хърмаяни, не можеш ли...

– Не, не мога! – отсече тя. – Затова не ме моли.

– Мислех си, че след Коледата...

– Не аз, Хари, а Дебелата дама е изгълтала цяла бъчва отлежало петвековно вино. Та каква важна новина искаше да ми съобщиш?

Изглеждаше много ядосана, затова Хари реши да не спори точно сега за Рон и ѝ разказа какво е чул от разговора на Малфой и Снейп.

След като приключи, Хърмаяни помисли малко и попита:

– Не смяташ ли, че...

– Че се е преструвал как иска да помогне на Малфой, колкото да го накара да издаде какво прави ли?

– Ами да – рече Хърмаяни.

– Башата на Рон и Лупин са на същото мнение – смръщи се Хари. – Но това доказва по безспорен начин, че Малфой крои нещо, не можеш да го отречеш.

– Не, не мога – потвърди бавно тя.

– И го прави по заповед на Волдемор, точно както ти казвах!

– Хмм... някой от двамата спомена ли наистина името на Волдемор?

Хари сбърчи чело и се помъчи да си спомни.

– Не съм убеден... Със сигурност Снейп каза „твоят господар“, кой друг може да е?

– Не знам – прехапа устна Хърмаяни. – Може би баща му? – Очевидно замислена, тя погледна към отсрещния край на стаята и дори не забеляза, че Лавендър гъделичка Рон. – Как е Лупин?

– Не е много добре – отвърна Хари и разказа за бойната му задача сред върколаците и за трудностите, на които се натъква. – Чувала ли си за Фенрир Грейбек?

– Да, чувала съм! – сепна се Хърмаяни. – И ти си чувал, Хари!

– Кога – в часовете по история на магията ли? Прекрасно знаеш, че никога не съм слушал...

– Не, не по история на магията! Нали Малфой заплаши с него Боргин! – припомни Хърмаяни. – На „Мракон-али“, не помниш ли? Каза на Боргин, че Грейбек е стар семеен приятел и ще наминава, за да провери дали Боргин работи по въпроса.

Хари зяпна.

– Забравил съм! Но това *доказва*, че Малфой е смъртожаден, как иначе ще поддържа връзка с Грейбек и ще му нарежда какво да прави!

– Доста подозрително си е – пошушна Хърмаяни. – Освен ако...

– О, престани! – възкликна отчаян Хари. – За това вече няма как да си затвориш очите!

– Ами... не е изключено да са празни закани.

– Теб човек не може да те убеди – поклати глава Хари. – Ще видим кой ще излезе прав... Ще си вземеш думите назад, Хърмаяни, точно както онези от министерството. А, да, скарах се и с Руфъс Скримджър...

Двамата прекараха остатъка от вечерта в приятелски разговор, по време на който обиждаха как ли не Министерството на магията, защото и Хърмаяни като Рон смяташе, че си е направо нахално да молят сега Хари за помощ след всичко, на което са го подложили предната година.

На следващата сутрин срокът започна с приятна изненада за шестокурсниците: през нощта някой беше окачил на дъската за обяви в общата стая голяма табела:

УРОЦИ ПО МАГИПОРТИРАНЕ

Ако сте на седемнайсет години или ще ги навършите преди 31 август, имате право да изкарате тримесечен курс по магипортиране с инструктор от Министерството на магията. Ако желаете да се включите, запишете се отдолу.

Цена: 12 галеона

Хари и Рон се присъединиха към блъсканицата пред обявата, за да си изчакат реда и да се запишат и те. Рон тъкмо вадеше перото, за да се включи след Хърмаяни, когато Лавендър се промъкна зад него, долепи длани до очите му и изгука:

– Познай кой е, Бон-Бон!

Хари се обърна, видя, че Хърмаяни се отдалечава, и я догони, защото не му се стоеше с Рон и Лавендър, но за негова изненада след малко

Рон също ги настигна при дупката в портрета с яркочервени уши и начумерено лице. Без да казва и дума, Хърмаяни ускори крачка и отиде при Невил.

– Магипортиране значи – подхвана Рон с тон, от който беше пределно ясно, че не желае да обсъжда случилото се току-що. – Дали ще бъде забавно, а?

– Не знам – отвърна Хари. – Може би когато го правиш сам, е похубаво, лично на мен не ми беше никак приятно, когато Дъмбълдор ме магипортира със себе си при онова пътуване.

– Бях забравил, че ти вече си го правил... Дано да си взема изпита от първия път – притесни се Рон. – Фред и Джордж са успели.

– Но Чарли са го скъсали, нали?

– Да, ама той е по-едър от мен – напомни Рон и разпери ръце, сякаш е горила, – затова Фред и Джордж не разказваха много-много за изпита... поне пред Чарли.

– А кога се явяваме?

– Веднага щом станем на седемнайсет. Аз ще ги навърша още през март.

– Да, но няма да можеш да се магипортираш тук, в замъка...

– Притрябвало ми е да се магипортирам тук! Важното е всички да знаят, че ако реша, бих могъл да го направя.

Не само Рон се вълнуваше при мисълта за магипортирането. Цял ден всички обсъждаха предстоящите уроци и се радваха, че ще могат да изчезват и после пак да се появяват, когато си поискат.

– Ще бъде страхотно, когато – хоп! – и... – възкликна Шеймъс и шракна с пръсти, за да покаже как ще изчезне. – Братовчед ми Фъргюс го прави само за да ме дразни, обаче като се науча и аз... няма да има и миг спокойствие...

Той дотолкова се залиса в щастливите мечти, че замахна прекалено вдъхновено с магическата пръчка и вместо извор бистра вода, каквато беше задачата на урока по вълшебство този ден, измагьоса мощна струя като от маркуч, която рикошира в тавана и събори по лице професор Флитуик.

– Хари вече се е магипортирал – обясни Рон на доста сконфузения Шеймъс, след като професор Флитуик се подсуши с леко движение на магическата пръчка и наказа Шеймъс да преписва („Аз съм магьосник, а не песоглавец, размахвай магическа пръчка“). – Дъм... въз... един човек го е взел със себе си. Нали се сещаш, групово магипортиране.

– Уааа! – пошушна Шеймъс и тримата с Дийн и Невил доближиха

още малко глави, за да чуят какво усещаш по време на магипортиране.

Чак до вечерта Хари бе обсаждан от други шестокурсници, които го молеха да им разкаже по-подробно. Всички те по-скоро изпадаха във възторг, вместо да се обезсърчат, когато им обясни колко неприятно е усещането. В осем без десет вечерта още отговаряше на въпроси, затова се видя принуден да излъже, че има да връща една книга в библиотека-та, за да се отскубне и да не закъснее за урока с Дъмбълдор.

В кабинета на Дъмбълдор светеше, портретите на предишните директори си похъркваха тихо в рамките, а мислосеят отново беше приготвен върху писалището. Ръцете на Дъмбълдор бяха отпуснати от двете страни на каменния съд, както и преди, дясната си беше черна и обгорена. Изобщо не бе зараснала и Хари се зачуди вероятно за стотен път от какво ли е тази рана, но не попита. Дъмбълдор му беше казал, че все някога ще научи, пък и сега Хари искаше да обсъди с него друго. Ала преди да е изрекъл и дума за Снейп и Малфой, Дъмбълдор рече:

– Подочух, че на Коледа си се срещнал с министъра на магията.

– Да – потвърди Хари. – Не остана особено доволен от мен.

– Така е – въздъхна Дъмбълдор. – И от мен не е доволен. Но ние с теб, Хари, ще се опитаме да не се давим в тази мъка и да продължим битката.

Хари се ухили.

– Скримджър искаше да кажа на магьосническата общност, че министертвото върши чудесна работа.

Дъмбълдор се усмихна.

– Сам знаеш, идеята всъщност принадлежи на Фъдж. През последните му дни като министър, когато отчаяно се опитваше да се задържи на поста си, се чудеше как да си издейства среща с теб, надяваше се да го подкрепиш...

– След всичко, което направи миналата година? – ядоса се Хари. – *След Ъмбридж?*

– Обясних на Корнелиус, че и дума не може да става, но идеята му явно не е умряла дори когато го свалиха от поста. Няколко часа след като Скримджър стана министър, двамата се видяхме и той настоя да му уредя среща с теб...

– Значи заради това сте се скарали! – избълва Хари. – Пишеше в „Пророчески вест“.

– Няма как, и „Пророчески вест“ са длъжни да съобщават от време на време истината, пък било то и случайно – отбеляза Дъмбълдор. – Да, скаррахме се именно заради това. Е, както виждам, Рурфъс най-после е

измислил начин да те притисне до стената.

- Обвини ме, че съм ви верен до гроб.
- Колко грубо от негова страна!
- И аз потвърдих.

Дъмбълдор понечи да каже нещо, но се отказа. Зад Хари фениксът Фоукс изписука тихо, нежно и напевно. Хари силно се смути, когато най-неочаквано забеляза, че яркосините очи на Дъмбълдор май са се насълзили, и побърза да забие поглед в коленете си.

Но когато директорът заговори, гласът му беше съвсем спокоен.

- Много съм трогнат, Хари.
- Скримджър ме разпитваше къде ходите, когато ви няма в „Хогвортс“ – каза Хари, без да мести втренчен поглед от коленете си.
- Да, много е любопитен да узнае – потвърди Дъмбълдор вече развеселен и Хари реши, че отново е безопасно да го погледне. – Дори се опита да ме следи. Наистина забавно. Пратил ми Долиш за опашка. Не беше любезно от негова страна. Веднъж вече бях принуден да направя магия на Долиш, сега я повторих, а сърцето ми се късаше.

– Значи още не знаят къде ходите? – попита Хари с надежда да откопчи нещо по този прелюбопитен въпрос, но Дъмбълдор само се усмихна над очилата си с форма на полумесеци.

– Не, не знаят, но още не е дошло време да научаваш и ти. А сега предлагам да продължим, ако няма нещо друго...

– Всъщност има, професоре – потвърди Хари. – За Малfoy и Снейп.

– *Професор* Снейп, Хари.

– Да, сър. По време на празненството при Слъгхорн ги чух... всъщност ги проследих...

Дъмбълдор изслуша разказа му с безизразно лице. След като Хари приключи, известно време директорът мълча, сетне рече:

– Благодаря ти, Хари, че ми каза, но ти предлагам да не мислиш за това. Според мен не е от особено значение.

– Не е от особено значение ли? – повтори с недоумение момчето. – Разбрахте ли, професоре...

– Да, Хари, надарен съм с изключителни умствени способности и разбрах всичко, което ми каза – отвърна малко рязко Дъмбълдор. – Дори можеш да допуснеш, че съм разбрал малко повече от теб. Още веднъж – радвам се, че ми се довери, но повярвай – не ми съобщаваш нещо, което да ме обезпокои.

Макар че отвътре му вреше и кипеше, Хари продължи да седи, да

мълчи и да го гледа. Какво ставаше тук? Дали това означаваше, че Дъмбълдор наистина е възложил на Снейп да разбере какви ги върши Малфой и в този случай вече е чул от Снейп всичко, което Хари му беше разказал току-що? Или директорът беше разтревожен от онова, което беше научил, но не искаше да се издава?

– Значи вие, професоре – подхвана Хари любезно и спокойно, или поне се надяваше да е прозвучало така, – и досега безусловно вярвате на...

– Проявих търпение и вече отговорих на този въпрос – каза Дъмбълдор, но не пролича в момента да е особено търпелив. – Отговорът ми не се е променил.

– Така си и знаех – обади се присмехулен глас: Финиъс Нигелус очевидно само се правеше на заспал.

Дъмбълдор не му обърна внимание.

– А сега, Хари, настоявам да продължим нататък. Тази вечер имам да обсъждам с теб по-важни неща.

Хари не можеше да се успокои. Ами ако откаже да сменят темата, ако прояви упорство в желанието си да докаже вината на Малфой? Сякаш прочел мислите му, Дъмбълдор поклати глава.

– О, Хари, колко често се случва дори между най-добри приятели! Всеки от нас е убеден, че това, което той има да казва, е много по-важно от всичко, което другият би могъл да добави!

– Не смятам, че това, което вие имате да казвате, е маловажно, сър – отсече Хари.

– Е, прав си, защото то наистина не е маловажно – потвърди припряно Дъмбълдор. – Тази вечер имам да ти показвам още два спомена, и с двата съм се сдобил изключително трудно, а според мен вторият е най-съществен от всички спомени, които съм събрал.

Хари не отговори: още беше ядосан, задето нещата, които беше споделил, са били посрещнати така, но не виждаше какво ще спечели, ако продължи да спори.

– И така – допълни Дъмбълдор с еквивалентен глас, – тази вечер сме се събрали, за да продължим разказа за Том Ридъл, който на последния урок оставихме на прага на неговото учение в „Хогуортс“. Сигурно помниш колко се развълнува той, щом чу, че е магьосник, и че отказа да го придружава до „Диагон-али“, а аз на свой ред го предупредих да спре да краде, когато дойде в училището. И така, началото на учебната година настъпи и заедно с него пристигна и Том Ридъл – кротко момче с купена на старо мантия, което се строи заедно с другите първокурсници,

за да бъде разпределено. Риддъл беше пратен в „Слидерин“ почти в същия миг, когато Разпределителната шапка докосна главата му – продължи Дъмбълдор, като махна с почернялата си ръка към лавицата над главата си, където стоеше Разпределителната шапка, вехта и непомръдваща. – Не знам кога точно е научил, че прочутият основател на дома е можел да разговаря със змиите, вероятно още същата вечер. Тази мисъл може само да го е развълнувала и да е повишила още повече съмнението му. Но дори да е плашел в общата стая съучениците си слидеринци, дори да е печелел възхитата им, като е показвал, че знае змийски, до нас, учителите, не е достигнал и намек за такова нещо. Риддъл не показваше никакви признаци за наглост или агресивност. Като необичайно надарен и много красив сирак съвсем естествено привлече почти веднага със самото си пристигане вниманието и състраданието на учителите. Изглеждаше учтив, послушен и ученолюбив. Почти всички бяха останали с най-прекрасни впечатления от него.

– Казахте ли им как се е държал, когато сте се запознал с него в сиропиталището? – попита Хари.

– Не, не съм им казвал. Макар че не проявяваше и следа от угризения, не беше изключено да съжалява за поведението си там и да е решил да обърне нова страница. Предпочетох да не го лишавам от тази възможност.

Дъмбълдор замълча и изчаквателно погледна Хари, който се канеше да каже нещо. Ето, Дъмбълдор отново бе проявил склонността си да се доверява на хората въпреки убедителните доказателства, че те не го заслужават! После обаче Хари си спомни нещо...

– Но вие не сте му се доверявал *никога*, нали, сър? Той ми каза... онзи Риддъл, който излезе от дневника: „Дъмбълдор май никога не ме е харесвал колкото другите учители.“

– Нека го кажем така: за мен никога не е било ясно от само себе си, че той заслужава доверие – отвърна Дъмбълдор. – Както вече посочих, бях решил да го държа под око, така и правех. Не бих казал, че в началото тези наблюдения установяваха нещо тревожно. Пред мен Риддъл беше много сдържан, сигурен съм, съзнаваше, че е бил прекалено откровен с мен заради радостната тръпка да открие кой е всъщност. Внимаваше да не се разкрива отново толкова, но вече нямаше как да върне назад онова, което беше допуснал да му се изплъзне от вълнение, или пък нещата, които госпожа Коул ми беше доверила. Въпреки всичко прояви здрав разум и изобщо не се опита да ме омае, както правеше с мнозина от колегите ми. С времето събра около себе си в училището групичка

предани приятели – наричам ги така поради липса на по-точна дума, но както вече поясних, Риддъл не изпитваше привързаност към никого от тях. Тази група имаше някакво черно обаяние в замъка. Беше си сбирщина, в нея имаше какви ли не: слабаци, които търсеха закрила, амбициозни, които се домогваха да поделят славата, и отрепки, които се въртяха около главатар, способен да им покаже по-изтънчени разновидности на жестокостта. С други думи, именно те бяха предшественици на смъртожадните и след като напуснаха „Хогуортс“, някои наистина станаха първите смъртожадни. Подчиняваха се безусловно на Риддъл и нито веднъж не ги хванахме в нарушение, но техните седем години в „Хогуортс“ бяха белязани от какви ли не зловещи произшествия, в които така и не успяхме да ги уличим. Най-страшното от тях беше, разбира се, отварянето на Стаята на тайните, довело до смъртта на момичето. Както знаеш, Хагрид беше несправедливо набеден за това престъпление. Не успях да открия в „Хогуортс“ много спомени за Риддъл – продължи Дъмбълдор и положи обгорената си ръка върху мислоема. – Малцина сред хората, които са го познавали по онова време, са готови да говорят, направо са ужасени. Каквото знам, съм го научил вече след като той напусна „Хогуортс“, и то с огромни усилия. Издирих шепа хора, склонни да говорят, прегледах архивите и разпитах очевидци – и мъгли, и магьосници. Онези, които успях да убедя да говорят, споделиха с мен, че Риддъл е бил обсебен от желанието да изясни потеклото си. Това, естествено, е разбираемо: израсъл е в сиропиталище и е искал да научи как се е озовал там. Както личи, напразно е търсел следи от Том Риддъл старши сред гербовете и плочките в Трофейната зала, в списъците с префекти в старите училищни архиви, дори в книги, посветени на магьосническата история. Накрая е бил принуден да приеме, че баща му никога не е стъпвал в „Хогуортс“. Струва ми се, че точно тогава окончателно се е отказал от името си и е започнал да се представя като Лорд Волдемор, освен това се заел да проучва рода на майка си, която до този момент презирал – жената, за която, както вероятно помниш, е смятал, че не може да бъде магьосница, щом се е поддала на позорната човешка слабост да поиска смъртта си. Единственото, за което можел да се хване, било името „Мерволуко“ – от хората в сиропиталището знаел, че така се е казвал бащата на майка му. Накрая, след усърдно издирване в стари книги за магьоснически родове, научил за последните наследници на Слидерин. През лятото на шестнайсетата си година напуснал сиропиталището, където се връщаше всяка година, и тръгнал да издирва родните си от рода Гонт. А сега, Хари, стани, ако обичаш...

Дъмбълдор се изправи и Хари видя, че и този път той държи кристално шишенце, пълно с въртящ се седефен на цвят спомен.

– Извадих голям късмет да се сдобия с това – обясни Дъмбълдор, докато изливаше проблясващото вещество в мислоема. – Сам ще се убедиш, след като го видим. Поемаме ли?

Хари пристъпи към каменния съд и се наведе послушно, докато лицето му не потъна под повърхността на спомена, после той усети познатото чувство, че пада през небитието, и се приземи в почти пълен мрак на мръсен каменен под.

Отне му няколко секунди да познае мястото, през това време Дъмбълдор се приземи до него. Сега къщата на Гонт беше неопишимо помръсна от всички мръсни места, които Хари беше виждал някога. По тавана бяха полепнали гъсти паяжини, подът не се виждаше от пластове нечистотии, по масата, сред съдовете със засъхнали в тях гозби, имаше мухлясала развалена храна. Единствената светлинка идваше от самотна, почти стопена свещ, сложена в краката на мъж с толкова дълги и сплъстени коса и брада, че Хари не виждаше нито очите, нито устата му. Мъжът се беше свил на кресло край огъня и за миг Хари се запита дали не е мъртъв. После обаче силно се почука на вратата, мъжът трепна, рязко се събуди и вдигна магическа пръчка в дясната си ръка и къс нож в лявата.

Вратата изскърца и се отвори. На прага стоеше момче със староремски светилник в ръка и Хари го позна веднага – висок, блед, тъмнокос и красив, Волдемор като юноша.

Очите му се плъзнаха бавно из колибата и накрая попаднаха на мъжа в креслото. Известно време двамата се гледаха, сетне мъжът се изправи със залитане, а множеството празни бутилки в краката му затракаха и се затъркаляха по пода.

– АХ, ТИ! – ревна той. – ТИ!

И се нахвърли пиански върху Риддъл, като държеше високо магическата пръчка и ножа.

– *Спри!*

Риддъл го каза на змийски. Мъжът се блъсна в масата, с което запрати покритите с мухъл съдове на пода и те се натрошиха. Той се взря в Риддъл. Настъпи дълго мълчание, докато двамата се наблюдаваха. Пръв се обади старецът.

– *Знаеш го?*

– *Да, знам го* – потвърди Риддъл.

Той влезе в стаята, като остави вратата зад себе си да се люшне и да се затвори. Хари неволно изпита сърдито възхищение, заедно Волдемор

изобщо не се страхува. На лицето му беше изписано само отвращение и може би разочарование.

– *Къде е Мерсволуко?* – попита той.

– *Мъртъв е* – каза другият. – *Мъртъв от години.*

Риддъл се свъси.

– *А ти кой си тогава?*

– *Аз съм Морфин.*

– *Синът на Мерсволуко?*

– *Че кой друг...*

Морфин вдигна косата от мръсното си лице, за да разгледа по-добре Риддъл, и Хари забеляза, че той носи на дясната си ръка пръстена с черния камък на Мерсволуко.

– *Рекох, че си онзи мъгъл* – прошепна Морфин. – *Приличаш страшно много на онзи мъгъл.*

– *На кой мъгъл?* – рязко попита Риддъл.

– *На онзи мъгъл, по който сестра ми беше луднала, живее в господарската къща оттатък пътя* – поясни Морфин и най-неочаквано се изплю на пода между тях. – *Одрал си му кожата! Риддъл. Ама сега той е по-голям. Като се замисля... да, по-голям е от теб.*

Морфин изглеждаше леко зашеметен и залитна, без да пуска масата, на която се крепеше.

– *Ами да, той се върна* – добави ни в клин, ни в ръкав.

Волдемор се беше вторачил в Морфин, сякаш преценяваше на какво е способен. После се приближи още малко и попита:

– *Риддъл ли се е върнал?*

– *Ъхъ, заряза я, така ѝ се падаше, да се омъжва за някаква отрепка!* – изсъска Морфин и пак се изплю на пода. – *Но преди да избяга, ни ограби, представи си... Къде е медальонът с капачето, а, къде е медальонът на Слидерин?*

Волдемор не отговори. Морфин отново изпадна в ярост – размахваше ножа и крещеше:

– *Опозори ни тая малка никаквица, да! А ти кой си, та си дошъл тук да разпитваш? Всичко това е минало... минало...*

Морфин погледна встрани и пак залитна леко, а Волдемор тръгна към него. Докато вървеше, се спусна необичаен мрак, който угаси светилника на Волдемор и свещта на Морфин, угаси всичко...

Дъмбълдор стисна силно между пръстите си ръката на Хари и двамата отново се устремиха назад към настоящето. След непрогледния мрак меката златиста светлина в кабинета на Дъмбълдор направо

заслепи Хари.

– Това ли беше всичко? – попита веднага той. – Защо стана тъмно, какво се случи?

– Защото Морфин не можа да си спомни нищо от този миг нататък – обясни Дъмбълдор, като покани с ръка Хари да се разполага на стола. – На другата сутрин, когато се събудил, лежал сам на пода. Пръстена на Мерсволуко го нямало. През това време в селцето Литъл Хангълтън една прислужница тичала по главната улица и пищяла, че в гостната на господарската къща има три трупа – Том Риддъл старши, майка му и баща му. Мъгълските власти били озадачени. Доколкото ми е известно, и до ден-днешен не знаят как точно са умрели семейство Риддъл, защото проклятието Авада Кедавра обикновено не оставя никакви следи от увреждания... Единственото изключение седи пред мен – добави Дъмбълдор и кимна към белега на Хари. – В министерството обаче веднага разбраха, че това е убийство, извършено от магьосник. Там знаеха, че в другия край на долината, където е къщата на Риддъл, живее заклет мъгълвраг, който вече е излежавал присъда за нападение срещу един от убитите. И така, от министерството веднага пратиха хора при Морфин. Не се наложило дори да го разпитват, да му дават веритасерум или да прилагат легилимантика. Той начаса си признал, че е извършил убийството, и посочил подробности, каквито е могъл да знае единствено убиецът. Заявил, че се гордее, задето е убил мъгълите, от години бил чакал да му падне сгоден случай. Предал магическата си пръчка и веднага се установило, че семейство Риддъл са убити именно с нея. Морфин изобщо не оказал съпротива, оставил се да го отвеждат в Азкабан. Единственото, което го притеснявало, било изчезването на пръстена на баща му. „Той ще ме убие, дето съм го изгубил – повтарял като навита пружина на хората, които били отишли да го задържат. – Той ще ме убие, че съм изгубил неговия пръстен.“ И както личи, това било всичко, което е казал тогава. Остана в Азкабан до края на дните си и все не можеше да прежали последната вещ от наследствените реликви на Мерсволуко. Погребан е край тъмницата редом с други клетници, издъхнали в нея.

– Значи Волдеморт е откраднал магическата пръчка на Морфин и я е използвал – каза Хари, както седеше с изправен гръб на стола.

– Точно така – потвърди Дъмбълдор. – Не разполагаме със спомени, които да ни го покажат, но според мен можем да бъдем почти сигурни какво точно се е случило. Волдеморт е направил на вуйчо си зашеметяващо заклинание, взел е магическата му пръчка и е отишъл в другия край на долината, в „господарската къща отгатък пътя“. Там убил

мъгъла, който бил зарязал неговата майка магьосница, и в допълнение баба си и дядо си, също мъгли: по този начин изстребил недостойния род на Риддъл и си отмъстил на баща си, който не го е искал. После се върнал в съборетината на Гонт, направил сложна магия, за да вкара в съзнанието на вуйчо си лъжливи спомени, взел старинния пръстен от ръката на Морфин и си тръгнал.

– Значи Морфин така и не е разбрал, че не го е извършил той?

– Не, не е разбрал – рече Дъмбълдор. – Както вече ти споменах, направил пълни самопризнания, в които дори се е хвалел.

– Но през цялото време е носел в съзнанието си този истински спомен!

– Да, ала за да излезе наяве, трябваше да поработи изключително подготвен легилимант – вметна Дъмбълдор. – Пък и кой ще тръгне да рови в съзнанието на Морфин, при положение че той вече се е признал за извършител на престъплението? Все пак през последните седмици от живота на Морфин аз успях да си издействам свиждане с него – по онова време вече се опитвах да открия възможно най-много за миналото на Волдемор. Трудно изтръгнах този спомен от него. Щом го видях, се помъчих да го използвам, за да уредя да пуснат Морфин от Азкабан. Но докато в министерството се наумуват, той вече беше починал.

– Но как там не са се досетили, че именно Волдемор е причинил всичко това на Морфин? – ядоса се Хари. – По онова време той все още не е бил пълнолетен, нали? Мислех, че могат да засекаат магия, направена от непълнолетен!

– Абсолютно прав си – могат да засекаат магията, но не и кой я е направил: сигурно помниш как от министерството обвиниха теб за хвърковатата магия, която всъщност беше направена от...

– От Доби – изръмжа Хари, защото още го болеше заради тази черна несправедливост. – Значи ако си непълнолетен и направиш магия в къщата на пълнолетна вещица или магьосник, в министерството няма да разберат?

– Със сигурност няма да са в състояние да посочат кой точно е направил магията – потвърди Дъмбълдор и се подсмихна заради огромното възмущение, изписано по лицето на Хари. – Разчитат, че вътре в дома родителите магьосници знаят как да накарат потомците си да слушат.

– Пълни глупости! – тросна се Хари. – Вижте какво стана тук, вижте какво се е случило с Морфин!

– Съгласен съм – рече Дъмбълдор. – Какъвто и да беше, Морфин не заслужаваше да умре по този начин, обвинен в убийства, които не е

извършил. Но става късно, а преди да се разделим, искам да видиш още един спомен.

Той извади от вътрешния си джоб друга кристална стъкленичка и Хари пак замълча, защото се сети за думите на Дъмбълдор, че именно този спомен е най-важният от всички, които е събрал. Забеляза, че съдържанието се изсипва трудно в мислоема, сякаш се беше втвърдило. Дали и спомените се разваляха?

– Няма да ни отнеме много време – обясни Дъмбълдор, когато найсетне изпразни стъкленичката. – Още преди да се усетиш, и ще сме се върнали. И така, хайде пак в мислоема...

Хари запада отново през сребрилата повърхност и този път се приземи точно пред човек, когото позна на мига.

Беше много по-младият Хорас Слъгхорн. Хари беше свикнал да го вижда напълно плешив и се пообърка от този младеж с гъста лъскава пясъчноруса коса, сякаш си беше нахлупил на главата наръч слама, макар че на темето му вече проблясваше плешивина колкото галеон. Мустаците му не бяха толкова рунтави и бяха червеникаворуси на цвят. Не беше и толкова шишкак като Слъгхорн, когото Хари познаваше, но все пак златните копчета на богато извезаната му жилетка бяха подложени на доста голямо напрежение. Крачката му бяха отпуснати върху тапицирано с кадифе столче, самият той беше потънал в удобен фотьойл, в едната ръка държеше малка чаша с вино, а с другата бъркаше в кутия със захаросан ананас.

Точно когато Дъмбълдор се появи до Хари, той се огледа и видя, че стоят в кабинета на Слъгхорн. Около него се бяха наредили пет-шест момчета, всички седяха на по-неудобни или по-ниски столове от неговия фотьойл и бяха на около петнайсет-шестнайсет години. Хари веднага позна и Риддъл. Неговото лице беше най-красиво, той изглеждаше най-спокоен от всички момчета. Беше отпуснал нехайно ръка върху страничната облегалка на стола и Хари трепна, понеже видя на пръста му златно-черния пръстен на Мерсволуко – значи вече беше убил баща си.

– Вярно ли е, сър, че професор Мерисот излиза в пенсия? – попита Риддъл.

– Том, Том, и да знаех, нямаше да ти кажа – отвърна Слъгхорн, като му се закани укорително с покрит със захар пръст, но в същото време му намигна и така ефектът бе донякъде притъпен. – Интересно откъде получаваш сведения, момчето ми, знаеш повече от половината учители.

Риддъл се усмихна, другите момчета принаха и му хвърлиха

възхитени погледи.

– С тази изумителна способност да научаваш неща, които не би трябвало да знаеш, и да ласкаеш с мярка онези, от които може да си зависиш... Между другото, благодаря за ананаса, позна – той ми е любимият...

Доста от момчетата захихикаха и точно тогава се случи нещо много странно. Цялата стая внезапно се изпълни с гъста бяла мъгла и Хари вече не виждаше нищо, освен лицето на Дъмбълдор, който стоеше до него. После в мъглата проехтя гласът на Слъгхорн, но някак неестествено висок:

– ... *ще загазиш, момче, помни ми думата.*

Мъглата се вдигна точно толкова светкавично, както се беше появила, и въпреки това никой не я спомена, никой не даваше вид, че се е случило нещо необичайно. Смаян, Хари се огледа тъкмо когато златното часовниче върху писалището на Слъгхорн удари единайсет часа.

– О, небеса, толкова ли е късно вече? – възкликна Слъгхорн. – Побързайте, момчета, за да не си изпатите всички. Лестранж, ако утре не ми представиш съчинението, ще бъдеш наказан. Същото важи и за теб, Ейвъри.

Слъгхорн се надигна от фотьоила и занесе празната чаша на писалището, а през това време момчетата се изнизиха едно по едно. Риддъл обаче се позабави. Хари разбра, че е изостанал нарочно в кабинета, за да бъде сам със Слъгхорн.

– Внимавай, Том – предупреди го Слъгхорн, като се обърна и видя, че още не си е тръгнал. – Само това остава – да те хванат след вечерния час, а си префект...

– Исках да ви попитам нещо, професоре...

– Питай, момчето ми, питай...

– Какво знаете, сър, за... за хоркруките?

И пак се случи същото: помещението се изпълни с гъста мъгла и Хари вече изобщо не виждаше Слъгхорн и Риддъл, виждаше само Дъмбълдор, който ведро се усмихваше до него. Сетне гласът на Слъгхорн гръмна отново, точно както предишния път:

– *Не знам нищо за никакви хоркруки, а и да знаех, нямаше да ти кажа! Сега се махай незабавно оттук и само да си посмял пак да ми споменеш за хоркруки!*

– Е, това е – оповести спокойно Дъмбълдор до Хари. – Време е да вървим.

И краката на Хари се отлепиха от пода и след броени секунди

докоснаха отново килима пред писалището на Дъмбълдор.

– Това ли беше всичко? – попита той объркан.

Дъмбълдор беше казал, че това е най-същественият спомен, а Хари изобщо не проумяваше какво толкова му е важното. Вярно, мъглата, както и това, че никой като че ли не я забеляза, си беше доста странно, но иначе не се беше случило нищо, освен че Риддъл беше задал въпрос и не беше получил отговор.

– Както навярно си забелязал – подхвана Дъмбълдор, след като седна отново зад писалището, – този спомен беше фалшифициран.

– Фалшифициран ли? – повтори Хари и също седна.

– Определено – потвърди Дъмбълдор, – професор Слъгхорн е преиначил собствените си спомени.

– Но защо?

– Според мен защото се срамува от онова, което помни – обясни Дъмбълдор. – Опитал се е да подправи спомена, за да се покаже в по-благоприятна светлина, като е заличил онези части в него, които не иска да виждам. Както със сигурност си обърнал внимание, направил го е много недодялано и това е чудесно, защото така проличава, че зад фалшифицирания спомен все още се пази истинският. И тъй, за пръв път ти давам домашно, Хари. Възлагам ти да убедиш професор Слъгхорн да разкрие истинския спомен, който безспорно съдържа съдбоносна за нас информация.

Хари се взря в него.

– Но вие, професоре – рече той, като се постара в гласа му да прозвучи възможно най-голямо уважение, – едва ли имате нужда от мен... бихте могъл да приложите легилимантика... или веритасерум...

– Професор Слъгхорн е изключително способен магьосник и очаква и двете – възрази Дъмбълдор. – Владее оклуманстиката в много по-голяма степен от клетия Морфин Гонт и бих се изненадал, ако не носи навсякъде със себе си противоотрова за веритасерума още от мига, когато го убедих да ми даде това подобие на спомен. Не, според мен би било неразумно да се опитвам да изтръгна от професор Слъгхорн истинната насила, това може да донесе много повече вреда, отколкото полза. Не искам той да напуска „Хогуортс“. Но като всички нас, и професор Слъгхорн си има слабости и мисля, че именно ти си единственият човек, който може да преодолее всичките му защити. Изключително важно е, Хари, да се сдобием с истинския спомен... всъщност точно колко е важно, ще разберем едва след като го видим. Е, успех... и лека нощ!

Постъпван, че го отправят толкова внезапно, Хари побърза да

стане от стола.

– Лека нощ, професоре!

Докато затваряше след себе си вратата на кабинета, чу ясно как Финиъс Нигелус подметна:

– Не разбирам защо момчето може да го направи по-добре от теб, Дъмбълдор.

– Не съм и очаквал да разбереш, Финиъс – отвърна Дъмбълдор, а Фоукс отново изписука тихо и напевно.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА ИЗМЕНАДИ ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН

На следващия ден Хари сподели какво му е възложил Дъмбълдор и с Рон, и с Хърмаяни, но поотделно, защото Хърмаяни и досега отказваше да стои на едно място с Рон по-дълго от времето за един презрителен поглед.

Рон заяви, че Хари не би трябвало да срещне никакви трудности със Слъгхорн.

– Ти си му любимец – рече той по време на закуска, като замахна нехайно с вилицата, с която беше загребал доста от пържените яйца. – Не е в състояние да ти откаже нищо. То пък оставаше да откаже на малкия си Принц на отварите! Днес следобед просто остани след часа и го попитай.

Хърмаяни обаче погледна по-мрачно на нещата.

– Щом Дъмбълдор не е успял да го откопчи от него, значи той е решил на всяка цена да скрие какво точно се е случило – прошепна тя, докато стояха през междучасието в безлюдния заснежен двор. – Хоркрукси... *хоркрукси*... за пръв път ги чувам...

– Наистина ли?

Хари се разочарова – беше се надявал Хърмаяни да го насочи какво точно представляват тези хоркрукси.

– Вероятно са наистина някаква много сложна черна магия, иначе защо Волдеморт ще тръгне да разпитва за тях? Според мен ще ти е трудно, Хари, да се добереш до нещо, трябва много да внимаваш как ще попиташ Слъгхорн, да разработиш стратегия...

– Рон смята, че е достатъчно да остана днес след часа по отвари...

– О, щом *Бон-Бон* смята така, послушай го – веднага кипна тя. – Така де, кога *Бон-Бон* е сбъркал в преценката си?

– Хърмаяни, не можеш ли...

– Не, *не мога!* – подвикна тя гневно и изфуча като буря, оставяйки Хари до глезени в преспите.

Напоследък часовете по отвари бяха доста тягостни, защото Хари, Рон и Хърмаяни бяха принудени да делят една маса. Този ден Хърмаяни премести котела си чак в другия край, при Ърни, без да обръща никакво внимание на Хари и Рон.

– Ти пък какво си й направил? – промърмори Рон на Хари, като

огледа високомерния профил на Хърмаяни.

Но още преди Хари да му отговори, Слъгхорн прикани от предния край на кабинета за тишина.

– Сядайте, сядайте, ако обичате! И по-бързо, днес следобед трябва да отхвърлим много работа! Третият закон на Голпейлт... кой може да ми го каже?... Госпожица Грейнджър, разбира се!

Хърмаяни издекламира със светкавична бързина:

– Според Третия закон на Голпейлт противоотровата за отрова, направена от различни съставки, се равнява на повече от сбора на противоотровите за всяка от отделните съставки.

– Правилно! – грейна Слъгхорн. – Десет точки за „Грифиндор“! А сега, ако приемем, че Третият закон на Голпейлт е верен...

Налагаше се Хари да повярва само на думите на Слъгхорн, че Третият закон на Голпейлт е верен, защото не бе разбрал нищо от него. Освен Хърмаяни явно никой не схващаше какво обясняваше по-нататък Слъгхорн.

– А това, естествено, означава, че ако с разбулващото Скарпиново заклинание сме установили правилно съставките на отварата, основната ни цел не е сравнително простата задача да подберем противоотрови за тези съставки, а да открием допълнителна съставка, която чрез един почти алхимичен процес ще преобразува отделните елементи...

Рон седеше с полуотворена уста до Хари и си драскаше разсеяно по новия учебник „Отвари за напреднали“. Все забравяше, че вече не може да разчита на Хърмаяни да го спасява, когато не разбира какво става.

– И така... – обобщи Слъгхорн. – Нека всеки от вас да дойде и да вземе една от стъкленичките върху писалището ми. До края на часа трябва да създадете противоотрова за отровата вътре. Успех и не забравяйте предпазните ръкавици!

Хърмаяни вече беше станала от стола и беше преполовила разстоянието до катедрата на Слъгхорн, докато останалите в класа се усетят, че е време да се размърдат, а когато Хари, Рон и Ърни се върнаха на масата, тя вече беше изляла съдържанието на стъкленичката в котела си и палеше огъня отдолу.

– Жалко, този път Принца едва ли ще ти помогне, Хари – рече бодро-бодро, докато се изправяше. – Тук вече трябва да разбираш основните принципи. Няма подсказване и хитруване!

Подразнен, Хари махна запушалката на крещящорозовата отрова, която беше взел от писалището на Слъгхорн, изсипа я в котела и запали огъня отдолу. Нямахме никакво понятие какво да прави от тук нататък.

Погледна Рон, който също стоеше с глуповат вид, защото дотук беше повтарял всичко каквото прави Хари.

– Сигурен ли си, че Принца не е написал нещо? – пошушна му той.

Хари извади своя „Отвари за напреднали“, който не го беше подвеждал досега, и отвори на глава „Противоотрови“. Там дума по дума беше повторен Третият закон на Голпейлът, както го беше казала Хърмаяни, но никъде не се виждаше Принца да е написал нещо, за да обясни какво означава. Очевидно и той като Хърмаяни не се беше затруднил да го схване.

– Нищо – пророни мрачно Хари.

Хърмаяни вече размахваше въодушевено магическата си пръчка над своя котел. За беда Хари и Рон не можеха да се възползват от заклинанието, което прилагаше – тя вече бе толкова добра на безсловесните магии, че не ѝ се налагаше да изрича нищо на глас. Ърни Макмилън обаче пелтечеше:

– *Специалис ревелио!*

На двете момчета им прозвуча внушително и те побързаха да го повторят.

Само пет минути по-късно Хари осъзна, че славата му на най-добър от класа в отварите се срутва главоломно. При първата си обиколка из подземиято Слъгхорн надзърна с надежда в котела му, готов, както обикновено, да ахне възхитен, този път обаче побърза да дръпне глава и се закашля от лъхналата го миризма на развалени яйца. Просто беше невъзможно Хърмаяни да изглежда по-самодоволна: трудно ѝ беше да преглътне, че във всеки час по отвари има по-добър от нея. Сега тя изливаше тайнствено отделените съставки на отровата в десет различни кристални шишенца. По-скоро за да не наблюдава тази дразнеща гледка, отколкото по някаква друга причина, Хари се надвеси над учебника на Нечистокръвния принц и започна да прелиства страниците с излишен замах.

И ето – точно върху дългия списък с противоотрови беше драснато:

Просто пъхни в гърлата безоар.

Известно време Хари се вираше в тези думи. Май някога, доста отдавна, беше чувал за безоар. Точно така, Снейп го беше споменал при най-първия им урок по отвари! „*Камък, изваден от стомаха на коза... може да те спаси от повечето отрови.*“

Това не беше решение на проблема с Голпейлът и ако Снейп им

преподаваше още, Хари не би дръзнал да го направи, сега обаче случаят изискваше отчаяни действия. Той забърза към шкафа и след като порови в него и разбута роговете от единорози и китките сушени билки, намери чак в дъното картонена кутийка, върху която беше надраскана думата „Безоари“.

Отвори я точно когато Слъгхорн се провикна:

– Остават две минути, да знаете всички!

Вътре в кутията имаше пет-шест спаружени кафяви нещица, които приличаха по-скоро на изсъхнали бърбери, отколкото на истински камъни. Хари грабна един, върна кутийката в шкафа и хукна към своя котел.

– Времето... ИЗТЕЧЕ! – оповести добродушно Слъгхорн. – Я да видим сега как сте се справили! Блейз... какво ще ми покажеш?

Слъгхорн тръгна да обикаля бавно стаята и да оглежда различните противоотрови. Никой не беше изпълнил докрай задачата, макар че Хърмаяни бързаше да напъха в шишенцето още няколко съставки преди Слъгхорн да стигне до нея. Рон се беше предал окончателно и само се опитваше да не вдишва зловонните изпарения, виещи се над котела му. Хари стоеше и чакаше, стиснал безоара в леко потната си длан.

Слъгхорн дойде при тяхната маса най-накрая. Подуши отварата на Ърни и премина смръщен към творението на Рон. Не се задържа дълго над котела му, даже се отдръпна припряно, сякаш му се повръщаше.

– А ти, Хари? – рече преподавателят. – Какво ще ми покажеш?

Хари протегна длан с безоара в нея.

Слъгхорн го гледа около десет секунди. За миг Хари се запита дали няма да му се разкреши. После учителят отметна назад глава и прихна в гръмогласен смях.

– Не ти липсва дързост, момче! – избоботи той, сетне взе безоара и го вдигна, за да го види класът. – О, същият като майка си... е, не те вижда... безоарът наистина действа като противоотрова на всички тези отвари!

С потно лице и сажди по носа, Хърмаяни направо позелена. Почти готовата ѝ противоотрова, където имаше петдесет и две съставки плюс кичур от собствената ѝ коса, къкреше вяло зад Слъгхорн, който не виждаше нищо друго освен Хари.

– И ти се сети сам за безоара, нали, Хари? – изсъска тя през стиснати зъби.

– Ето го първооткривателския дух, от който се нуждае всеки, заел се да прави истински отвари! – заяви щастлив Слъгхорн още преди Хари да се е обадил. – Метнал си се на майка си, и на нея ѝ идеше отвътре

да прави отвари, безспорно го е наследил от майка си... Да, Хари, да, ако имаш подръка безоар, именно него трябва да дадеш... макар че безоарите не помагат при всякакви отрови и се срещат доста рядко, затова си струва да знаеш как се забъркват и противоотрови...

Единственият човек в кабинета с по-разгневен вид от Хърмаяни беше Малфой – както Хари забеляза с радост, той се беше залял с нещо като котешки бълвоч. Но докато някой от двамата възроптае, че Хари пак е излязъл пръв в класа, без да прави нищо, часът свърши.

– Хайде, съберете си нещата – подкани Слъгхорн. – И за проявената дързост още десет точки за „Грифиндор“!

Като продължаваше да хихика, той се заклатушка към писалището в предната част на подземие.

Хари поизостана – мина необичайно много време, докато си приготви чантата. Преди да излязат, нито Рон, нито Хърмаяни му пожелаха успех, и двамата изглеждаха доста ядосани. Накрая в помещението останаха само Хари и Слъгхорн.

– Побързай, Хари, ще закъснееш за следващия час – каза приветливо Слъгхорн и шракна златните закопчалки на куфарчето си от змейска кожа.

– Исках да ви попитам нещо, професоре – подхвана Хари и си помисли за непреодолимата прилика с Волдемор.

– Питай, момчето ми, питай...

– Какво знаете, сър, за... за хоркруксите?

Слъгхорн застина. Валчестото му лице сякаш хлътна навътре. Той прокара език по устните си и рече прегракнало:

– Какво каза?

– Попитах дали знаете нещо за хоркруксите. Защото...

– Дъмбълдор те е пратил – прошепна Слъгхорн.

Гласът му се беше променил до неузнаваемост. Вече не беше радужен, а стъписан, ужасен. Слъгхорн бръкна в горния си джоб и извади носна кърпа, с която попи потта по челото си.

– Дъмбълдор ти е показал онзи... онзи спомен – заяви той. – Е? Прав ли съм?

– Да – потвърди Хари, след като реши на мига, че е по-добре да не лъже.

– Да, разбира се – повтори тихо Слъгхорн, който продължаваше да бърше преbledнялото си като платно лице. – Разбира се... е, ако си виждал онзи спомен, Хари, значи си наясно, че не знам нищо... *нищичко* – натърти той – за хоркруксите.

Грабна куфарчето от змейска кожа, напъха носната кърпа обратно в джоба си и с твърда крачка тръгна към вратата на подземието.

– Професоре – рече отчаян Хари, – само си помислих, че това не е целият спомен...

– Така ли? – възкликна Слъгхорн. – В такъв случай грешиш. ГРЕШИШ!

Той изрева последната дума и още преди Хари да е отворил уста, затръшна след себе си вратата на подземието.

Рон и Хърмаяни не проявиха състрадание, когато Хари им разказа за ужасния разговор. Хърмаяни още не можеше да си намери място, че Хари отново е успял, без изобщо да изпълни задачата. Рон пък се цупеше, задето не му е пъхнал скришом и на него един безоар.

– Щеше да изглежда глупаво, ако и двамата го бяхме направили! – ядоса се Хари. – Виж какво, трябваше да го размекна някак, преди да го питам за Волдемор. О, я се стегни! – добави той отчаян, защото Рон трепна, като чу името.

Вбесен от провала си и от отношението на Рон и Хърмаяни, следващите няколко дни Хари умуваше какво да прави от тук нататък със Слъгхорн. Реши сега-засега да го остави да си мисли, че е забравил за хоркруксите – наистина беше най-добре да го приспи с измамно усещане за сигурност, преди отново да премине в настъпление.

Тъй като Хари не продължи да разпитва повече, преподавателят по отвари отново възприе обичайното си мило отношение към него и сякаш забрави за случилото се. Хари зачака покана за някоя от малките му вечерни веселби, твърдо решен този път да приеме, дори и да се наложи да отложи тренировка по квидич. За беда обаче покана не идваше. Хари провери как стоят нещата при Хърмаяни и Джини – и те не бяха получавали покани и доколкото знаеха, същото важеше и за останалите. Хари неволно се запита дали това не означава, че всъщност Слъгхорн не е чак толкова разсеян, колкото изглежда, и е решил да не дава на Хари други възможности да го разпитва.

Междувременно библиотеката на „Хогоуртс“ беше подвела Хърмаяни за пръв път, откакто я ползваше. Беше толкова стъписана, та дори забрави, че е сърдита на Хари заради номера с безоара.

– Не намерих нито едно обяснение какво всъщност правят тези хоркрукси! – сподели Хърмаяни с него. – Нито едно! Претърсих от край до край Недостъпния отдел: нищо дори в *най-ужасните* книги, където ти казват как да забъркаш *най-чудовищните* отвари! Единственото, което открих, е това – в предговора към „Най-черните от всички черни

магии“... чуй... „за хоркрукса, най-зловещото от всички магьоснически изобретения, тук няма да говорим изобщо и да даваме напътствия“... Защо тогава го споменават? – попита момичето нетърпеливо и затвори с трясък старата книга, при което тя нададе призрачен вопъл. – О, я млъквай! – сгълча я Хърмаяни и я пхна обратно в чантата си.

Дойде февруари и снегът около училището се стопи, за да отстъпи място на дъждовно, мрачно и безрадостно време. Замъкът беше похлупен с мораво-сивкави облаци, от неспирния леден дъжд моравите станаха хлъзгави и се разкаляха. Вследствие от това първият урок по магипортиране за шестокурсниците, насрочен за събота сутринта, за да не се пропускат обичайните часове, се състоя в Голямата зала, а не в парка.

Когато Хари и Хърмаяни дойдоха в залата (Рон беше слязъл с Лавендър), те видяха, че масите са изчезнали. Дъждът шибаше по високите прозорци, а по омагьосания таван горе се кълбяха черни облаци, когато учениците се събраха пред професорите Макгонъгол, Снейп, Флитуик и Спраут, ръководители на домовете, и пред дребен магьосник, за когото Хари предположи, че е инструкторът по магипортиране от министерството. Той беше странно безцветен, с прозрачни мигли, рядка косица и безтегловен вид, сякаш и най-малкият повей на вятъра ще го отнесе. Хари се запита защо изглежда такъв безплътен – дали защото постоянно се магипортира, или защото именно такава крехко телосложение е най-подходящо за човек, решил да изчезне.

– Добро утро! – поздрави магьосникът от министерството, след като всички ученици се стекоха и ръководителите на домовете призоваха към тишина. – Казвам се Уилки Туайкрос и през следващите три месеца ще ви бъда инструктор по магипортиране от министерството. Надявам се през това време да успея да ви подготвя за изпита...

– Малфой, не говори и внимавай! – изрева високо професор Макгонъгол.

Всички се обърнаха. Малфой се беше изчервил като рак и изглеждаше вбесен, когато се отдръпна от Краб – очевидно двамата се бяха карали шепнешком. Хари хвърли бърз поглед към Снейп, който също изглеждаше ядосан – Хари обаче предположи, че това се дължи не толкова на непослушанието на Малфой, колкото на факта, че Макгонъгол е направила забележка на ученик от неговия дом.

– Дотогава мнозина от вас навярно ще бъдат готови да вземат изпита – продължи Туайкрос, сякаш изобщо не са го прекъсвали. – Както сигурно знаете, обикновено е невъзможно да се магипортирате вътре в „Хогвортс“. Директорът развали магията само за Голямата зала и само

за един час, за да можете да се упражнявате. Позволете ми да наблегна, че извън стените на залата няма да можете да се магипортирате и ще бъде неразумно да опитвате. А сега застанете така, че всеки да има пред себе си метър и половина празно пространство.

Всички се засуетиха и заблъскаха, като си подвикваха никой да не им се пречка в пространството. Ръководителите на домовете тръгнаха сред учениците, като разрешаваха споровете и определяха кой къде да застане.

– Къде отиваш, Хари? – попита Хърмаяни.

Той обаче не отговори и забърза през гъмжилото покрай професор Флитуик, който правеше пискливи опити да подреди неколцина от шестокурсниците в „Рейвънклоу“, напираси да застанат най-отпред, и покрай професор Спраут, която строяваше хафълпафци в права редица, и като заобиколи Ърни Макмилън, се озова зад всички и точно зад Малфой – той се възползваше от всеобщата суматоха, за да продължи караницата с Краб, който беше на метър и половина разстояние и изглеждаше разбунтуван.

– Не знам колко още, ясно? – заяде се Малфой, който не подозираше, че Хари стои зад него. – Оказа се, че трябва повече време, отколкото си мислех.

Краб отвори уста, но Малфой изглежда се досети какво се кани да му каже.

– Видж какво, Краб, не ти влиза в работата какво правя, вие с Гойл ще изпълнявате каквото ви е наредено и ще бъдете нащрек!

– Лично аз обяснявам на приятелите си какво смятам да правя, когато ги карам да бъдат нащрек – рече Хари достатъчно силно, за да го чуе Малфой.

Драко се обърна кръгом, а ръката му се стрелна към магическата пръчка, точно тогава обаче и четиримата ръководители на домове изкрещяха:

– Тишина!

Всички млъкнаха отново. Малфой бавно се обърна напред.

– Благодаря ви! – рече Туайкрос. – И така... – Той замахна с магическата си пръчка. На пода пред всеки от учениците тутакси се появи старовремски дървен обръч. – Когато се магипортирате, важно е да помните трите П – оповести инструкторът: – Посока, постоянство, последователност! Стъпка първа: насочете неотклонно мислите си към посоката, накъдето искате да се магипортирате – обясни Туайкрос. – В нашия случай – към вътрешността на обръча. А сега, ако обичате,

съсредоточете се върху *посоката*.

Мнозина започнаха да се озъртат крадешком дали останалите гледат към обръчите си, после побързаха да направят каквото им е обяснено. Хари се вторачи в кръгчето пращен под вътре в обръча и се постара да не мисли за нищо друго. Това се оказа невъзможно, защото продължаваше да се чуди какво толкова върши Малфой, та се налага някой да е нащрек.

– Стъпка втора – каза Туайкрос, – насочете *постоянството* си така, че да изпълни пространството, което сте си представили. Нека силното ви желание да проникнете в него се плисне от ума ви и да обхване и последната частица в тялото ви!

Хари хвърли скришом един поглед наоколо. Малко вляво Ърни съзерцаваше своя обръч толкова съсредоточено, че беше порумениял и изглеждаше така, сякаш се напъваше да снесе яйце с големина на куофъл. Хари едва се сдържа да не се засмее и побърза да насочи отново погледа си към своя обръч.

– Стъпка трета – провикна се Туайкрос, – но само след като ви дам знак... завъртете се на място, усетете как прониквате в небитието и се придвижвате с *последователност*! Броя до три, хайде... едно...

Хари отново се огледа: мнозина очевидно бяха притеснени, че ги карат да се магипортират толкова бързо.

– Две...

Той пак се постара да насочи мислите си към обръча – вече беше забравил какво означават трите П.

– ТРИ!

Хари се завъртя стремглаво на място, изгуби равновесие и насмалко да падне. И не само той. Залата внезапно се напълни със залитащи хора, Невил се просна по гръб, Ърни Макмилън пък направи нещо като пирует, скочи вътре в обръча и потръпна от радост, докато не зърна Дийн Томас, който се превиваше от смях срещу него.

– Не се притеснявайте, не се притеснявайте – прикани спокойно Туайкрос, който очевидно не беше очаквал нищо по-добро. – Наместете, ако обичате, обръчите и се върнете в първоначалното положение...

Вторият опит не беше по-сполучлив от първия. Третият беше също тъй плачевен. До четвъртия не се случи нищо вълнуващо. При него екна смразяващ писък като от болка: всички се обърнаха ужасени и видяха, че Сюзън Боунс от „Хафълпаф“ се клатушка вътре в обръча, а левият ѝ крак още си стои на метър и половина – откъдето беше започнала.

Ръководителите на домовете се скупчиха около нея, чу се грохот,

вдигна се облаче морав дим и след като той се разсея, хлипащата Сюзън пак се бе съединила с крака си, но продължаваше да гледа ужасено.

– Наблюдаваме разцепване, или отделяне на една или друга част от тялото – обясни без следа от притеснение Уилки Туайкрос. – Случва се, когато съзнанието не е достатъчно постоянно. Трябва непрекъснато да сте съсредоточени върху посоката и да се движите, без да бързате, но с последователност... ето така.

Туайкрос пристъпи напред, завъртя се леко на място с протегнати ръце и изчезна във вихъра на мантията си, за да се появи отново в дъното на залата.

– Не забравяйте трите П – подкани той – и опитайте отново... едно... две... три...

Цял час по-късно разцепването на Сюзън пак си оставаше най-интересното, случило се на урока. Туайкрос обаче не изглеждаше обезсърчен. Докато пристягаше наметалото около врата си, каза само:

– До следващата събота и не забравяйте: *посока, постоянство, последователност*

След тези думи замахна с пръчката, направи на обръчите заклане за изчезване и излезе от залата, придружаван от професор Макгонъгол. На мига настана врява, всички тръгнаха към входната зала.

– Как се справи? – попита Рон, който бързаше към Хари. – При последния опит ми се стори, че усетих нещо... леко гъделичкане по ходилата.

– Сигурно маратонките са ти малки, Бон-Бон – подметна глас зад тях и Хърмаяни ги подмина величествено с ехидна усмивка.

– Аз пък не усетих нищо – призна си Хари, без да обръща внимание, че са ги прекъснали. – Но сега това не ме вълнува особено...

– Как така не те вълнува?... Не искаш ли да се научиш да се магипортираш? – изуми се Рон.

– Не умирам от желание, честно. Предпочитам да си летя – отговори Хари, като погледна през рамо къде е Малфой и ускори крачката, защото бяха стигнали до входната зала. – Виж какво, хайде малко по-бързо, искам да направя нещо...

Озадачен, Рон го последва на бегом обратно към Грифиндорската кула. За кратко бяха задържани от Пийвс, който беше залостил една врата на четвъртия етаж и отказваше да пуска учениците, докато не си подпалят гащите. Хари и Рон обаче просто се върнаха и минаха по един от проверените преки пътища. След пет минути вече се прекачваха през дупката в портрета.

– Е, ще ми кажеш ли какво правим? – попита леко задъхан Рон.

– Първо да се качим – отсече Хари, сетне прекоси общата стая и мина през вратата на стълбите към момчешките спални.

Както се беше надявал, спалното помещение беше празно. Той припряно отвори куфара си и затършува в него, а Рон загледа нетърпеливо.

– Хари...

– Малфой използва Краб и Гойл за охрана. Току-що се скара с Краб. Искам да разбера... аха!

Беше намерил каквото търсеше: сгънат на квадрат наглед празен пергамент, който той изглади и почука леко с върха на магическата си пръчка.

– „Тържествено се кълна, че ще върши пакости“... ако не аз, то при всички случаи Малфой.

Върху пергамента веднага изникна Хитроумната карта. На нея най-подробно бяха изобразени всички етажи в замъка и по тях пъплека мънички черни точки с написани до тях имена на обитателите на „Хогвортс“.

– Помогни ми да открия Малфой – нервно подвикна Хари.

Опъна картата върху леглото си, двамата с Рон се надвесиха над нея и затърсиха.

– Ето го! – възкликна Рон след около минута. – В общата стая на слидеринци е, виж... заедно с Паркинсън, Забини, Краб и Гойл...

Хари погледна разочарован картата, но веднага се окопити.

– Е, от тук нататък ще го държа под око – заяви той решително. – И още щом го засека да се навърта някъде, а Краб и Гойл да пазят отвън, замаятам се с добрата стара мантия невидимка и отивам да видя какви...

Той замълча, защото в стаята влезе Невил, който внесе със себе си силна миризма на изгорял плат и се зае да рови в куфара си, за да търси нови гащи.

Въпреки решимостта си да спипа Малфой през следващите две седмици Хари нямаше никакъв късмет. Взираше се в картата възможно най-често, понякога дори правеше между часовете излишни посещения в тоалетната, за да я разглежда, но нито веднъж не видя Малфой да върши нещо подозрително. Вярно, засече Краб и Гойл да се придвижват само двамата из замъка по-често от обикновено и понякога да спират и да чакат в безлюдни коридори, но Малфой не само че не се забелязваше наблизо, а направо бе невъзможно да бъде открит на картата. Това си бе изключително загадъчно! Хари се зачуди дали всъщност Малфой не

напуска територията на училището, но не проумяваше как би могъл да го направи при тези крайно строги мерки за сигурност вътре в замъка. Единственото, което му хрумваше, бе, че просто не може да открие Малфой сред стотиците черни точки върху картата. Колкото до това, че Малфой, Краб и Гойл преди не се разделяха, а сега не бяха непрекъснатото заедно – е, такива неща се случват, когато хората пораснат. Хари помисли с горчивина, че Рон и Хърмаяни са живото доказателство.

Февруари вече се изнизваше, приближаваше март, а времето си беше същото, с тази разлика, че освен дъждовно, стана и ветровито. За всеобщо възмущение на дъската за обяви в общата стая се появи съобщение, че следващото посещение в Хогсмейд е отменено. Рон беше бесен.

– Падаше се на рождения ми ден! – възнегодува той. – Очаквах го с нетърпение!

– Но не е изненада – напомни Хари. – След случилото се с Кейти...

Тя още не се беше върнала от „Свети Мънго“. И не само това – в „Пророчески вести“ се съобщаваше за още безследно изчезнали, включително роднини на ученици в „Хогуортс“.

– Но сега единственото, което мога да очаквам, е тъпото магипортиране! – нацупи се Рон. – Страхотен рожден ден, няма що!

И след третия урок магипортирането си оставаше все така трудно, макар че още няколко души бяха успели да се разцепят. Витаеше все понатрапчивото усещане за безсилие и мнозина се настроиха срещу Уилки Туайкрос и трите му „П“, вдъхновили не един и два негови прякора, най-учтивите сред които бяха Пръднята и Павиана.

– Честит рожден ден, Рон! – поздрави го Хари, когато на първи март бяха събудени от Шеймъс и Дийн, поели шумно за закуска. – Ето моя подарък.

Той метна към леглото на Рон пакет, който се приземи сред малката купчинка други подаръци – Хари отсъди, че през нощта са ги доставили домашните духчета.

– Ура! – рече сънено Рон и докато разкъсваше хартията, Хари стана от леглото, отвори куфара си и се зае да търси Хитроумната карта, която старателно криеше след всяка употреба.

Извади половината неща от куфара, докато я открие под сгънатите на клъбце чорапи, където пазеше и шишенцето с отвара за късмет Феликс Феликс.

– Така – прошепна той и се върна заедно с картата в леглото, където я почука тихо и промълви „Тържествено се кълна, че ще върша пакости“, за да не го чуе Невил, който точно в този момент минаваше

покрай долния край на кревата му.

– Страхотни са, Хари! – възкликна радостно Рон, като размаха чифта нови ръкавици за куидичен пазач, които Хари му беше подарил.

– За нищо – отвърна разсеяно Хари, докато се взираше в спалното помещение на слидеринци с надеждата да види Малфой. – Я... май не си е в леглото...

Рон не отговори, беше погълнат от подаръците, които разопаковаше, и от време на време се провикваше доволно.

– Тази година не мога да се оплача! – оповести той, вдигнал тежък златен часовник със странни символи по края и мърдащи звездички вместо стрелки. – Виж какво са ми подарили мама и татко! Леле, мисля и догодина пак да навърша пълнолетие...

– Страхотен – измърмори Хари, като удостои с бегъл поглед часовника и отново се взря още по-съсредоточено в картата.

Къде ли беше Малфой? Май го нямаше и на масата на слидеринци в Голямата зала, значи не беше отишъл на закуска... Не беше и при Снейп, който си седеше в кабинета... Нямаше го и по тоалетните, и в болничното крило...

– Искаш ли? – попита Рон с пълна уста и му поднесе кутия шоколадови пияни котли.

– Не, благодаря – отказа Хари, след като вдигна очи. – Малфой отново е изчезнал!

– Невъзможно! – възрази Рон, после лапна втори шоколадов бонбон и стана да се облече. – Хайде, ако не побързаш, ще се наложи да се магипортираш на празен стомах... всъщност така може би е по-лесно...

Той погледна замислено кутията пияни котли, сви рамене и си взе трети.

Хари почука с магическата си пръчка по картата и по-шушна „Пакост извършена“, макар че не беше извършена никаква пакост, после умислено се облече.

Трябваше да има някакво обяснение за периодичното изчезване на Малфой, ала Хари просто не се сещаше какво може да бъде то. Най-добрият начин да установи беше да го проследи, това обаче бе трудно осъществимо дори с мантията невидимка – нали имаше часове, тренировки по куидич, домашни и магипортиране, нямаше как по цял ден да дебне Малфой из училището, без да забележат отсъствието му.

– Готов ли си? – попита той Рон.

Беше преполовил пътя до вратата на спалнята, когато забележа, че Рон не се е и помръднал дори, а се е облегал на подпората на

балдахина и със странно отнесено изражение на лицето гледа мокрия от дъжда прозорец.

– Рон! Закуска?

– Не съм гладен.

Хари се взря в него.

– Ама нали сам каза...

– Добре де, ще слеза с теб – въздъхна Рон, – но няма да ям.

Хари го изгледа подозрително.

– Току-що излапа половин кутия пияни котли.

– Не е заради това – въздъхна отново Рон. – Ти... ти няма да разбереш.

– Така си е – потвърди Хари, макар и озадачен, и се обърна да отвори вратата.

– Хари! – повика го внезапно Рон.

– Какво?

– Хари, вече не издържам!

– Какво не издържаш? – попита той вече определено разтревожен.

Рон беше пребледнял и изглеждаше сякаш се разболява.

– Не мога да спра да мисля за нея – сподели Рон хрипливо.

Хари го зяпна. Не беше очаквал точно това и не беше сигурен дали му се слушат такива работи. Може и да бяха приятели с Рон, но ако той започнеше да нарича Лавендър „Влюбендър“, Хари щеше да бъде принуден да се намеси.

– И защо това ти пречи да закусваш? – попита Хари в опит да влее капка здрав разум в цялата тази неразбория.

– Според мен тя и не подозира за съществуването ми – махна отчаяно с ръка Рон.

– Със сигурност знае за съществуването ти – възрази смаян Хари. – Нали постоянно ти се натиска?

Рон примига.

– За кого ми говориш?

– А ти за кого ми говориш? – подвикна Хари с все по-силното усещане, че разговорът си е направо налудничав.

– За Ромилда Вейн – промълви Рон, при което цялото му лице грейна като озарено от лъч най-чиста слънчева светлина.

Гледаха се близо цяла минута, докато накрая Хари попита:

– Това е шега, нали? Ти се шегуваш.

– Мисля... Хари, мисля, че я обичам – задави се Рон.

– Добре, обичаш я – каза Хари, след което отиде при Рон, за да

види отблизо изцъклените очи и бледото му лице. – Добре... я го повтори сега със сериозно лице.

– Обичам я – изхлипа Рон. – Виждал ли си косата ѝ, черна такава, лъскава и се люлее като коприна... Ами очите ѝ? Големите ѝ черни очи? Ами...

– Наистина е смешно – рече нетърпеливо Хари, – но хайде стига с тия шеги, чу ли?

Понечи да излезе и беше направил две крачки по посока на вратата, когато някой го фрасна с все сила по дясното ухо. Той залитна и се обърна кръгом. Рон тъкмо беше дръпнал юмрук, лицето му беше изкривено от ярост и се канеше да го удари отново.

Хари посегна инстинктивно: магическата пръчка беше извадена от джоба и заклинанието изникна в ума му несъзнателно:

– *Левикорпус!*

Рон изпищя и петата му отново бе дръпната рязко нагоре, той увисна безпомощно с главата надолу, а мантията му се смъкна около главата.

– *Защо го направи?* – ревно Хари.

– Защото я обиди, Хари! Каза, че се шегувам! – изкрещя Рон, а лицето му постепенно почервения до мораво от кръвта, която се беше стекла в главата му.

– Това е налудничаво! – възкликна Хари. – Какво те прихваща?...

Точно тогава видя отворената кутия шоколадови бонбони върху леглото на Рон и истината се стовари отгоре му със силата на връхлитащ трол.

– Откъде ги взе тези пияни котли?

– Те са ми подарък за рождения ден! – развика се Рон, както се въртеше бавно във въздуха и се мъчеше да се откопчи. – Предложих ти, не помниш ли?

– Взе ги от пода, нали?

– Бяха паднали от леглото ми! Пусни ме!

– Не са паднали от леглото ти, смотаняко, толкова ли не разбираш? Мои са, извадих ги от куфара, докато търсех картата. – Това са пияните котли, които Ромилда ми подари преди Коледа, и са натъпкани с любовен еликсир!

Но от всичко това Рон като че ли чу само една дума.

– Ромилда ли? – повтори той. – Ромилда ли каза? Хари... познаваш ли я? Ще ме запознаеш ли?

Хари се взря в клатушкащия се Рон, по чието лице се беше

изписала невероятна надежда, и едва се съдържа да не прихне. Една част от него – която беше най-близо до изтръпналото му от болка ухо, – бе по-склонна да пусне Рон на земята и да го гледа как вилнее, докато любовният еликсир престане да действа... От друга страна обаче, двамата бяха приятели, Рон явно не беше на себе си, когато го нападна, и Хари си помисли, че би заслужил да го фраснат още веднъж, ако допусне Рон да се закълне на Ромилда Вейн във вечна любов.

– Да, ще те запозная – обеща Хари, а мислите му препускаха шеметно. – Сега ще те пусна на земята, чу ли?

Запрати Рон обратно на пода, където той се свлече с трясък (а ухото на Хари наистина страшно болеше), после обаче просто скоочи ухилен на крака.

– Тя ще бъде в кабинета на Слъгхорн – заяви уверено Хари и тръгна пръв към вратата.

– Какво ще прави там? – попита разтревожен Рон и забърза, за да не изостане.

– О, взима допълнителни уроци по отвари – Хари започна да си съчинява каквото му падне.

– Дали да не помоля и аз да уча заедно с нея? – оживи се Рон.

– Чудесна идея! – отвърна Хари.

Край дупката в портрета ги чакаше Лавендър – усложнение, което Хари не беше предвидил.

– Закъсняваш, Бон-Бон – нацупи се тя. – Приготвила съм ти подарък за рождения...

– Остави ме на мира! – тросна се нетърпеливо Рон. – Хари ще ме запознае с Ромилда Вейн.

И без да й казва и дума повече, се промуши през дупката в портрета. Хари се помъчи направи извинителна физиономия към Лавендър, но явно изглеждаше направо развеселен, защото тя се начумери още повече, след като Дебелата дама се завъртя и затвори след тях.

Хари се притесняваше малко да не би Слъгхорн да е отишъл на закуска, но той отвори вратата на кабинета още след първото почукване – беше по халат от зелено кадифе и с нощна шапчица в същия цвят и изглеждаше доста сънен.

– Хари! – изфъфли учителят. – Много си подранил... в събота обикновено си поспивам до късно.

– Професоре, наистина съжалявам, че ви безпокоя – пошушна Хари възможно най-тихо, а Рон застана на пръсти и се опита да надзърне през Слъгхорн в стаята, – но приятелят ми Рон е глътнал по погрешка

любовен еликсир. Нали можете да му направите противоотрова? Можех да го заведа и при Мадам Помфри, но ни е забранено да държим у себе си каквото и да било от „Магийки шегобийки от Уизли“ и... нали се досещате... ще започнат да ни задават неудобни въпроси...

– Ти си голям майстор на отварите, Хари, толкова ли не можеш да му забъркаш някакъв лек? – попита Слъгхорн.

– Тъж... – смотолеви Хари, донякъде разсейван от Рон, който го ръгаше в ребрата и се опитваше да проникне насила в кабинета, – никога не съм правил противоотрова за любовен еликсир и докато я приготвя, нищо чудно Рон да забърка някоя голяма...

Точно тогава Рон неволно му се притече на помощ, като простена:

– Не я виждам, Хари, той да не я крие?

– Сроктът на годност на еликсира да не е изтекъл? – попита Слъгхорн и огледа Рон с професионално любопитство. – Колкото по-дълго ги държиш, толкова по-силни стават.

– Това обяснява много неща – въздъхна Хари, който вече направо се бореше с Рон да не вземе да събори Слъгхорн на земята. – Днес има рожден ден, професоре! – добави Хари умолително.

– Ох, хайде, от мен да мине, влезте, влезте де – смили се Слъгхорн. – Тук, в чантата, имам всичко необходимо, противоотровата не е сложна...

Рон нахълта в прекалено горещия, задръстен с какво ли не кабинет на Слъгхорн, препъна се в столче с пискюли за крака, възвърна си равновесието, като стисна Хари за шията, и изломоти:

– Тя не ме видя как залитам, нали?

– Още не е дошла – успокои го Хари, докато гледеше как Слъгхорн отваря различни стъкленички и слага в кристално шишенце капка от едно, капка от друго...

– А, добре – рече разгорещен Рон. – Как изглеждам?

– Много си красив – увери го благо Слъгхорн и му подаде чаша бистра течност. – А сега го изпий, това е сиропче за нервите, да си спокоен, когато тя се появи.

– Страхотно! – зарадва се Рон и шумно изгълта противоотровата.

Хари и Слъгхорн не сваляха погледи от него. За миг Рон засия. После много бавно усмивката му помръкна и изчезна, изместена от пълен ужас.

– Отново си е нормален, нали? – ухили се Хари. Слъгхорн се изкиска. – Благодаря ви много, професоре!

– За нищо, момчето ми, за нищо – отвърна той, а Рон се свлече

разгромен на едно кресло наблизо. – Сега му трябва нещо за ободряване – продължи Слъгхорн и се засуети около масата, отрупана с какви ли не напитки. – Имам бирен шейк, имам вино, останала ми е една бутилчица отлежала в дъбови бъчви медовина... последната... хмм... мислех да я подаря на Дъмбълдор за Коледа... Все едно!... – сви той рамене. – Дъмбълдор не може да съжалява за нещо, което не е получил! Защо да не я отворим и да отпразнуваме рождения ден на господин Уизли? Няма по-добър лек за любовните разочарования от хубавата напитка...

Той пак се изкиска и Хари също се включи в смеха. След онзи ужасен опит да изтръгне истинския спомен от Слъгхорн сега за пръв път оставаше почти насаме с него. Ако успееше да го задържи в добро настроение... ако пийнеха достатъчно от отлежалата в дъбови бъчви медовина...

– И така, заповядайте – рече Слъгхорн и подаде на двете момчета по чаша медовина, а после вдигна своята. – Честит рожден ден, Ралф...

– Рон... – пошушна Хари.

Рон обаче май изобщо не чу наздравницата и вече беше гаврътнал на един дъх медовината.

Мина най-много една секунда, точно колкото удар на сърцето, през която Хари разбра, че става нещо ужасно, а Слъгхорн изобщо не забеляза.

– За много години...

– Рон!

Той беше изпуснал чашата, понадигна се на фотьойла, после се свлече, а крайниците му се затресоха неудържимо. От устата му започна да излиза пяна, очите му щяха да изскочат от очните кухини.

– Професоре! – ревна Хари. – Направете нещо!

Но от шока Слъгхорн явно не можеше и да помръдне, а Рон трепереше и не можеше да си поеме въздух, кожата му посиняваше.

– Какво... ама... – зафъфли Слъгхорн.

Хари прескочи ниската масичка и се завтече към чантата със съставките за отвари на Слъгхорн. Започна да вади бурканчета и торбички, докато стаята не се изпълни с ужасен гъргорещ звук – Рон се задушаваше. Точно тогава Хари намери каквото търсеше – камъка с вид на спаружен бъбрек, който Слъгхорн беше взел от него в часа по отвари.

Хукна обратно към Рон, отвори устата му и пхна вътре безоара. Рон се разтресе целият и изхърка, а тялото му се отпусна и застина.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА ДУХЧЕТА „ОПАШКИ“

– Значи ако обобщим всичко – този не е от най-веселите рождени дни на Рон – каза Фред.

Беше вечер, в болничното крило бе тихо, пердетата по прозорците бяха дръпнати, осветлението – включено. Рон беше единственият пациент. Хари, Хърмаяни и Джини бяха насядали около него: цял ден бяха чакали пред двукрилата врата и всеки път, когато някой влезеше или излезеше, се бяха опитвали да надзърнат вътре. Мадам Помфри ги беше пуснала чак в осем вечерта. Фред и Джордж пристигнаха в осем и десет.

– Не подозирахме, че ще му връчим подаръка точно така – мрачно отбеляза Джордж, остави върху нощното шкафче на Рон голям пакет и седна до Джини.

– Да, когато си представяхме сцената, той беше в съзнание – добави Фред.

– Бяхме в Хогсмийд и чакахме да го изненадаме – продължи Джордж.

– В Хогсмийд ли сте били? – ахна Джини и вдигна очи.

– Мислехме да купим магазинчето на Зонко – обясни свъсено Фред. – Нещо като филиал в Хогсмийд, но каква полза, щом в почивните дни вече не ви пускат да си купувате от нашите нещица... всъщност сега това е без значение. – Той придърпа един стол, седна до Хари и се взря в бледото лице на Рон. – Какво точно стана, Хари?

Хари отново повтори всичко, което вече беше разказал сигурно сто пъти на Дъмбълдор, Макгонъгол, Мадам Помфри, Хърмаяни и Джини.

– Тогава му пяхнах в гърлото безоара и Рон започна да диша спокойно. Слъгхорн хукна да вика някого на помощ и се появиха Макгонъгол и Мадам Помфри, които пренесоха Рон тук. Смятат, че ще се оправи. Мадам Помфри каза, че ще се наложи да остане тук седмица и нещо... и да взима екстракт от седефче...

– Леле, пак голям късмет, че си се сетил за безоара! – пророни Джордж.

– Добре че имаше в стаята – уточни Хари, който и досега изтръпваше при мисълта какво е щяло да се случи, ако не беше успял да намери малкия камък.

Хърмаяни подсмъркна едва чуто. Целия ден бе изключително

мълчалива. Беше дотичала с преbledняло лице при Хари пред болничното крило и беше попитала настойчиво какво се е случило, а после почти не се включи, когато Хари и Джини обсъждаха надълго и нашироко как Рон е бил отровен, а само стоеше до тях със стиснати зъби и уплашен вид, докато накрая ги пуснаха при Рон.

– Мама и татко знаят ли? – попита Фред.

– Вече го видяха, дойдоха преди един час... сега са в кабинета на Дъмбълдор, но скоро ще се върнат... – отвърна Джини.

Настана мълчание, всички загледаха Рон, който изпелтечи нещо в просъница.

– Значи отровата е била в напитката? – попита тихо Фред.

– Да – потвърди веднага Хари. Само за това мислеше и се зарадва на възможността отново да започне да различава случката. – Слъгхорн я наля...

– Дали е могъл да сложи нещо в чашата на Рон, без ти да забележиш?

– Навярно – рече Хари, – но за какво му е на Слъгхорн да трови Рон?

– Нямам понятие – свъси се Фред. – Нали не смяташ, че е възможно да е объркал чашите? И да е дал на Рон онази, която е била предназначена за теб?

– За какво му е на Слъгхорн да трови Хари? – попита Джини.

– Не знам – отвърна Фред, – но сигурно има сума ти хора, които биха искали да го отровят. Заради „Избрения“ и всички останали небивалици...

– Значи според теб Слъгхорн е смъртожаден? – възкликна Джини.

– Всичко е възможно – мрачно отсъди Фред.

– Ами ако е под въздействието на проклятието Империиус? – предложи Джордж.

– А, сигурно е невинен – възрази Джини. – Нищо чудно отровата да е била в бутилката и в такъв случай е била предназначена за самия Слъгхорн.

– Кой ще тръгне да убива Слъгхорн?

– Дъмбълдор твърди, че Волдемор е искал да привлече Слъгхорн на своя страна – обясни Хари. – Преди да дойде в „Хогуортс“, се е укривал цяла година. А и... – Той се сети за спомена, който Дъмбълдор и досега не бе успял да изтръгне от Слъгхорн. – Волдемор сигурно иска да го отстрани, защото смята, че той може да бъде полезен за Дъмбълдор.

– Но ти каза, че Слъгхорн се е канел да подари бутилката на

Дъмбълдор за Коледа! – напомни му Джини. – Значи със същия успех отровителят може би е искал да премахне Дъмбълдор.

– В такъв случай не е познавал много добре Слъгхорн – отбеляза Хърмаяни, която се обади за пръв път от часове и говореше така, сякаш я мъчеше ужасна хрема. – Всеки, който познава Слъгхорн, е наясно, че той може и да задържи такава вкуснотия за себе си.

– Ър-ма-ниии – изграчи най-неочаквано Рон, който лежеше между тях.

Всички замълчаха и го загледаха угрижено, но след като смотолеви нещо неразбираемо, той просто си захърка.

Вратата на болничната стая се отвори рязко и всички подскочиха като ужилени: към тях устремно закрачи Хагрид с дъждовни капки по косата, с развято палто от мечи кожи и с арбалет в ръка и остави по целия под кални следи от стъпки колкото делфин.

– Цял ден бях в гората! – обясни запъхтян. – Арагог е още по-зле, четох му... чак сега дойдох на вечеря и професор Спраут ми каза за Рон! Той как е?

– Не много зле – отвърна Хари. – Твърдят, че ще се оправи.

– Най-много по шестима души едновременно на свиждане! – подвикна Мадам Помфри, след като излезе забързано от кабинета си.

– С Хагрид сме шестима – напомни Джордж.

– А... да... – съгласи се Мадам Помфри, която заради огромните размери на Хагрид явно го броеше за няколко души.

За да прикрие смущението си, тя се втурна да чисти с магическата пръчка калните следи от стъпки.

– Направо не мога да повярвам! – заяви хрипливо Хагрид, като поклати огромната си чорлава глава и се възря в Рон. – Направо не мога... да лежи сега тука... Кой ще тръгне да му причинява зло, а?

– Точно това обсъждахме и ние – каза Хари. – Не знаем кой.

– Дали някой няма зъб на квидичния отбор на „Грифиндор“? – предположи разтревожен Хагрид. – Първо Кейти, сега пък Рон...

– Не виждам кой ще реши да избреба цял квидичен отбор – рече Джордж.

– Оливър Ууд на драго сърце щеше да избие до крак слидеринци, стига да беше сигурен, че ще му се размине – напомни уместно Фред.

– Според мен квидичът няма нищо общо... мисля, че между нападенията има някаква връзка – прошепна тихо Хърмаяни.

– Как стигна до този извод? – попита Фред.

– Първо, и двете са замислени като смъртоносни, но не постигнаха

целта си, макар и по чиста случайност. И второ – и отровата, и огърлицата явно не са достигнали до човека, когото е трябвало да убият. Е, да, това в известен смисъл прави човека зад тях още по-опасен – допълни тя замислено, – той очевидно нехае колко хора ще пострадат, докато се добере до истинската си жертва.

Но още преди някой да е казал каквото и да било за зловещото й предположение, вратата на отделението отново се отвори и вътре забързано влязоха господин и госпожа Уизли. При предишното си посещение само се бяха уверили, че Рон ще се възстанови напълно, и сега госпожа Уизли сграбчи Хари и го притисна с все сила до себе си.

– Дъмбълдор ни разказа как си го спасил с безоара – изхлипа тя. – О, Хари, какво да кажем? Спаси Джини... спаси Артър... сега спаси и Рон...

– Недейте... аз... – смотолеви притеснен Хари.

– Сега си давам сметка, че половината семейство ти дължим живо-та си – промълви задавено господин Уизли. – Единственото, което мога да кажа, Хари, е, че денят, когато Рон реши да седне в твоето купе в експреса „Хогвортс“, е бил щастлив за всички нас.

Хари не знаеше какво да отговори и почти се зарадва, когато Мадам Помфри им напомни отново, че край леглото на Рон може да има най-много шест души на свиждане. Двамата с Хърмаяни веднага се изправиха, за да си тръгнат, и Хагрид реши да отиде с тях, за да остави Рон със семейството му.

– К'ъв ужас! – изръмжа той в брадата си, докато тримата вървяха по коридора към каменното стълбище. – К'ви мерки за сигурност въведоха, а пак има пострадали деца... Дъмбълдор ще умре от притеснение, не говори много, ама аз си усещам...

– Не му ли е хрумнало нещо, Хагрид? – попита отчаяна Хърмаяни.

– Предполагам, че при тоз негов ум са му хрумнали сто неща – отвърна прегракнало Хагрид. – Ама и той не знае кой е пратил огърлицата и кой е сложил отровата, инак щяха да го хванат, нали тъй? Виж, притеснява ме – сниши той глас и погледна през рамо (а Хари за всеки случай огледа и тавана, да не би да се навърта Пийвс) – да не 'земат да затворят „Хогвортс“ при тия нападения срещу децата. Пак се повтаря Стаята на тайните, нали! Родителите ще се паникьосат, ще хукнат да си прибират децата от училището и току-виж настоятелите... – Хагрид мълкна, защото покрай тях ведро се пронесе призрактът на дългокоса жена, сетне продължи през дрезгав шепот: – Та настоятелите кат' нищо ще 'земат да ни затворят завинаги.

– Е, едва ли – разтревожи се Хърмаяни.

– Погледни ги нещата през техните очи – прикани угрижен Хагрид. – Винаги си е било малко опасно да си пратиш детето в „Хогвортс“, нали тъй? Очакваш злополуки, нали тук заедно са затворени стотици непълнолетни магьосници, но виж, опит за убийство – това вече си е друго. Нищо чудно че Дъмбълдор му е толкоз ядосан на Сн...

Хагрид млъкна насред думата и върху онази част от лицето му, която се виждаше изпод сплъстената черна брада, се изписа познато гузно изражение.

– Какво? – побърза да уточни Хари. – Дъмбълдор е ядосан на Снейп ли?

– Никога не съм го казвал – заявя Хагрид, макар че едва ли имаше нещо, което би го издало повече от подплашения му вид. – Я колко е станало, приближава полунощ, тряб'а да...

– Защо Дъмбълдор е ядосан на Снейп, Хагрид? – попита на висок глас Хари.

– Шшшт! – изшътка великанът и притеснен, и гневен. – Не крещи тъй, Хари, искаш да си изгубя работата ли? Е, теб едва ли те е грижа, нали се отказа от грижата за маг...

– Не се опитвай да ми внушиш чувство за вина, няма да стане! – прекъсна го Хари. – Какво е направил Снейп?

– Не знам, Хари, изобщо не тряб'аше да чувам това. Ами аз... завчера вечерта тъкмо излизам от гората и що да чуя – двамата си приказват нещо... карат се де. Не исках да привличам вниманието, затуй се спотаих и се помъчих да не слушам, ама... разпавията си беше доста разгорещена и не беше лесно да не чувам.

– И? – подкани Хари, защото Хагрид затътрузи притеснено огромните си ходила.

– Уф... чух само как Снейп подметна, че Дъмбълдор смятал това за нещо, дето се разбирало от само себе си, ама той... Снейп де... може би вече не искал да го прави...

– Да прави какво?

– Не знам, Хари, просто Снейп ми се стори жегнат... ама Дъмбълдор рече и отсече, че той вече бил склонил и толкоз. Доста твърд беше с него. После каза нещо от рода Снейп да направел разследване в дома си, в „Слидерин“ де. Е, в туй няма нищо странно! – побърза да добави Хагрид, защото Хари и Хърмаяни се спогледаха многозначително. – Всички ръководители на домове бяха задължени да я направят тая проверка след огърлицата...

– Да, но Дъмбълдор не се кара заради това с другите ръководители – напомни Хари.

– Виж к'во... – Хагрид започна да върти притеснено арбалета в ръцете си, докато не се чу силен пукот като от цепнато дърво и той се прекърши на две. – Знам, Хари, к'во мислиш за Снейп, ама не искам да хвърляш на цялата тая работа повече, отколкото си заслужава.

– Внимавай! – предупреди стресната Хърмаяни. Обърнаха се точно навреме, за да видят сянката на Аргус Филч, изникнала върху стената отзад, а после иззад ъгъла се показа и самият пазач, сгърбен и с трепереща челюст.

– Охо! – изхъхри той. – Я кое време е, а вие не сте в леглата! Край, наказани сте!

– Не, не са наказани, Филч – отсече Хагрид. – Те са с мен.

– И какво от това? – заяде се Филч.

– Ами такава, че все пак съм учител тук, гаден подмолен безмошен! – кипна великанът.

Филч се изду от ярост и се чу гадно съскане – неусетно при тях беше дошла Госпожа Норис, която се заогъва между кльошавите глезени на пазача.

– Разкарайте се! – подкани Хагрид с ъгълчето на устата.

Хари не чака да му казват втори път: двамата с Хърмаяни забързаха, после се затичаха, а зад тях екнаха все по-високите гласове на Хагрид и Филч. Малко преди да свърнат към Грифиндорската кула, подминаха Пийвс, който се носеше щастлив към източника на крясъците, като хихикаше и подвикваше:

Възникне ли кавга или размирица,
викнете Пийвс и в чудо ще се видите!

Дебелата дама дремеше и не й стана приятно, че я будят, но се дръпна нацупено, за да ги пусне в общата стая, която като по милост беше празна и притихнала. Явно още не се беше разчуло за Рон и на Хари му олекна много – днес го бяха разпитвали достатъчно. Хърмаяни му пожела лека нощ и тръгна към спалнята на момичетата. Хари обаче остана в общата стая, седна до огъня и се загледа в тлеещата жаравя.

Така значи, Дъмбълдор се беше карал със Снейп. Въпреки всичко, което беше казвал на Хари, въпреки упоритото твърдение, че се доверява напълно на Снейп, директорът беше избухнал пред него... защото е смятал, че Снейп не е проверил както трябва слидеринци... или може би

един слидеринец – Малфой?

Защо ли Дъмбълдор се беше престорил, че подозренията на Хари са съвсем безпочвени – дали защото не искаше Хари да извърши нещо безразсъдно и да вземе нещата в свои ръце? Изглеждаше напълно възможно. Дори не беше изключено Дъмбълдор да не иска вниманието на Хари да се отклонява от уроците и от задачата да вземе на всяка цена от Слъгхорн онзи спомен. Може би директорът не смяташе за редно да доверява на шестнайсетгодишен хлапак, че има съмнения за някого от преподавателите...

– А, ето те и теб, Потър!

Хари скочи на крака, вдигнал магическата си пръчка. Беше повече от сигурен, че общата стая е празна, и не очакваше да види едрата фигура, която внезапно се надигна от един от столовете в дъното. Взря се и разпозна Кормак Маклагън.

– Чаках те да се върнеш – обясни той, без да обръща внимание на извадената магическа пръчка на Хари. – Сигурно съм заспал. Слушай, видях как отвеждат Уизли в болничното крило. Ако се съди от вида му, едва ли ще бъде във форма за мача другата седмица.

Трябваше да минат няколко минути, докато Хари схване за какво му говори Маклагън.

– А, да, мачът... – рече той, после втъкна пръчката в колана на джинсите си и прокара уморено ръка през косата си. – Да... едва ли ще се възстанови.

– В такъв случай аз ще играя пазач, нали? – попита Маклагън.

– Да – потвърди Хари. – Предполагам, че да...

Не се сети как да възрази – в края на краищата, на пробите за отбора Маклагън се беше представил най-добре след Рон.

– Супер! – възкликна доволно другото момче. – Кога е тренировката?

– Моля? А, да... утре вечер.

– Добре тогава. Виж какво, Потър, трябва да си поговорим преди мача. Имам някои идеи за стратегията, които навярно ще ти се сторят полезни.

– Добре – съгласи се от немай-къде Хари. – Ще ги чуя утре. Сега съм доста уморен... Хайде, чао...

На другия ден новината, че Рон е бил отровен, се разпространи бързо, но не предизвика такава сензация, както покушението срещу Кейти. Смяташе се, че може би е просто нещастен случай – все пак беше станало в кабинета по отвари, освен това Рон незабавно беше получил

противоотрова и едва ли беше пострадал тежко. Като цяло грифиндорци се вълнуваха много повече от предстоящия куидичен мач срещу хафълпафци, тъй като мнозина си мечтаеха да видят как Закарайъс Смит, гончия в отбора на „Хафълпаф“, ще бъде наказан за коментара си на първата среща от сезона срещу „Слидерин“.

Хари обаче никога не се беше интересувал толкова малко от куидич – все повече го обсебваше мисълта за Драко Малфой. И досега проверяваше при всеки сгоден случай Хитроумната карта, понякога минаваше по обходни пътища само и само да се озове в близост до Малфой, но още не го беше хванал да върши нещо необичайно. Освен това Драко продължаваше да изчезва понякога от картата по необясним начин...

За жалост Хари нямаше време да обмисля тези неща – толкова беше зает с тренировките по куидич, с домашните и с това, че напоследък Кормак Маклагън и Лавендър Браун го следваха по петите където и да отидеше.

Така и не можеше да реши кой от двамата е по-досаден. Маклагън не се уморяваше да наемква, че като пазач титуляр той ще бъде по-добър от Рон и че сега, когато го вижда да играе постоянно, Хари неминуемо ще стигне до същото заключение. Освен това си умираше да отправя нападки към другите играчи и да излага подробни схеми за тренировките, та Хари се видя принуден не веднъж и два пъти да му напомня кой е капитан.

Междувременно Лавендър също дебнеше Хари, за да говорят за Рон, което за него бе по-уморително и от лекциите по куидич на Маклагън. В началото Лавендър бе много ядосана, задето никой не се е сетил да я уведоми, че Рон е в болничното крило... „Така де, все пак съм му гадже!“ За беда обаче тя явно беше решила да прости на Хари този пропуск и да си говори надълго и нашироко с него за чувствата на Рон – доста притеснително занимание, което Хари на драго сърце би пропуснал.

– Видж какво, защо не го обсъдиш направо с Рон? – възкликна той след един особено дълъг разпит, при който Лавендър се опита да изясни всичко, като се почне какво точно е казал Рон за новата ѝ официална мантия и се стигне до това, дали според Хари Рон смята отношенията си с нея за сериозни.

– Да, и аз предпочитам да питам него, но той спи винаги когато му ходя на свиждане! – отвърна през сълзи Лавендър.

– Така ли? – учуди се Хари, защото всеки път когато отидеше в болничното крило, заварваше един съвсем буден Рон, който проявяваше

остър интерес към новината, че Дъмбълдор се е карал със Снейп, и само се чудеше какви още обиди да изрече по адрес на Маклагън.

– Хърмаяни Грейнджър още ли му ходи на свиждане? – попита най-неочаквано Лавендър.

– Да, мисля, че ходи. Е, те са приятели – напомни смутен Хари.

– Приятели ли, я не ме размивай! – тросна се презрително момичето. – След като двамата с Рон тръгнахме, тя не му говореше със седмици! Но сега, когато той е толкова *интересен*, Хърмаяни вероятно иска да се сдобри с него...

– Какво му е интересното, че са го отровили ли? – попита Хари. – Всъщност... извинявай, трябва да вървя... Маклагън ще дойде да обсъдим мача – побърза да добави, а после изхвърча през странична врата, която се правеше на плътна стена, и хукна по един от преките пътища – той щеше да го изведе при кабинета по отвари, където за щастие не можеха да го проследят нито Лавендър, нито Маклагън.

Сутринта в деня на срещата по квидич с хафълпафци Хари се отби в болничното крило преди да се отправи към игрището. Рон беше превъзбуден: Мадам Помфри отказваше да го пусне на мача с довода, че не бива да се вълнува прекалено много.

– Как се представя Маклагън? – попита той притеснено, явно беше забравил, че вече му е задавал два пъти същия въпрос.

– Казах ти – отвърна търпеливо Хари, – дори и да беше от световна класа, пак нямаше да го искам за пазач. Все поучава другите и си въобразява, че може да играе на всеки пост по-добре от всички нас. Изгарям от нетърпение да се отърва от него. И понеже стана дума за отървяване – допълни той, като се изправи и взе „Светкавицата“, – престани да се правиш на заспал, когато Лавендър ти идва на свиждане. Тя също ще ме подлуди.

– Ох! – засрами се Рон. – Да. Добре.

– Ако не искаш да се срещате, кажи й го направо – посъветва го Хари.

– Да... добре... ама не е толкова лесно – заоправдава се Рон. Известно време мълча. – Хърмаяни ще се отбие ли преди мача? – допълни той уж нехайно.

– Не, вече отиде с Джини на игрището.

– Аха! – възкликна доста мрачно Рон. – Добре. Е, хайде, успех! Дано го смажеш тоя Маклаг... Смит де.

– Ще се постарая – обеща Хари и нарами метлата. – Ще се видим след мача.

Забърза по безлюдните коридори – всички ученици се бяха изсипали навън – някои вече седяха на стадиона, други отиваха натам. Докато вървеше, Хари поглеждаше през прозорците и се опитваше да прецени силата на вятъра, но някакъв звук го накара да обърне поглед и той видя Малfoy, който крачеше към него заедно с две момичета, и двете смутени и нацупени.

Щом забеляза Хари, Малfoy спря като закован, сетне се засмя безрадостно и продължи нататък.

– Къде отиваш? – попита настойчиво Хари.

– Да, ей сега ще ти кажа, Потър, понеже ти влиза в работата – изхили се злобно Малfoy. – Побързай, сигурно вече чакат Избрания капитан... Момчето, което отбеляза... или както там те наричат напоследък.

Едно от момичетата се изкиска някак насила. Хари се взря в него и то се изчерви. Малfoy профуча покрай Хари, а двете момичета забързаха в тръс подире му, завиха зад ъгъла и изчезнаха от поглед.

Хари стоеше като пуснал корени и ги гледаше, докато изчезнаха. Беше вбесяващо: тъкмо да стигне навреме за мача, когато на пътя му изниква Малfoy, който се промъква из училището, докато всички останали ги няма – това бе най-добрата възможност Хари да разбере какви ги върши слидеринецът.

Секундите отминаваха неусетно, а Хари продължаваше да стои като вцепенен, да не помръдва и да гледа в посоката, където беше изчезнал Малfoy...

– Къде беше? – подвикна Джини, когато Хари се втурна на бегом в съблекалните.

Всички от отбора вече бяха по екипи и чакаха, а биячите Кут и Пийкс почукваха припряно с бухалките отстрани по краката си.

– Срегнах Малfoy – прошепна ѝ Хари, докато обличаше яркочервената мантия.

– И какво от това?

– Ами такава, че исках да разбера какво прави заедно с онези две свои приятелки в замъка, докато всички останали са тук...

– Толкова ли е важно точно сега?

– Е, така и така няма да разбера – отвърна Хари, а после грабна „Светкавицата“ и намести очилата си. – Да вървим!

Без да казва и дума повече, той излезе на игрището сред оглушително дюдюкане и насърчителни възгласи. Почти нямаше вятър, облаците бяха разкъсани и от време на време блясваше ярко ослепително слънце.

– Сложни условия! – ободряващо оповести Маклагън на отбора. – Кут и Пийкс, летете в посока, обратна на слънцето, за да не ви забележат, когато се задавате...

– Аз съм капитанът тук, Маклагън, престани да се разпореждаш! – ядоса се Хари. – Върви при головите стълбове!

След като Маклагън се отдалечи, Хари се обърна към Кут и Пийкс.

– Наистина се постарайте да летите в посока, обратна на слънцето – заръча им той сърдито.

Ръкува се с капитана на хафълпафци и след свирката на Мадам Хуч се оттласна, издигна се във въздуха по-високо от останалите си съотборници и политна шеметно над игрището с надежда да зърне снича. Ако го уловеше още в началото, може би щеше да успее да се върне в замъка, да грабне Хитроумната карта и да разбере какво прави Малфой...

– С куофъла е Смит от „Хафълпаф“ – оповести отнесен глас, който екна над парка. – Именно той коментираше, разбира се, последния път и Джини Уизли се вряза в него, според мен нарочно... поне така изглеждаше. Смит се изказваше доста грубо за грифиндорци и сега, когато играе срещу тях, сигурно съжالياва... О, вижте, той изгуби куофъла, отне му го Джини, харесвам я, голям образ е...

Хари се взря в подиума на коментатора. Никой разумен човек не би допуснал, естествено, да коментира Луна Лъвгуд. Но дори от толкова високо нямаше как да сбърка дългата мръсноруса коса или наниза коркови тапи от бирен шейк... Професор Макгонъгол, която седеше до Луна, изглеждаше леко смутена, сякаш наистина вече съжالياваше, че е избрала нея.

– Сега обаче куофълът ѝ е отнет от онзи едър хафълпафец, не се сещам как се казваше, нещо от рода на Бибъл... не, Бъгинс...

– Казва се Кадуолдър – съобщи високо професор Макгонъгол, както седеше до Луна.

Множеството се засмя.

Хари се огледа за снича, от който нямаше и следа. След миг Кадуолдър отбеляза гол. Маклагън се беше разкрещял на Джини, задето е допуснала да ѝ отнемат куофъла, и така и не забеляза кога голямата червена топка профуча покрай дясното му ухо.

– Маклагън, внимавай какво правиш и остави другите на мира! – ревна Хари, като се извърна с лице към своя пазач.

– Ти не даваш добър пример! – кресна му вбесен и изчервен Маклагън.

– А сега Хари Потър се кара със своя пазач – оповести ведро Луна, а хафълпафци и слидеринци долу сред навалищата започнаха да ги освиркват и да викат. – Съмнявам се това да му помогне да намери сница, но може би сме свидетели на хитър ход...

С яростни ругатни Хари се обърна и пак закръжи над игрището, като се взираше в небето за някакви следи от крилатата златна топчица.

Джини и Демелза вкараха по един гол всяка и така дадоха на запалянковците в червено-златисто повод да викат насърчително. После Кадуолдър отново отбеляза гол и изравни резултата, Луна обаче май и не забеляза: проявяваше изумително равнодушие към такива скучновати делнични неща като резултата и продължаваше с опитите да насочи вниманието на трибуните към облаците с интересна форма и вероятността Закарайъс Смит, който досега не бе успял да задържи куофъла за по-дълго от минута, да страда от нещо, наречено „бацил на несретите“.

– Седемдесет на четиридесет за „Хафълпаф“! – изкряска професор Макгонъгол в мегафона на Луна.

– Така ли? Вече? – попита отнесено тя. – О, вижте! Пазачът на грифиндорци е грабнал бухалката на един от бячите.

Хари се завъртя, както летеше във въздуха. И наистина, по причини, известни единствено на него, Маклагън беше издърпал бухалката на Пийкс и явно му показваше как да забие блъджъра към приближаващия се Кадуолдър.

– *Дай му бухалката и се връщай при главите стълбове!* – ревна Хари и се понесе устремно към Маклагън точно когато той замахна яростно към блъджъра и не го уцели.

Ослепителна нетърпима болка... блеснала светлина... далечни пиесци... усещането, че пада по дълъг тунел...

Следващото, което Хари видя, беше, че лежи в прекрасно топло и удобно легло и гледа лампа, която хвърля върху тъмния таван кръгче златиста светлина. Надигна плахо глава. Вляво съгледа познато луничаво червенокосо момче.

– Много мило, че намина! – ухили се Рон.

Хари примига и се огледа. Ами да – беше в болничното крило! Небето отвън беше индигово на алени ивици. Мачът сигурно беше приключил преди часове... а заедно с него и надеждата Хари да хване Малфой. Усещаше главата си странно тежка, пресегна се и напипа тюрбан от стегнати бинтове.

– Какво се е случило?

– Пукнат череп – обясни Мадам Помфри, която нахълта забързано

и отново го положи да легне на възглавниците. – Няма страшно, веднага го оправих, но ще те оставя тук до сутринта. Няколко часа не бива да се пренапрягаш.

– Не искам да стоя тук до сутринта! – кипна Хари, седна и отметна завивките. – Искам да намеря Маклагън и да го убия.

– Опасявам се, че това спада към графа „пренапрягане“ – отсече Мадам Помфри, отново го бутна с непреклонна ръка да легне и вдигна застрашително магическата си пръчка. – Ще стоиш тук, Потър, докато те изпиша, или ще повикам директора.

Тя се върна с шеметна крачка в кабинета си, а Хари се отпусна на възглавниците и продължи да фучи.

– Знаеш ли с колко сме изгубили? – попита през стиснати зъби.

– Знам – отвърна Рон някак извинително. – Окончателният резултат е триста и двайсет на шейсет.

– Блестящо! – изсъска свирепо Хари. – Направо блестящо! Само да го хвана тоя Маклагън...

– Не ти трябва да го хващаш, той е колкото трол – благоразумно напомни Рон. – Лично аз смятам, че е по-добре да помислим дали да не му приложим магийката на Принца с ноктите на краката. Пък и другите от отбора сигурно са се заели с него, без да чакат да те изпишат, никак не са щастливи...

В гласа на Рон се долавяше нотка на зле прикрито злорадство и Хари разбра, че той направи ликува, задето Маклагън се е издънил с гръм и трясък. Продължи да лежи, загледан в петното светлина върху тавана, току-що изцереният му череп не го болеше, а по-скоро сякаш беше поомекнал под бинтовете.

– Оттук чувах коментара на мача – продължи Рон с глас, който вече трепереше от смях. – Дано занапред коментира само Луна... *бацилт на несретите...*

Но Хари беше много ядосан и не му беше до смешки, затова след малко Рон спря да пръхти.

– Докато беше в безсъзнание, Джини мина да те види – каза той след дълго мълчание, а въображението на Хари заработи на пълни обороти и тутакси нарисова картина, в която Джини риде над безжизненото му тяло и се изповядва колко силно е привлечена от него, а Рон им дава благословията си... – Каза ми, че си отишъл в последния момент за мача. Защо? Когато тръгна оттук, оставаше доста време.

– О... – възкликна Хари, а картината се взриви в съзнанието му. – Да... видях Малфой, промъкваше се с две момичета, които май хич не

искаха да са с него. За втори път прави всичко възможно да не е на куйдичното игрище заедно с цялото училище. Пропусна и предишната среща, помниш ли? – Хари въздъхна. – Бездруго се издънихме на мача, сега съжалявам, че не проследих Малфой...

– Не дрънкай глупости! – скастри го Рон. – Как така ще пропусках куйдичен мач, за да следиш Малфой – нали си капитан!

– Искам да разбера какво е намислил – обясни Хари. – Само не ми казвай, че си въобразявам! Особено след оня разговор между него и Снейп...

– Никога не съм казвал, че си въобразяваш – възропта Рон, като също се подпря на лакът и се свъси на Хари, – но няма правило, според което сам човек може да скрои нещо на това място! Започваш да превърташ на тема „Малфой“. Щом съжаляваш, че не си пропуснал мача, за да го проследиш...

– Искам да го заловя на местопрестъплението – заяви отчаян Хари. – Къде ходи, когато изчезва от картата?

– Не знам... може би в Хогсмийд? – предположи с прозявка Рон.

– Нито веднъж не съм го засичал на картата да минава по някой от тайните проходи. Пък и мислех, че сега те са под наблюдение.

– Е, в такъв случай не знам – призна си Рон.

Двамата замълчаха. Хари се замисли, вторачен в кръгчето светлина, което лампата хвърляше над него...

Ако разполагаше с властта на Руфъс Скримджър, щеше да прати някого да следи Малфой, за беда обаче нямаше на разположение цяла служба аврори...

За миг му мина през ума да организира нещо с ВОДА, но отново възникваше спънка – щеше да се наложи хората да отсъстват от часовете, учебната програма на повечето беше запълнена...

Откъм леглото на Рон се чу тихо гърлено хъркане. След малко Мадам Помфри излезе от кабинета си, този път облечена в дебел пеньоар. Не беше никак трудно Хари да се престори на заспал: той се обърна на една страна и заслуша как по знак на магическата пръчка на старшата сестра завесите се дърпат самички.

Осветлението стана по-приглушено и Мадам Помфри се върна в кабинета си, а Хари чу как вратата щраква зад нея и разбра, че отива да си легне.

Замисли се в мрака, че това е третият път, когато го водят в болничното крило заради травма, получена по време на куйдич. Последния път беше паднал от метлата заради дименторите, навъртащи се около

игрището, а преди това неизлечимо некадърният професор Локхарт бе махнал всички кости в ръката му... дотук тази травма беше най-болезнената...

Хари си спомни мъките, докато за една нощ му растяха нови кости – страдание, което не беше намаляло от това, че по късна доба се беше появил нечакан гостенин...

Хари рязко седна с разтуптяно сърце в леглото и тюрбанът от бинтове се килна на една страна. Най-после беше намерил решението: все пак имаше начин да следи Малфой... Как така му беше изхвърчало от главата, защо не се беше сетил досега?

Но въпросът беше как да го повика. Как ли се правеше? Хари изрече тихо и предпазливо в мрака:

– Крийчър!

Чу се много силно „нук“ и притихналата стая се изпълни със звуци-те на тътрузеци се крака и писукане. Рон се събуди с кръсък.

– Какво става?...

Хари побърза да насочи магическата си пръчка към вратата на Мадам Помфри и промълви:

– *Муфлиато!*

Така тя нямаше да дотърчи при тях. После се придърпа до ръба на леглото, за да вижда по-добре какво става.

На пода в средата на болничната стая се търкаляха две домашни духчета – едното бе облечено с омалял от честото пране жълтеникавокафяв пуловер и бе нахлузило на главата си няколко вълнени шапки, а другото беше само с мърляв парцал, нещо като препаска около слабините му. Чу се още един силен трясък и във въздуха над боричкащите се духчета се появи полтъргайстът Пийвс.

– Всичко видях, Потти! – заяви той възмутен на Хари и посочи боричкането долу, а после нададе гръмогласен смях. – Виж ги ти какви бойници и кавгаджии били, хапи, хапи, удрай, удрай...

– Крийчър няма да обижда Хари Потър пред Доби, не, няма, ако ли не, Доби ще запуши устата на Крийчър! – оглушително изписука Доби.

– Ритай, драскай! – подвикваше щастлив Пийвс, като замерваше домашните духчета с парчета тебшир, за да ги ядоса още повече. – Щипи, ръгай!

– Крийчър ще говори каквото си иска за господаря... о, да, то пък един господар, мръсен приятел на мътнороди... о, какво ли би казала клетата господарка на Крийчър?...

Така и не се разбра какво точно би казала господарката на Крийчър,

защото точно тогава Доби фрасна с буцесто юмруче Крийчър по устата и му изби половината зъби. Хари и Рон скочиха от леглата и разгърваха двете домашни духчета, макар че те продължаваха с опитите да се ритат и удрят, насъсквани от Пийвс, който се рееше около лампата и пицеще:

– Бръкни му в носа, ощипи го, дръпни му ушите...

Хари насочи магическата си пръчка към Пийвс и каза:

– *Ланглок!*²³

Пийвс се хвана за гърлото, задави се и изхвърча от стаята, като правеше неприлични движения с ръка, но не можеше да каже и дума, защото езикът му се беше залепил за небцето.

– Хубава магийка! – одобри Рон и вдигна Доби във въздуха, та като размахва във всички посоки крайниците си, да не достига Крийчър. – Пак от Принца, нали?

– Да – потвърди Хари и изви назад съсухрената ръка на Крийчър. – Така... забранявам ви да се биете! Забранено ти е, Крийчър, да се биеш с Доби. Знам, Доби, че нямам право да ти давам заповеди...

– Доби е свободно домашно духче, може да се подчинява на когото си поиска и ще направи каквото му нареди Хари Потър! – заяви Доби, а от съсухреното му личице по пуловера се застичаха сълзи.

– Добре тогава – рече Хари и двамата с Рон пуснаха домашните духчета, които паднаха на пода, но не продължиха да се бият.

– Да не би господарят да ме е викал? – изграчи Крийчър и се поклони на Хари, макар че го изгледа сякаш му пожелаваше мъчителна смърт.

– Да, повиках те – потвърди Хари, като хвърли поглед към вратата на кабинета на Мадам Помфри, за да се увери, че заклинанието „Муфлиато“ все още действа: по нищо не личеше главната сестра да е чула суматохата. – Искам да ти възложи една работа.

– Крийчър ще изпълни каквото му нареди господарят – оповести домашното духче и се поклони толкова ниско, че почти докосна с устни кривите палци на краката си, – защото Крийчър няма друг избор, но Крийчър се срамува да има такъв господар, да...

– Доби ще я свърши, Хари Потър – изписука Доби, чиито очи с големина на топки за тенис още плуваха в сълзи. – За Доби ще бъде чест да помогне на Хари Потър!

– Сега се сещам, че не е зле да ви използвам и двамата – рече Хари. – Добре... искам да следите Драко Малфой. – Без да обръща внимание на Рон, по чието лице се изписаха и изненада, и отчаяние, той

23. Съкратено от „language“ – „език“, и „lock“ – „заключвам“ (англ.). – Б.пр.

продължи: – Искам да знам къде ходи, с кого се среща и какво прави. Искам да го следите денонощно.

– Добре, Хари Потър! – викна на мига Доби и огромните му очи блеснаха от вълнение. – И ако Доби обърка нещо, Доби ще се хвърли от най-високата кула, Хари Потър!

– Не се налага – припряно рече Хари.

– Господарят ме праща да следя най-младия от рода Малфой? – изграчи Крийчър. – Господарят иска да шпионирам чистокръвния племенник на старата господарка?

– Точно така – потвърди Хари, който вече бе съзрял огромната опасност и реши незабавно да я предотврати. – Забранено ти е, Крийчър, да го предупреждаваш или да му показваш какво правиш, забранено ти е изобщо да разговаряш с него, да му пишеш писма или... или да поддържаш каквато и да е връзка с Малфой. Разбра ли?

Стори му се, че Крийчър се мъчи да намери някаква пролука в указанията, които току-що е получил, и зачака. След миг-два за огромно удовлетворение на Хари Крийчър се поклони още веднъж доземи и каза с горчиво негодувание:

– Господарят мисли за всичко и Крийчър е длъжен да му се подчини, макар че Крийчър предпочита да е слуга на малкия Малфой, ами да...

– Значи се разбрахме – прекъсна го Хари. – Искам да ми докладвате редовно, но първо се уверете, че наоколо няма никого, и чак тогава се появявайте. Рон и Хърмаяни не се броят... И не казвайте на никого какво правите... И да следите Малфой, да не се отделяте от него, все едно сте залепени като магарешки трън.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА ЖЕЛАНИЕТО НА ЛОРД ВОЛДЕМОР

Рано в понеделник сутринта Хари и Рон напуснаха болничното крило, напълно възстановени след грижите на Мадам Помфри, и сега можеха да се радват на ползите от това да те съборят от метлата или да те отровят, най-голямата от които бе, че Хърмаяни се сдобри с Рон. Дори тръгна с тях на закуска и донесе със себе си новината, че Джини се е скарала с Дийн. Същевото, задрямало в гърдите на Хари, внезапно надигна глава и обнадеждено подуши въздуха.

– Защо са се скарали? – попита той уж нехайно, след като завиха по коридора на седмия етаж, където нямаше никого, ако не броим едно съвсем мъничко момиченце, разглеждащо гоблен с тролове в балетни пачки.

Щом зърна шестокурсниците, момиченцето се ужаси и изпусна тежките месингови везни, които носеше.

– Няма страшно! – рече мило Хърмаяни и забърза да му помогне. – Ето, виж... – Тя чукна с върха на магическата си пръчка по разкачените везни и изрече: – *Penapo!*

Момиченцето не благодари и докато те го подминаваха, продължи да стои като вкоренено и да ги гледа, а Рон се обърна да го види още веднъж.

– Стават все по-малки – отбеляза той.

– Остави я – каза донякъде нетърпеливо Хари. – Хърмаяни, защо са се скарали Джини и Дийн?

– О, Дийн се смееше заради онзи блъджър, с който те млатна Маклагън – отговори тя.

– Сигурно наистина си е било смешно – рече уместно Рон.

– Изобщо не изглеждаше смешно! – разгорещи се Хърмаяни. – Изглеждаше ужасно и ако Кут и Пийкс не бяха хванали Хари, той можеше да се нарани много тежко!

– Е, не е било нужно Джини и Дийн да се карат – каза Хари, като се опитваше и това да прозвучи нехайно. – Или още са заедно?

– Да, заедно са... но защо изведнъж се интересува толкова живо? – възкликна Хърмаяни и го погледна изпитателно.

– Просто не искам отборът ми по квидич да се разпадне отново – побърза да отговори той, но Хърмаяни продължи да го гледа

подозрително и Хари изпита едва ли не облекчение, когато някой отзад го повика по име и той си намери оправдание да ѝ обърне гръб. – О, Луна, здравей!

– Ходих да те търся в болничното крило – обясни тя, като бърникаше в чантата си. – Но ми казаха, че са те изписали...

Извади нещо, което приличаше на зелен лук, голяма отровна гъба на точки и значителни количества от някаква чудесия с вид на камъчета от котешка тоалетна, които пхна в ръцете на Рон, та да може да измъкне доста замърсен пергаментов свитък, който връчи на Хари.

– Казаха ми да ти го предам.

Свитъкът беше малък и Хари веднага се досети, че е поредната покана за урок при Дъмбълдор.

– Довечера – оповести той на Рон и Хърмаяни, след като разгъна свитъка.

– На последния мач направи страхотен коментар – каза Рон на Луна, докато тя си прибираше лука, отровната гъба и камъчетата.

Момичето се усмихна отнесено.

– Подиграваш ми се, нали? – попита то. – Всички твърдят, че съм коментирала ужасно.

– Не, сериозно говоря – увери я Рон без следа от присмех. – Не помня друг коментар да ми е харесвал толкова. Какво е това, между другото? – попита той, след като вдигна нещото с вид на зелен лук на равнището на очите си.

– О, това е стражеви корен! – обясни тя, като напъха камъчетата от котешка тоалетна и отровната гъба обратно в чантата си. – Задръж го, ако искаш, предпазва от дългокраки риби гълтачи.

И си тръгна, оставяйки Рон да се гърчи от смях и да стиска в ръка стражевия корен.

– Знаете ли, тая Луна ми става все по-симпатична – заяви той, като поеха отново към Голямата зала. – Знам, че е чалната, но не е ли прекрасно, че...

Внезапно Рон млъкна. В долния край на мраморното стълбище стоеше Лавендър Браун, която приличаше на буреносен облак.

– Здравей! – рече той притеснен.

– Да вървим – промърмори Хари на Хърмаяни и двамата забързаха нататък, първо обаче чуха как Лавендър пита:

– Защо не ми каза, че днес те изписват? И защо *тая* беше с теб?

Когато след половин час се появи на закуска, Рон изглеждаше и обиден, и ядосан и макар че седна до Лавендър, Хари изобщо не ги видя

да си проговорят. Хърмаяни се държеше сякаш изобщо не ѝ прави впечатление, но един-два пъти Хари видя на лицето ѝ необяснима ехидна усмивчица. Целия ден тя изглеждаше в особено добро настроение, а вечерта дори склони в общата стая да прегледа (с други думи – да допише) съчинението на Хари по билкология – нещо, което дотогава най-категорично отказваше, защото знаеше, че после Хари ще даде и на Рон да препише.

– Много ти благодаря, Хърмаяни – рече той и нервничко я потупа по гърба, защото си погледна часовника и видя, че приближава осем часът. – Виж какво, трябва да бързам, ще закъснея за Дъмбълдор...

Тя не отговори, само зачеркна някак уморено няколко от по-слабите му изречения. Ухилен, Хари се провря през дупката в портрета и се отправи към кабинета на директора. Щом чу за карамелизирани еклери, грозилицето от водоливника отскочи встрани, а Хари изкачи спираловидната стълба, като взимаше по две стъпала наведнъж, и почука на вратата точно когато часовникът зад нея удари осем пъти.

– Влез – извика Дъмбълдор, но докато Хари се пресягаше да натисне дръжката на вратата, тя рязко се отвори отвътре.

Пред него застана професор Трелони.

– Аха! – провикна се тя и след като примигна няколко пъти срещу момчето иззад увеличаващите стъкла на очилата си, го засочи театрално. – Ето каква била причината да ме изхвърлите толкова безцеремонно от кабинета си, Дъмбълдор!

– Драга ми Сибила – рече донякъде отчаяно Дъмбълдор, – изобщо не става дума да ви изхвърлям най-безцеремонно от където и да било! Хари наистина е повикан за този час, а и не смятам, че имаме какво повече да си кажем...

– Прекрасно! – заяви като силно наранен човек професор Трелони. – Щом не желаете да отпратите крантата самозванец, така да бъде... вероятно ще намеря училище, където дарбата ми ще бъде оценена подобаващо...

Тя профуча покрай Хари и се скри надолу по спиралната стълба, по едно време се чу как се препъва и Хари предположи, че е стъпила на някой от своите влачещи се шалове.

– Затвори вратата, ако обичаш, и седни, Хари – покани го доста уморено Дъмбълдор.

Момчето се подчини и докато седнаше на обичайното си място пред писалището на директора, забеляза, че между тях отново е сложен мисломът, както и поредните две кристални шишенца, пълни с въртящи се

спомени.

– Значи професор Трелони продължава да недоволства, че и Фирензи преподава? – попита той.

– Да – потвърди Дъмбълдор. – Оказва се, че пророкуването ми създава много повече главоболия, отколкото съм предвиждал... Нали никога не съм изучавал предмета. Не мога да кажа на Фирензи да се върне в Забранената гора, сега всички там го презират, не мога да кажа и на професор Трелони да напусне. Между нас да си остане, тя дори не подозира на каква опасност ще бъде изложена извън замъка. Трелони не знае – и според мен ще бъде неразумно да я посвещаваме, – че именно тя е направила пророчеството за теб и Волдеморт. – Дъмбълдор въздъхна тежко и продължи: – Но да не се занимаваме с проблемите ми с преподавателите. Имаме да обсъждаме много по-важни неща. Първо, изпълни ли задачата, която ти поставих в края на миналия урок?

– О! – възкликна смутен Хари. Покрай уроците по магипортиране, квидича, отравянето на Рон, собствения си пукнат череп и решимостта на всяка цена да разбере какво е нарислил Драко Малфой Хари почти беше забравил за спомена, който Дъмбълдор му беше възложил да изтъргне от професор Слъгхорн. – В края на един час по отвари попитах професор Слъгхорн... но той отказа да отговори.

Настъпи кратко мълчание.

– Ясно – рече накрая Дъмбълдор, като се взря в него над очилата си като полумесеци и както обикновено, Хари изпита чувството, че го гледат на рентген. – И смяташ, че си направил всичко възможно, така ли? Че си впрегнал цялата си изобретателност, която никак не е малка? Че не си пестил средства и находчивост в стремежа да се сдобиеш със спомена?

– Амиии... – провлачи Хари, защото не знаеше какво да каже. Единственият опит да узнае спомена изведнъж му се стори смущаващо слаб. – Ами... в деня когато Рон се нагълта по грешка с любовен еликсир, го отведох при професор Слъгхорн. Казах си, че ако го предразполага и той е в достатъчно добро настроение...

– И успя ли? – попита Дъмбълдор.

– Не, сър, защото Рон беше отровен...

– Заради което ти, естествено, съвсем си забравил, че трябва да изтъргнеш спомена, ала аз не съм и очаквал друго – все пак в опасност е бил най-добрият ти приятел. Но след като се е изяснило, че господин Уизли ще се възстанови напълно, се надявах ти отново да се заемеш със задачата, която ти поставих. Мисля, че ти обясних пределно ясно колко

ключов е този спомен. Всъщност по всякакъв начин се постарах да ти внуша, че това е най-същественят от всички спомени и че без него само си губим времето.

От главата на Хари по цялото му тяло сякаш блисна горещ болезнен срам. Дъмбълдор не му беше повишил тон, дори не говореше ядосано, но Хари предпочиташе да бъде се развикал – това хладно разочарование бе по-страшно от всичко.

– Не че не съм си направил труда, сър, просто имах други... други неща... – заломоти той отчаяно.

– Други неща, за които си мислел – завърши вместо него Дъмбълдор. – Разбирам.

Отново настана мълчание, най-тягостното, което Хари беше изживявал някога с Дъмбълдор, и то продължи сякаш цяла вечност, от време на време нарушавано от тихото хърхещо хъркане на Армандо Дипит от портрета над главата на директора. Хари се почувства странно смален, сякаш откакто беше влязъл в кабинета, се беше свил.

Когато вече не издържаше, каза:

– Наистина съжалявам, професор Дъмбълдор. Би трябвало да се постарая повече... Би трябвало да осъзная, че нямаше да ме молите, ако не е наистина важно.

– Благодаря, че го казваш, Хари – промълви Дъмбълдор. – В такъв случай нали мога да се надявам, че занапред ще отделяш повече внимание на този въпрос? От днес нататък срещите ни почти ще се обезсмислят, ако не разполагаме с този спомен.

– Ще го направя, професоре, ще взема спомена – обеща сериозно Хари.

– Тогава няма да говорим повече за това – рече по-благо Дъмбълдор – и ще продължим разказа оттам, докъдето стигнахме. Помниш ли къде?

– Да, сър – побърза да потвърди Хари. – Волдемор уби баща си, баба си и дядо си и направи така, че да изглежда, сякаш го е извършил вуйчо му Морфин. После се върна в „Хогвортс“ и попита... попита професор Слъгхорн за хоркруксите – промърмори той засрамен.

– Чудесно – рече Дъмбълдор. – А сега, надявам се, помниш как още в началото на тези срещи ти казах, че ще навлезем във владенията на догадките и предположенията.

– Да, помня, сър.

– Надявам се, съгласен си, че дотук посочвах сравнително безспорни източници на факти, с помощта на които съм си направил

съответните изводи за извършеното от Волдемор преди да стане пълнолетен.

Хари кимна.

– Но сега, Хари – продължи Дъмбълдор, – сега нещата стават по-неясни и заплетени. Беше трудно да намеря доказателства за невръстния Риддъл, но стана почти невъзможно да открия човек, готов да си спомни нещо за вече зрелия Волдемор. Всъщност се съмнявам да има жив човек, освен самия Волдемор, който да ни разкаже от самото начало до сега живота му след напускането на „Хогвортс“. И все пак разполагам с два последни спомена, които бих искал да споделя с теб. – Дъмбълдор посочи двете кристални шишенца, които проблясваха до мислоема. – След това ще се радвам да чуя мнението ти доколко правдоподобни ти се струват заключенията, които съм направил, след като ги видях.

Като разбра колко много Дъмбълдор цени мнението му, Хари се засрами още повече, че не е изпълнил задачата и не се е добрал до спомена за хоркруксите, и се намести гузно на стола. Дъмбълдор вдигна първото от двете шишенца и го разгледа срещу светлината.

– Дано не си се уморил да се гмуркаш в чуждата памет, защото тези два спомена тук са прелюбопитни – обясни той. – Първият е на едно много старо и грохнало домашно духче Хоуки. Преди да видим на какво е станала свидетелка, трябва да ти разкажа набързо как Лорд Волдемор напусна „Хогвортс“. Както вероятно очакваш, той премина в седми курс с най-високите оценки по всички изпити, на които се яви. Съучениците му вече обмисляха на какво поприще да се посветят, след като завършат „Хогвортс“. Почти всички очакваха подвизи от Том Риддъл – префект, Отличник, удостоен с Награда за особени заслуги към училището. Знаем, че мнозина учители, сред които и професор Слъгхорн, му предлагали да постъпи на работа в Министерството на магията, искали да му уредят срещи, да го свържат с влиятелни хора. Той все отказвал. После преподавателите научиха, че Волдемор се е хванал на работа в „Боргин и Бъркс“.

– В „Боргин и Бъркс“? – повтори Хари изумен.

– В „Боргин и Бъркс“ – повтори и Дъмбълдор, но спокойно. – Като проникнем в спомена на Хоуки, ще разбереш какво толкова го е привличало там. Но това не е първата работа, която Волдемор е избрал. По онова време не знаеше почти никой – аз бях сред малцината, на които директорът довери тайната, – но Волдемор първо е отишъл при професор Дипит и е помолил да остане в „Хогвортс“ като учител.

– Искал е да остане тук? Защо? – попита Хари още по-смаян.

– Смятам, че е имал няколко причини, макар че не е споделил с професор Дипит нито една от тях – продължи Дъмбълдор. – Първо и много важно, според мен Волдемор е бил привързан към училището ни повече, отколкото някога е бил към човек. Именно в „Хогуортс“ е бил най-щастлив, това е било първото и единствено място, където се е чувствал у дома си.

При тези думи Хари се посмути, защото и той изпитваше съвсем същото към „Хогуортс“.

– Второ, замъкът е хранилище за древна магия. Волдемор безспорно е проникнал в много повече от тайните му, отколкото почти всички ученици, минали някога през „Хогуортс“, но може би е смятал, че има още загадки, които не е разбулил, още скрити магии, които не е усвоил. И, трето, като учител е щял да има огромна власт и влияние върху невръстните магьосници и вещици. Това навярно му е хрумнало покрай професор Слъгхорн – преподавателя, с когото бил в най-добри отношения и който му е показал каква важна роля може да играе един учител. И за миг не ми минава през ума, че Волдемор е възнамерявал да прекара остатъка от живота си в училището, но съм убеден, че го е разглеждал като чудесно място да набира последователи и да започне да попълва своето войнство.

– Но не е бил назначен, нали, сър?

– Не, не е бил. Професор Дипит му казал, че на осемнайсет е твърде млад, но го поканил да кандидатства отново след няколко години, стига все още да иска да преподава.

– А вие на какво мнение бяхте, професоре? – попита колебливо Хари.

– Бях много притеснен – призна Дъмбълдор. – Препоръчах на Армандо да не го назначава – не му изтъкнах причините, които изложих пред теб, защото професор Дипит много обичаше Волдемор и бе убеден в почтеността му. Аз обаче не исках Лорд Волдемор да се връща в нашето училище, особено облечен във власт.

– По какво искаше да стане учител, сър? Кой предмет искаше да преподава?

Неясно как, но Хари знаеше отговора още преди Дъмбълдор да го е изрекъл.

– Защита срещу Черните изкуства. По онова време го преподаваше възрастна професорка на име Галатея Мерисот, която беше в „Хогуортс“ от близо половин век. И така, Волдемор постъпи в „Боргин и Бъркс“ и всички преподаватели, които му се възхищаваха, решиха, че

такъв блестящ млад магьосник само си губи времето в магазина. Волдемор обаче не бе най-обикновен продавач. Беше любезен, красив и умен и не след дълго взеха да му възлагат задачи, каквито може да има само в място като „Боргин и Бъркс“ – нали знаеш, Хари, там се продават предмети с необикновени могъщи свойства. Започнаха да пращат Волдемор да убеждава хората да се разделят със своите съкровища и да ги продадат на собствениците на магазина и той, откъдето и да го погледнеш, се е справял изключително добре с това.

– Не се и съмнявам – не успя да се съдържи Хари.

– Да, нямаш причини – усмихна се едва-едва Дъмбълдор. – А сега е време да изслушаме домашното духче Хоуки, която е работела при една много стара и много богата магьосница – Хефциба²⁴ Смит.

Дъмбълдор почука с магическата си пръчка по едното от шишенцата, корковата тапа отхвърча и той изля в мислоема въртящия се спомен с думите:

– Първо ти, Хари.

Хари стана и отново се надвеси над нагънатото от вълнички сребристо съдържание на каменния съд, докато лицето му не опря в него. Понесе се през черното небитие и се приземи в гостна, пред невероятно дебела възрастна дама с бухнала червеникава перука и издута лъскава розова мантия, с която приличаше на сладкиш с разтопена глазура. Тя се оглеждаше в обсипано със скъпоценни камъни огледалце и си слагаше с голямо пухче руж по вече румените бузи, а най-дребното и най-старо домашно духче, което Хари беше виждал някога, обуваше на отеклите ѝ крака тесни атлазени пантофки.

– Побързай, Хоуки! – заповяда властно Хефциба. – Той каза, че ще дойде в четири, а не закъснява никога, разполагаме само с две-три минути!

Жената прибра пухчето за пудра, а домашното духче се изправи. На ръст Хоуки едва достигаше седалката на стола, където се беше разположила Хефциба, а кожата ѝ с вид на пергамент висеше около телцето точно като колосаното парче ленен плат, което тя носеше праметнато като тога.

– Как изглеждам? – попита Хефциба и започна да върти глава, за да се полюбува под различни ъгли на лицето си в огледалцето.

– Прелестно, уважаема госпожо – изписука Хоуки.

24. Библейско име – така в Стария завет се казва жената на цар Езекия и майка на Цар Манасия; означава „Моето благоволение е в него“. – Б.пр.

Хари можеше само да предполага, че в договора на Хоуки влиза да лъже най-безогледно всеки път, когато ѝ задават този въпрос, защото Хефциба Смит изглеждаше всякак, но не и прелестно.

На вратата се позвъни и господарката и домашното духче скочиха на крака.

– Бързай, бързай, Хоуки, той вече е тук! – викна Хефциба.

Духчето излетя от стаята, която беше задръстена с какво ли не, направо да се чудиш как някой можеше да се промуши, без да събори поне десетина неща – вътре имаше бюфети, пълни с лакирани кутийки, шкафове, натъпкани с книги с изпъкнали златни букви на кориците, лавици с кристални кълба и сфери, изобразяващи небесни светила, и множество нацъфтели растения в месингови сандъчета. Помещението всъщност приличаше на нещо средно между антиквариат за магически предмети и оранжерия.

След броени минути домашното духче се върна, следвано от снажен младеж, когото Хари изобщо не се затрудни да познае като Волдемор. Беше облечен скромно в черен костюм, косата му беше малко подълга, отколкото в училището, а страните му бяха хлътнали, ала всичко това му отиваше и Волдемор бе по-красив отвсякога. Провря се в теснотията на задръстената с покъщнина стая – от вида му пролича, че е идвал тук многократно, – и се поклони ниско, като допря устни до възпълната ръчица на Хефциба.

– Нося ви цветя – промълви тихо Волдемор и измагьоса букет рози.

– Ах, ти, немирник такъв, нямаше нужда! – изписка грохналата Хефциба, но Хари забеляза, че е оставила на най-близката масичка празна ваза. – Само ме разглезваш, Том... заповядай, седни... седни... къде ли е Хоуки... ох...

Домашното духче се върна на бегом в стаята с поднос дребни сладки, който остави до лакътя на своята господарка.

– Почерпи се, Том – подкани Хефциба, – знам, че много обичаш моите сладки. И така, как си? Виждаш ми се бледичък. Съсипват те от работа в тоя магазин, казвала съм го стотици пъти...

Волдемор се усмихна заучено, Хефциба също изхихика превзето.

– Е, какъв повод си намерил, за да ме посетиш и днес? – попита тя с премежен поглед.

– Господин Бърк би искал да направи ново, по-добро предложение за измайсторените от таласъми доспехи – обясни Волдемор. – Петстотин галеона... според него цената е повече от справедлива...

– Чакай, чакай, не бързай толкова, току-виж съм си помислила, че

идваш само заради моите дрънкулки – нацупи се Хефциба.

– Наредено ми е да дойда заради тях – отвърна тихо Волдемор. – Аз, уважаема госпожо, не съм нищо повече от беден продавач, който изпълнява заповеди. Господин Бърк ми нареди да попитам...

– Ох, той господин Бърк, пфу! – махна с ръчица Хефциба. – Искам да видиш нещо, което никога не съм показвала на господин Бърк! Можеш ли да пазиш тайна, Том? Ще ми обещаеш ли да не издаваш пред господин Бърк, че е у мен? Няма да ме остави на мира, ако разбере, че съм ти го показала, а аз няма да го продам нито на Бърк, нито на никой друг! Но ти, Том, ти ще го оцениш заради историята му, а не заради купчината галеони, които човек може да вземе за него...

– Ще се радвам да видя всичко, което госпожица Хефциба реши да ми покаже – пророни Волдемор, а бабката отново се засмя лигаво като малко момиченце.

– Заръчах на Хоуки да го донесе... къде си, Хоуки? Искам да покажа на господин Ридъл *най-ценното* ни съкровище... всъщност донеси и двете неща, така и така ще се разкарваш...

– Заповядайте, госпожо – изписука домашното духче и Хари видя две сложени една върху друга кожени кутии, които сякаш самички се движеха през стаята – но той знаеше, че малкото духче ги носи върху главата си, докато лъкатуши между масите, табуретките и поставките за крака.

– И така – оповести щастлива Хефциба, след като взе от духчето кутиите, сложи ги в скута си и се приготви да отвори горната, – според мен, Том, това тук ще ти хареса... о, ако роднините ми знаеха, че ти го показвам... изгарят от нетърпение да сложат ръка върху него!

Тя вдигна капака. Хари се приближи малко, за да вижда по-добре, и съгледа нещо като златна чашка с две красиво изработени дръжки.

– Знаеш ли какво е това, Том? Вземи го, разгледай го хубаво! – пошушна Хефциба, а Волдемор посегна с дългите си пръсти, хвана чашката за едната дръжка и я вдигна от меката коприна, с която беше увита.

На Хари му се стори, че в черните му очи проблесна червен пламък. Алчното му изражение по странен начин се отрази като в огледало и върху лицето на Хефциба, само дето малките ѝ очички бяха вперени в красивите черти на Волдемор.

– Язовец – пророни той, докато разглеждаше рисунката, гравирана върху чашката. – Тогава тя е...

– На Хелга Хафълпаф, както сам знаеш, понеже си ми умен – възкликна Хефциба, като се наведе напред под съпровода на силното пукане

на корсетите и направо щипна Волдемор по хлътналата буза. – Не съм ли ти споменавала, че съм нейна далечна потомка? Вече години наред това се предава в рода от поколение на поколение. Прелестна е, нали? Предполага се, че притежава какви ли не чудотворни свойства, аз обаче не съм ги проверявала едно по едно, просто я пазя тук на сигурно...

Тя откачи чашката от дългия показалец на Волдемор и внимателно я върна в кутията – хвърли толкова усилия да я намести добре, че не забеляза как по лицето на госта мина сянка, когато му отне чашата.

– И така – изгука щастлива Хефциба, – къде е Хоуки? А, ето те и теб... хайде, прибери я, Хоуки...

Домашното духче покорно отнесе чашата, а Хефциба насочи вниманието към много по-плоската кутия на коленете си.

– Според мен, Том, това ще ти хареса още повече – прошепна тя. – Наведи се малко, скъпо момче, за да виждаш добре... Бърк, разбира се, знае, че е у мен, купила съм го от него и предполагам, че с удоволствие би си го прибрал, след като си отида...

Старицата отвори тънката филигранна закопчалка и вдигна с лек пукот капака на кутията. Вътре, върху гладкото алено кадифе, лежеше тежък златен медальон с капаче.

Този път Волдемор се пресегна без покана, вдигна медальона и го огледа на светлината.

– Знакът на Слидерин – каза той тихо, докато светлината играеше върху извитата като змийче първа буква на името.

– Точно така! – възкликна Хефциба, очевидно възхитена от факта, че Волдемор гледа медальона като омагьосан. – Охарчих се с цяло състояние, за да се сдобия с него, но не исках да го изпускам – това си е същинско съкровище, бях длъжна да го прибавя към колекцията си. Доколкото разбрах, Бърк го е купил от някаква дрипла, явно го е откраднала, защото не е и подозирала истинската му стойност...

Този път не можеше да има грешка: при думите ѝ очите на Волдемор проблеснаха в алено и Хари забеляза, че кокалчетата на пръстите, в които той стискаше верижката на медальона, побеляват.

– Предполагам, че Бърк ѝ е броил жалки пари, но сега медальонът е мой, красив е, нали? На него също му приписват какви ли не вълшебни свойства, но аз просто го пазя на сигурно...

Тя се пресегна да си прибере медальона. За миг Хари помисли, че Волдемор няма да го пусне, обаче верижката се плъзна между пръстите му и отново се озова върху възглавничката си от червено кадифе.

– Е, скъпи ми Том, това беше, надявам се да са ти харесали!

Хефциба го погледна право в лицето и Хари забеляза как глупавата ѝ усмивка помръква за пръв път.

– Добре ли си, скъпи?

– О, да – отвърна тихо Волдемор. – Да, добре съм...

– Помислих си, че... но сигурно е от светлината – рече притеснена Хефциба и Хари предположи, че и тя също е съзряла червения пламък, блеснал за миг в очите на Волдемор. – Хайде, Хоуки, отнеси ги и отново ги заключи... обичайните заклинания...

– Време е да си тръгваме, Хари – подкани едва чуто Дъмбълдор и точно когато дребното домашно духче заподскача с кутиите към вратата, отново стисна Хари над лакътя и двамата се извисиха през забвение-то, за да се върнат в кабинета на директора. – Хефциба Смит е починала два дни след тази сценка – обясни Дъмбълдор вече в кабинета, после седна и покани и Хари да се настани. – Министерството осъди домашното духче Хоуки за това, че по грешка е сложило отрова в чашата какао, която господарката е пиела вечер.

– Не може да бъде! – ядоса се Хари.

– Виждам, че сме на еднакво мнение – отбеляза Дъмбълдор. – Със сигурност има много прилики между тази смърт и смъртта на семейство Риддъл. И в двата случая вината е поел друг – някой, който е помнел много добре как е причинил смъртта...

– Хоуки е направила самопризнания?

– Спомнила си е, че е сложила в какаото на господарката си нещо, за което се оказало, че не е захар, а малко позната смъртоносна отрова – уточни Дъмбълдор. – Решили са, че Хоуки не го е направила умишлено, а поради преклонната възраст се е объркала...

– Волдемор е пренастроил паметта ѝ точно както и при Морфин!

– Да, и аз стигнах до същия извод – рече Дъмбълдор. – И точно както в случая с Морфин, в министерството бяха склонни да заподозрат Хоуки...

– Защото е била домашно духче – довърши Хари.

Рядко беше изпитвал по-голяма съпричастност към СМРАД – сдружението в защита на духчетата, учредено от Хърмаяни.

– Именно – потвърди Дъмбълдор. – Хоуки беше стара, призна си, че е слагала нещо в напитката, и никой в министерството не си направи труда да проведе разследване. Както и в случая с Морфин, когато успях да издиря Хоуки и да изтръгна от нея този спомен, дните ѝ вече бяха преброени... ала споменът ѝ, разбира се, не доказва нищо, освен че Волдемор е знаел за съществуването на чашата и на медальона с капачето.

Когато осъдиха Хоуки, роднините на Хефциба вече се бяха усетили, че две от най-ценните ѝ вещи липсват. Трябваше да мине известно време, докато се уверят, защото старицата имаше много скривалища и открай време пазеше изключително ревностно своята колекция. Но докато се убедят по безспорен начин, че и чашата, и медальона ги няма, продавачът в „Боргин и Бъркс“, младежът, който беше посещавал толкова редовно Хефциба и я беше омаял тъй успешно, беше напуснал магазина и беше изчезнал. Шефовете му нямаха никаква представа къде е отишъл, и те като всички останали бяха изненадани, че е изчезнал така внезапно. После доста дълго нямаше ни вест, ни кост от Том Риддъл... А сега – поизправи се Дъмбълдор, – стига да нямаш нищо против, Хари, ми се иска отново да спрем и да привлече вниманието ти към някои подробности в нашия разказ. Волдемор е извършил още едно убийство – дали то е първото след убийството на семейство Риддъл, не мога да кажа, но според мен не е имало други. Както видя, този път е убил не за да си отмъсти, а за да се сдобие с нещо – прочутите реликви, които онази клета изкуфяла старица му е показала. Точно както навремето е крадял от децата в сиропиталището, точно както е взел пръстена на вуйчо си Морфин, този път е избягал с чашата и медальона на Хефциба.

– Но това изглежда налудничаво! – свъси се Хари. – Да заложи на карта всичко, да си зареже работата само за да притежава тези...

– За теб може и да е налудничаво, но не и за Волдемор – напомни Дъмбълдор. – Надявам се, Хари, когато му дойде времето, да разбереш какво точно са означавали тези вещи за него, но трябва да признаеш – никак не е трудно да си представим, че според него поне медальонът му е принадлежал по право.

– Медальонът може би, но защо е взел и чашата? – учуди се Хари.

– Тя е била на друг основател на „Хогвортс“ – обясни Дъмбълдор. – Според мен Волдемор още се е чувствал силно привързан към училището и не е устоял на изкушението да се сдобие с реликва, до такава степен пропита с историята на „Хогвортс“. Мисля, че е имало и други причини... надявам се, когато му дойде времето, да успее да ти ги посоча. А сега за последния спомен, който имам да ти показвам – поне докато не измъкнеш онзи спомен от професор Слъгхорн. Между спомена на Хоуки и този има десет години – цели десет години, през които можем само да се досещаме какво е правел Лорд Волдемор...

Хари отново стана от стола, а Дъмбълдор изсипа в мислоема последния спомен.

– На кого е? – попита Хари.

– Мой – отговори Дъмбълдор.

Хари се гмурна след него в мърдащото сребърно вещество, за да се приземи в съвсем същия кабинет, който току-що беше напуснал. Тук беше Фоукс, който спеше щастливо на поставката, тук зад писалището беше и Дъмбълдор, който много приличаше на другия Дъмбълдор, застанал до Хари, но и двете му ръце бяха здрави и невредими, а лицето му не бе набраздено с толкова много бръчки. Единствената разлика между кабинета от настоящето и този кабинет тук беше, че в миналото валеше сняг и в мрака зад прозореца се сипеха синкави снежинки, които се трупаха отвън на перваза.

По-младият Дъмбълдор сякаш чакаше нещо и наистина броени мигове след като пристигнаха на вратата се почука и той каза:

– Влез.

Хари ахна, но успя да скрие изумлението си. В помещението беше влязъл Волдемор. Чертите му не бяха както онзи път преди близо две години, когато Хари го беше видял да изниква от големия каменен котел, той не приличаше толкова много на змия, очите му не бяха червени, лицето не наподобяваше маска и все пак това вече не беше красивият Том Риддъл. Чертите му сякаш бяха прогорени и замъглени, някак восъчни и странно изкривени, бялото на очите имаше кръвожаден вид, въпреки че зениците още не се бяха превърнали в цепки, каквито щяха да станат по-късно, както Хари вече знаеше. Волдемор беше облечен в дълго черно наметало, а лицето му беше бяло като снега, проблясващо по раменете му.

Дъмбълдор зад писалището не прояви признаци на изненада. Срещата явно беше предварително уговорена.

– Добър вечер, Том! – поздрави спокойно директорът. – Няма ли да седнеш?

– Благодаря – рече гостът и седна на стола, който Дъмбълдор му беше показал с ръка – същия стол, от който Хари току-що беше станал в настоящето. – Чух, че са ви назначили като директор – продължи Волдемор с малко по-писклив и студен глас от предишния спомен. – Достоеен избор.

– Радвам се, че одобряваш – усмихна се Дъмбълдор. – Да ти предложа ли нещо за пиене?

– С удоволствие – отвърна Волдемор. – Идвам отдалеч.

Дъмбълдор се изправи и забърза към шкафа, където сега държеше мислоема, който по онова време е бил пълен с бутилки. Подаде на Волдемор бокал с вино, наля и на себе си и пак седна зад писалището.

– Е, Том... на какво дължа това удоволствие?

Волдемор не отговори веднага, само отпи от виното.

– Вече не ме наричат „Том“ – отбеляза той. – Напоследък съм известен като...

– Знам как си известен – усмихна се любезно Дъмбълдор. – Но се опасявам, че за мен винаги ще си останеш Том Риддъл. Това е едно от дразнещите неща у старите учители – те така и не забравят откъде са тръгнали техните възпитаници.

Той вдигна чашата сякаш за на здравица в чест на Волдемор, чието лице си остана безизразно. Въпреки това Хари усети как обстановката в кабинета се промени едва доловимо: отказът на Дъмбълдор да употребява името, което Волдемор сам си беше избрал, бе отказ да му разреши той да определя условията на срещата и Хари разбра, че Волдемор го е изтълкувал точно така.

– Изненадан съм, че се задържахте тук толкова дълго – заяви след кратко мълчание Волдемор. – Винаги съм се чудел защо магьосник като вас не желае да напуска училището.

– За магьосник като мен няма по-важно от това да предава древните умения и да допринася за израстването на младите умове – отговори все така с усмивка Дъмбълдор. – Ако не ме лъже паметта, и ти навремето смяташе за привлекателно да преподаваш.

– И досега смятам така – уточни Волдемор. – Просто съм се питал защо, при положение че толкова често ви искат съвети от министерството и май на два пъти са ви предлагали да станете министър...

– Всъщност с последния път предложенията станаха три – каза Дъмбълдор. – Но министерството никога не ме е привличало като поприще. Ето още нещо, по което, струва ми се, си приличаме с теб.

Без да се усмихва, Волдемор наклони глава и отново отпи от виното. Вместо да наруши мълчанието, което вече ставаше потискащо, Дъмбълдор продължи да чака с любезен вид Волдемор да заговори пръв.

– Завърнах се – рече той след малко, – може би по-късно, отколкото е очаквал професор Дипит... но все пак се завърнах, за да поискам отново онова, за което той навремето реши, че съм твърде млад. Дошъл съм да ви помоля да разрешите да се върна в замъка и да преподавам. Според мен със сигурност знаете, че откакто напуснах училището, съм разбрал и постигнал много. Мога да покажа и да обясня на учениците ви неща, които няма да чуят от друг магьосник.

Известно време Дъмбълдор се взираше над чашата на Волдемор, сетне каза:

– Да, определено знам, че откакто ни напусна, си разбрал и си постигнал много – промълви той спокойно. – Слуховете за деянията ти, Том, достигнаха до старото ти училище. Но не ми се иска да вярвам и на половината от тях.

Лицето на Волдемор остана невъзмутимо, когато той отговори:

– Величието поражда завист, завистта води до злоба, злобата бълва лъжи. Би трябвало да го знаете, Дъмбълдор.

– Значи определяш като „величие“ онова, което вършиш? – попита ненаатрапчиво директорът.

– Естествено! – потвърди Волдемор и очите му сякаш пламнаха в червено. – Правех експерименти, разширих пределите на магията повече от когато и да било...

– На някои видове магия – поправи го тихо Дъмбълдор. – Само на някои. Ще прощаваш, но колкото и да е тъжно, за други магии си оставаш печално невеж...

Волдемор се усмихна за пръв път. Това по-скоро бе напрегнато злостно ухилване, което съдържаше повече заплаха, отколкото гняв.

– Отколешният спор – рече той тихо. – Но нищо от онова, което видях по широкия свят, Дъмбълдор, не подкрепя прословутите ви твърдения, че любовта е по-силна от моя вид магия.

– Може би не си търсил където трябва – предположи Дъмбълдор.

– В такъв случай какво по-подходящо място за подновеното ми търсене от „Хогвортс“? – възкликна Волдемор. – Ще позволите ли да се завърна? Ще позволите ли да предам познанията си на вашите ученици? Предоставям себе си и дарбите си, те са на ваше разположение. Сега съм във вашата власт.

Дъмбълдор вдигна вежди.

– А какво ще стане с онези, които са в твоята власт? Какво ги чака онези, които са се нарекли – или поне така говори мълвата – смъртожадни?

Хари долови, че Волдемор не е очаквал Дъмбълдор да знае това име – видя как очите му отново проблясват в червено, а цепките на ноздрите му се разширяват.

– Сигурен съм, че моите приятели ще се справят и без мен – заяви той след кратко мълчание.

– Радвам се да чуя, че ги смяташ за приятели – отбеляза Дъмбълдор. – Бях останал с впечатлението, че са по-скоро слуги.

– Грешите – отсече Волдемор.

– Значи ако довечера отида в „Свинската глава“, няма да заваря там

група от тях – Нот, Розие, Мълсибър, Долохов, – които те чакат да се завърнеш, така ли? Наистина какви предани приятели – да се вдигнат от толкова далеч в такава фъртуна само за да ти пожелаят успех, докато ти се опитваш да си издействаш преподавателско място.

Не можеше да има никакво съмнение – на Волдемор му стана още по-неприятно поради факта, че Дъмбълдор знае най-подробно с кого е пътувал, въпреки това той незабавно се окопоти.

– Както винаги, Дъмбълдор, знаете всичко.

– О, не, просто тукашните кръчмари са ми приятели – небрежно възрази Дъмбълдор. – А сега, Том... – Той остави празната си чаша, после стана, като долепи по характерния начин върховете на пръстите си. – Да говорим открито. Защо дойде тази вечер, заобиколен от свои верни хора, да молиш за работа, която – както и двамата знаем – изобщо не искаш?

Волдемор изглеждаше хладно изненадан.

– Работа, която не искам? Напротив, Дъмбълдор, искам я, и то силно.

– О, искаш да се върнеш в „Хогвортс“, но изобщо не ти се иска да преподаваш, точно както и на осемнайсет години. Какво целиш, Том? Защо поне веднъж не заявиш открито желанията си?

Волдемор се изхили.

– Щом не искате да ми дадете работата...

– То се знае, че не искам – потвърди Дъмбълдор. – И според мен ти и за миг не си се надявал да ти я дам. Въпреки това дойде тук и ме помоли да те назнача като учител, значи имаш някаква цел.

Волдемор се изправи. Сега по-малко отвсякога приличаше на Том Риддъл, лицето му беше обезобразено от ярост.

– Това ли е окончателното ви решение?

– Да – отсече Дъмбълдор и също се изправи.

– В такъв случай нямаме какво повече да си кажем.

– Не, нямаме – съгласи се Дъмбълдор и по лицето му се изписа огромна тъга. – Отдавна е минало времето, когато можех да те уплаша с пламнал дрешник и да те принудя да платиш за престъпленията си. Но ми се ще да можех, Том... ще ми се да можех...

За миг Хари беше на ръба да изкрещи безсмислено предупреждение – беше сигурен, че Волдемор посяга към джоба и магическата си пръчка; след секунда обаче той се обърна, вратата се захлопна и Волдемор си отиде.

Хари усети как Дъмбълдор отново го стиска над лакътя и след

броени секунди двамата вече стояха почти на същото място, само че по първаза не се трупаше сняг и ръката на Дъмбълдор отново беше почерняла и изглеждаше безжизнена.

– Защо? – попита веднага Хари, като се взря в лицето на Дъмбълдор. – Защо се е върнал? Разбрахте ли?

– Имам някои предположения – отвърна Дъмбълдор, – но нищо повече.

– Какви предположения, сър?

– Ще ти кажа, Хари, когато измъкнеш от професор Слъгхорн онзи спомен – натърти Дъмбълдор. – Щом се сдобиеш с това последно парче от пъзела, всичко, надявам се, ще се изясни... и на двама ни.

Хари все още изгаряше от любопитство и макар че Дъмбълдор беше отишъл при вратата и я държеше отворена, известно време не се помръдна.

– Пак ли искаше да преподава защита срещу Черните изкуства, сър? Той не спомена...

– О, със сигурност искаше да стане учител по защита срещу Черните изкуства – потвърди Дъмбълдор. – Доказват го последиците от нашата кратка среща. Откакто отказах да назнача Лорд Волдемор на това място, никой не се е задържал на него повече от година.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА НЕПОЗНАВАЕМАТА СТАЯ

Цялата следваща седмица Хари умуваше как да убеди Слъгхорн да му даде истинския спомен, но не му хрумваше нищо и той се зае с това, което все по-често правеше напоследък, ако се озовеше в задънена улица: жадно четеше учебника по отвари с надеждата, че Принца все е драснал нещо полезно в полето, както толкова пъти досега бе намирал.

– Там няма да намериш нищо – твърдо отсече Хърмаяни късно в неделя вечерта.

– Не започвай пак, Хърмаяни! – спря я Хари. – Ако не беше Принца, сега Рон нямаше да седи тук.

– Щеше да си седи, ако ти беше слушал внимателно Снейп в първи курс – заяви тя пренебрежително.

Хари не ѝ обърна внимание. Тъкмо беше забелязал, че отстрани в полето над прелюбопитните думи „За врагове“, беше драснато заклане („*Сектумсемпра!*“²⁵), и изгаряше от нетърпение да го опита, но реши, че е по-добре да не го прави пред Хърмаяни. Затова скришом подгъна долното ъгълче на страницата.

Седяха край огъня в общата стая, където бяха останали само шестокурсници. Малко преди това, на връщане от вечеря, всички бяха обзети от известно вълнение, защото завариха на дъската за обяви ново съобщение с датата за изпита по магипортиране. Всеки навършил седемнайсет години преди деня на първия изпит – двајсет и първи април – имаше възможност да се запише за допълнителни упражнения, които щяха да се провеждат (под много строг надзор) в Хогсмийд.

Като прочете обявата, Рон направо си глътна езика, защото и досега не беше успял да се магипортира и се опасяваше, че няма да е готов за изпита. Хърмаяни на два пъти беше постигнала магипортиране и бе малко по-уверена, а Хари щеше да навърши седемнайсет години чак след четири месеца и не можеше да се яви на изпита, независимо дали беше готов или не.

– Но поне можеш да се магипортираш! – завайка се Рон. – След юли няма да имаш никакви проблеми.

– Правил съм го само веднъж – напомни Хари.

25. От „*sectum*“ – мин.прич. на „*seco*“ – „сека“ и „*semper*“ – „винаги“ (лат.) – Б.пр.

На предишния урок най-сетне беше успял да се магипортира и после отново да приеме обичайния си вид в обръча.

След като пропиля доста време да се притеснява на глас за магипортирането, Рон се зае да довършва ужасно трудно съчинение за Снейп, което Хари и Хърмаяни вече бяха написали. Хари очакваше слаба оценка, защото беше изразил несъгласия със Снейп по въпроса как най-добре се озаптяват диментори, но това не го вълнуваше особено – за него сега най-важен беше споменът на Слъгхорн.

– Казах ти вече, Хари, този път тъпият Принц няма да ти помогне! – заяви по-високо Хърмаяни. – Има само един начин да накараш някого да направи каквото искаш, и това е проклятието Империиус, което е незаконно...

– Да, знам, благодаря – прекъсна я Хари, без да вдига очи от учебника. – Точно затова търся нещо различно. Дъмбълдор твърди, че няма да ми помогне и веритасерумът, но може да има нещо друго, някаква отвара или заклинание...

– Подхождаш неправилно – укори го Хърмаяни. – Дъмбълдор смята, че само ти си в състояние да се сдобиеш със спомена. Това очевидно означава, че можеш да убедиш Слъгхорн за нещо, което другите са безсилни да го накарат да стори. Тук не става въпрос да му дадеш неусетно отвара, това всеки го може...

– Как се пише „войнствен“? – попита Рон, който се беше вторачил в пергамента и тръскаше с все сила перото си. – Със сигурност не започва с „В-Ъ-Й“...

– Не, не започва – увери го Хърмаяни и придърпа съчинението му. – И „предказание“ не започва с „П-Р-Ъ-Ц“. С какво перо пишеш?

– С едно от самопоправящите се на Фред и Джордж... но магията май вече не действа...

– Очевидно – съгласи се Хърмаяни и посочи заглавието на съчинението, – защото са ни дали да отговорим как ще се справим с диментори, а не с „дридондери“, пък и не помня да си се преименувал на „Рунил Узлиб“.

– О, не! – ахна Рон, който се беше втренил ужасен в пергамента. – Само не ми казвай, че пак трябва да пиша всичко отначало!

– Не се притеснявай, ще оправим нещата! – обеща Хърмаяни и извади магическата си пръчка.

– Обичам те, Хърмаяни! – заяви Рон, свлече се отново на стола и уморено разтърка очи.

Хърмаяни се поизчерви, но каза само:

– Внимавай да не те чуе Лавендър.

– Няма да ме чуе – каза в шепите си Рон. – А може и да ме чуе... и тогава вече ще ме зареже.

– Защо не я зарежеш ти, щом искаш да скъсате? – намеси се Хари.

– Ти не си зарязвал никого, нали? – попита Рон. – Вие с Чо просто...

– Просто се отчуждихме – помогна му Хари.

– Защо ли и ние с Лавендър просто не се отчуждим! – възкликна Рон мрачно, докато гледаше как Хърмаяни почуква мълком с върха на пръчката по всяка от сгрешените думи, а те се поправят самички върху страницата. – Но колкото повече й намеквам, че искам да се разделим, толкова по-здраво се вкопчава в мен. Все едно ходя с гигантската сепия.

– Готово! – оповести Хърмаяни след двайсетина минути и връчи на Рон съчинението.

– Хиляди благодарности! – каза той. – Ще ми послужиш ли с перото си за заключението?

Хари, който поне дотук не беше открил нищо полезно в записките на Нечистокръвния принц, се извърна – сега в общата стая бяха останали само те тримата, защото Шеймъс току-що беше отишъл да си легне, като проклрнаше съчинението за Снейп. Чуваше се само пукането на огъня и как Рон дращи с перото на Хърмаяни последния абзац за дименторите. Хари тъкмо беше затворил с прозаявка учебника на Нечистокръвния принц, когато...

Лук!

Хърмаяни изписка, Рон заля с мастило цялото съчинение, а Хари възкликна:

– Крийчър!

Домашното духче се поклони ниско и заговори на кривите пръсти на краката си:

– Господарят казал, че иска Крийчър да докладва редовно какво прави малкият Малфой, затова Крийчър дошъл да даде...

Лук!

До Крийчър се появи Доби с килната шапка от калъфче за чайник.

– Доби също помага, Хари Потър! – изписука той и възмутено изгледа Крийчър. – И Крийчър трябва да казва на Доби кога ще ходи при Хари Потър, та двамата да докладват заедно!

– Това пък какво е? – попита Хърмаяни, която още не се беше съвзела от тяхната внезапна поява. – Какво става, Хари?

Той се подвоуми, преди да отговори, защото не й беше споменавал,

че е възложил на Крийчър и Доби да следят Малфой, а домашните духчета открай време си бяха за нея болна тема.

– Ами... пратих ги да следят Малфой.

– Ден и нощ – изграчи Крийчър.

– Доби не спал цяла седмица, Хари Потър! – оповести гордо-гордо Доби и залитна на място.

Хърмаяни се възмути.

– Не си ли спал, Доби? Хари, ти едва ли си му казал да не...

– Не, не съм му казвал, разбира се! – побърза да уточни Хари. – Ти, Доби, можеш да си спиш, чу ли? Но все пак някой от вас научи ли нещо? – запита припряно той преди Хърмаяни да се е намесила отново.

– Господарят Малфой се движи с достойнство, каквото приляга на чистокръвното му потекло – изграчи начаса Крийчър. – В лице напомня изтънчените черти на господарката и обноските му са...

– Драко Малфой лошо момче! – изписука ядосано Доби. – Лошо момче, което... което...

Той потрепери от пискюла на калъфчето за чайник до върховете на чорапите си, сетне хукна към огъня и аха да се метне в него – добре че Хари, за когото това не бе съвсем неочаквано, го хвана през кръста и го стисна здраво. Доби се съпротивлява няколко секунди, после се отпусна покорно.

– Благодаря, Хари Потър! – рече той запъхтян. – На Доби още му е трудно да злослови за някогашните господари...

Хари пусна домашния дух, който намести калъфчето за чайник и предизвикателно заяви на Крийчър:

– Крийчър обаче да знае, че Драко Малфой не е добър господар на домашните духове!

– Ами да, изобщо не ни се слуша колко си влюбен в Малфой! – заяви му и Хари. – Дайте да ускорим нещата и да обсъдим къде всъщност ходи той.

Макар да изглеждаше вбесен, Крийчър отново се поклони и каза:

– Господарят Малфой се храни в Голямата зала, спи в спалнята в подземията, посещава часовете по най-различни...

– Кажи ми ти, Доби – подкани Хари, след като прекъсна Крийчър. – Ходи ли някъде, където не му е разрешено?

– Хари Потър, сър – изписука Доби и огромните му очи като фарове блеснаха в светлината на огъня, – поне доколкото Доби видял, малкият Малфой не нарушава никакви правила, но въпреки това много внимава да не го накажат. Редовно се качва на седмия етаж с най-различни

други ученици, които стоят на пост, докато той влиза в...

– В Нужната стая! – викна Хари и се шляпна силно по челото с учебника по отвари за напреднали. Хърмаяни и Рон го погледнаха уплашено. – Ето къде се промъква! Там прави... каквото прави! И съм готов да се обзаложа, че точно заради това изчезва от картата... чак сега се сещам, че никога не съм виждал върху нея Нужната стая!

– Създателите на Хитроумната карта може би не са и подозирали, че има такава стая – намеси се Рон.

– Според мен това си влиза в магията на стаята – предположи Хърмаяни. – Ако имаш нужда тя да е неотбележима, става точно такава.

– Успя ли да проникнеш вътре, Доби, и да видиш какво прави Малфой? – попита обнадежден Хари.

– Не, Хари Потър, това е невъзможно!

– Възможно е, възможно е – възрази Хари. – Миналата година Малфой успя да се промъкне в щабквартирата ни, значи и аз ще проникна все някак вътре и ще го шпионирам, за да видя какво прави.

– Съмнявам се, Хари – каза провлачено Хърмаяни. – Малфой вече знаеше за какво точно използваме стаята, защото онази глупачка Мариета се беше раздрънкала. На Малфой му е било нужно Стаята да се превърне в щабквартира на ВОДА и тя го е направила. Докато ти нямаш и представа в какво се превръща помещението, когато в него влезе Малфой, значи не знаеш и в какво ти е нужно да се преобрази по твоя воля.

– Все ще намеря начин – увери я нехайно Хари. – Справил си се блестящо, Доби.

– Крийчър също се е справил добре – намеси се мило Хърмаяни, но вместо да бъде признателен, Крийчър извърна грамадните си кръвясали очи и изграчи на тавана:

– Мътнородата говори на Крийчър, Крийчър ще се престори, че не чува...

– Разкарай се оттук! – тросна му се Хари, след което домашният дух се поклонил за последно и се магипортира. – Върви да поспиш, Доби.

– Благодаря, Хари Потър, сър! – изписука щастлив Доби и също изчезна.

– Какво ще кажете? – провикна се въодушевно Хари, който се беше обърнал към Рон и Хърмаяни веднага щом стаята отново се опразни откъм домашни духчета. – Знаем къде ходи Малфой! Сега вече го пипнахме!

– Да, страхотно – рече свъсен Рон, който се мъчеше да подсуши някак наквасения с мастило пергамент, където доскоро имаше почти

довършено съчинение.

Хърмаяни отново го притегли към себе си и се зае да изсмуква масилото с магическата си пръчка.

– Но какви са тези „най-различни ученици“, с които Малфой се качва горе? – учуди се Хърмаяни. – Колко души е посветил? Едва ли е доверил чак на толкова много хора какво точно прави...

– Да, странно си е – сбърчи Хари чело. – Чух го как казва на Краб, че не му влизало в работата какво точно прави... Какво тогава обяснява на всички тези... на всички тези... – Той замълча наред изречението, беше се вторачил в огъня. – Боже мой, какъв глупак съм! – пророни тихо. – Повече от очевидно е! Долу в подземията имаше огромен котел... по време на онзи час Малфой е могъл да задигне малко...

– Да задигне какво? – попита Рон.

– Многоликова отвара. Откраднал е от многоликовата отвара, която Слъгхорн ни показва в първия час по отвари... и на пост не стоят най-различни ученици... а както обикновено, го пазят само Краб и Гойл... Ами да, всичко си идва на мястото! – заяви Хари, като скочи на крака и заснова напред-назад пред огъня. – Те са големи тъпанари, готови са да изпълняват каквото им нареди Малфой, дори и да отказва да им обясни какво точно прави... Но не иска да ги виждат, че се навъртат пред Нужната стая, затова им дава от многоликовата отвара и те приемат облика на друг... на онези две момичета например, с които го видях, когато пропусна квидича... Ха! Краб и Гойл!

– Нима твърдиш – със сподавен глас каза Хърмаяни, – че малкото момиченце, на което поправих везните...

– Ами да! – отвърна високо Хари и я погледна съсредоточено. – Разбира се! Малфой сигурно е бил вътре в Стаята, затова тя... какви ги говоря! – той изпусна везните, за да предупреди Малфой да не излиза, защото отпред има хора! И онова момиченце, което изтърва поповите лъжички! През цялото време сме минавали покрай Малфой, а не сме и подозирали!

– Кара Краб и Гойл да се преобразяват в момичета? – прихна Рон. – Майко мила!... Нищо чудно че напоследък двамата никак не изглеждат щастливи... Изненадан съм, че не са му казали да си гледа работата...

– Е, как ще посмеят, ако той им е показал Черния знак? – напомни Хари.

– Хммм... Черния знак, за който не сме сигурни, че изобщо съществува – отбеляза скептично Хърмаяни, като нави изсъхналото съчинение на Рон – да не би пак да му се случи нещо – и му го подаде.

– Ще видим – отсече убедено Хари.

– Да, ще видим – повтори Хърмаяни, после стана от стола и се протегна. – Но, Хари, преди да си се запалил съвсем, ти напомням, че според мен няма да успееш да проникнеш в Нужната стая, докато не разбереш какво има там. Освен това не бива да забравяш – рече тя, докато мяташе тежката чанта на рамо, и го погледна много сериозно, – че от теб се очаква да насочиш цялото си внимание към спомена, който трябва да изтръгнеш от Слъгхорн. Лека нощ!

Хари я изпрати с поглед, чувстваше се леко подразнен. Веднага щом вратата към момичешката спалня се затвори след нея, той се обърна към Рон.

– Ти какво мислиш?

– Де да можех да се магипортирам като домашно духче! – размечта се Рон, без да сваля очи от мястото, където беше изчезнал Доби. – Изпитът по магипортиране щеше да ми е в кърпа вързан.

През нощта Хари не спа добре. Стори му се, че часове наред лежи буден: умуваше за какво ли Малфой използва Нужната стая и какво ще завари самият той, когато на другия ден влезе вътре. Каквото и да си говореше Хърмаяни, Хари беше сигурен, че щом Драко е успял да види щабквартирата на ВОДА, той също ще види за какво Малфой използва помещението... За сборен пункт? За скривалище? За хранилище? За работилница? Умът на Хари работеше трескаво и когато най-накрая той заспа, сънищата му бяха накъсани от тревожещи образи на Малфой, който се превърна в Слъгхорн, а той на свой ред се превърна в Снейп...

На другата сутрин по време на закуската Хари беше в състояние на трепетно очакване: преди часа по защита срещу Черните изкуства имаше свободно време и беше решен да го прекара в опити да проникне в Нужната стая. Хърмаяни проявяваше доста показно безразличие към намеренията му, които Хари бе споделил шепнешком, и това го подразни, понеже беше убеден, че тя може да му бъде много полезна, стига да поиска.

– Виж какво – рече Хари тихо, като се наведе напред и сложи ръка върху „Пророчески вестни“, които Хърмаяни току-що беше взела от една пощенска сова, за да ѝ попречи да разгърне вестника и да изчезне зад него. – Не съм забравил за Слъгхорн, но нямам и понятие как да изтръгна от него този спомен и докато не ми хрумне нещо, защо да не разбера какво върши Малфой?

– Вече ти обясних, трябва да *убедиш* Слъгхорн – натърти Хърмаяни. – Не става въпрос да го изиграеш или да го омаеш, иначе Дъмбълдор

щеше да го направи само за секунда. Вместо да се мотаеш пред Нужната стая – продължи тя, като дръпна изпод ръката на Хари „Пророчески вестни“ и ги разгъна, за да види първата страница, – би трябвало да отидеш, да намериш Слъгхорн и да се опиташ да го умилостивиш.

– Някой, когото познаваме?... – попита Рон, докато Хърмаяни преглеждаше заглавията.

– Да! – възкликна тя, при което и Хари, и Рон се задавиха със закуската. – Но няма страшно, не е мъртъв... Мъндънгус, бил е задържан под стража и изпратен в Азкабан! Май се е преобразил на инферий при опит за кражба с взлом... изчезнал е и някой си Октавиус Пепър... О, какъв ужас, деветгодишно момченце е било задържано при опит да убие баба си и дядо си, смята се, че му е направено проклятието Империиус...

До края на закуската мълчаха. Веднага след това Хърмаяни влезе в часа по древни руни, Рон се отправи към общата стая, където имаше да довършва заключението на съчинението за дименторите за часа при Снейп, а Хари тръгна към коридора на седмия етаж и дългата стена срещу гоблена, на който Варнава Смахнатия се опитваше да направи троловете балетисти.

Веднага щом навлезе в безлюден коридор, се заметна с мантията невидимка, но се оказа, че е излишно. Когато стигна на мястото, видя, че там няма никой. Не беше сигурен кога е по-лесно да проникне вътре в стаята – дали когато Малфой е в нея, или когато го няма, – но ако не друго, поне първият му опит нямаше да бъде усложнен от присъствието на Краб или Гойл, преобразени на единайсетгодишни момиченца.

Хари затвори очи, щом наближи познатото място, където беше скрита Нужната стая. Знаеше какво трябва да стори: миналата година го беше усвоил до съвършенство. Съсредоточи се максимално и си помисли: *„Трябва да проверя какво прави тук Малфой... Трябва да проверя какво прави тук Малфой... Трябва да проверя какво прави тук Малфой...“*

Мина три пъти покрай мислената врата, сетне с разтуптяно от вълнение сърце отвори очи и се извърна с лице към нея... ала единственото, което видя, отново беше дългата, делнично плътна стена.

Отиде по-нататък и за да се увери, побутна стената. Камъкът си остана твърд и неподатлив.

– Добре тогава... – каза на глас Хари. – Добре. Помислил съм не каквото трябва.

Пак започна да умува и след малко отново закрачи със затворени очи, като се съсредоточи възможно най-много.

„Трябва да видя мястото, където Малфой идва тайно... Трябва да видя мястото, където Малфой идва тайно...“

След като три пъти извървя разстоянието и в двете посоки, Хари отвори очи обнадяден.

Нямаше никаква врата.

– О, я не ми се прави на интересна! – рече ядно на стената. – Дадох ти ясни указания... точни...

Няколко минути размисляше, после отново закрочи по коридора.

„Трябва да станеш такава, каквато си станала за Малфой...“

Щом приключи с поредната обиколка, не отвори веднага очи, само се заслуша, сякаш очакваше да чуе как вратата се появява с пукот. Не чу обаче нищо, освен цвъркот на птици някъде далеч навън. Отвори очи.

Пак нямаше врата.

Хари изруга. Някой изпищя. Той се обърна и видя цял орляк първокурсници, които тъкмо завиваха тичешком зад ъгъла очевидно с впечатлението, че току-що са се натъкнали на призрак – заклет сквернословец.

Цял час Хари опитваше всички разновидности на *„Трябва да видя какво прави вътре в теб Драко Малфой“*, за които се сети, и накрая се видя принуден да признае, че Хърмаяни май е права: стаята просто не искаше да се отвори за него. Разстроен и ядосан, той пое към кабинета по защита срещу Черните изкуства, като пътем смъкна мантията невидимка и я напъха в чантата.

– Пак закъсняваш, Потър – каза студено Снейп, когато Хари нахълта в осветената от свещи класна стая. – Отнемам десет точки на „Грифиндор“.

Хари го погледна начумерено и се свлече на чина до Рон – половината клас още стояха прави, вадеха учебниците и си подреждаха нещата, така че Хари едва ли беше закъснял повече от тях.

– Преди да започнем, предайте съчиненията си за дименторите – рече Снейп и замахна нехайно с магическата пръчка, при което двацет и пет пергаментови свитъка се извисиха във въздуха и се приземиха на спретната купчинка върху катедрата. – И дано са по-добри от бръщолевенето как се обезсилва проклятието Империиус, което трябваше да изтърпя. И така, всички отворете учебниците на страница... Какво има, господин Финигън?

– Чудех се, професоре – подхвана Шеймъс, – как може да различим инферий от призрак? Защото в „Пророчески вестни“ пише за някакъв инферий...

– Не, не пише нищо за някакъв инферий – заяви отегчено Снейп.

– Но, сър, чувал съм хората да говорят...

– Ако наистина беше прочел въпросната статия, господин Финигън, щеше да знаеш, че така нареченият инферий не е бил нищо повече от един смрадлив подъл обирджия на име Мъндънгус Флечър.

– А аз си мислех, че Снейп и Мъндънгус са в един лагер – промърмори Хари на Рон и Хърмаяни. – Не трябва ли да е разстроен, че Мъндънгус е бил задържан...

– Но Потър явно има да ни каже нещо по въпроса – заяви Снейп, като най-неочаквано посочи дъното на кабинета и впи черни очи в Хари. – Нека попитаме Потър как да различим инферий от призрак.

Целият клас се обърна към Хари, който моментално се опита да си припомни какво му обясни Дъмбълдор онази нощ, когато бяха посетили Слъгхорн.

– Тъж... ами... призраците са прозрачни – каза той.

– О, браво! – прекъсна го с изкривени устни Снейп. – Да, не е трудно да се види, че при теб, Потър, шестте години магьосническо обучение са се увенчали с добри плодове. *Призраците са прозрачни.*

Панси Паркинсън се изкиска пискливо. Доста от останалите също се подсмихнаха ехидно. Хари си пое дълбоко въздух и продължи спокойно, макар че отвътре му вреше и кипеше:

– Да, призраците са прозрачни, докато инфериите са мъртви тела, нали? Затова са плътни...

– Това ще ни го каже и едно петгодишно дете – ухили се злобно Снейп. – Инферият е труп, който някой черен магьосник е възкресил със заклинание. Инферият не е жив човек, той просто се използва като кукла на конци, за да изпълнява волята на магьосника. Призракът, както, надявам се, вече всички знаете, е отпечатъкът, който душата на покойник е оставила на земята... и както Потър ни обясни дълбокомислено, той е *прозрачен*.

– Ако се опитваме да ги различим, онова, което Хари каза, ще ни бъде страшно полезно – обади се Рон. – Като се натъкнем в тъмна уличка на нещо такова, ще се наложи да проверим дали е плътно и не върви да го попитаме „Извинявайте, но вие какво сте – отпечатък, оставен от душата на покойник ли?“

Гръмна смях, мигновено утихнал след погледа, с който Снейп изгледа класа.

– Отнемам още десет точки на „Грифиндор“ – оповести той. – Не съм и очаквал по-сериозно прозрение от теб, Роналд Уизли, момчето, което е толкова плътно, че не може да се магипортира и на сантиметър

през стаята.

– *Недей!* – прошепна Хърмаяни и сграбчи за ръката Хари, който беше направо вбесен и се канеше да каже нещо. – Безсмислено е, най-много да си докараш още едно наказание, не се занимавай повече!

– А сега отворете учебниците на двеста и тринайсета страница – каза Снейп с подигравателна усмивчица – и прочетете първите два абзаца за проклятието Круциатус...

До края на часа Рон седя съвсем притихнал. След звънеца Лавендър настигна Рон и Хари (щом тя се приближи, Хърмаяни тайнствено се стопи от поглед) и започна да сипе какви ли не обиди по адрес на Снейп, задето се е заял с Рон заради магипортирането, но от това той само се подразни още повече и се отърва от нея – двамата с Хари предприеха обходна маневра и се шумгнаха в момчешката тоалетна.

– Но Снейп е прав, нали? – попита той, след като минута-две се гледа в пукнатото огледало. – Не знам дали изобщо си струва да се явявам на изпита. Не ми върви с това магипортиране и това си е.

– Защо не се запишеш за допълнителните упражнения в Хогсмийд, може да ти помогнат – благоразумно предложи Хари. – Във всеки случай там ще бъде по-интересно, отколкото да се опитваш да влезеш в някакъв си тъп обръч. После, ако пак не си добър колкото... колкото ти се иска, можеш да отложиш изпита и да се явиш заедно с мен през ля... Миртъл, това тук е момчешка тоалетна!

От тоалетната чиния в кабинката отзад се беше появил Дух на момиче, който сега се рееше из въздуха и ги наблюдаваше през дебели кръгли бели очила.

– А! – възкликна мрачно момичето. – Вие двамата!

– А ти кого очакваше? – попита Рон, като я гледаше в огледалото.

– Никого – отвърна Миртъл и зачопли умислено една пъпка на брадичката си. – Той ми каза, че щял да се върне, за да ме види, но и ти обеща, че ще наминаваш... – Тя погледна с укор Хари. – А не съм те виждала от толкова месеци! Научих се да не очаквам много от момчетата.

– Мислех, че обитаваш момичешката тоалетна – каза Хари, който вече няколко години внимаваше много и отдалеч заобикаляше въпросната тоалетна.

– Така е – сви нацупено рамене Миртъл, – но това не означава, че не ходя и другаде. Веднъж дойдох да те видя във вашата баня, помниш ли?

– Много ярко – потвърди Хари.

– Но си мислех, че той ме харесва – продължи жално Миртъл. –

Може би ако вие двамата си тръгнете, ще се върне... имаме толкова много общи неща... сигурна съм, че го е усетил...

И тя погледна обнадеждена към вратата.

– Когато казваш, че имате много общи неща – намеси се и Рон, който вече бе доста развеселен, – какво имаш предвид, че и той живее в тръбите ли?

– Не – отговори предизвикателно Миртъл и гласът ѝ прокълтя силно в старата, облицована с плочки тоалетна. – Имам предвид, че е чувствителен, хората обиждат и него, той се чувства самотен и си няма никого, с когото да разговаря, освен това не се плаши да показва чувствата си и да плаче!

– Тук да не е идвало момче, което е плакало? – любопитства Хари. – Малко момче ли?

– Това не ви засяга! – отсече Миртъл, вперила насълзени очички в Рон, който вече направо се хилеше. – Обещах да не казвам на никого и да отнеса тайната му в...

– Не в гроба, нали? – прихна Рон. – Може би в канализацията...

Миртъл ревно гневно и се гмурна обратно в тоалетната чиния, при което отстрани и по пода се разплиска вода. Вилнеещата Миртъл като че ли подейства насърчително на Рон.

– Прав си – каза той и праметна ученическата си чанта през рамо. – Първо ще се включа в упражненията в Хогсмийд и чак тогава ще решавам дали да се явя на изпита.

И така, в края на седмицата Рон се присъедини към Хърмаяни и останалите шестокурсници, които щяха да навършат седемнайсет години преди изпита след половин месец и щяха да имат право да се явят. Хари наистина им завидя, докато ги гледаше как се готвят да тръгнат към селото: посещенията там му липсваха, а и пролетният ден беше особено хубав – един от първите с ясно небе от доста време. Той обаче беше решил да използва момента за поредния шурм на Нужната стая.

– Я по-добре върви право в кабинета на Слъгхорн и се опитай да откопчиш от него онзи спомен – подметна Хърмаяни, когато Хари им повери във входната зала какво смята да прави.

– Колко пъти вече опитвам! – нацупи се той и това си беше самата истина.

Цялата седмица беше оставал след всеки час по отвари и се беше мъчил да попритисне Слъгхорн, учителят обаче винаги офейкваше от подземие то толкова бързо, че Хари така и не успяваше да го причака. Два пъти беше ходил в кабинета и беше чукал на вратата, но не беше

получил отговор, макар че втория път беше сигурен, че чу бързо заглушените звуци на стар грамофон.

– Хърмаяни, той не иска да разговаря с мен! Усетил е, че се опитвам отново да остана насаме с него, и прави всичко възможно да не го допуска!

– Но ти не бива да спиращ с опитите, нали така?

Малката опашка от хора, чакащи да минат покрай Филч, който както обикновено изпълняваше ритуала с тайносензора, се придвижи с няколко крачки напред и Хари не отговори от страх пазачът да не го чуе. Пожела на Рон и Хърмаяни успех, после се обърна и отново тръгна нагоре по мраморното стълбище, твърдо решен въпреки приказките на Хърмаяни да посвети час-два на Нужната стая.

Веднага щом входната зала се скри от погледа му, извади от чантата си Хитроумната карта и мантията невидимка. След като се заметна с нея, почука по картата и прошепна *„Тържествено се кълна, че ще върши пакости“*.

После я огледа внимателно.

Нали беше неделя сутрин, почти всички ученици бяха в общите стаи: грифиндорци – в своята кула, хората от „Рейвънклоу“ – в тяхната, слидеринци – в подземията, а хафълпафци – недалеч от кухнята на приземния етаж. Имаше и единични точки – някой лъкатушеше из библиотеката или по коридорите... неколцина бяха отвън в парка... а Грегъри Гойл стоеше сам-самичък в коридора на седмия етаж. Нямаше и следа от Нужната стая, но това не притесни Хари: щом Гойл пазеше отвън, значи стаята беше отворена, независимо дали картата го знаеше или не. Ето защо Хари хукна нагоре по стълбите и забави крачка чак когато стигна при ъгъла, откъдето започваше коридорът, а там вече започна да се прокрадва много бавно към съвсем същото малко момиченце, което стискаше тежките месингови везни и на което Хърмаяни толкова услужливо беше помогнала преди половин месец. Хари изчака, докато не приближи съвсем до момиченцето, и чак тогава изшушука:

– Здравсти... ама много си хубава!

Ужасен, Гойл нададе писклив врясък, хвърли везните във въздуха и си плю на петите, като се скри от поглед много преди грохотът от разкачените везни да спре да оглася коридора. Хари се преви от смях, после се обърна да огледа плътната стена, зад която беше сигурен, че в момента е застинал Драко Малфой – със сигурност бе разбрал, че в коридора се е появил нежелан посетител, но не смееше да се покаже. Това вдъхна на Хари изключително приятното чувство за мощ и той се помъчи да си

спомни какви думи още не е опитал.

Ала това белязано от надеждата настроение не продължи дълго. След половин час Хари беше пробвал още и още разновидности на молбата си да види какво прави Малфой, а стената пак си се възправяше без следа от врата. Хари бе неопишимо отчаян: Малфой вероятно беше само на няколко крачки от него, а той и досега не разполагаше дори с подобие на доказателство за онова, което става вътре. Съвсем изгубил търпение, Хари се засили към стената и я изрита.

– АУУУ!

Стори му се, че си е счупил палеца, и докато го стискаше и подскачаше на куц крак, мантията невидимка се свлече от гърба му.

– Хари!

Той се завъртя кръгом, както стоеше на един крак, и се просна на пода. За негово безкрайно изумление насреща се задаваше Тонкс с вид на човек, който често си минава по този коридор.

– Какво правиш тук? – изпъшка той, докато с мъка се изправяше на крака.

Защо все се получаваше така, че Тонкс го заварваше да лежи на някой под?

– Идвам при Дъмбълдор – обясни тя.

Хари си помисли, че изглежда ужасно: по-кльошава от обикновено, със зализана миша коса.

– Кабинетът му не е тук – рече той, – намира се точно в другия край на замъка, зад грозилището от водоливника...

– Знам – прекъсна го Тонкс. – Дъмбълдор отсъства. Очевидно пак е заминал.

– Така ли? – попита Хари и отново стъпи предпазливо с наранения си крак. – Ей... сигурно не знаеш къде ходи.

– Не, не знам – потвърди Тонкс.

– Защо си дошла при него?

– А, просто така – каза Тонкс, като си играеше – очевидно неволно – с ръкава на мантията. – Само си помислих, че той може би е в течение какво става... чувам разни слухове... за ранени хора...

– Да, знам, пише по вестниците – отвърна Хари. – Онова невръстно момченце, което се опитало да убие...

– В „Пророчески вести“ често изостават от събитията – заяви Тонкс, която май не го слушаше. – Напоследък получавал ли си писма от някого от Ордена?

– Вече никой от Ордена не ми пише – отвърна Хари, – откакто

Сириус... – Той видя, че очите на Тонкс се пълнят със сълзи. – Извинявай! – изломоти смутено. – Исках да кажа, че... Сириус ми липсва и на мен...

– Моля? – попита объркана Тонкс, сякаш не го е чула. – Е... до скоро, Хари...

Обърна се внезапно и тръгна по коридора, оставяйки го да гледа подире ѝ. След минута-две той пак се заметна с мантията невидимка и поднови опитите да проникне в Нужната стая, ала мислите му бяха другаде. Накрая усети, че стомахът му е празен, спомни си, че Рон и Хърмаяни ще се приберат всеки момент за обяд, и това го накара да зареже опитите и да предостави коридора на Малфой с надеждата, че той ще бъде много уплашен и през следващите няколко часа няма да мръдне оттам.

Завари Рон и Хърмаяни в Голямата зала, вече преполовили ранния обяд.

– Успях... е, донякъде! – оповести въодушевено Рон още щом зърна Хари. – Трябваше да се магипортирам до сладкарничката на Мадам Пудифут, само че се поувлякох и се озовах недалеч от магазина за пера „Скривъншафт“, но поне се придвижих!

– Браво на теб! – похвали го Хари. – А ти, Хърмаяни, как се справи?

– Иска ли питане, беше безупречна – отговори Рон още преди Хърмаяни да отвори уста. – Съвършена посока, проникновение, прозрение или каквото там беше... После всички отидохме да се почерпим набързо в „Трите метли“ и само да го беше чул Туайкрос как я превъзнася... Ще се изненадам, ако в скоро време не повдигне въпроса...

– Ами ти? – попита Хърмаяни, без да обръща внимание на Рон. – През цялото време ли беше горе при Нужната стая?

– Да – потвърди Хари. – И познайте кого срещнах там! Тонкс!

– Тонкс ли? – изненадани повториха в хор Рон и Хърмаяни.

– Да, каза, че била дошла при Дъмбълдор...

– Мен ако питаш – поде Рон, след като Хари им разказа разговора си с Тонкс, – тя е започнала да превърта. След онова в министерството май не е на себе си.

– Странно е – съгласи се Хърмаяни, която по неизвестни причини изглеждаше много угрижена. – Пратена е да охранява училището. Защо най-неочаквано си зарязва поста и идва при Дъмбълдор, след като знае, че той отсъства?

– Хрумна ми нещо – колебливо рече Хари. Чувстваше се неловко да

го изрича на глас – това бе по-скоро територия на Хърмаяни, а не негова. – Не смятате ли, че тя може би е била... нали се сещате... влюбена в Сириус?

Хърмаяни го зяпна.

– Какво те накара да си го помислиш?

– И аз не знам – сви рамене Хари, – но когато споменах името му, Тонкс почти се разплака... освен това сега Покровителят ѝ е едър четириног звяр... чудех се дали той... не се е преобразил в него.

– Може – изрече бавно Хърмаяни. – Но пак не разбирам защо Тонкс ще дохвърчи в замъка и ще ходи да се вижда с Дъмбълдор, ако наистина е дошла заради това...

– Пак се връщаме на онова, което аз ви казах – включи се и Рон, който междувременно се тъпчеше с картофено пюре. – Тонкс се държи странно. Не е на себе си. Жени! – отсъди той дълбокомислено, извърнат към Хари. – Разстройват се за щяло и нещяло.

– И все пак – натърти Хърмаяни, която се беше отърсила от унеса, – съмнявам се да намериш *жена*, която половин час ще се цупи само защото Мадам Розмерта не се е засмяла на шегата за вещицата, Лечителя и кактуса тарикатикус.

Рон се начумери.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА СЛЕД ПОГРЕБЕНИЕТО

Над кулите в замъка тук-там започна да се появява яркосиньо небе, но от тези първи признаци на приближаващото лято на Хари не му стана по-весело. Постоянно удряше на камък и в опитите си да разбере какво върши Малфой, и в усилията да подхване разговор със Слъгхорн и той да се престраши да му разкрие спомена, който очевидно беше укривал десетилетия наред.

– За последен път ти казвам, избий си го от главата този Малфой – отсече Хърмаяни.

Тримата с Рон седяха след обяда в едно слънчево кътче край замъка. Хърмаяни и Рон стискаха в ръце издадена от Министерството на магията брошура „Обичайни грешки при магипортирането и как да ги избегнем“, защото същия следобед щяха да се явяват на изпит, но брошурите изобщо не действаха успокоително на нервите им. Иззад ъгъла се появи момиче, Рон трепна и се опита да се скрие зад Хърмаяни.

– Не е Лавендър – отегчено каза тя.

– О, добре! – поотпусна се Рон.

– Хари Потър? – попита момичето. – Пратиха ме да ти предам това.

– Благодаря...

Хари взе със свито сърце навития на руло малък пергамент. След като момичето се отдалечи и вече не ги чуваше, той каза:

– Дъмбълдор ми заяви, че докато не изтръгна спомена, няма да имаме уроци!

– Може би иска да провери дали имаш напредък? – предположи Хърмаяни, докато Хари разтваряше пергаментовия свитък, но вместо високите, тесни и наклонени букви на Дъмбълдор видя небрежни дракулки, които се четяха много трудно заради големите петна размазано мастило по пергаментата.

Скъпи Хари, Рон и Хърмаяни,

Нощес Арагог почина. Вий, Хари и Рон, сте се срещали с него и знаете колко прекрасен беше. Сигурен съм, Хърмаяни, че и ти щеше да го харесаш. Ще ви бъде признателен, ако по-късно довечера наминете за погребението. Смятам да бъде някъде на здрачаване, това беше любимото време на Арагог. Знам, че не ви

е разрешено да излизате толкоз късно, но можете да използвате мантията невидимка. Нямахте да ви моля, ако можех да го понеса сам.

Хагрид

– Виж – рече Хари и подаде на Хърмаяни писмото.

– О, майко мила! – ахна тя, докато го преглеждаше набързо, после го връчи и на Рон, който го прочете с нарастващо неверие.

– Той е *превъртял*! – заяви вбесен. – Тази твар каза на побратимите си да ни изядат! Да се почерпят с нас! А сега Хагрид очаква да идем и да леем сълзи над ужасното му косматото туловище!

– И не само това – допълни Хърмаяни. – Кара ни да излизаме от замъка вечер, а знае, че мерките за безопасност са милион пъти по-строги и ако ни хванат, ще си имаме страхотни неприятности.

– И друг път сме ходили при него нощем – напомни Хари.

– Да, но за такова нещо? – възкликна Хърмаяни. – Излагали сме се на какви ли не опасности само и само да помогнем на Хагрид, но в края на краищата... Арагог е мъртъв. Ако ставаше въпрос да го спасяваме...

– Тогава щях да имам още по-малко желание да ходя там – отсече Рон. – Хърмаяни, ти не си го виждала. Повярвай ми, това, че е мъртъв, му се е отразило много добре.

Хари отново взе писмото и се загледа в мастилениите петна, с които беше осеяно. Върху пергаментата очевидно обилно бяха капали едри сълзи...

– Хари, и дума не може да става да ходиш там! – каза Хърмаяни. – Само това оставаше – да те накажат за такова безсмислено нещо.

Хари въздъхна.

– Да, знам – съгласи се той. – Явно ще се наложи Хагрид да погребее Арагог без нас.

– Да, ще се наложи – рече с облекчение Хърмаяни. – Виж какво, в часа по отвари днес няма да има почти никой, всички ще се явяваме на изпит... опитай да умилостивиш някак Слъгхорн!

– На петдесет и седмия път ще извадя късмет, така ли? – простена горчиво Хари.

– Късмет! – възкликна най-неочаквано Рон. – Точно така, Хари... трябва ти късмет!

– За какво говориш?

– Пийни от отварата за късмет!

– Рон, браво на теб! – възхити се Хърмаяни. – Ами да! Как не съм

се сетила!

Хари ги зяпна и двамата.

– Феликс Фелицис ли? – попита той. – Не знам... Пазех го за...

– За какво? – възкликна с недоумение Рон.

– Какво може да е по-важно от този спомен, Хари? – рече Хърмаяни.

Той не отговори. От известно време мисълта за златното шишенце витаеше в периферията на въображението му, в дълбините на ума му зрееха мъгляви неизяснени представи как Джини ще скъса с Дийн и Рон ще се зарадва да я види с нов приятел, които Хари виждаше единствено в сънищата си или във времето на здрача между съня и будността...

– Хари! С нас ли си още? – попита Хърмаяни.

– Какво?... Да, разбира се – отвърна той, след като дойде на себе си. – Ами... Добре. Ако и днес следобед не успее да убедя Слъгхорн да поговори с мен, ще пийна от Феликса и довечера ще опитам отново.

– Значи го решихме – отбеляза делово Хърмаяни, като стана на крака и направи изящен пирует. – Посока, постоянство, последователност... – прошепна тя.

– О, стига вече! – примоли се Рон. – Дойде ми до гуша... бързо, скрий ме!

– Не е Лавендър! – спря го нетърпеливо Хърмаяни, когато на двора се появиха още две момичета и Рон се шмугна зад нея.

– Супер! – възкликна той, като надзърна иззад рамото ѝ да се увери. – Майко мила, не изглеждат никак щастливи, нали?

– Това са сестрите на Монтгомъри и е съвсем естествено да не изглеждат щастливи, не си ли чул какво е сполетяло малкото им братче? – попита Хърмаяни.

– Да ти призная, вече му изгубих дирята на чии роднини какво се случва – призна си Рон.

– Брат им е бил нападнат от върколак. Ако се вярва на мълвата, майка им е отказала да помага на смъртожадните. Така или иначе, момченцето е било само на пет годинки и е починало в „Свети Мънго“, не са успели да го спасят.

– Починало ли? – повтори стъписан Хари. – Но върколаците със сигурност не убиват, само те превръщат в такъв като тях.

– Понякога убиват – поправи го Рон, който изведнъж бе станал много сериозен. – Случва се, когато върколаците попрекалят.

– Как се казва върколакът? – побърза да попита Хари.

– Според слуховете го е направил Фенрир Грейбек – отговори

Хърмаяни.

– Знаех си... маниякът, който обича да напада невръстни деца, Лупин ми разказа за него! – рече разгневен Хари.

Хърмаяни го погледна безрадостно.

– Хари, на всяка цена трябва да изтръгнеш този спомен – каза му тя. – Всъщност от това зависи да бъде спрян Волдемор. Тези ужасии, които постоянно се случват, са свързани с него...

В замъка зад тях би звънецът и Хърмаяни и Рон ужасени скочиха на крака.

– Ще се справите – каза им Хари, когато те се отправиха към входната зала – там се събираха всички, които щяха да се явят на изпита по магипортиране. – Успех!

– И на теб също! – пожела му с многозначителен поглед Хърмаяни и той се запъти към подземията.

Този следобед в часа по отвари бяха само трима души – Хари, Ърни и Драко Малфой.

– Още сте много мънички, за да се магипортирате, а? – възкликна сърдечно Слъгхорн. – Не сте навършили седемнайсет, нали?

Те поклатиха глави.

– Е, понеже сме съвсем малко, ще се *позабавяваме* – оповести радостно преподавателят. – Забъркайте ми нещо, което да ме развесели!

– Звучи приятно, сър! – взе да се подмазва Ърни, като потриваше ръце.

Малфой обаче дори не благоволи да се усмихне.

– Какво имате предвид под „да ме развесели“? – попита той раздражен.

– О, изненадайте ме! – отвърна нехайно Слъгхорн.

Малфой отвори нацупен учебника по отвари за напреднали. Едва ли можеше да бъде по-ясно, че според него този час си е жива загуба на време. Докато го наблюдаваше над своя учебник, Хари си помисли, че без съмнение Драко се дразни, задето не може да прекара това време в Нужната стая.

Дали само му се струваше, но и Малфой, точно като Тонкс, изглеждаше отслабнал? Със сигурност беше по-блед, кожата му беше със сивкав оттенък – навярно защото напоследък той рядко виждаше дневна светлина. Но ги нямаше самодоволството, онази надменност и нафуканост, с които Малфой се беше държал в експреса „Хогуортс“ и се беше похвалил на всеослушание, че Волдемор му е възложил нещо важно... Според Хари изводът се натрапваше от само себе си: каквато и да беше

тази важна задача, Малфой явно не можеше да се справи.

Ободрен от тази мисъл, Хари се зае да прелиства учебника по отвари за напреднали и откри силно поправена от Нечистокръвния принц разновидност на еликсир за еуфория, която не само отговаряше на предложението на Слъгхорн, но и с нейна помощ (при тази мисъл сърцето на Хари подскочи) – ако успееше да го убеди да пийне малко, – учителят можеше да изпадне в добро настроение и да даде спомена...

– Изглежда невероятно! – плесна с ръце Слъгхорн час и половина по-късно, докато се взираше в слънчевожълтото съдържание в котела на Хари. – Еуфория, познах ли? И какво надушвам? Ммм... добавил си и щипка мента, нали? Необичайно, какъв прилив на вдъхновение, Хари! Ментата, разбира се, ще омекоти страничните ефекти, които отварата понякога дава: излишна склонност към пеене и щипане по носа... Наистина недоумявам откъде ти хрумват такива неща, момчето ми... освен...

Хари натика още по-надълбоко с крак учебника на Нечистокръвния принц в чантата си.

– Освен че у теб се проявяват гените на майка ти!

– О... да, може би – отвърна с облекчение Хари.

Ърни се мусеше: беше решил поне веднъж да удари Хари в земята и доста безразсъдно беше изобретил своя си отвара, но тя се беше пресякла и се беше утаила на морави бучки в котела. Малфой пък с кисела физиономия си прибираше нещата – Слъгхорн бе обявил неговата отвара за хълцане за „приемлива“.

Звънецът удари и Ърни и Малфой се изнесоха на мига.

– Професоре – подхвана Хари, ала Слъгхорн тутакси погледна през рамо и щом видя, че са останали сами в стаята, хукна да излиза. – Професоре... професоре... не искате ли да опитате от... – провикна се отчаян Хари.

Но Слъгхорн си беше отишъл. Разочарован, Хари изпразни котела, прибра си нещата, излезе от подземието и се отправи бавно нагоре по стълбището към общата стая.

Рон и Хърмаяни се прибраха надвечер.

– Хари! – извика Хърмаяни, докато се прекачваше през дупката в портрета. – Взех го!

– Браво на теб! – отвърна той. – А Рон?

– Той... той не успя – пошушна Хърмаяни точно когато Рон влезе при тях, сгърбен и свъсен като буреносен облак. – Наистина нямаше късмет, скъсаха го за нещо съвсем дребно, изпитващият забеляза, че е забравил да магипортира половината си вежда... Как мина със

Слъгхорн?

– Пак нищо – рече Хари и се обърна към Рон. – Е, не си имал късмет, приятелю, но следващия път ще го вземеш... ще се явим заедно.

– Да, сигурно – отвърна намръщен Рон. – Само заради някаква си *половин вежда!* За такова нещо!

– Знам, знам – взе да го успокоява Хърмаяни, – наистина не е честно...

По време на пялата вечеря тримата сипеха обиди по адрес на изпитвания по магипортиране и Рон като че ли се поободри мъничко, когато тръгнаха към общата стая и се заеха да обсъждат висящия въпрос със Слъгхорн и спомена.

– Е, Хари... ще използваш ли Феликс Фелицис? – попита Рон.

– Да, май е най-добре – отговори Хари. – Едва ли ще ми трябва цялото количество за дванайсет часа, съмнявам се да ми отнеме цялата нощ... ще глътна само малко. Два-три часа би трябвало да ми стигнат.

– Усещането е страхотно – отдаде се на спомени Рон. – Имаш чувството, че ти върви като по вода.

– Какви ги дрънкаш? – засмя се Хърмаяни. – Ти изобщо не си пил от отварата!

– Да, но си *мислех*, че съм пил – напомни Рон, сякаш обясняваше очевидни неща. – Все същото е...

Току-що бяха видели, че Слъгхорн влиза в Голямата зала, и понеже знаеха, че той обича да се храни дълго, поостанаха в общата стая: планът беше Хари да отиде в кабинета на Слъгхорн, след като му остави известно време да се върне там. Щом слънцето се сниши до върхарите на дърветата в Забранената гора, тримата решиха, че моментът е дошъл, увериха се, че Невил, Дийн и Шеймъс са в общата стая, и се промъкнаха в момчешката спалня.

Хари взе от дъното на кувара навитите на клъбце чорапи и извади от тях малката лъскава стъкленичка.

– Я да опитаме!

И той надигна шишенцето и отпи внимателно премерена глътка.

– Как е? – прошепна Хърмаяни.

За миг Хари не отговори. После бавно, но сигурно го заля вдъхващото усещане за неизчерпаеми възможности и му се стори, че е способен на всичко, на абсолютно всичко... че не само е в състояние да получи спомена на Слъгхорн, но и че това е съвсем лесно...

Изправи се усмихнат, преливаше от самоувереност.

– Страхотно! – рече той. – Наистина е страхотно. И така... отивам

при Хагрид.

– Какво? – попитах в един глас Рон и Хърмаяни с ужас.

– Не, Хари... длъжен си да отидеш при Слъгхорн, не помниш ли? – попита Хърмаяни.

– Не, отивам при Хагрид – оповести уверено той. – Нещо ми подсказва, че трябва да отида при него.

– Нещо ти подсказва, че трябва да погребваш някакъв си грамаден паек? – изуми се Рон.

– Да – потвърди Хари и извади от чантата си мантията невидимка. – Имам чувството, че тази вечер трябва да бъде точно там, нали се досещате?

– Не, не се досещаме – казаха пак в хор Рон и Хърмаяни, и двамата вече доста разтревожени.

– Това е точно Феликс Фелицис, нали? – рече притеснена Хърмаяни и вдигна стъкленичката да я огледа на светлината. – Да не би да имаш още едно шишенце, пълно... и аз не знам с какво...

– С екстракт за безумие – подметна Рон, докато Хари се замаяше с мантията невидимка.

Той се засмя, от което Рон и Хърмаяни се разтревожиха още повече.

– Имайте ми вяра – успокои ги Хари. – Знам какво правя... или поне Феликс знае – допълни и уверено се запъти към вратата.

Покри и главата си с мантията невидимка и заслиза по стълбите, а Рон и Хърмаяни забързаха след него. В долния край на стълбището Хари се шумгуна през отворената врата.

– Какво правиш там горе с тая? – изписка Лавендър Браун, която гледаше от общата стая право през Хари към Рон и Хърмаяни, когато те излязоха заедно от момчешката спалня.

Хари чу как Рон изпелтечи нещо зад него и се стрелна през стаята, за да избяга по-далеч от тях.

Не беше трудно да мине през дупката в портрета: когато се приближи, през нея се прекачваха Джини и Дийн и Хари се провря между двамата. Без да иска, закачи Джини.

– Много те моля, Дийн, *не ме бутай* – рече тя подразнена. – Постоянно го правиш, мога да мина и сама...

Портретът се завъртя и се затвори след Хари, но той успя да чуе как Дийн троснато отговаря на Джини... от което въодушевлението му нарасна още повече. Продължи нататък през замъка, без да се налага да внимава, защото не срещна никого по пътя си, което не го изненада ни

най-малко – тази вечер той беше най-големият късметлия в „Хогвортс“.

Нямаше представа защо му се струва, че ще стори добре именно като отиде при Хагрид. Отварата сякаш осветяваше само по няколко крачки от пътя му и той не виждаше крайната цел, не виждаше къде във всичко това се вписва Слъгхорн, но знаеше, че трябва да постъпи именно така, ако иска да се сдобие със спомена. Стигна във входната зала и видя, че Филч е забравил да заключи предната врата. Грейнал, Хари я отвори с рязко движение, вдъхна от чистия въздух с мирис на трева и слезе в здрача по стълбите.

Вече на последното стъпало му хрумна, че по пътя към Хагрид ще бъде прекрасно да мине през зеленчуковите лехи. Не че му бяха на път, но Хари разбираше ясно, че това е приумица, която трябва да изпълни, ето защо тутакси насочи краката си към зеленчуковата градина, където с удоволствие и без особена изненада видя, че професор Слъгхорн си приказва с професор Спраут. Хари се спотаи зад нисък каменен зид: чувстваше се в мир със света и не се смути ни най-малко, че подслушва чужд разговор.

– Наистина съм ти признателен, Помона, че отдели от времето си – рече благовъзпитано Слъгхорн. – Повечето специалисти са единомисленици, че въздействието е най-силно, ако го берем по здрач.

– О, напълно съм съгласна! – отвърна радушно професор Спраут. – Тези стигат ли?

– Стигат, стигат – потвърди Слъгхорн, който – както Хари забеляза – носеше цял наръч растения с големи листа. – Има по няколко листенца за всеки от моите третокурсници, ще стигнат и за подмяна, ако някой ги превари... Е, приятна вечер и още веднъж много благодаря!

Професор Спраут се отправи в сгъстяващия се мрак към парниците, а Слъгхорн се насочи право към мястото, където стоеше невидимият Хари.

Изневиделица го обзе желание да се разкрие и той смъкна със замах мантията невидимка.

– Добър вечер, професоре!

– Братата на Мерлин, Хари, изкара ми ангелите! – възкликна Слъгхорн, спря като закован и се огледа уплашено. – Как си се измъкнал от замъка?

– Филч очевидно е забравил да заключи вратата – обясни весело Хари и с радост видя как Слъгхорн се въси.

– Накрая ще взема да се оплача от този тип, дай му да чисти... мен ако питаш, нехае за безопасността... А ти защо си тук?

– Ами заради Хагрид, сър – отвърна той, понеже знаеше, че точно сега е най-добре да каже истината. – Доста разстроен е... но нали няма да казвате на никого, професоре? Не искам Хагрид да си има неприятности...

Това очевидно разчовърка любопитството на Слъгхорн.

– Е, не мога да ти обещаю такова нещо – рече той сърдито. – Знаем обаче, че Дъмбълдор вярва на Хагрид, както на себе си, затова съм сигурен, че той едва ли върши нещо чак толкова ужасно...

– Ами онзи гигантски паяк... Хагрид го има от години... живееше в Забранената гора... можеше да говори и...

– Чувам съм слухове, че там се въдели огромните паяци от вида Акрормантула – пошушна Слъгхорн и погледна към гъсталака от черни дървета. – Значи е вярно?

– Да – потвърди Хари. – Но този паяк, Арагог де, е първият, с който Хагрид се е сдобил, и той е умрял нощес. Хагрид е сломен от мъка. Искаше да не е сам, докато го погребва, и аз му обещах да отида.

– Трогателно, трогателно – рече разсеяно Слъгхорн, вперил големи очи с увиснали клепахи в светещата къщурка на великана в далечината. – Но отровата на осмооките паяци е много ценна... и ако звярът е починал съвсем наскоро, тя може би още не е пресъхнала... Е, щом Хагрид е разстроен, не бих си позволил, разбира се, да върша нещо, което да засегне чувствата му... но ако има начин да си набавя малко от отровата... направо си е невъзможно да я вземеш, докато паякът е жив... – Слъгхорн сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на Хари. – Би било ужасно прахосничество да не вземем от отровата... за половинка литър ще ми броят сто галеона... Да ти призная, заплатата ми не е много висока...

Сега вече Хари схвана съвсем ясно какво трябва да направи.

– Ами... – подхвана той с доста убедително изиграно колебание, – ако решите да дойдете, професоре, Хагрид наистина ще се зарадва... така ще изпратим подобаващо Арагог в последния му път...

– Да, разбира се – рече Слъгхорн с блеснали от въодушевление очи. – Знаеш ли какво, Хари, ще се срещнем там, ще донеса някоя и друга бутилка... за да пийнем за... е, не за здравето на клетия звяр... а за да го изпратим както си му е редът и да се почерпим, след като го погребем. Ще си сменя и вратовръзката, тази не върви за случая, прекалено шарена е...

Той забърза обратно към замъка, а Хари отпраши към Хагрид, възхитен от себе си.

– Дойде, значи – изграчи Хагрид, след като му отвори и го видя да изниква пред него изпод мантията невидимка.

– Да... но Рон и Хърмаяни не успяха – обясни Хари. – Страшно съжаляват.

– Е, нищо... той щеше да бъде трогнат, дето си тук, Хари...

Хагрид изхлипа. Беше си направил за ръкава траурна лента от нещо, което приличаше на топнат в боя за обуца парцал, очите му бяха подпухнали и червени. Хари го потупа състрадателно по лакътя, най-високата точка от великана, до която можеше да достигне.

– Къде ще го погребем? – попита той. – В Забранената гора ли?

– А, не – рече Хагрид и избърса с долния край на ризата очите си, от които се лееха съзли. – Откак Арагог се спомина, другите паяци не дават и да припаря до паяжините им. Разбрах, моля ти се, че досега не са ме излапали само защото той им е наредил. Представяш ли си, Хари?

Честният отговор би бил „да“ – Хари тутакси си спомни мъчителната случка, когато двамата с Рон бяха попаднали при огромните паяци, и му беше пределно ясно, че само Арагог е могъл да ги спре да не изядат Хагрид.

– Досега не е имало място в Гората, дето да не мога да ходя – поклати глава великанът. – Хич не беше лесно да изнеса оттам тялото на Арагог... обикновено те си ядат мъртъвците... ама исках да го погреба както си трябва... да го изпратя в последния му път...

Той отново се разрида, а Хари пак се зае да го потупва по лакътя и спокойно каза (защото отварата му подсказа, че трябва да стори точно това):

– Хагрид, докато идвах насам, ме срещна професор Слъгхорн.

– Да не си загазил, а? – погледна го тревожно великанът. – Знам, вечерно време не бива да излизаш от замъка, аз съм виновен...

– Не, не, щом чу закъде съм тръгнал, той каза, че също щял да намине да отдаде последна почит на Арагог – обясни Хари. – Май отиде да се преоблече в по-подходящи дрехи... каза, че щял да донесе и няколко бутилки, да пийнем в памет на Арагог...

– Тъй ли? – възкликна учуден, но и трогнат Хагрид. – Бре, много мило от негова страна, а и дето няма да те издаде. Никога досега не съм си имал 'земане-даване с Хорас Слъгхорн... ама въпреки туй ще дойде да се сбoguва с Арагог... Бре... на Арагог щеше да му хареса...

Хари си каза наум, че ако има нещо у Слъгхорн, което Арагог би харесал, това са изобилните количества вкусна плът, които щеше да му предостави. После отиде на задния прозорец на къшурката и пред очите

му се разкри страховита гледка – грамадният мъртъв паяк, който лежеше отвън по гръб с вирнати преплетени крака.

– Тук ли ще го погребем, Хагрид, в градината ти?

– Рекох си да е точно зад лехата с тиквите – обясни сподавено Хагрид. – Вече съм изкопал... гроба. Е, ще кажем някоя и друга добра дума за него... щастливи спомени де...

Гласът му затрепери и заглъхна. На вратата се почука и великанът се обърна да отвори, като пътем се изсекна в огромната си захабена носна кърпа. Слъгхорн побърза да влезе – носеше няколко бутилки и беше със строга широка черна вратовръзка.

– Хагрид – подхвана той гърлено и покрусено, – моите съболезнования за тежката загуба!

– Много мило – пророни Хагрид. – Благодаря ти! А, да, благодаря и дето не си наказал Хари...

– И през ум не би ми минало – отвърна Слъгхорн. – Тъжна вечер, тъжна вечер... къде е клетото създание?

– Ей там отвънка – рече с треперлив глас Хагрид. – Е... ще го погребем ли?

Тримата излязоха в градината отзад. Луната проблясваше бледо през дърветата, а лъчите ѝ се сливаха със светлината, плиснала се от прозореца на Хагрид, и падаха върху тялото на Арагог, положено на ръба на дълбока яма до триметрова купчина току-що изкопана пръст.

– Великолепно! – рече Слъгхорн, докато се приближаваше до главата на паяка, където осемте мътнобели очи се бяха изцъклили неவிждащо в небето и двете огромни извити щипки проблясваха безжизнено на лунната светлина.

На Хари му се стори, че чува подрънкване на бутилки, когато Слъгхорн се надвеси над щипките явно за да разгледа грамадната космата глава.

– Не 'секи оценява колко са красиви – рече Хагрид на гърба на Слъгхорн и от ъгълчетата на обрамчените му с бръчки очи пак се застичаха сълзи. – Не знаех, Хорас, че се интересуваш от твари като Арагог.

– Да се интересувам ли? Драги ми Хагрид, аз направо благоговеея пред тях – отвърна Слъгхорн и се дръпна от тялото. Хари видя как една проблясваща бутилка изчезва под наметалото му, но Хагрид, който непрекъснато си бършеше очите, не забеляза нищо. – Е, ще преминем ли сега към погребението?

Хагрид кимна и пристъпи напред. Със страшно пъшкане вдигна на ръце гигантския паяк и го претърколи в тъмната яма. Той се удари с

доста зловещо прашене в дъното. Хагрид пак се разплака.

– На теб, разбира се, ти е тежко, ти си го познавал най-добре – отбеляза Слъгхорн, който точно като Хари стигаше едва до лакътя на великана, но въпреки това го потупа. – Дали да не кажа няколко думи?

Хари си помисли, че Слъгхорн сигурно е източил от Арагог доста големи количества висококачествена отрова, защото се подсмивваше самодоволно, когато отиде в края на ямата и подхвана бавно и внушително:

– Сбогом, Арагог, цар на всички паяци!... Онези, които те познаваха, никога няма да забравят дългото ти вярно приятелство! Тялото ти на тлен е подвластно, ала духът ти ще пребъде сред тихите, забулени с паяжина кътчета в твоя горски дом. Блажени да бъдат многооките ти потомци и дано хората, твои приятели, намерят утеха след тежката загуба, която понесоха!

– Туй... туй... беше много красиво! – ревна Хагрид и като се свлече върху купчината пръст, се разплака още по-безутешно.

– Успокой се, успокой се – рече му Слъгхорн и замахна с магическата си пръчка, при което огромната купчина пръст се издигна във въздуха, после падна с приглушен грохот върху мъртвия паяк и образува гладка могилка. – Хайде да влезем и да пийнем. Мини от другата му страна, Хари... а така... хайде, Хагрид... браво на теб!

Заведоха великана да седне на един стол край масата. Фанг, който по време на погребението се беше спотайвал в коша си, излезе и дойде бавно и тихо при тях, а после, както обикновено, отпусна тежка глава върху коленете на Хари. Слъгхорн махна корковата запушалка на една от бутилките вино, които беше донесъл.

– Дадох ги всичките да ги проверят за отрова – увери той Хари, изля почти цялата първа бутилка в една от чашите на Хагрид с големина на кофе и му я подаде. – След онова произшествие с клетия ти приятел Рупърт накарах едно домашно духче да опита една по една бутилките.

Хари си представи изражението на Хърмаяни, ако научеше отнякъде за тази злоупотреба с домашните духчета, и реши да не й споменава.

– Една за Хари – оповести Слъгхорн и подели втората бутилка в две чаши – и една за мен. Е, за Арагог! – вдигна той високо своята чаша.

– За Арагог! – повтори в един глас Хари и Хагрид.

И Слъгхорн, и великанът изпиха чашите почти до дъно. Пътят на Хари обаче беше осветен от Феликс Фелицис и той знаеше, че не бива да пие, затова само се престори, че близва от виното, и остави чашата на масата отпред.

– Отгледал съм го от яйце – каза мрачно Хагрид. – Само к'ъв мъничък беше, кога се излюпи! Има-няма колкото пекинез.

– Сладурче – добави Слъгхорн.

– Държах го в един шкаф в училището, додето...

Лицето на великана помръкна и Хари знаеше защо: Том Риддъл беше успял да направи така, че да обвинят Хагрид за отварянето на Стаята на тайните и да го изхвърлят от училището. Но Слъгхорн като че ли и не слушаше, гледаше към тавана накачените по него медни съдове и дълго свилено челе яркобели влакна.

– Да не би да са от еднорог, Хагрид?

– А, да – потвърди той безразлично. – Капят им от опашките, закачат се по клоните в Забранената гора...

– Но, мили ми приятелю, знаеш ли по колко *вървят*?

– С тях прихващам превръзките, ако някое същество се нарани – сви рамене Хагрид. – Чудна работа вършат... много са здрави.

Слъгхорн отпи от чашата си поредната юнашка глътка, а очите му продължиха да се плъзгат внимателно наоколо и Хари разбра, че търси съкровища, които може да обърне в обилни количества отлежала в дъбови бъчви медовина, захаросани ананаси и кадифени смокинги. Професорът напълни отново чашите, своята и на Хагрид, и взе да го разпитва за създаванията, които напоследък живеят в Забранената гора и как великанът се грижи за тях. Под въздействие на виното и на ласкаещото внимание на Слъгхорн Хагрид ставаше все по-бъбрив, престана да си бърше очите и щастливо се впусна да обяснява надълго и нашироко как се развъждат съчковци.

На това място Феликс Фелицис посръчка леко Хари и той забеляза, че запасите от пиене, които Слъгхорн беше донесъл, бързо се изчерпват. Още не беше успял да направи пълнеща магия, без да изрича заклинанието на глас, но мисълта, че тази вечер може да не се справи, му се стори смехотворна. Подсмихна се и без да го забележат Хагрид и Слъгхорн (които сега си разказваха за контрабандата със змейски яйца), насочи под масата магическата си пръчка към почти празните бутилки, които тутакси започнаха да се пълнят.

След час и нещо Хагрид и Слъгхорн взеха да се надпреварват да вдигат наздравници: за „Хогуортс“, за Дъмбълдор, за виното на домашните духчета...

– За Хари Потър! – ревна Хагрид и надигна четиринайсетата си кофа с вино, част от което се разплиска по брадичката му.

– Я, върно! – подвикна леко завалено и Слъгхорн. – За Пари Отър,

Избраното момче, което... нещо от тоя десен... – изломоти той и също изпи до дъно чашата си.

Скоро след това Хагрид пак се натъжи и връчи цялото челе влакна от единорог на Слъгхорн, който си го прибра в джоба с възгласите:

– За приятелството! За щедростта! За десетте галеона влакното!

Малко по-късно Хагрид и Слъгхорн вече седяха един до друг и прегърнати, запяха бавна тъжна песен за издъхващ магьосник на име Одо.

– „Оооо, добрите умират млади“ – промърмори Хагрид с леко разногледни очи и се сгърби досама масата, а Слъгхорн подхвана припева. – И моят татко си отиде млад... както и твоите татко и майка, Хари...

От въглчетата на потъналите сред бръчки очи на Хагрид пак се затъркаляха едри сълзи, той стисна Хари за ръката и я разтресе.

– Не знам по тяхно време да имаше по-добър магьосник и по-добра магьосница... ужасно... наистина ужасно!

Слъгхорн продължи жално:

Донесоха героя Одо в родния му дом,
там всички знаеха какъв юнак бе той;
положиха го с шапка на една страна,
и с пръчката прекършена – каква тъга!

– Ужасно! – смотолеве Хагрид и огромната му чорлава глава се търкулна на една страна върху ръцете му, след което той заспа със звучно хъркане.

– Ще прощаваш – рече Слъгхорн и хлъцна. – Да ме убиеш, не мога да ти изпея и най-простата песен.

– Хагрид нямаше предвид пеенето ви – пошушна Хари. – Говореше за мама и татко.

– О! – възкликна Слъгхорн и едва се сдържа да не се оригне мощно. – Ох, леле! Да... това беше... беше наистина ужасно. Ужасно... ужасно... – И понеже явно не знаеше какво друго да каже, се зае отново да пълни огромните чаши. – Ти, Хари, едва... едва ли помниш – допълни смутен Слъгхорн.

– Не... бил съм само на годинка, когато са загинали – отговори Хари, вторачен в пламъка на свещта, който трепкаше от гръмкото хъркане на Хагрид. – Но след това разбрах какво се е случило. Пръв е загинал татко. Знаехте ли?

– Аз... не, не знаех – каза сподавено Слъгхорн.

– Да... Волдемор го е убил и после прекрачил трупа му, за да отиде

при майка ми – обясни Хари.

Слъгхорн потрепери силно, но явно не можеше да откъсне ужасени очи от лицето на Хари.

– Казал й да се махне от пътя му – уточни без следа от жалост Хари. – А на мен ми заяви, че тя е могла и да не умира. Че той е искал да се добере до мен. Мама е могла да избяга.

– Ох, ужас! – простена Слъгхорн. – Могла е... не се е налагало... какъв ужас!

– Да – потвърди Хари едва чуто. – Тя обаче не се и помръднала. Татко вече е бил мъртъв, ала мама не е искала да умирам и аз. Примолила се на Волдемор, но той само й се изсмял.

– Стига! – каза най-неочаквано Слъгхорн и вдигна трепереща ръка. – Наистина, мило момче, не ми разказвай повече... аз съм стар човек... не мога да слушам... не искам да слушам...

– Забравих – излъга Хари, направляван от Феликс Фелицис. – Вие сте я харесвал, нали?

– Дали съм я харесвал ли? – възкликна Слъгхорн и очите му отново се напълниха със сълзи. – Просто не си представям да има някой, който да я е познавал и да не я е харесвал... много сърцата... много забавна... това беше най-големият ужас...

– Вие обаче отказвате да помогнете на сина й – натякна Хари. – Тя ми е дала живота си, а вие не искате да ми дадете някакъв си спомен!

Къщурката се огласяше от тътнешото хъркане на Хагрид. Хари прикова поглед в очите на Слъгхорн, които бяха плувнали в сълзи, а той явно нямаше сили да се извърне.

– Не говори така – прошепна учителят. – Тук не става въпрос... ако наистина трябваше да ти помогна, разбира се... но с това няма да се постигне нищо...

– Как така няма да се постигне! – възрази високо Хари. – Дъмбълдор има нужда от информация. Аз имам нужда от информация.

Знаеше, че е в безопасност: Феликс му беше подсказал, че на сутринта Слъгхорн няма да помни нищо. Погледна го право в очите и се понаклони леко напред.

– Аз съм Избрения. Длъжен съм да го убия. Споменът ми трябва.

Слъгхорн пребледня повече отвсякога, по лъскавото му чело заблестя пот.

– Ти ли си Избрения?

– Разбира се, че съм аз! – потвърди спокойно Хари.

– Но в такъв случай... скъпо момче... искаш много от мен...

всъщност искаш да ти помогна в твоя опит да унищожиш...

– Не искате ли да се отървете от магьосника, който е убил Лили Евънс?

– Хари, Хари, то се знае, че искам, но...

– Страхувате се да не би той да разбере, че сте ми помогнал?

Слъгхорн не каза нищо, изглеждаше ужасен.

– Бъдете смел като майка ми, професоре...

Слъгхорн вдигна пухкавата си ръка и притисна треперещи пръсти до устата си – за миг заприлича на грамадно бебе.

– Не се гордея... – прошепна той през пръстите си. – Срамувам се от онова... от онова, което показва споменът... Мисля, че в онзи ден съм нанесъл голяма вреда...

– Каквото и да сте сторил, ще го заличите, като ми дадете спомена – каза Хари. – Ще постъпите много храбро и благородно.

Хагрид трепна насън и пак си захърка. Слъгхорн и Хари продължиха да се гледат втренчено над разтопената свещ. Настъпи мълчание, което продължи много, много дълго, ала Феликс Фелицис каза на Хари да не го нарушава и да изчака.

И тогава Слъгхорн бръкна съвсем бавно в джоба си и извади магическата пръчка. С другата ръка взе изпод наметалото си празно шишенце. Все така впил поглед в Хари, докосна с върха на пръчката слепоочието си и я дръпна, изтегляйки ярката сребриста нишка на спомена, която се беше залепила за пръчката и ставаше все по-дълга и по-дълга, докато накрая се скъса и се нагъна. Слъгхорн я вкара с пръчката в шишенцето, където тя се намота, сетне плъзна и се загъна като газ. Той запуши с трепереща ръка стъкленичката и я подаде през масата на Хари.

– Много ви благодаря, професоре!

– Добро момче си ти – рече Слъгхорн, а по месестите му бузи в моржовите мустаци се застичаха сълзи. – И имаш нейните очи... Но не си мисли лошо за мен, след като видиш спомена...

После и той положи глава върху ръцете си, въздъхна тежко и заспа.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ХОРКРУКСИ

Докато се промъкваше обратно към замъка, Хари усещаше, че Феликс Фелицис действа все по-слабо. Входната врата си стоеше отключена, но на третия етаж той се натъкна на Пийвс и за малко да бъде разкрит, но се шумгуна встрани по един от преките пътища. Когато се качи при портрета на Дебелата дама и смъкна мантията невидимка, не се изненада, че тя е в изключително неуслужливо настроение.

– Я кое време е!

– Наистина съжалявам... наложи се да изляза по важна работа!

– Е, в полунощ паролата беше сменена, няма как – ще спиш в коридора.

– Това шега ли е? – рече Хари. – Защо паролата ще се сменя в полунощ?

– Ами така! – отсече Дебелата дама. – Ако си недоволен, иди да се оплачеш на директора, точно той е подсиллил мерките за сигурност.

– Страхотно, няма що! – изломоти горчиво Хари и сведе очи към твърдия под. – Наистина блестящо! Да, ако Дъмбълдор беше тук, сякаш да отида и да му се оплача, защото именно той ме прати да...

– Професор Дъмбълдор е тук! – каза някой зад Хари. – Прибра се преди един час в училището.

Към Хари се реше Почтибезглавия Ник, чиято глава, както обикновено, се люшкеше в края на яката му на къдрички.

– Кървавия барон ми каза, видял го да се връща – уточни Ник. – Според Барона бил в добро настроение, макар че, разбира се, бил малко уморен.

– Къде е? – попита Хари с разгуптяно сърце.

– О, стене и подрънква из кулата на Астрономическата обсерватория, дай му това да прави...

– Не Кървавия барон, а Дъмбълдор!

– О... в кабинета си – отвърна Ник. – Доколкото подразбрах от Барона, имал да върши някаква работа, преди да си легне...

– Да, има! – възкликна Хари и в гърдите му се надигна радостно вълнение при мисълта как ще каже на Дъмбълдор, че е взел спомена.

Завъртя се кръгом и отново се втурна, без да обръща внимание на Дебелата дама, която се провикна след него:

– Върни се! Добре де, излъгах! Ядосах се, че ме събуди! Паролата още е „тения“!

Но Хари вече тичаше презглава обратно по коридора и след броени минути каза „Карамелизирани еклери“ на грозилицето при Дъмбълдор, което отскочи встрани и го допусна до спираловидната стълба.

– Влез – каза директорът, след като Хари почука.

От гласа му личеше, че е капнал от умора.

Хари бутна вратата и я отвори. Кабинетът на Дъмбълдор си изглеждаше както обикновено, само че с черно, обсипано със звезди небе зад прозорците.

– А, Хари! – изненада се Дъмбълдор. – На какво дължа това тъй късно удоволствие?

– Взех го, сър! Взех спомена от Слъгхорн!

Извади малката стъкленичка и му я показа. Директорът беше изумен. Но след миг-два лицето му се озари от широка усмивка.

– Каква невероятна новина, Хари! Справил си се наистина блестящо! Знаех си, че ще успееш!

Той очевидно съвсем забрави, че е посред нощ – заобиколи бързо писалището, взе в непострадалата си ръка шишенцето със спомена на Слъгхорн и отиде при шкафа, където държеше мислоема.

– А сега – рече Дъмбълдор, като сложи върху писалището каменния съд и изпразни в него съдържанието на шишенцето, – а сега най-после ще го видим. Побързай, Хари...

Момчето послушно се надвеси над мислоема и усети как краката му се отлепват от пода на кабинета... отново запада през мрака и се приземи в кабинета на Хорас Слъгхорн отпреди доста години.

Там беше много по-младият Хорас Слъгхорн с гъстата му лъскава пясъчноруса коса и червеникаворуси мустаци, който отново седеше в удобен фотьойл и беше отпуснал крака върху тапицирано с кадифе столче – в едната си ръка държеше малка чаша с вино, а с другата бъркаше в кутия със захаросан ананас. Около него бяха насядали пет-шест момчета, сред които и Том Ридъл със златно-черния пръстен на Мерсволуко, проблясващ на пръста му.

Дъмбълдор се приземи до Хари точно когато Ридъл попита:

– Вярно ли е, сър, че професор Мерисот излиза в пенсия?

– Том, Том, и да знаех, нямаше да ти кажа – отвърна Слъгхорн, като му се закани укорително с пръст, но и същевременно намигна. – Интересно откъде получаваш сведения, момчето ми, знаеш повече от половината учители.

Риддъл се усмихна, другите момчета прихнаха и му хвърлиха възхитени погледи.

– С тази изумителна способност да научаваш неща, които не би трябвало да знаеш, и да ласкаеш с мярка онези, от които би могъл да зависиш... между другото, благодаря за ананаса, позна, точно той ми е любимият...

Доста от момчетата отново захихикаха.

– Убеден съм, че за по-малко от двайсет години ще се издигнеш до министър на магията. Не, петнайсет, ако и занаят ми изпращаш ананас. Имам *отлични* връзки в министерството.

Том Риддъл само се подсмихна, а останалите и този път захихикаха. На Хари му направи впечатление, че той в никакъв случай не е най-голям сред момчетата, но всички очевидно го смятаха за нещо като тартор.

– Не знам дали политиката е за мен, сър – заяви Том Риддъл, след като смехът заглъхна. – Като начало, произходът ми не е подходящ.

Две от момчетата се подсмихнаха един другиму. Хари беше сигурен, че са се сетили за някаква тяхна си шега: безспорно за онова, което знаеха или подозираха за прочутия праотец на своя главатар.

– Глупости! – побърза да възкликне Слъгхорн. – Повече от ясно е, че при тези твои способности си потомък на истински магьосници. Не, Том, ще стигнеш далеч, никога досега не съм грешал за никого от учениците си.

Златното часовниче върху писалището отзад удари единайсет часа и Слъгхорн се обърна да го погледне.

– О, небеса, толкова ли е късно вече? Побързайте, момчета, за да не си изпатите всички. Лестранж, ако утре не ми представиш съчинението, ще бъдеш наказан. Същото важи и за теб, Ейвъри.

Момчетата се изнизиха едно по едно от стаята. Слъгхорн се надигна от фотьойла и остави празната чаша на писалището. Нещо зад него помръдна и той се обърна – Риддъл още стоеше там.

– Внимавай, Том! Само това остава – да те хванат след вечерния час, а си префект...

– Исках да ви попитам нещо, сър.

– Питай, момчето ми, питай...

– Какво знаете, сър, за... за хоркруките?

Слъгхорн се вторачи в него, както разсеяно прокарваше дебелиите си пръсти по столчето на винската чаша.

– Това за час по защита срещу Черните изкуства ли е?

Хари обаче долови, че Слъгхорн прекрасно знае – изобщо не ставаше дума за домашно.

– Не точно, сър – отвърна Риддъл. – Докато четях, срещнах на едно място думата и не я разбрах.

– Не... ами... в „Хогвортс“ едва ли ще намериш книга, в която да има подробности за хоркруксите, Том. Това е сред най-черните магии, много черна наистина – натърти Слъгхорн.

– Но вие, сър, очевидно знаете всичко за тях. Магьосник като вас... извинете, но щом не можете да ми кажете... просто си помислих, че ако има човек, който би могъл да ми обясни, то това сте именно вие, та реших да попитам...

Хари си рече, че всичко – колебанието, нехайният тон, премерените ласкателства – е много убедително, без преиграване. Самият той твърде често се беше опитвал да откопчи сведения от хора, които не желаят да ги дават, и нямаше как да не признае, че Том Риддъл владее това умение до съвършенство. Личеше, че желанието му да се добере до информацията наистина е много, много голямо и затова е обмислял седмици наред как точно да подходи.

– Е... – подхвана Слъгхорн, но вместо да погледне Риддъл, започна да си играе с панделката върху кутията със захаросан ананас, – е, нищо не пречи, естествено, да ти обясня в най-общи линии. Колкото да разбереш какво е „Хоркрукс“ е дума, употребявана за предмет, където някой е скрил част от душата си.

– Не разбрах обаче, сър, как точно става – каза Риддъл.

Владееше напълно гласа си и въпреки това Хари долови, че се вълнува.

– Ами разкъсваш душата си – поясни Слъгхорн – и скриваш част от нея в предмет извън тялото си. После, ако някой нападне или унищожи тялото ти, не можеш да умреш, защото част от душата ти е останала скрита и непокътната. Но съществуване в такъв вид, разбира се...

Лицето на Слъгхорн се сгърчи, а Хари неволно си спомни думи, които бе чул преди близо две години:

„Бях изтръгнат от тялото си, превърнах се в нещо, по-нищожно от дух, по-нищожно от най-жалкия призрак... но все пак останах жив.“

– Малцина биха го поискали, наистина малцина, Том. За предпочитане е да умреш.

Но жаждата на Риддъл вече личеше, той не можеше да скрие желанието си да се добере до тайната, изписано вече и на лицето му.

– Как разкъсваш душата си?

– Разбери, че душата би трябвало да си остане цяла и невредима – наблегна притеснен Слъгхорн. – Разкъсаш ли я, вършиш насилие срещу природата.

– Но как се прави?

– Със злодеяние, с най-страшното от всички злодеяния. Като убиеш някого. Убийството разкъсва душата. Магьосникът, решил да създаде хоркрукс, обръща вредата в своя полза: вражда откъснатото парче душа...

– Вражда го? Но как...

– Има заклинание, не ме питай, не знам! – отсече Слъгхорн и закла-ти глава като стар слон, отпъждащ досадни комари. – Имам ли вид на човек, който е опитвал... имам ли вид на убиец?

– Не, разбира се, че не, сър – побърза да каже Риддъл. – Извинявай-те... Не исках да ви обидя...

– Не съм, не съм се обидил ни най-малко – кисело рече Слъгхорн. – Естествено е да проявяваш любопитство към такива неща... магьосници с определена нагласа винаги са имали влечение към тази страна на магията...

– Да, сър – каза Риддъл. – Но все пак не разбрах едно... просто от любопитство... само един хоркрукс върши ли работа? Само веднъж ли можеш да разкъсаш душата си? Няма ли да е по-добре да я разкъсаш на повече части, няма ли така да станеш по-силен? Нали седем е числото с най-голяма магическа сила, няма ли седем...

– Брадата на Мерлин, Том! – изписка Слъгхорн. – Седем! Не е ли ужасно да замисляш дори едно убийство! При всички положения... е ужасно изобщо да разделяш душата... но да я разкъсваш на седем парчета...

Сега вече Слъгхорн изглеждаше силно разтревожен: гледаше Риддъл така, сякаш за пръв път го виждаше ясно, и Хари усети, че учителят вече съжалява, задето изобщо е приел този разговор.

– Това, което обсъждаме – изпелтечи той, – са си само догадки, нали? В сферата на науката...

– Да, разбира се, сър! – съгласи се веднага Риддъл.

– И все пак, Том... не разгласявай какво съм ти казал, в смисъл... какво сме обсъждали. Хората няма да погледнат с добро око, ако разберат, че сме си говорили за хоркрукси. Тази тема е забранена в „Хогуортс“... Дъмбълдор направо ще побеснее...

– Ще мълча като гроб, сър – обеща Риддъл и си тръгна.

Преди това обаче Хари зърна лицето му – на него беше изписано същото необузвано щастие като в първия миг, когато Том беше разбрал, че е магьосник, щастие, от което красивите му черти не изпъкваха, а напротив – ставаха някак по-нечовешки...

– Благодаря ти, Хари! – рече тихо Дъмбълдор. – Да тръгваме...

Когато Хари се приземи обратно в кабинета, директорът вече седеше зад писалището. Хари също седна и зачака той пръв да заговори.

– Отдавна се надявам да се добера до това доказателство – обясни накрая Дъмбълдор. – То потвърждава предположението, по което работя, показва ми, че съм прав и тепърва трябва да се извърви дълъг път...

Изведнъж Хари забеляза, че всички някогашни директори и директорки по портретите по стените са се събудили и слушат разговора им. Един едър като канара вълшебник с червен нос дори беше извадил слухова тръба.

– Е, Хари – рече Дъмбълдор. – Сигурен съм, че си схванал какво означава онова, което току-що чухме. Том Риддъл е бил на твоята възраст плюс-минус няколко месеца, а вече е правел всичко възможно да разбере как да стане безсмъртен.

– Значи смятате, че е успял, така ли, сър? – попита Хари. – Направил е хоркрукс? И благодарение на това не е умрял, когато ме нападна? Имал е някъде скрит хоркрукс? Частица от душата му, която е била на сигурно място?

– Една... или повече части – потвърди Дъмбълдор. – Чу какво каза Волдемор: искаше да научи най-вече мнението на Хорас какво ще се случи с магьосник, който е създал повече от един хоркрукс... какво ще стане с магьосник, до такава степен решен да избегне смъртта, че е готов да извърши не едно, а няколко убийства... да разкъсва отново и отново душата си, за да я вгради в няколко хоркрукса, скрити на различни места. Някоя книга не би могла да му предостави такава информация. Поне доколкото знам аз... и сигурен съм – доколкото е знаел и Волдемор, – няма магьосник, който да е разкъсвал душата си на повече от две части. – Известно време Дъмбълдор мълча, за да събере мислите си, сетне продължи: – Преди четири години се сдобих с нещо, което разтълкувах като доказателство, че Волдемор е разкъсал душата си.

– Къде? – попита Хари. – Как?

– Ти ми го даде, Хари – уточни директорът. – Дневника, дневника на Риддъл, където се посочваше как отново да се отвори Стаята на тайните.

– Не разбирам – призна си Хари.

– Макар че не видях онзи Риддъл, който е излязъл от дневника, ти ми описа явление, каквото никога не съм виждал лично. Най-обикновен спомен, който започва да действа и да мисли сам за себе си? Най-обикновен спомен, който изсмуква живота от момичето, в чиито ръце е попаднал? Не, в онази тетрадка се беше вселило нещо много по-ужасно... къс от душа, бях почти сигурен. Дневникът беше хоркрукс. Но въпросите, които това повдигаше, бяха повече от отговорите, които даваше. Онова, което ме заинтригува и ме хвърли в смут, бе идеята, че дневникът е замислен не само като защита, но и като оръжие.

– Пак не разбирам – призна си Хари.

– Ами действаше точно както се предполага, че действа един хоркрукс, с други думи, късчето душа, скрита в него, бе на сигурно място и безспорно изигра своята роля, като не допусна притежателят ѝ да умре. Но не можеше да има и съмнение, че Риддъл всъщност е искал дневникът да бъде прочетен, искал е този къс от душата му да се всели в друг, да го обсеби, така че чудовището на Слидерин отново да бъде пуснато на свобода.

– Е, не е искал всичките му усилия да бъдат пропилены – отбеляза Хари. – Искал е да всички да разберат, че именно той е Наследника на Слидерин, понеже по онова време не са му го признали.

– Точно така – кимна Дъмбълдор. – Но нима не схващаш, Хари, че щом е възнамерявал дневникът да бъде предаден или подхвърлен на някой бъдещ ученик в „Хогуортс“, Риддъл е бил забележително спокоен за тази безценна частица от душата му, скрита в дневника! Както обясни и професор Слъгхорн, предназначението на хоркрукса е част от магьосника да остане скрита на сигурно място, а не да бъде подхвърлена на пътя на друг и да бъде изложена на опасността той да я унищожи, както всъщност и стана – точно тази частица от душата му вече я няма, ти я премахна. Нехайството, с което Волдемор е гледал на този хоркрукс, ми се стори изключително злокобно. Наведе ме на мисълта, че Волдемор е направил – или смята да направи – още хоркрукси, така че загубата на първия да не бъде толкова пагубна. Не ми се искаше да повярвам, ала друга логика нямаше. Сетне, две години по-късно, ти ми каза, че в нощта, когато Волдемор се е завърнал в тялото си, той е заявил пред своите смъртожадни нещо твърде показателно и тревожно: „*Аз, който бях стигнал по-далеч от всеки друг по пътя, водач към безсмъртието.*“ Точно това е казал според думите ти: „*По-далеч от всеки друг.*“ Мислех си, че разбирам какво е имал предвид, макар че смъртожадните не знаеха. Волдемор е говорел за своите хоркрукси, за хоркруксите в

множествено число, Хари, каквито не ми се вярва да е постигнал никой друг магьосник. Всичко съответстваше: през годините Лорд Волдемор губеше все повече човешкия си облик и единственото ми обяснение за неговото преображение бе, че душата му е била осакатена извън пределите на онова, което бихме могли да наречем обикновено зло...

– Значи е станал неуязвим и сега не може да бъде убит, защото е убил други хора ли? – попита Хари. – Щом се е стремил толкова силно към безсмъртие, защо не си е направил или откраднал Философски камък?

– Знаем, че преди пет години се е опитал да стори точно това – напосми Дъмбълдор. – Но има няколко причини, поради които Лорд Волдемор е искал да се здобие не с философски камък, а с хоркрукси. Еликсирът на живота наистина удължава дните ни, но той трябва да се пие редовно, цяла вечност, ако искаш наистина да бъдеш безсмъртен. Волдемор би бил изцяло зависим от еликсира и ако той свърши или бъде замърсен, ако философският камък бъде откраднат, Волдемор би умрял като всеки друг човек. Той обича да действа сам, помни това. Убеден съм, че за него е непоносима мисълта да зависи дори от еликсира. Бил е готов, разбира се, да го изпие, ако това е щяло да го спаси от ужасното подобие на живот, на което е бил обречен след покушението срещу теб, само и само отново да се здобие с тяло. Сигурен съм, че след това е възнамерявал пак да се осланя на хоркруксите: ако успеел да си възвърне човешкия облик, нямало да му трябва нищо повече. Вече е бил безсмъртен... или възможно най-близо до безсмъртието. Сега обаче, Хари, въоръжени с тази информация, с изключително важния спомен, който успя да донесеш, ние сме по-близо от всеки друг до тайната как да унищожим Лорд Волдемор. Ти, Хари, само го чу: „Няма ли да е по-добре да я разкъсаш на повече части, няма ли така да станеш по-силен? *Нали седем е числото с най-голяма магическа сила?*...“ Да, според мен Лорд Волдемор е бил силно привлечен от мисълта за душа от седем части.

– И е направил седем хоркрукса? – вцепени се от ужас Хари, а доста от портретите по стените също издадоха сходни звуци на стъписване и възмушение. – Но те може да са навсякъде по света – скрити, заровени, невидими...

– Радвам се, че схващаш колко сериозен е проблемът – отвърна спокойно Дъмбълдор. – Но първо, Хари, не, не са седем хоркрукса, а шест. Седмото късче от душата му, колкото и осакатено да е то, е вмеснено в обновеното му тяло. Това е онази част, която по време на изгнаничеството му години наред е водела призрачно съществуване – без

нея Волдемор всъщност е щял да загуби самоличността си. Тази седма част от душата му ще бъде последната, която трябва да атакува човекът, който реши да убие Волдемор – частта, която обитава тялото му.

– Но останалите шест хоркрукса... – рече малко отчаян Хари, – как ще ги открием?

– Забравяш... вече си унищожил един от тях. А аз – втори.

– Така ли? – попита въодушевено Хари.

– Да – потвърди Дъмбълдор и вдигна почернялата си обгорена ръка. – Пръстенът, Хари. Пръстенът на Мерсволуко. Върху него също тегнеше ужасно проклетие. Ще прощаваш за липсата на скромност, но ако не бяха невероятните ми способности и навременната намеса на професор Снейп, когато се завърнах жестоко ранен в „Хогуортс“, вероятно нямаше да доживея да ти разказвам всичко това. И все пак една изсъхнала ръка не ми се вижда неразумно много в замяна на една седма от душата на Волдемор. Пръстенът вече не е хоркрукс.

– Но как го намерихте?

– Както вече знаеш, от дълги години съм си поставил за цел да науча възможно най-много за живота на Волдемор в миналото. Пътувам по широкия свят, посещавам местата, които той някога е познавал. Натъкнах се на пръстена в порутената къща на Гонт, беше скрит там. След като е успял да вгради в пръстена късче от душата си, Волдемор явно не е искал да го носи повече. Скрил го е, защитен с много могъщи заклинания, в съборетината, където навремето са живели предците му (след като Морфин, разбира се, е бил откаран в Азкабан), без изобщо да подозира, че някой ден бих си направил труда да посетя развалините и да търся следи от магически скривалища. И все пак е рано да се радваме. Ти унищожи дневника, а аз – пръстена, но ако предположението ни за душата от седем части е вярно, остават още четири хоркрукса.

– А те значи може да бъдат всякакви неща? – попита Хари. – Стари консервени кутии или... знам ли... празни шишенца от отвари?

– Ти, Хари, говориш за летекоди, които задължително трябва да са обикновени предмети, за да не бъдат на очи. Но Лорд Волдемор да използва консервени кутии и стари шишенца от отвари, за да съхранява в тях безценната си душа? Забрави ли какво ти показах? Лорд Волдемор е обичал да събира трофеи и предпочитал предмети със славна магическа история. Гордостта му и убеждението, че превъзхожда всички останали, решимостта да си извоюва изключително място в историята на магията – всичко това ме кара да мисля, че Волдемор е подбрал доста внимателно своите хоркрукси и е предпочел предмети, достойни за тази чест.

– Дневникът не беше чак толкова забележителен.

– Както сам каза, дневникът доказваше, че Волдемор е Наследника на Слидерин, и съм сигурен, че за Волдемор той е бил от изключително значение.

– А останалите хоркрукси? – попита Хари. – Мислите ли, сър, че знаете какво представляват?

– Мога само да се досещам – отговори Дъмбълдор. – Поради вече посочените причини смятам, че Лорд Волдемор ще предпочете предмети, обвеяни с известно величие. Ето защо проучих внимателно миналото му с надеждата да открия доказателства за изчезнали предмети, до които се е докосвал.

– Медальонът с капачето! – възкликна на висок глас Хари. – Чашата на Хафълпаф!

– Да – усмихна се Дъмбълдор. – Готов съм да се обзаложа – може би не на другата си ръка, но поне на два-три пръста, – че те са се превърнали в третия и четвъртия хоркрукс. Ако – повтарям – приемем, че той е създал общо шест хоркрукса, останалите два са забулени в по-голяма загадъчност, но отново бих си позволил да изкажа предположението, че след като се е сдобил с вещи на Хафълпаф и Слидерин, Волдемор се е заел да издирва вещи на Грифиндор и Рейвънклоу. Сигурен съм, че въображението му е било силно привлечено от идеята за четири вещи на четиримата основатели. Не бих могъл да отговоря на въпроса дали Волдемор е успял да се сдобие с нещо на Рейвънклоу. Но съм убеден, че единствената известна реликва, която сме наследили от Грифиндор, е на безопасно място.

Дъмбълдор посочи с почернели пръсти стената отзад и стъклената витрина с украсения с рубини меч.

– Според вас, сър, затова ли е искал да се върне в „Хогоуртс“? – попита Хари. – За да се опита да намери някаква вещ на някой от другите основатели?

– Да – потвърди Дъмбълдор. – За съжаление обаче това не ни помага особено, защото Волдемор беше отпратен, без да получи възможност да претърси училището – поне аз смятам така. Това ме кара да заключа, че той не е осъществил мечтата си да събере предмети, принадлежали на четиримата основатели. Със сигурност се е сдобил с два, не е изключено да е намерил и трети, но за повече не смея да твърдя.

– Дори и да е открил нещо, принадлежало на Рейвънклоу или на Грифиндор, пак остава шестият хоркрукс – напомни Хари, след като преброи на пръсти. – Освен ако не се е сдобил с вещи и на двамата.

– Съмнявам се – каза Дъмбълдор. – Мисля, че знам какво представлява шестият хоркрукс. Интересно какво ще ми отвърнеш, ако споделя с теб, че от известно време проявявам любопитство към поведението на змията Наджини.

– Змията ли? – трепна Хари. – Може ли да превърнеш животно в хоркрукс?

– Не е препоръчително – обясни Дъмбълдор, – защото очевидно си е опасно да повериш част от душата си на нещо, което може да мисли и да се придвижва само. Но ако не греша в изчисленията, когато Волдемор е влязъл в дома на родителите ти с намерението да те убие, все още не му е достигал най-малко един хоркрукс, за да постигне крайната си цел от шест хоркрукса. Както личи, свързвал е превръщането на един или друг предмет в хоркрукс със смъртта на изключително важни за него хора. Вярвал е, че ако те убие, ще отстрани опасността, посочена в пророчеството. Смятал е, че става непобедим. Сигурен съм, че с твоята смърт е възнамерявал да направи последния си хоркрукс. Както знаем, не е успял. След доста години обаче е използвал Наджини, за да убие един възрастен мъгъл, и тогава навярно му е хрумнало да превърне нея в последния си хоркрукс. Тя откроява връзката му със Слизерин, а това засилва тайнствения ореол на Лорд Волдемор. Според мен, доколкото изобщо е способен да се привърже към нещо, той е привързан именно към змията, приятно му е да я държи до себе си и дори за човек, който владее змийски език, явно има необичайно голяма власт над нея.

– Значи дневника вече го няма, пръстена го няма... – каза Хари. – Чашата, медальонът с капачето и змията още си стоят непокътнати и според вас не е изключено някоя вещ на Рейвънклоу или Грифиндор също да е превърната в хоркрукс.

– Да, прекрасно обобщение, точно и немногословно – похвали го Дъмбълдор и сведе глава.

– В такъв случай... още ли ги издирвате, сър? Тях ли търсите, когато отсъствате от училището?

– Да – потвърди Дъмбълдор. – Търся от много време. Мисля че... може би... съм близо до откриването на още един хоркрукс. Има обещаващи знаци.

– Ако го намерите, може ли и аз да дойда с вас и да ви помогна да се отървем от него? – примоли се Хари.

Дъмбълдор го гледа миг-два много съсредоточено и отвърна:

– Да.

– Мога да дойда с вас? – ахна от изумление Хари.

– О, да – подсмихна се директорът. – Според мен си си извоювал това право.

Хари усети как го плисва вълна от радост. Беше прекрасно поне веднъж да не чува, че трябва да внимава и да се пази. Директорите и директорките по стените очевидно не бяха чак толкова въодушевени от решението на Дъмбълдор – Хари видя как някои клатят глава, а Финиъс Нигелус направо изсумтя.

– Волдемор дали разбира, сър, че някой от хоркруксите е унищожен? Може ли да почувства? – попита Хари, без да обръща внимание на портретите.

– Прелюбопитен въпрос, Хари. Според мен не. Затънал е в злини, тези жизненоважни частици са били отделени от него твърде дълго и той вече не чувства, както ние. Може би на прага на смъртта ще осъзнае какво е загубил... но така и не разбра например, че дневникът е бил унищожен, докато не изтръгна насила истината от Луциус Малfoy. Казаха ми, че Волдемор е изпаднал в ужасен гняв, когато установил, че дневникът е бил съсипан и че вълшебните свойства са му били отнети.

– А аз си мислех, че самият той е поискал Луциус Малfoy да вкара неусетно дневника в „Хогвортс“.

– Да, искал е преди много години, когато е бил сигурен, че ще успее да създаде още хоркрукси, но Луциус е трябвало да чака нареждане от Волдемор, а така и не го е получил, защото малко след като му дал дневника, Волдемор изчезнал. Безспорно е смятал, че Луциус няма да дръзне да прави с хоркрукса друго, освен да го пази като зеницата на околото си, обаче явно е надценил страха на Луциус пред господар, който е изчезнал преди години и за когото бил убеден, че вече е мъртъв. Луциус, естествено, не е и подозирал какво всъщност представлява дневникът. Доколкото разбирам, Волдемор му е обяснил, че с него Стаята на тайните ще се отвори отново, защото ѝ е направено хитроумно заклинание. Ако е знаел, че държи в ръцете си къс от душата на своя повелител, Луциус безспорно е щял да се отнася към него с повече благоговение, вместо това обаче той решил да осъществи стария план, но в своя изгода: като подхвърлил дневника на дъщерята на Артър Уизли, се е надявал да злепостави Артър, да направи така, че да ме изхвърлят от „Хогвортс“, и същевременно да се отърве от силно изобличителен предмет. Ах, клетият Луциус... след яростта на Волдемор, задето от корисни подбуди е захвърлил хоркрукса, и гръмкия провал в министерството миналата година няма да се изненадам, ако дълбоко в себе си той е доволен, че точно сега е на безопасно място – в Азкабан.

Хари помисли-помисли и попита:

– Значи ако всички хоркрукси бъдат унищожени, Волдемор *може* да бъде убит?

– Да, така мисля – потвърди Дъмбълдор. – Без хоркруксите Волдемор ще бъде обикновен простосмъртен с осакатена и омаломощена душа. Никога не забравяй обаче, че дори душата му да е безнадеждно накрънена, мозъкът и магическата му мощ си остават непокътнати. Искат се необикновени умения и могъщество, за да убиеш магьосник като Волдемор – дори да няма вече хоркрукси.

– Но аз не притежавам необикновени умения и могъщество! – възкликна спонтанно Хари.

– Притежаваш, и още как! – отсече Дъмбълдор. – Ти притежаваш сила, каквато Волдемор никога не е имал. Можеш да...

– Знам! – нетърпеливо рече Хари. – Мога да обичам!

Доста му беше трудно, но все пак се въздържа да не добави: „Голяма работа!“

– Да, Хари, можеш да обичаш – потвърди Дъмбълдор и от изражението му личеше, че е съвсем наясно какво е премълчал Хари току-що. – А след всичко, което си преживял, това е велико и забележително качество. Още си твърде малък, за да разбереш колко си необикновен, Хари.

– Значи казаното в пророчеството, че ще притежавам „сила, каквато Черния лорд не познава“, означава просто... любов? – попита Хари, който се чувстваше малко подведен.

– Да... просто любов – отвърна Дъмбълдор. – Но недей да забравяш никога, Хари, че казаното в пророчеството придобива такава важност само защото Волдемор му е придал този смисъл. Казах ти го в края на миналата година. Волдемор те е набелязал като най-опасния за себе си човек и така те е направил най-опасния за него човек!

– Не е ли едно и също?...

– Не, не е! – рече малко нетърпеливо Дъмбълдор. Посочи Хари с черната си изсъхнала ръка и допълни: – Отдаваш прекалено голямо значение на пророчеството!

– Но... – изломоти Хари – нали казахте, че то означава...

– Ако Волдемор не беше чул за пророчеството, дали то щеше да се сбъдне? Дали щеше да означава нещо? Разбира се, че не! Нима смяташ, че всички предсказания в Залата с пророчествата са се сбъднали?

– Но... – поде смаян Хари, – но нали миналата година казахте, че единият от нас ще бъде принуден да убие другия...

– Хари, Хари, само защото Волдемор допусна огромна грешка и

постъпи както е предсказала професор Трелони! Ако не беше убил баща ти, нима щеше да насади у теб яростното желание за мъст? Разбира се, че не! Ако не беше принудил майка ти да умре заради теб, нима щеше да ти придаде магическа защита, която е непробиваема за самия него? Разбира се, че не, Хари! Толкова ли не виждаш? Волдемор сам си е създал най-заклетия враг, точно както всички тирани по света! Имаш ли представа колко се страхуват тираните от хората, които потискат? Всички те си дават сметка, че някой ден някоя от жертвите им със сигурност ще се възправи срещу тях и ще отвърне на удара! Волдемор не е по-различен! Винаги е бил нащрек, търсел е онзи, който би могъл да му отправи предизвикателство. Чул е пророчеството и се е впуснал да действа, като резултат от това не само лично е посочил човека, който по всяка вероятност ще го довърши, а и собственоръчно му е дал смъртоносни оръжия!

– Но...

– Изключително важно е да разбереш това! – продължи Дъмбълдор, изправи се и тръгна из стаята, а проблясващата му мантия зашумоли след него. Хари никога не го беше виждал толкова развълнуван. – С опита да те убие Волдемор сам избра забележителния човек, който сега седи пред мен, и му даде начините, по които да действа! Негова грешка е, че ти можеше да надзърнеш в помислите и желанията му, че разбираш змийския език, на който той дава заповедите си, и въпреки че имаш привилегията да виждаш в неговия свят – дарба, заради която всеки смъртожаден е готов да убие само и само да я притежава, – ти нито за миг не се изкуши от Черните изкуства, никога, нито за миг не прояви и най-малко желание да станеш един от последователите му!

– Разбира се! – рече възмутен Хари. – Той е убил майка ми и баща ми!

– Накратко, ти си защитен от способността си да обичаш! – каза на висок глас Дъмбълдор. – Единствената защита, която може да те предпази да не бъдеш привлечен от мощ като тази на Волдемор! Въпреки всички изкушения, на които беше подложен, въпреки всички страдания ти си остана с чисто сърце, остана си чист точно както на единайсетгодишна възраст, когато погледна в огледало, отразило най-съкровеното ти желание, и то ти показа едно-единствено нещо: как да спреш Лорд Волдемор, а не безсмъртие или несметни богатства. Имаш ли представа, Хари, колко малко магьосници ще видят онова, което ти видя в огледалото? Тогава Волдемор би трябвало да е осъзнал с какво си има работа, но той не разбра! Сега обаче го знае. Ти надзърна в съзнанието му, без

да си навредиш, а той не може да те обсеби без силна смъртоносна болка, както сам откри в министерството. Според мен, Хари, той не разбира защо, но толкова много е бързал да осакати душата си, че така и не е намерил време да поспре и да прозре колко несравнимо по-мощна е душа, която не е била осквернена и си е останала непокътната.

– Но, сър – рече Хари, като полагаше храбри усилия да не прозвучи като възражение, – това не се ли свежда до същото? Длъжен съм да се опитам да го убия, в противен случай...

– Длъжен ли? – възкликна Дъмбълдор. – Разбира се, че си длъжен! Но не заради пророчеството! А защото самият ти няма да намериш спокойствие, докато не опиташ! Знаем го и двамата! Представи си, ако обичаш, само за миг, че никога не си чувал пророчеството! Как щеше да се отнасяш сега към Волдемор? Помисли!

Хари се замисли, докато гледаше как Дъмбълдор снова напред-назад. Спомни си за майка си, за баща си и за Сириус. Спомни си за Седрик Дигъри. Спомни си за всички ужасни злодеяния, извършени от Лорд Волдемор. В гърдите му сякаш лумна пламък, който го прерязва през гърлото.

– Бих искал той да бъде довършен – пророни тихо Хари. – И бих искал аз да го направя.

– Разбира се, че ще искаш! – викна Дъмбълдор. – Нали разбираш, пророчеството не означава, че си *длъжен* да направиш нещо. Но именно заради пророчеството Лорд Волдемор те *беляза като свой равен*... с други думи, ти си свободен да избереш своя път, напълно свободен да загърбиш пророчеството! Но Волдемор продължава да се ръководи от него... Ще те преследва и занаяпред... и по тази причина наистина е сигурно, че...

– Че накрая единият от нас ще убие другия – каза вместо него Хари. – Да.

Но най-сетне разбра какво се опитва да му обясни Дъмбълдор. Помисли си, че всичко се свежда до разликата между това да бъдеш завлечен на арената за смъртоносна битка, или ти сам да излезеш на нея с високо вдигната глава. Някои вероятно ще кажат, че почти няма избор между двата пътя, ала Дъмбълдор знаеше – аз също знам, рече си Хари в пристъп на необузdana гордост, знаели са и родителите ми, – че разликата е от земята до небето.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА СЕКТУМСЕМПРА

На другата сутрин в часа по вълшебство, изтощен, но щастлив от свършеното през нощта, Хари разказа на Рон и Хърмаяни какво точно се е случило (като първо направи на най-близо присъстващите ученици заклинанието „Муфлиато“). И двамата останаха възхитени от начина, по който е изтръгнал от Слъгхорн спомена, но се стреснаха, когато им разправи за хоркруските на Волдемор и как Дъмбълдор му е обещал да го вземе със себе си, ако случайно намери някой от тях.

– Еха! – възкликна Рон, след като Хари най-сетне привърши разказа си: Рон размахваше много разсеяно магическата си пръчка към тавана, без изобщо да обръща внимание какво прави. – Ау! Значи ще отидеш с Дъмбълдор... и ще се опиташ да унищожшиш... леле...

– Рон, измагьосваш сняг – рече търпеливо Хърмаяни, сграбчи китката му и насочи пръчката встрани, защото от тавана наистина се сипеха едри бели снежинки.

Хари забеляза, че от съседния чин Лавендър Браун зяпа с много червени очи Хърмаяни, която тутакси пусна ръката на Рон.

– А, да – каза Рон и погледна отнесено и изненадано към раменете си. – Извинявайте... сега всички все едно имаме ужасен прърхут...

Той изтръска малко от измагьосания сняг по рамото на Хърмаяни. Лавендър ревна. Рон я погледна страшно гузно и ѝ обърна гръб.

– Разделихме се – пошушна той през ъгълчето на устата си на Хари. – Снощи. След като тя ме видя, че излизам заедно с Хърмаяни от спалнята. Явно не те забеляза и реши, че сме били само двамата.

– А! – възкликна Хари. – Но ти не страдаш особено, че сте скъсали, нали?

– Не – призна си Рон. – Никак не беше приятно, когато тя ми се разкрещя, но поне не се наложи аз да късам с нея.

– Страхливец! – изсъска Хърмаяни, макар че изглеждаше развеселена. – Е, снощи си беше гадна вечер за любовта изобщо. Джини и Дийн също се скараха, Хари.

Стори му се, че го казва с многозначителен поглед, но тя нямаше откъде да знае, че всичко вътре в него изведнъж е затанцувало конга²⁶.

26. Бърз кубински танц с африкански произход. – Б.пр.

И като се постара лицето му да е възможно най-неподвижно, а гласът – безразличен, Хари попита:

– И защо?

– О, заради нещо наистина смешно... Джини се разфуча, че Дийн постоянно искал да ѝ помага, докато минават през дупката в портрета, сякаш тя не можела да се прекачи и сама... но всъщност от цяла вечност между тях хвърчат искри.

Хари погледна към Дийн в другия край на класната стая. Определено нямаше щастлив вид.

– Е, сега си в безизходица, нали? – попита Хърмаяни.

– В какъв смисъл? – побърза да попита Хари.

– За отбора по квидич – уточни Хърмаяни. – Ако Джини и Дийн не си говорят...

– О... о, да – каза Хари.

– Флитуик! – предупреди ги Рон.

Съвсем мъничкият учител по вълшебство се задаваше с пружинираща походка, а само Хърмаяни беше успяла да превърне оцета във вино и стъкленницата ѝ беше пълна с наситеночервена течност, докато съдържанието в стъкленниците на Хари и Рон още си беше мътнокафяво.

– Хайде, хайде, момчета! – изписка укорно професор Флитуик. – По-малко приказки, повече действие... я да ви видя как ще опитате...

Двамата вдигнаха магическите си пръчки, съсредоточиха се възможно най-силно и ги насочиха към стъкленниците. Оцетът на Хари стана на лед, а стъкленницата на Рон се пръсна.

– Да... за домашно... – заяви професор Флитуик, след като излезе изпод чина и изтръска от върха на шапката си парчетата стъкло. – *Упражнения.*

След урока по вълшебство имаха един от редките промеждутъци между часовете, когато и тримата бяха свободни, и се върнаха заедно в общата стая. На Рон очевидно му беше олекнало, че е скъсал с Лавендър, Хърмаяни също изглеждаше весела, макар че когато я попитаха защо се подсмива, тя отвърна само:

– Денят е прекрасен.

И Рон, и Хърмаяни като че ли не забелязаха яростната битка, която бушуваше в мислите на Хари.

Тя е сестра на Рон.

Но нали е разкарала Дийн!

Въпреки това е сестра на Рон.

Аз съм най-добрият му приятел!

От това нещата се усложняват

Ако първо поговоря с него...

Той ще те удари.

И какво като ме удари?

Той е най-добрият ти приятел!

Хари почти не забеляза кога са прекрачили през дупката в портрета и са се озовали в окъпаната в слънце обща стая и съвсем бегло видя групичката седмокурсници, които се бяха събрали там, докато Хърмаяни не възкликна:

– Кейти! Върнала си се! Добре ли си?

Хари се взря: наистина беше Кейти Бел, която изглеждаше съвсем здрава и беше заобиколена от ликуващите си приятели.

– Наистина съм добре! – отвърна тя щастлива. – В понеделник ме изписаха от „Свети Мънго“, прекарах два дни у дома с мама и тате и днес сутринта се върнах тук. Лийни тъкмо ми разказваше за последния мач и за Маклагън, Хари...

– Да – рече той. – Е, сега ти се върна, Рон също е в прилична форма и направо ще ги смажем онези от „Рейвънклоу“, а това означава, че още можем да се надяваме да грабнем купата. Слушай, Кейти...

Трябваше да я попита още сега, от любопитство дори за миг забрави за Джини. Приятелите на Кейти вече си събираха нещата, очевидно бяха закъснели за трансфигурация, а Хари сниши глас.

– Огърлицата... сега спомняш ли си кой ти я даде?

– Не – отвърна Кейти и поклати унило глава. – Всички ме питат, а аз нямам никаква представа. Последното, което помня, е, че влязох в женската тоалетна в „Трите метли“.

– Значи си сигурна, че си влязла в тоалетната? – включи се и Хърмаяни.

– Ами помня, че отворих вратата – уточни Кейти, – значи човекът, който ми е направил проклятието Империиус, е стоял точно зад нея. След това изобщо не помня какво е ставало, дойдох на себе си едва преди половин месец в „Свети Мънго“. Вижте какво, трябва да вървя, не искам Макгонъгол да ме наказва да преписвам, въпреки че съм се върнала днес...

Тя взе чантата и учебниците си и забърза след своите приятели, оставяйки Хари, Рон и Хърмаяни да седят на една маса до прозореца и да размишляват върху думите ѝ.

– Значи огърлицата е дадена на Кейти от момиче или жена, щом е станало в дамската тоалетна – обобщи Хърмаяни.

– Или от някого, който е приличал на момиче или жена – вметна Хари. – Не забравяйте, в „Хогуортс“ има цял котел многоликоста отвара. Знаем, че част от нея е била открадната...

Той си представи дълго-предълго шествие от Крабовци и Гойловци, които подскочат покрай него, преобразени в момичета.

– Смятам да глътна още малко от Феликса и отново да опитам с Нужната стая – оповести Хари.

– Само ще хабиш отварата – отрязва Хърмаяни и остави „Силабичен речник“ на Спелман, който тъкмо беше извадила от чантата си. – Късметът едва ли ще ти помогне в този случай, Хари. При Слъгхорн беше различно, ти определено можеше да го убедиш, просто трябваше да побутнеш малко обстоятелствата. Но късметът не е достатъчен, за да преодолееш мощно заклинание. Не пилей за щяло и нещяло остатъка от отварата! Ако Дъмбълдор те вземе със себе си, ще ти бъде необходим целият късмет на този свят... – завърши тя шепнешком.

– Не можем ли да забъркаме още? – попита Рон Хари, без да обръща внимание на Хърмаяни. – Ще бъде страхотно, ако се запасим с нея... я да видим в учебника...

Хари извади от чантата си учебника по отвари за напреднали и затърси Феликс Фелицис.

– Олеле, страшно сложно е! – съобщи той, докато плъзгаше поглед по списъка с необходимите съставки. – И се прави в продължение на половин година... оставя се да къкри...

– Не съм и очаквал друго – въздъхна Рон.

Хари тъкмо понечи да остави учебника, когато забеляза, че въгълчето на една страница е прегънато, затова прелисти нататък и видя заклинанието „Сектумсемпра“, под което пишеше „За врагове“ – той самият го беше прегънал преди няколко седмици. Не беше установил какво е въздействието му главно защото не искаше да го изпробва пред Хърмаяни, но смяташе да го приложи още следващия път, когато Маклагън му изскочеше изневиделица в гръб.

Единственият човек, който не се зарадва особено на завръщането на Кейти Бел в училището, беше Дийн Томас, защото вече нямаше да я замества като гончия. Когато Хари му съобщи, той понесе удара мъжки, само изсумтя и сви рамене, но докато се отдалечаваше, на Хари определено му се стори, че Дийн и Шеймъс мърморят размирнически зад него.

Следващия половин месец всички бяха свидетели на най-добрите тренировки по квидич, откакто Хари беше станал капитан. Отборът беше много щастлив, че се е отървал от Маклагън, и неописуемо доволен,

че Кейти се е върнала, и всички летяха изключително добре.

Джини изобщо не изглеждаше разстроена, задето е скъсала с Дийн, напротив – беше душата на отбора. Всички се забавляваха страхотно, докато тя имитираше как Рон подлитва припряно нагоре-надолу пред главите стълбове, докато куофълът се носи шеметно право към него, или как Хари крещи заповеди на Маклагън, преди да бъде съборен от метлата. Докато се смееше с останалите, Хари беше доволен, че си има безобидна причина да се люби на Джини, дори по време на тренировките получи още няколко контузии с блъджъра, защото не беше гледал сница.

Битката в главата му продължаваше да бушува: Джини или Рон? Понякога му се струваше, че след-Лавендъровият Рон може би няма да бъде чак толкова против Хари да ходи с Джини, после обаче си спомняше физиономията на Рон, когато я беше видял да се целува с Дийн, и беше сигурен, че той ще изтълкува като долно предателство дори и ако Хари само хване сестра му за ръка...

Въпреки това не можеше да се съдържи да не разговаря с Джини, да не се смее и да не се прибира от тренировките заедно с нея. Колкото и да го гризеше съвестта, все се хващаше да умува как двамата да останат сами; щеше да бъде чудесно, ако Слъгхорн устроише поредното си малко празненство, тъй като Рон нямаше да е наблизо, за беда обаче Слъгхорн явно се беше отказал. Един-два пъти Хари дори се накука да поиска помощ от Хърмаяни, но после си помисли, че едва ли ще понесе самодоволното ѝ ехидно изражение, каквото май долавяше понякога, ако тя го засечеше да се люби прехласнат на Джини или да се смее на шегите ѝ. За капак го глождеше и притеснението, че ако той не определи среща на Джини, скоро със сигурност ще го направи друг – поне тук двамата с Рон бяха еднородни, че всички ѝ налитат и това никак не е добре за нея.

И така, от ден на ден Хари се изкушаваше все повече да глътне още малко от Феликс Фелицис, защото това определено беше от случаите, когато – както се беше изразила Хърмаяни – не бе зле човек да „побутне обстоятелствата“. През май се занизаха топли дни, а всеки път, когато Хари зърнеше Джини, до него плътно стоеше Рон. Хари се усети как мечтае да извади някакъв страхотен късмет, Рон да си даде сметка, че нищо не би го ощастливило повече от това най-добрият му приятел и сестра му да се влюбят един в друг, и да започне да ги оставя сами за повече от няколко секунди. Но нямаше никакви изгледи да стане нито едното, нито другото, защото приближаваше последната за сезона среща

по квидич, Рон постоянно напираше да обсъжда с Хари тактиката и кажи-речи не мислеше за нищо друго.

В това той не правеше изключение: цялото училище се вълнуваше изключително много от мача между „Грифиндор“ и „Рейвънклоу“, понеже от него зависеше изходът от шампионата, който засега беше съвсем неясен. Ако грифиндорци биеха „Рейвънклоу“ с поне триста точки (което си беше цял подвиг, макар че Хари не помнеше отборът му някога да е летял по-добре), щяха да станат победители в шампионата. Ако биеха с по-малко от триста точки, щяха да се наредят втори след „Рейвънклоу“, загубеха ли със сто точки, оставаха трети след хафълпафци, а ако паднеха с повече от сто точки, щяха да бъдат четвърти и както Хари си помисли, никой никога нямаше да му позволи да забрави, че именно той е бил капитан на грифиндорци, когато те са останали за пръв път от два века на дъното на таблицата.

В навечерието на този решителен мач се повтаряше старата история: учениците от домовете на противниковите отбори се опитваха да сплашат по коридорите съперниците, отделните играчи бяха принудени да слушат как те гръмогласно репетират подигравателни скандирания, играчите в отборите се чувстваха на седмото небе от вниманието, с което бяха заобиколени, или пък между часовете се шмугваха в първата тоалетна, за да повръщат от притеснение. В съзнанието на Хари мачът кой знае защо беше неразривно свързан с успеха или провала на плановете му за Джини. Все му се струваше, че ако победят с повече от триста точки, еуфорията и шумният купон след мача ще му помогнат точно толкова, колкото и юнашка глътка от Феликс Фелицис.

Въпреки всички тези трепети и вълнения Хари не беше забравил и другото си желание: да разбере какво точно прави Малфой в Нужната стая. Продължаваше да проверява Хитроумната карта и тъй като често не успяваше да открие Малфой върху нея, си вадеше заключението, че той и досега прекарва доста време вътре в стаята. Макар вече да губеше надежда, че някога ще успее да проникне в нея, Хари не се отказваше от опитите всеки път, щом се озовеше някъде наблизо, ала с каквито и думи да изразяваше молбата си, стената пак си оставаше вироглаво плътна, без врата.

Няколко дни преди мача срещу „Рейвънклоу“ Хари тръгна сам от общата стая на вечеря, защото Рон пак се беше юрнал да повръща в най-близката тоалетна, а Хърмаяни беше изхвърчала при професор Вектор заради една грешка, която май била допуснала в последното си съчинение по аритмантика. По-скоро по навик, отколкото заради друго, Хари

мина по обходния маршрут, по коридора на седмия етаж, като пътем провери Хитроумната карта. За миг не откри никъде Малфой и реши, че той навярно пак е в Нужната стая, после обаче съгледа мъничката точка с името на Драко отстриани в една от момчешките тоалетни на долния етаж – беше в компанията не на Краб или Гойл, а на Стенещата Миртъл.

Откъсна очи от тази толкова неправдоподобна двойка чак след като се блъсна директно в едни доспехи. Силният грохот го изтръгна от унеса, той побърза да се махне от местопрестъплението, докато отнякъде не е изникнал Филч, и хукна по мраморното стълбище, а после и по долния коридор. При тоалетната долепи ухо до вратата. Не чу нищо. Бутна я съвсем тихо и я отвори.

Драко Малфой стоеше с гръб, беше се хванал отстриани за мивката и беше свел бялорусата си глава.

– Недей – рече напевно гласът на Стенещата Миртъл от една кабинка. – Недей... кажи ми какво има... мога да ти помогна...

– Никой не може да ми помогне – простена Малфой. Цялото му тяло се тресеше. – Не мога да го направя... не мога... няма да стане... а ако не го направя скоро... той каза, че ще ме убие...

Стъписан дотолкова, че да застине като пуснал корени, Хари си даде сметка, че Малфой плаче... плачеше си съвсем истински... по бледото му лице се стичаха сълзи, които капеха в мръсната мивка. Малфой изхлипа, задави се, потрепери силно и като погледна в пукнатото огледало, видя, че Хари го наблюдава иззад рамото му.

Завъртя се кръгом и извади магическата си пръчка. Хари инстинктивно направи същото. Проклятието на Малфой не улучи Хари, мина на сантиметри покрай него и натроши лампата на отсрещната стена, а Хари отскочи встрани, помисли си „*Левикорпус!*“ и завъртя пръчката; Малфой обаче отби заклинанието и вдигна своята пръчка, за да насочи друго...

– Не! Не! Престанете! – изписка Стенещата Миртъл и гласът ѝ прокънтя силно в облицованото с плочки помещение. – Спрете! СПРЕТЕ!

Чу се оглушителен трясък и кошчето за отпадъци зад Хари се пръсна на парчета, Хари се опита да направи кракозаклучващо проклятие, което рикошира от стената зад ухото на Малфой и счупи казанчето зад Стенещата Миртъл, която се разпищя като попарена. Рукна вода, която наводни всичко, и Хари се подхлъзна точно когато Малфой изкрещя с изкривено лице:

– Круци...

– СЕКТУМСЕМПРА! – ревна Хари от пода, като яростно махна с

магическата си пръчка.

От лицето и гърдите на Малфой шурна кръв, сякаш той е бил съсечен с невидим меч. Залитна назад и се свлече със силен плясък върху наводнения под, а магическата пръчка отхвърча от безжизнената му дясна ръка.

– Не... – простена Хари.

Изправи се, като се плъзгаше и залиташе, и се втурна към Малфой, който се беше хванал с бели ръце за наквасените с кръв гърди, а лицето му лъщеше алено.

– Не, не исках...

Хари не знаеше какво говори – падна на колене до Малфой, който се тресеше неудържимо сред локва от собствената си кръв. Стенещата Миртъл нададе оглушителен писък:

– УБИЙСТВО! УБИЙСТВО В ТОАЛЕТНАТА! УБИЙСТВО!

Вратата зад Хари се отвори шумно и той вдигна очи с ужас: в тоалетната беше нахълтал Снейп, лицето му беше позеленяло. Той грубо избута Хари встрани, коленичи над Малфой, извади магическата си пръчка и като нашепваше някакво заклинание, прозвучало почти като песен, я прокара над дълбоките рани, нанесени от проклятието на Хари. Кръвта като че ли вече не шуртеше толкова силно, а Снейп избърса каквото беше останало от нея по лицето на Малфой и повтори заклинанието. Раните започнаха да заздравяват.

Ужасен от онова, което е извършил, Хари продължаваше да гледа почти без да забелязва, че и той целият е подгизнал от кръвта и водата. Стенещата Миртъл още хлипаше и виеше над тях. След като изрече за трети път контрапроклятието, Снейп вдигна до право положение Малфой.

– Трябва да те отведе в болничното крило. Сигурно ще ти останат леки белези, но ако незабавно вземеш риган, може би ще избегнем дори това... ела...

Както крепеше Малфой, прекоси с него тоалетната, а при вратата се обърна и изрече с глас, в който кълтеше ледена ярост:

– А ти, Потър... ти ме чакай тук.

На Хари и за миг не му хрумна да не се подчини. Изправи се бавно, като трепереше, и погледна надолу към мокрия под. По повърхността му като алени цветя плаваха петна кръв. Хари не намери сили дори да каже на Стенещата Миртъл да млъкне – тя продължаваше очевидно с все по-голямо удоволствие да вие и да хлипа.

Снейп се върна след десет минути. Влезе в тоалетната и затвори

след себе си вратата.

– Изчезвай – рече той на Миртъл, която тутакси се гмурна в тоалетната чиния, оставяйки подире си кънтяща тишина.

– Аз не съм искал това – каза веднага Хари. Гласът му отекна в студеното мокро пространство. – Не знаех какво причинява проклятието.

Но Снейп не обърна внимание на думите му.

– Очевидно съм те подценявал, Потър – промълви той тихо. – Кой би предположил, че владееш такава черна магия? Кой те научи на заклинанието?

– Аз... прочетох го някъде.

– Къде?

– Ами... в една книга от библиотеката – взе да си съчинява каквото му падне Хари. – Не помня заглавието...

– Лъжец! – каза Снейп.

Гърлото на Хари пресъхна. Знаеше какво ще направи Снейп и никога досега не бе успявал да го предотврати...

Тоалетната затрепка пред очите му, той се опита да затвори съзнанието си за всякакви мисли, но колкото и да се мъчеше, учебникът на Нечистокръвния принц по отвари за напреднали се носеше като в мъгла най-отпред в главата му...

Сетне той отново се вторачи в Снейп, който стоеше насред опустошената, плувнала във вода тоалетна. Взря се в черните му очи и се вкопчи в отчаяната надежда, че той не е видял от какво се страхува Хари, но...

– Донеси ми ученическата си чанта – нареди едва чуто Снейп – и всичките си учебници. *Всичките* до последния. Донеси ми ги тук. Незабавно!

Нямаше смисъл Хари да спори. Веднага се обърна и заджапа към вратата на тоалетната. След като излезе в коридора, хукна стремглаво към Грифиндорската кула. Повечето ученици вървяха в обратната посока и го зяпаха, изумени от водата и кръвта по дрехите му, той обаче не отговори на нито един от въпросите, с които започнаха да го обстрелват.

Чувстваше се вцепенен, като внезапно освирепял обичан домашен любимец. Какво го беше прихванало Принца, че да препише в учебника си такова проклятие? И какво щеше да се случи, след като го видеше Снейп? Дали щеше да каже на Слъгхорн – усети спазъм в стомаха – по какъв начин през цялата година е постигал такива забележителни успехи в часовете по отвари? Дали щеше да вземе и да унищожи учебника,

от който Хари беше научил толкова много... учебника, който се беше превърнал в нещо като наставник и приятел? Хари не можеше да го допусне... просто не можеше...

– Къде беше?... Защо си вир-вода?... Това кръв ли е?

Рон стоеше в горния край на стълбището и го гледаше като зашеметен.

– Дай ми учебника си – рече запъхтян Хари. – Учебника по отвари.

Бързо... давай го де!

– А Нечистокръвния?

– Ще ти обясня по-късно!

Рон извади от чантата си своя учебник по отвари за напреднали и му го подаде, а Хари го подмина като вихър и се втурна обратно в общата стая. Там грабна ученическата си чанта, без да обръща внимание на изумените погледи на мнозина, вече приключили с вечерята, метна се отново през дупката в портрета и се завтече по коридора на седмия етаж.

Спря рязко при гоблена с троловете балетисти, зажумя и тръгна бавно.

„Трябва ми място, където да скрия учебника... Трябва ми място, където да скрия учебника... Трябва ми място, където да скрия учебника...“

Мина три пъти първо в едната, после и в другата посока пред дългата плътна стена. Когато отвори очи, най-накрая видя вратата на Нужната стая. Отвори я рязко, нахълта вътре и я затръшна.

Ахна от изумление. Въпреки че бързаше, въпреки че се страхуваше от онова, което го чакаше в тоалетната, направо се смая от гледката, разкрила се пред погледа му. Стоеше в помещение с размери на огромна катедрала и с високи прозорци, откъдето падаха снопове светлина и озаряваха нещо като град с високи стени, които – както Хари знаеше – бяха вдигнати от предметите, укривани тук от поколения и поколения обитатели на „Хогоуртс“. Имаше улички и пътища, от двете страни на които се възправяха климнали купчини счупени или повредени мебели, струпани тук вероятно за да се потулят доказателства за зле направени маггии, или скрити от горди със замъка домашни духчета. Имаше хиляди и хиляди книги, безспорно забранени, надраскани или откраднати. Имаше крилати прашки и зъбати фризбита, някои с достатъчно живот в тях, за да прехвърчат вяло над планините забранени предмети, имаше нащърбени стъкленници с втвърдени отвари, шапки, накити, мантии, имаше и нещо, което приличаше на черупки от змейски яйца, запушени с

коркови тапи бутилки, чисто съдържание и досега потрепваше зловещо, няколко ръждясали саби и тежка, изцапана с кръв брадва.

Хари забърза към една от многото улички между всичките тези скрити съкровища. Зави надясно покрай грамаден препариран трол, притича малко напред, после зави наляво при счупения изчезващ сандък, с който миналата година се беше изгубил Монтагю, и накрая спря при голям шкаф, върху чиято напукана боядисана повърхност някой май беше лиснал киселина. Отвори една от скърцащите му врати: шкафът явно вече беше използван за скривалище – вътре имаше нещо в кафез, което отдавна беше умряло, а скелетът му беше с пет крака. Хари напъха учебника на Нечистокръвния принц зад кафеза и затръшна вратичката. Поспря за миг с ужасно разтуптяно сърце и огледа безредието наоколо... дали щеше да намери отново това място сред всичките тези боклуци? Грабна от един сандък наблизко очукан бюст на грозен стар магьосник, премести го върху шкафа, където беше скрил учебника, нахлупи на статуята прашна проскубана перука и потъмняла от времето тира, за да я види по-лесно, и хукна колкото му държат краката по пътеките между скритите боклуци; накрая излезе при вратата към коридора, която затръшна и тя тутакси отново се вкамени.

Хари се понесе право към тоалетната на долния етаж, като пътем пъкна учебника на Рон в чантата си. След минута отново стоеше пред Снейп, който протегна мълком ръка към ученическата му чанта. Хари му я подаде запъхтян, с пронизваща болка в гърдите, и зачака.

Снейп извади един по един учебниците и ги огледа. Накрая в чантата остана само учебникът по отвари за напреднали, който учителят разлисти много внимателно, сетне попита:

- Това твой учебник „Отвари за напреднали“ ли е, Потър?
- Да – потвърди Хари, като едва си поемаше дъх.
- Напълно сигурен ли си, Потър?
- Да – каза пак Хари с една идея по-предизвикателно.
- Това е учебникът „Отвари за напреднали“, който си купил от „Флориш и Блотс“, така ли?
- Да – отсече твърдо Хари.
- Защо тогава на гърба на корицата пише „Рунил Уозлиб“? – попита Снейп.

За миг сърцето на Хари сякаш спря.

- Това ми е прякорът – отвърна той.
- Прякорът ти – повтори Снейп.
- Да... така ми викат приятелите – обясни Хари.

– Знам какво е прякор – рече Снейп.

Студените черни очи отново се впиха в очите на Хари, а той се помъчи да не гледа в тях. „Затвори съзнанието си... затвори съзнанието си...“ – повтаряше си наум, но така и не се беше научил да го прави добре...

– Знаеш ли какво си мисля, Потър? – попита много тихо Снейп. – Мисля, че си лъжец и измамник и че заслужаваш да бъдеш наказан всички съботи до края на срока. Какво ще кажеш, Потър?

– Аз... аз не съм съгласен, сър – пророни Хари все така без да поглежда Снейп в очите.

– Е, ще видим как ще се чувстваш, след като си изтърпиш наказанието – заяви Снейп. – Десет часът сутринта в събота, Потър. В кабинета ми.

– Ама професоре... – рече Хари и го погледна отчаян. – Куидичът... последният мач от...

– Десет часът – прошепна Снейп с усмивка, при която се видяха жълтите му зъби. – Клетите грифиндорци... опасявам се, че тази година ще останат на четвърто място...

И излезе от тоалетната, без да каже ни дума повече, оставяйки Хари да гледа вторачен пукнатото огледало – беше сигурен, че му се гади така, както на Рон не му се е гадело никога през живота.

– Няма да казвам „Нали ти казвах“ – рече Хърмаяни един час по-късно в общата стая.

– Не почвай пак, Хърмаяни! – прекъсна я ядосан Рон.

Хари така и не беше отишъл да вечеря, изобщо не му се ядеше. Тъкмо беше разказал на Рон, Хърмаяни и Джини какво е станало, макар че можеше и да не го прави. Вестта беше плъзнала много бързо: Стенещата Миртъл явно бе сметнала за свой дълг да обиколи всички тоалетни в замъка и да разправи за случилото се, а Панси Паркинсън вече беше ходила на свиждане на Малфой в болничното крило и сега не губеше време – злословеше пред всеки срещнат за Хари. Снейп също беше обяснил на преподавателите какво точно се е разиграло и Хари беше повикан от общата стая, за да изтърпи петнайсет крайно неприятни минути в компанията на професор Макгонъгол, която му заяви, че пак е извадил късмет, задето не са го изключили, и че подкрепя изцяло наказанието, наложено му от Снейп за всички съботи до края на срока.

– Казвах ли ти аз, че не му е чист косъмът на тоя твой Принц – продължи Хърмаяни, която очевидно не беше в състояние да се спре. – И излязох права, нали?

– Не, според мен не си излязла права – зайнати се Хари.

Беше му криво и без да му опява Хърмаяни: най-страшното наказание беше изражението по лицата на съотборниците му от „Грифиндор“, когато им каза, че в събота няма да може да играе. Сега усети, че Джини го гледа, но не вдигна глава – не искаше да вижда разочарование и гняв в очите ѝ. Току-що ѝ беше съобщил, че в събота ще играе търсачка и че Дийн ще се върне на нейно място в отбора като гончия. Ако биеха, нямаше да е чудно Джини и Дийн да се сдобрят при еуфорията след мача... тази мисъл прорязва Хари като леден нож...

– Хари, как изобщо е възможно да държиш още на този учебник, при положение че заклинанието... – подхвана пак Хърмаяни.

– Ще престанеш ли да ми натякваш за учебника! – избухна той. – Принца само е преписал заклинанието! Никъде не е съветвал никого да го използва! Доколкото можем да гадаем, вероятно си е записал нещо, което е било насочено срещу него!

– Не ми се вярва – знаеше си своето Хърмаяни. – Ти всъщност оправдаваш...

– Не оправдавам онова, което извърших! – побърза да я прекъсне Хари. – Сега съжалявам, че съм го направил, и то не само защото ми натресоха около дванайсет наказания. Знаеш прекрасно, че за нищо на света не бих използвал такова заклинание дори срещу Малфой, но не можеш да обвиняваш Принца, той не е написал „Опитай това тук, страховотно е“... просто си е водел записки за себе си, а не за някой друг, нали...

– Нима твърдиш – продължи Хърмаяни, – че ще се върнеш и...

– И ще си прибера учебника ли? Да, ще го направя – натърти Хари. – Виж какво, без Принца нямаше да спечеля Феликс Фелицис. Нямаше да знам как да спася Рон от отравяне, нямаше да...

– ... да се прочуеш с бляскави умения при правенето на отвари, каквито не притежаваш – напомни гадничко Хърмаяни.

– Престани, Хърмаяни! – намеси се Джини и Хари беше толкова изумен и признателен, че вдигна поглед. – Доколкото разбирам, Малфой се е опитал да приложи непростимо проклятие, би трябвало да се радваш, че Хари е знаел нещо добро, с което да се защити!

– Е, радвам се, разбира се, че Хари не е бил застигнат от проклятие – отбеляза явно жегната Хърмаяни, – но няма как, Джини, да наречеш заклинанието „Сектумсемпра“ добро, виж какво си навлече Хари с него! И като гледам как ви подля вода за мача...

– О, я не ми се прави пак, че разбираш нещо от квидич! – тросна се

Джини. – Само ще изпаднеш в неловко положение.

Хари и Рон ги зяпнаха: Хърмаяни и Джини, които винаги се бяха разбирали толкова добре, сега седяха с кръстосани ръце и гледаха ядосано в противоположни посоки. Рон се извърна смутен към Хари, после грабна наслуки един учебник и се скри зад него. Но макар и да знаеше, че не го е заслужил, Хари най-неочаквано се почувства невероятно весел, въпреки че цяла вечер никой от тях не проговори отново.

Ала ведрото му настроение се изпари бързо. На другия ден трябва да търпи ехидните подмятания на слидеринци, да не говорим пък за доста сериозния гняв на съучениците му от „Грифиндор“, които бяха страшно нещастни, че техният капитан е бил отстранен по собствена вина от финала за сезона. Каквото и да беше казал на Хърмаяни, в събота сутринта той бе готов тутакси да замени целия Феликс Фелицис по света срещу възможността да отиде на куидичното игрище заедно с Рон, Джини и останалите. Сърцето му се късаше, когато тръгна в посока, обратна на гъмжилото от ученици, които се изсипваха навън в слънчевия ден: всички носеха кречетала и шапки и размахваха знаменца и шалове, а той трябваше да слезе по каменните стъпала на подземията, да върви, докато звуците на множеството в далечината заглъхнат съвсем, и да знае, че няма да чуе и дума от коментара, и дори един-едничък радостен възглас или недоволен стон.

– А, Потър! – каза Снейп, след като Хари почука на вратата и влезе в неприятно познатия кабинет, който учителят, макар и сега да преподаваше няколко етажа по-горе, не беше опразнил: както винаги, в помещението беше сумрачно и навсякъде по стените бяха наслагани същите мъртви слузести отвратителни неща, топнати в пъстроцветни отвари.

На маса, до която Хари очевидно трябваше да седне, зловещо бяха струпани цяла камара покрити с паяжини кашони, около които витаеше усещането за досаден, усърден и безсмислен труд.

– Господин Филч търсеше кой да разчисти тези стари папки – обясни тихо Снейп. – В тях са описани провиненията на други злосторници в „Хогвортс“ и наложените им наказания. Бихме искали да препишеш наново провиненията и наказанията там, където мастилото е избеляло или картонът е пострадал от мишки, и след като ги подредиш по азбучен ред, да ги върнеш в кашоните. Няма да използваш магия.

– Добре, професоре – отвърна Хари с цялото презрение, което успя да вложи в последните четири срички.

– Мисля да започнеш – добави Снейп с ехидна усмивчица – с кашони хиляда и дванайсети до хиляда петдесет и шести. Там ще откриеш

някаи познати имена, което ще направи задачата по-интересна. Ето тук виждаш... – Той издърпа със замах от един от горните кашони картонче и прочете: „Джеймс Потър и Сириус Блек. Заловени да прилагат на Бъртрам Обри забранена магия. Главата на Обри – два пъти по-голяма от обичайното. Двойно наказание.“ – Снейп се подсмихна. – Каква утеха да знаеш, че макар и тях вече да ги няма, великите им подвизи са прилежно описани...

Както многократно досега, Хари усети как отвътре му кипва. Прехапа език, за да се сдържи да не отговори, после седна пред кашоните и придърпа един към себе си.

Точно според очакванията му, работата беше безполезна и отегчителна и понякога беше прекъсвана (което Снейп очевидно бе целял) от жегване под лъжичката, когато Хари виждаше името на баща си или на Сириус, обикновено споменати заедно като извършители на най-различни безобидни лудории и от време на време придружавани от имената на Ремус Лупин или на Питър Петигрю. И докато преписваше всичките им пакости и наказания, той се питаше какво ли става навън, където мачът вероятно беше започнал току-що... и Джини играеше търсач срещу Чо...

Хари поглеждаше отново и отново към големия часовник, който тиктакаше на стената. Струваше му се, че върви два пъти по-бавно от обикновените часовници: дали Снейп не го беше омагьосал да изостава? Просто беше невъзможно Хари да е тук само от половин час... от един час... от час и половина...

Когато стрелките на часовника показаха дванайсет и половина, стомахът на Хари започна да къркори. В един и десет Снейп, който не беше проронил и дума, откакто беше възложил задачата на Хари, най-сетне вдигна поглед.

– За днес достатъчно – каза той ледено. – Отбележи мястото, докдето си стигнал. Ще продължиш следващата събота в десет часа.

– Добре, сър.

Хари пхна напосоки в кашона едно прегънато картонче и побърза да излезе, да не би Снейп да размисли, после хукна нагоре по каменните стъпала, като надаваше ухо да долови някакъв звук откъм игрището, но не чу нищо... значи мачът бе приключил...

ПокOLEба се пред претъпканата Голяма зала, сетне се завтече нагоре по мраморното стълбище – и да бяха били, и да бяха паднали, грифиндорци празнуваха или поливаха мъката си в своята обща стая.

– *Quid agis?*²⁷ – каза той плахо на Дебелата дама, понеже не знаеше

какво ще завари вътре.

Изражението ѝ беше непроницаемо, когато тя отговори:

– Ще видиш.

И се дръпна напред.

От отвора зад нея гръмна тържествуващ рев. Хари зяпна от учудване, когато – още щом го видяха – всички се разпищяха и гора от ръце го притеглиха в стаята.

– Бихме! – изкрещя Рон, който изскочи отнякъде и размаха пред него Сребърната купа. – Бихме! Четиристотин и петдесет на сто и четирийсет! Бихме!

Хари се обърна: към него с пламнало лице тичаше Джини, която протегна ръце да го прегърне. И без да се замисля, без да е възнамерявал да го прави, без да се притеснява, че ги гледат петдесет души, Хари я целуна.

След няколко дълги мига... или може би половин час... или няколко слънчеви дни... те най-сетне се пуснаха. Стаята беше притихнала. После неколцина от учениците подсвирнаха, чу се взрив от притеснено хихикане. Хари погледна над главата на Джини и видя, че Дийн Томас държи в ръка натрошена чаша, а Ромилда Вейн имаше вид сякаш всеки момент ще метне нещо. Хърмаяни грееше, Хари обаче затърси с очи Рон. Накрая го откри – още стискаше Купата и имаше вид на ударен с тояга по главата. За стотна от секундата двамата се гледаха, после Рон кимна едва доловимо и Хари го разтълкува като: „Е, щом се налага.“

Съществува в гърдите на Хари ревна тържествуващо, а той се усмихна на Джини и без да казва нищо, ѝ посочи дупката в портрета. Очевидно имаше предвид дълга разходка в парка, през която – ако им останеше време – можеха да обсъдят и мача.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА ПОДСЛУШАНАТА ПРОРОЧИЦА

Това, че Хари Потър ходи с Джини Уизли, изглежда вълнуваше мнозина, главно момичетата, но през следващите седмици той установи със задоволство, че сега е напълно глух за клюките. В края на краищата, каква приятна промяна – да го одумват за нещо, от което се чувстваше щастлив, както не помнеше да се е чувствал от много отдавна, а не защото се е забъркал в някакви ужасяващи случки с черна магия!

– Има къде-къде по-любопитни неща, които биха могли да обсъждат – отбеляза Джини, която беше седнала на пода в общата стая и облегната на краката на Хари, четеше „Пророчески вестни“. – Три нападения на диментори само за седмица, а Ромилда Вейн седнала да ме подпитва дали е вярно, че на гърдите си имаш татуировка на хипогриф.

Рон и Хърмаяни гръмко се засмяха. Хари не им обърна внимание.

– Какво ѝ каза?

– Казах ѝ, че татуировката ти е на унгарски шипоносец – отвърна Джини и разсеяно прелисти вестника. – Много по-мъжкарско е.

– Благодаря! – ухили се Хари. – А какво ѝ каза за Рон?

– Че неговата е на пухкавел мъник, но не уточних къде.

Рон се свъси, а Хърмаяни продължи да се залива от смях.

– Внимавайте в игричката! – рече Рон и посочи предупредително към Хари и Джини. – Може и да съм разрешил, но това не значи, че няма да размисля...

– Виж го ти, бил *разрешил!* – присмя му се Джини. – Откога ми разрешаваш каквото и да било? Пък и сам каза, че по-добре с Хари, отколкото с Майкъл или Дийн.

– Точно така – потвърди кисело Рон. – Стига да не се натискате пред всички.

– Ах, ти, мръсен двуличник! А кой се натискаше с Лавендър, кой се разхождаше навсякъде, впит в нея, сякаш сте змиорки? – подвикна Джини.

Но започна юни и не беше за препоръчване да подлагат на изпитания търпението на Рон: времето, когато Хари и Джини можеха да бъдат заедно, ставаше все по-ограничено. Наближаваха изпитите на Джини за СОВА и тя трябваше да преговаря часове наред, чак до среднощ.

Една такава вечер, когато Джини се беше усамотила в

библиотеката, а Хари седеше до прозореца в общата стая и уж дописваше домашното по билкология, но всъщност си припомняше особено щастливия час, който двамата с Джини бяха прекарали по обяд край езерото, Хърмаяни седна тежко на стола между него и Рон с неприятно решително изражение.

– Искам да поговоря с теб, Хари.

– За какво? – попита подозрително той.

Точно предния ден му беше направила забележка, че разсейвал Джини точно когато тя трябвало да се готви усърдно за изпитите.

– За така наречения Нечистокръвен принц.

– О, пак ли! – простена той. – Хайде, стига вече!

Не се беше осмелил да се върне в Нужната стая и да си прибере учебника, от което съответно страдаше и представянето му в часовете по отвари (въпреки че Слъгхорн, който одобряваше Джини, духовито го отдаваше на влюбеността му). Хари обаче беше сигурен, че Снейп още храни надежди да сложи ръка върху учебника на Принца, и докато учителят не се успокоеше, той нямаше намерение да го изнася от Стаята.

– Няма „стига“ – отсече Хърмаяни, – докато не ме изслушаш. И така, опитвам се да разбера на кого му е било хоби да измисля черни магии...

– На него не му е било хоби...

– На него, на него... кой е казал, че е момче?

– Вече сме го обсъждали – сърдито напомни Хари. – *Принц*, Хърмаяни, *Принц*!

– Ами да, *Принц*! – подвикна тя с червени петна, пламнали по бузите ѝ, и извади от джоба си много стара вестникарска страница, която остави с трясък на масата пред Хари. – Виж това тук! Виж снимката!

Той вдигна разпадащата се страница и се взря в мърдащата, пожълтяла от времето фотография. Рон също се надвеси да види. На снимката имаше кльощаво момиче на около петнайсетина години. Не беше хубаво, изглеждаше и нацупено, и смутено, беше с дебели вежди и издължено бледо лице. Под фотографията имаше и текст: *Айлийн Принц, капитан на отбора по златни наплюващи топчета на „Хогвортс“*.

– Е? – попита Хари, докато преглеждаше набързо дописката, към която беше снимката – в нея се разказваше скучна история за училищните турнири.

– Казвала се е Айлийн Принц. *Принц*, Хари.

Двамата се погледнаха и той схвана какво се опитва да му обясни Хърмаяни. Избухна в смях.

– Не може да бъде!

– Какво?

– Нима смяташ, че *тя* е била Нечистокръвната?... О, не ме размивай!

– Защо да не е тя? В магьосническия свят, Хари, няма истински принцове. Това е или прякор, или измислена титла, която някой си е сложил, но може и да е истинско име, нали? Не, чуи ме! Ако баща ѝ, да речем, е бил магьосник с фамилно име „Принц“, а майка ѝ е била мъгълка, тя преспокойно би могла да бъде „нечистокръвната Принц“!

– Да, много изобретателно, Хърмаяни, няма що...

– А защо не! Може би се е гордеела, че е наполовина Принц!

– Виж какво, Хърмаяни, мога да ти кажа, че това изобщо не е било момиче.

– Истината е, че според теб едно момиче не може да бъде толкова умно – кипна Хърмаяни.

– Не може да съм край теб вече пет години и да не смятам момичетата за умни! – отвърна Хари, жегнат от думите ѝ. – Съдя от начина, по който е писал. Просто знам, че Принца е бил момче, усещам го. Това момиче няма нищо общо. Между другото, откъде взе вестника?

– От библиотеката – обясни Хърмаяни, както би могло да се очаква. – Там, горе, се пази цяла колекция от „Пророчески вестни“. Е, ако успее, ще изровя още нещо за Айлийн Принц.

– Щом ти доставя удоволствие – тросна се Хари.

– Да, доставя ми – каза Хърмаяни. – И първото място, където ще проверя – изстреля тя вече след като отиде при отвора в портрета, – е архивът с награди за отвари!

Известно време Хари гледа свъсен подире ѝ, сетне продължи да съзерцава притъмняващото небе.

– Просто не може да преглътне, че си станал по-добър от нея по отвари – отбеляза Рон и отново се зачете в „Хиляда магически билки и плесени“.

– Нали не ме смяташ за луд, задето искам да си прибера учебника?

– Разбира се, че не – увери го убедено Рон. – Той... този Принц е бил гений... ако не беше драснал онова за безоара... – Той прокара многозначително пръст пред гърлото си. – Нямахте да доживее да го обсъждам, нали? Далеч съм от мисълта, че проклятието, което си приложил на Малфой, е чудесно...

– Аз също – побърза да уточни Хари.

– Но той се оправи, нали? За нула време отново е на крака.

– Да – потвърди Хари и всичко беше истина, но още го мъчеха леки угризения на съвестта. – Благодарение на Снейп...

– Тази събота пак ли ще изтърпяваш наказание при Снейп? – продължи Рон.

– Да, и следващата, и по следващата – въздъхна Хари. – И ми намерка, моля ти се, че ако до края на срока не подреда всички кашони, ще продължим и догодина.

Тези наказания му се виждаха особено досадни, защото му ядяха и без това ограниченото време, което можеше да прекарва с Джини. Напоследък всъщност често се питаше дали Снейп не го знае, понеже го държеше до все по-късно и му подмяташе, че пропуска хубавото време и различните възможности, които то предлага.

Хари беше изтръгнат от тези горчиви размисли, когато до него изникна Джими Пийкс, който държеше пергаментов свитък.

– Благодаря, Джими... ей, от Дъмбълдор е! – възкликна развълнувано Хари, разгъна пергаментата и го прегледа. – Вика ме да отида незабавно в кабинета му!

Двете момчета се спогледаха.

– Леле! – прошепна Рон. – Смяташ ли... дали не е намерил...

– Най-добре е да отида и да разбера, нали? – рече Хари и скочи на крака.

Изхвърча от общата стая, понесе се като вихър по коридора на седмия етаж и там не подмина никого, освен Пийвс, който профуча в обратната посока, като по стар навик замери Хари с парчетата тебешир и се изкиска, понеже заобиколи защитното му заклинание. После Пийвс се скри и в коридорите стана тихо: до вечерния час имаше само петнайсет минути и повечето ученици се бяха прибрали по общите стаи.

Точно тогава Хари чу писък и трясък. Спря като закован и се ослуша.

– Как... *смееш*... ооооох!

Шумът идваше от коридор наблизо, затова Хари извади магическата си пръчка, завтече се натам и като сви на бегом на поредния ъгъл, видя професор Трелони, която се беше проснала на пода, главата ѝ бе покрита с един от многобройните ѝ шалове, а до нея имаше няколко бутилки шери, едната счупена.

– Професоре...

Хари забърза към професор Трелони и и помогна да се изправи на крака. Някои от лъскавите нанизии мъниста се бяха заплели в очилата ѝ. Тя изхлъца силно, оправи си с потупване косата и се надигна, като се

хвана за услужливата ръка на Хари.

– Какво е станало, професоре?

– Хич и не питай! – изписка тя. – Разхождах си се аз и осмислях едни черни прокоби, които току-що бях видяла...

Но Хари не я слушаше особено внимателно. Току-що беше забелязал къде стоят: отдясно беше гобленът с троловете балетисти, а отляво – гладката непробиваема дълга каменна стена, зад която беше скрита...

– Професоре, в Нужната стая ли се опитвахте да проникнете?

– Знамения, които чудотворно ми бяха разкрити... моля?

Тя изведнъж се сепна.

– Нужната стая – повтори Хари. – В нея ли се опитвахте да влезете?

– Аз такова... сега научавам, че и учениците знаят за...

– Не всички ученици – поправи я Хари. – Но какво се е случило?

Изпищяхте... сякаш от болка...

– Ами аз... – изломоти професор Трелони, като притегли шаловете, сякаш да се защити, и погледна надолу към Хари с невероятно увеличените си очи. – Възнамерявах да... да оставя на съхранение в Стаята някои... някои лични вещи...

Сетне промърмори нещо за някакви „гнусни обвинения“.

– А, това ли било! – рече Хари и погледна бутилките шери. – Но не успяхте да влезете вътре и да ги скриете?

Видя му се много странно – стаята все пак се беше отворила за него, когато той бе решил да скрие учебника на Нечистокръвния принц.

– О, как да не съм успяла да вляза, влязох! – възрази професор Трелони и изгледа стената на кръв. – Но там вече имаше някой.

– Имало е някой ли?... Кой? – поиска да узнае Хари. – Кой беше вътре?

– Нямам представа – отговори професор Трелони, постъписана от настойчивостта му. – Влязох в Стаята и чух глас, какъвто там не е имало никога, през всичките години, откакто крия... откакто използвам стаята де.

– Глас ли? И какво каза гласът?

– Не знам да е казал нещо – рече професор Трелони. – Той... вряскаше.

– *Вряскаше?*

– От радост – кимна жената.

Хари я запна.

– Мъжки ли беше гласът или женски?

– Бих изказала предположението, че беше мъжки – обясни

професор Трелони.

– И беше щастлив?

– Много щастлив – подсмъркна професор Трелони.

– Сякаш ликува ли?

– Определено.

– И после...

– И после аз извиках „Кой е?“

– Не можеше ли да разберете, без да питате? – учуди се Хари донякъде разочарован.

– Вътрешното ми око – заяви с достойнство професор Трелони и оправи шаловете си и множеството нанизирани проблясващи мъниста – беше насочено към дела, които са много далеч от земните селения на вряскащите гласове...

– А, така значи – побърза да я прекъсне Хари, защото се беше наслушал за Вътрешното око на професор Трелони. – И гласът каза ли кой е там?

– Не, не каза – отвърна жената. – Всичко потъна в непрогледен мрак и след миг бях изхвърлена с главата напред от Стаята!

– Не видяхте ли, че ще се случи точно това? – не се сдържа да попита Хари.

– Не, не видях, нали ти обясних, вътре се спусна непрогледен мрак...

Тя замълча и го изгледа подозрително.

– Според мен е най-добре да се оплачете на професор Дъмбълдор – предложи Хари. – Той трябва да знае, че Малфой ликува... исках да кажа, че някой ви е изхвърлил от Стаята.

За негова изненада след това предложение професор Трелони се изпъчи и погледна високомерно.

– Директорът даде да се разбере, че предпочита по-малко посещения от моя страна – заяви тя ледено. – Не съм човек, който ще натрапва присъствието си на хора, неспособни да го оценят. Щом Дъмбълдор предпочита да не се вслуша в предупрежденията на картите... – Костеливата ѝ ръка се впи в китката на Хари. – Отново и отново, както и да ги редя... – И тя със замах извади изпод шаловете си една карта. – Поразената от гръм кула – пошушна жената. – Беда. Злочестини. От ден на ден надвисват все повече...

– А, това ли било! – рече отново Хари. – Ами... въпреки това смятам, че трябва да кажете на Дъмбълдор за гласа и как се е спуснал мрак, а вас са ви изхвърлили от Стаята...

– Така ли смяташ? – Професор Трелони се замисли, но Хари долови, че ѝ се иска да разкаже отново за малкото си пременение.

– Тъкмо съм тръгнал при него – уточни момчето. – Вика ме. Можем да отидем заедно.

– О, добре, щом е така! – усмихна се професор Трелони. Наведе се, грабна бутилките от шери и ги натика най-безцеремонно в голямата синьо-бяла ваза в една ниша наблизо. – Липсваш ми в часовете, Хари – допълни сърцераздирателно учителката, когато двамата тръгнаха заедно. – Никога не си имал дарба за пророк... но беше прекрасен обект...

Хари не отговори, беше се чувствал ужасно като обект на несекващите предсказания на професор Трелони за скорошна гибел.

– Опасявам се – продължи тя, – че крантата... пардон, кентавърът, не разбира нищичко от гледане на карти. Попитах го като пророчица пророк дали и той не е доловил далечните вибрации на надвисналото бедствие. Но той само дето не се изсмя. Представяш ли си? – подвикна доста истерично професор Трелони и Хари усети силната миризма на шери, макар че бутилките вече бяха останали далеч. – Конят може би е чул да се говори, че не съм наследила способностите на прапрабаба си. Завистниците от години сеят такива слухове. Знаеш ли, Хари, какво казвам на такива хора? Щеше ли Дъмбълдор да ме пусне да преподавам в това велико училище, толкова години да ми оказва такова голямо доверие, ако не се бях доказала пред него?

Хари изломоти нещо нечленоразделно.

– Добре си спомням първия разговор с Дъмбълдор – продължи гърлено професор Трелони. – Той, разбира се, беше възхитен, силно възхитен... Бях отседнала в „Свинската глава“, което, между другото, не ти препоръчвам... там, мило момче, гъмжи от дървеници, но средствата ми бяха оскъдни. Дъмбълдор беше така любезен да ме посети в моята стая в странноприемницата. Започна да ме разпитва надълго и нашироко... Трябва да призная, че в началото ми се стори злонамерен към пророкуването... помня също, че се почувствах някак странно, онзи ден не бях яла много... после обаче...

Тук Хари започна да внимава за пръв път, защото знаеше какво се е случило после: професор Трелони беше направила пророчеството, променило хода на целия му живот – пророчеството за него и Волдеморт.

– После обаче бяхме грубо прекъснати от Сивиръс Снейп!

– Какво?

– Да, пред вратата настана суматоха, тя се отвори рязко и онзи недосядан съдържател стоеше отпред заедно със Снейп, който дърдореше

някакви небивалици как се бил объркал по стълбите, но на мен ми мина през ума, че е бил заловен, докато е подслушвал разговора ми с Дъмбълдор... по онова време и Снейп търсеше работа и безспорно е искал да чуе как преминава събеседването. След това Дъмбълдор изглеждаше много по-склонен да ми даде мястото и аз си рекох, Хари, че това е станало, защото той е оценил огромната разлика между моите скромни обноски и ненаатрапваща се дарба и онзи нахален млад натрапник, който не се свенеше дори да подслушва пред ключалките... Хари, момчето ми?...

Тя погледна през рамо, защото едва сега беше забелязала, че Хари вече не е до нея – той беше спрял и сега двамата стояха на три метра един от друг.

– Хари! – повтори несигурно професор Трелони. Лицето му явно беше станало бяло като платно, защото преподавателката изглеждаше угрижена и уплашена. Хари продължаваше да стои като попарен, а вълните на потреса го заливаха една подир друга и заличаваха всичко, освен информацията, укривана толкова дълго от него...

Значи именно Снейп е подслушал пророчеството! Значи именно Снейп е занесъл новината на Волдемор! Именно Снейп заедно с Питър Петигрю е тласнал Волдемор да тръгне да преследва Лили, Джеймс и техния син...

В този миг нищо друго нямаше значение за Хари.

– Хари! – повика го пак професор Трелони. – Хари... Мислех, че отиваме заедно при директора?

– Вие стойте тук – рече ѝ той с изтръпнали устни.

– Но, мило момче... Смятах да му разкажа как съм била нападната в стаята...

– Стойте тук! – повтори ядно Хари.

Учителката го погледна възмутена, а той притича покрай нея, зави и излезе в коридора на Дъмбълдор, където на стража стоеше самотното грозилеще от водоливника. Хари му изкрещя паролата и хукна по подвижната спираловидна стълба, като взимаше по три стъпала наведнъж. Не почука, а направо заблъска по вратата на Дъмбълдор, а спокойният глас рече „Влез“ вече след като Хари беше нахълтал в кабинета.

Фениксът Фоукс се извърна и лъскавочерните му очи проблеснаха с отразеното злато на залеза отвън. Дъмбълдор стоеше на прозореца и хванал в ръка дълго черно пътно наметало, гледаше към парка.

– Е, Хари, обещах ти, че ще можеш да дойдеш с мен.

За миг-два Хари не го разбра: разговорът с Трелони беше заличил

всичко останало в съзнанието му и мозъкът му сякаш работеше много бавно.

– Да дойда... с вас ли?

– Само ако искаш, разбира се.

– Ако...

Чак сега Хари си спомни защо е бързал към кабинета на Дъмбълдор.

– Открил сте още един? Открил сте хоркрукс?

– Така мисля.

Яростта и негодуванието влязоха в схватка с потреса и вълнението: Хари сякаш бе загубил дар-слово.

– Естествено е да си уплашен – рече Дъмбълдор.

– Не съм уплашен! – възрази веднага Хари и това си беше самата истина: ако имаше чувство, което изобщо не изпитваше, то това беше страхът. – Кой хоркрукс е това? Къде е?

– Не съм сигурен точно кой... макар че според мен можем да изключим змията... но мисля, че е скрит в една пещера на морския бряг, на много километри оттук... пещера, която се опитвам да издира от доста отдавна – там Том Риддъл е измъчвал двете деца от сиропиталището по време на летния им лагер, нали помниш?

– Да – потвърди Хари. – Как е защитена?

– Не знам, имам само подозрения, които може би са напълно погрешни. – Дъмбълдор се подвоуми, после каза: – Обещах ти, Хари, че можеш да дойдеш с мен, и си удържам на думата, но ще постъпя много зле, ако не те предупредя, че ще бъде изключително опасно.

– Идвам – отсече Хари още преди Дъмбълдор да се е доизказал.

Сега, когато не можеше да си намери място – толкова разгневен беше на Снейп, – той изгаряше от желание да предприеме нещо отчаяно и опасно, което през последните няколко минути се беше засилило десетократно. Това явно се беше изписало и на лицето му, защото Дъмбълдор се дръпна от прозореца и се взря по-внимателно в Хари, а между сребърните му вежди се връза бръчица.

– Какво ти се е случило?

– Нищо – тукати излъга Хари.

– Какво те е разстроило?

– Не съм разстроен.

– Хари, никога не си бил добър окулмант...

Именно тази дума се превърна в искрата, възпламенила яростта на Хари.

– Снейп! – каза той много високо и Фоукс изписука тихо зад тях. – Снейп, ето какво ми се е случило! Съобщил е на Волдемор за пророчеството, именно *той* е подслушвал пред вратата, Трелони ми каза!

Изражението на Дъмбълдор не се промени, но на Хари му се стори, че лицето му е преbledняло под кървавия отблясък от залязващото слънце. Дъмбълдор мълча доста дълго.

– Кога разбра? – попита той накрая.

– Току-що! – отвърна Хари, който с огромни усилия се съдържаше да не се разкрещи. После най-неочаквано гневът се отприщи. – И ВИЕ МУ РАЗРЕШАВАТЕ ДА ПРЕПОДАВА ТУК, ВЪПРЕКИ ЧЕ Е КАЗАЛ НА ВОЛДЕМОРА ДА ТРЪГНЕ ДА ПРЕСЛЕДВА МАМА И ТАТКО!

Едва си поемаше дъх, сякаш се беше сбил с някого: извърна се, за да не гледа Дъмбълдор, който и досега не беше помръднал нито едно мускулче, тръгна да обикаля напред-назад из кабинета, като търкаше кокалчетата на едната си ръка в дланта на другата и бе напрегнал цялата си воля да не почне да събаря вещите наоколо. Идеше му да се развилнее и да се развика на Дъмбълдор, но също така му се искаше да отиде с него и да се опита да унищожи хоркрукса; идеше му да му каже, че е стар глупак, щом се доверява на Снейп, ала се ужаси, че професорът няма да го вземе със себе си, ако не овладее гнева...

– Хари – пророни тихо Дъмбълдор. – Изслушай ме, моля те.

На Хари му беше трудно да спре и да не кръжи като полудял, а също и да не изкрещи. Застана на едно място, прехапал устна, и погледна сбръчканото лице на Дъмбълдор.

– Професор Снейп е допуснал ужасна...

– Само не ми казвайте, че е било грешка, той е подслушвал на вратата!

– Остави ме да се доизкажа, моля те. – Дъмбълдор изчака Хари да кимне отсечено, сетне продължи: – Професор Снейп е допуснал ужасна грешка. Вечерта, когато е подслушал първата половина от пророчеството на професор Трелони, още е бил на служба при Лорд Волдемор. Съвсем естествено е побързал да каже на господаря си какво е чул, защото то го е засягало в изключителна степен. Той обаче не е знаел – няма откъде да е знаел – кое момче Волдемор ще преследва оттук нататък и че родителите, които ще погуби в убийственото си издирване, са хора, които професор Снейп е познавал, че това са майка ти и баща ти...

Хари безрадостно се засмя.

– Мразел е баща ми, както мразеше Сириус! Не ви ли е направило впечатление, професоре, че хората, които Снейп мрази, рано или късно

умират?

– Нямах представа, Хари, какво разкаяние изпитваше професор Снейп, когато разбра как Лорд Волдемор е разгълкувал пророчеството. Убеден съм, че няма друго нещо в живота му, за което да съжалява повече, и че именно това е причината да се завърне...

– Но той е много добър оклумант, нали, сър? – рече Хари, чийто глас трепереше от усилието му да говори спокойно. – Нима Волдемор не е убеден, че Снейп е на негова страна, дори сега? Професоре... откъде сте толкова сигурен, че Снейп е на наша страна?

Известно време Дъмбълдор продължи да мълчи – имаше вид на човек, който се опитва да вземе решение. Накрая каза:

– Сигурен съм. Имам пълно доверие на Сивирьс Снейп.

Няколко минути Хари си поемаше дълбоко въздух, за да се поуспокои. Не се получи.

– Е, аз пък му нямам доверие! – заяви той точно толкова силно, както преди. – И в момента крои направо под носа ви нещо заедно с Драко Малфой, а вие пак...

– Вече го обсъдихме, Хари – рече Дъмбълдор и този път гласът му отново прозвуча непреклонно. – Изложих ти мнението си.

– Тази вечер напускате училището, а съм готов да се обзаложа, че дори не сте предвидил възможността Снейп и Малфой да решат...

– Да решат какво? – вдигна Дъмбълдор вежди. – В какво точно ги подозираш?

– Аз... те кроят нещо! – отговори Хари, при което дланите му се свиха в юмруци. – Професор Трелони току-що е ходила в Нужната стая, за да скрие бутилките си от шери, и е чула Малфой да вряска ликуващо! Той се опитва да поправи там нещо опасно и мен ако питате, най-последно е успял, а вие смятате просто да си излезете от училището, без да...

– Достатъчно! – спря го Дъмбълдор. Каза го съвсем спокойно, но въпреки това Хари тутакси замълча – усети, че накрая е прекрачил някаква недоловима граница. – Нима смяташ, че докато отсъствах тази година, бих допуснал дори един-единствен път да оставя училището незащитено? Не съм го допуснал. Тази вечер, след като тръгна, ще бъдат взети допълнителни мерки за сигурност. Много те моля, Хари, само не намеквай, че гледам през пръсти на безопасността на своите ученици.

– И през ум не ми е минавало... – смотелеви леко засрамен Хари, но Дъмбълдор отново го прекъсна.

– Не желая да обсъждаме повече този въпрос.

Хари преглътна неизречените думи, уплашен, че е стигнал твърде

далеч и е пропилял възможността да отиде с Дъмбълдор, директорът обаче продължи:

– Искаш ли да дойдеш с мен тази вечер?

– Да – беше моменталният отговор.

– Чудесно, слушай тогава. – Дъмбълдор се изправи в цял ръст. – Вземам те със себе си при едно условие: да се подчиняваш незабавно и безусловно на всяка заповед, която ти дам.

– Разбира се.

– Постарай се да ме разбереш, Хари. Говоря ти, че трябва да изпълняваш и заповеди като „бягай“, „скрий се“, „върни се“. Обещавах ли?

– Аз... да, разбира се.

– Ако ти кажа да се скриеш, ще го направиш ли?

– Да.

– Ако ти кажа да бягаш, ще се подчиниш ли?

– Да.

– Ако ти кажа да ме оставиш и да се спасяваш, ще ме послушаш ли?

– Аз...

– Ще ме послушаш ли, Хари?

Известно време двамата се гледаха.

– Да, сър.

– Чудесно! Тогава иди да вземеш мантията невидимка и след пет минути ме чакай във входната зала.

Дъмбълдор се обърна и погледна през пламналия прозорец: сега слънцето се беше превърнало в рубиненочервено сияние на хоризонта. Хари излезе бързо от кабинета и се спусна по спираловидната стълба. Изведнъж съзнанието му стана странно ясно. Той знаеше какво да направи.

Когато се върна в общата стая, Рон и Хърмаяни седяха заедно.

– Какво иска Дъмбълдор? – попита веднага Хърмаяни. – Добре ли си, Хари? – допълни тя разтревожена.

– Нищо ми няма – потвърди кратко той и профуча покрай тях.

Хукна нагоре по стълбите и нахълта в спалното помещение, където отвори рязко куфара, извади Хитроумната карта и чифт навити на клъбце чорапи. После се завтече обратно надолу по стълбите и влезе на бегом в общата стая, като се закова пред изумените Рон и Хърмаяни.

– Нямам много време – обясни задъхано Хари. – Дъмбълдор мисли, че съм дошъл да си взема мантията невидимка. Слушайте сега...

Разказа им набързо къде отива и защо. Не спря нито когато

Хърмаяни ахна от ужас, нито когато Рон го засипа с припрени въпроси: двамата можеха и по-късно да обсъдят подробно всичко.

– Разбрахте ли какво означава това? – завърши Хари. – Довечера Дъмбълдор няма да бъде тук и Малфой отново ще има зелена улица да направи каквото е замислил. *Не, изслушайте ме!* – изсъска той ядосано, защото и Рон, и Хърмаяни проявиха признаци, че искат да го прекъснат. – Сигурен съм, че в Нужната стая е ликувал именно Малфой. Взemi... – Хари пхна в ръката на Хърмаяни Хитроумната карта. – Дръжте го под око, дръжте под око и Снейп. Привлечете когото успеете и от ВОДА. Хърмаяни, ония галеони, с които се свързвахме, още не са изгубили вълшебната си сила, нали? Дъмбълдор обеща да наложи в училището още по-строги мерки за сигурност, но щом и Снейп е забъркан, той знае каква е защитата на Дъмбълдор и как да я преодолее... обаче не очаква, че вие ще го следите, нали?

– Хари... – подхвана Хърмаяни с неимоверно разширени от ужас очи.

– Нямам време за спорове! – спря я Хари. – Взemi и това... – пхна той чорапите в ръцете на Рон.

– Благодаря – рече той. – Ъъ... но защо са ми чорапи?

– Чорапи не ти трябват, трябва ти онова, което е увито в тях – Феликс Фелицис. Разделете си го тримата с Джини. Поздрави я от мен. Е, тръгвам, Дъмбълдор ме чака...

– Недей! – викна Хърмаяни, защото Рон извади благоговейно малката стъкленичка със златиста отвара. – На нас не ни трябва, взemi я ти, не се знае на какво ще се натъкнеш.

– Аз ще се оправя, нали съм с Дъмбълдор! – успокои я Хари. – Искам вие да сте добре... не ме гледай така, Хърмаяни, хайде, чао...

И забърза обратно през дупката в портрета към входната зала.

Дъмбълдор чакаше пред дъбовата врата. Обърна се, когато Хари излезе тичешком на най-горното каменно стъпало – едва си поемаше въздух и отстрани в хълбока го прорязваше остра болка.

– Бих искал да си сложиш мантията невидимка – каза Дъмбълдор и изчака Хари да се заметне с нея, после добави: – Чудесно! Тръгваме ли?

Без да губи и миг, той заслиза по външното каменно стълбище в пътно наметало, което почти не помръдваше в застиналия летен въздух. Хари забърза до него под мантията невидимка, още не можеше да си поеме дъх и беше плувнал в пот.

– Но какво ще си помислят, професоре, когато ви видят, че заминавате? – попита той, защото отново се беше сетил за Малфой и Снейп.

– Че отивам да пийна нещо в Хогсмийд – обясни ведро Дъмбълдор. – Понякога наминавам при Розмерта, случва се да посетя и „Свинската глава“... или поне така изглежда. Това е един от най-добрите начини да прикриеш накъде всъщност си поел.

Тръгнах в сгъстяващия се здрач по алеята. Въздухът беше изпълнен с уханието на топла трева, на езерна вода и на дим от накладен с дърва огън, идващ откъм къщата на Хагрид. На Хари му беше трудно да повярва, че са се отправили към нещо опасно и страшно.

– Професоре – подхвана той тихо, когато пред тях изникна портата в долния край на алеята, – ще се магипортираме ли?

– Да – потвърди Дъмбълдор. – Сега, струва ми се, вече знаеш как да се магипортираш?

– Да – каза Хари, – но нямам разрешително.

Усети, че е най-добре да бъде откровен: само това оставаше – да провали всичко, като се озове на стотина-двеста километра от мястото, накъдето бяха тръгнали!

– Нищо, пак ще ти помогна – успокои го Дъмбълдор. Излязоха от портата и закрачиха в потъналия в сумрак безлюден път за Хогсмийд. Докато вървяха, се мръкваше все повече, а щом излязоха на главната улица в селото, вече беше паднала истинска нощ. От прозорците над магазините мигаха светлинки и когато наближиха „Трите метли“, Дъмбълдор и Хари чуха хрипливи викове.

– И да не влизаш повече! – изкрещя Мадам Розмерта, след като извърли един размъкнат магьосник. – О, Албус, здравей... много късно...

– Добър вечер, Розмерта, добър вечер... извинявай, но отивам в „Свинската глава“... Ей, да не се разсърдиш, днес просто искам по-спокойна обстановка...

След миг те завиха и тръгнах по една от пресечките, където табелата на „Свинската глава“ поскърцваше, въпреки че не духаше и най-лек ветрец. За разлика от „Трите метли“ кръчмата май беше съвсем празна.

– Не е нужно да влизаме – пошушна Дъмбълдор, докато се оглеждаше. – Важното е да не ни види никой... а сега допри длан върху ръката ми, Хари. Не се налага да стискаш силно, аз само ще те направлявам. Броя до три: едно... две... три...

Хари се обърна. Веднага го обзе ужасното усещане, че го промушват през тънък гумен маркуч, той не можеше да диша, всяка частица от него сякаш бе подложена на непоносим натиск и точно когато си мислеше, че ще се задуши, невидимите обръчи се разхлабиха, той се изправи

сред хладния мрак и дълбоко пое от свежия солен въздух.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ПЕЩЕРАТА

Хари долови миризма на сол и чу разбиващи се вълни, мразовитият ветрец разроши косата му и той видя пред себе си осветено от луната море и звездно небе. Стоеше на висока издадена черна скала, а водата долу се плискаше и пенеше. Погледна през рамо. Зад него се възправяше отвесна урва, гладка и безлика. Имаше няколко големи скални къса като този, на който стояха с Дъмбълдор – сякаш в някакво отколешно време се бяха откъртели от лицето на урвата. Гледката беше потискаща и сурова, нямаше и едно дърво, поне малко тревица или пясък, които да омекотяват морето и скалите.

– За какво си мислиш? – рече Дъмбълдор с такъв тон, сякаш го питаше дали мястото е добро за излет.

– Нима са водили тук хлапетата от сиропиталището? – изуми се Хари, който не можеше да си представи по-неподходящо за екскурзия място.

– Не точно тук – отвърна Дъмбълдор. – По-нататък между скалите отзад има нещо като селце. Според мен са водили децата там, за да подишат морски въздух и да погледат вълните. Не, мисля, че тук са идвали само Том Риддъл и невръстните му жертви. Никой мъгъл не може да се добере до тази скала, освен ако не е изключително добър катерач, а не може да се стигне и с лодка, защото водата около зъберите е твърде опасна. Смятам, че Риддъл се е спуснал долу и магията му е послужила по-добре, отколкото въжета. Довел е със себе си двамата малчугани вероятно заради удоволствието да ги сплаши. Мисля, че те достатъчно са се намъчили и докато стигнат дотук, нали?

Хари отново извърна очи нагоре към урвата и усети как го побиват тръпки.

– Но крайната цел на пътешествието – и неговото, и нашето – е малко по-нататък. Ела.

Дъмбълдор отведе Хари досами ръба на скалата, където имаше няколко набъбени ниши, нещо като естествени стъпала надолу към огромните камъни най-близо до урвата, които наполовина бяха във водата. Спускането беше опасно и заради изсъхналата си ръка Дъмбълдор се движеше бавно. Скалите в ниското бяха хлъзгави от морската вода. Хари усети как по лицето го шибат студени солени пръски.

– *Лумос!* – каза Дъмбълдор, като стигна при най-близкия до отвесната урва камък.

На метър-два от мястото, където се беше навел, по тъмната повърхност на водата блеснаха хиляди точки златна светлина, черната стена на канарата отстрани също се озари.

– Виждаш ли? – попита тихо Дъмбълдор, като вдигна малко по-високо магическата си пръчка.

Хари съгледа в урвата широка пукнатина, в която се плискаше тъмна вода.

– Нали нямаш нищо против да се понамокриш?

– Не – отвърна Хари.

– В такъв случай махни мантията невидимка, сега вече не ти трябва, и да се гмурнем.

С неочаквана пъргавина на много по-млад мъж Дъмбълдор се плъзна от камъка, цопна в морето и заплува в съвършен бруст към тъмния процепа върху лицето на урвата, като държеше между зъбите си светещата магическа пръчка. Хари свали мантията невидимка, напъха я в джоба си и го последва.

Водата беше ледена, подгизналите му дрехи се издуха около него и го затеглиха надолу като тежест. Поемайки си дълбоко въздух, изпълнил ноздрите му с острата миризма на сол и водорасли, Хари се насочи след трепкащата смаляваща се светлинка, която навлизаше все по-надълбоко в канарата.

Не след дълго процепът се разшири и се превърна в тъмен тунел, а Хари предположи, че по време на прилив той се пълни с вода. Хлъзгавите стени бяха едва на метър една от друга и в мърдащата светлинка на магическата пръчка на Дъмбълдор проблесваха като влажен катран. Малко по-навътре тунелът зави наляво и Хари видя, че продължава нататък в скалата. Пак заплува подир Дъмбълдор, от време на време върховете на вкочанените му пръсти опираха в грапавия мокър камък.

После Хари видя как Дъмбълдор излиза от водата пред него, сребърната му коса и черната мантия заблещукаха. Когато стигна до същото място, забеляза, че има стъпала, които водят към голяма пещера. Качи се по тях, от мокрите му дрехи се стичаше вода, и като трепереше неудържимо, се изправи в застиналия леден въздух.

Дъмбълдор стоеше в средата на пещерата с високо вдигната магическа пръчка и се въртеше бавно на едно място, за да огледа стените и тавана.

– Да, тук е – каза той.

– Откъде знаете? – прошепна Хари.

– На мястото е правена магия – лаконично обясни Дъмбълдор.

Хари не можеше да определи защо трепери като листо – дали заради студа, просмукал се до костите му, или защото също бе усетил направените заклинания. Продължи да гледа как Дъмбълдор се върти на място – явно беше насочил вниманието си към неща, невидими за момчето.

– Това е само преддверието, входната зала – обясни след миг-два Дъмбълдор. – Трябва да проникнем във вътрешността... от тук нататък ще се наложи да преодоляваме препятствия, оставени не от природата, а от Лорд Волдемор.

Приблужи се до стената на пещерата и я помилва с почернелите си пръсти, като нашепваше думи на странен език, които Хари не разбра. Обиколи два пъти цялата пещера: докосваше колкото може повече от грапавия камък и от време на време спираше, за да прокара напред-назад пръсти по едно или друго място, докато накрая се закова и долепи плътно длан до стената.

– Тук – оповести той. – Ще минем оттук. Входът е скрит.

Хари не го попита откъде е разбрал. Никога дотогава не беше виждал магьосник да се справя по този начин, само като гледа и докосва, отдавна обаче беше проумял, че трясъците и пушекът по-често издават неспособност, отколкото опитност.

Дъмбълдор се дръпна от стената на пещерата и насочи магическата си пръчка към камъка. За миг върху мястото изникнаха огненобели очертания на свод, сякаш зад пукнатината сияеше ярка светлина.

– У-успяхте! – каза Хари през тракащи зъби, но още преди думите да са излезли от устата му, очертанията се заличиха и скалата пак си стана гола и плътна, както преди.

Дъмбълдор се обърна.

– Извинявай, Хари, забравих! – възкликна той, насочи магическата си пръчка към него и дрехите му веднага станаха топли и сухи, сякаш са били държани пред бумтящ огън.

– Благодаря! – признателно рече момчето, ала Дъмбълдор отново беше насочил вниманието си към плътната стена на пещерата.

Не се опита да прилага други магии, само впери съсредоточен поглед в нея, сякаш там беше написано нещо прелюбопитно. Хари не смееше да помръдне, не искаше да го разсейва.

После, след цели две минути, Дъмбълдор прошепна:

– О, не може да бъде! Толкова грубо!

– Какво има, професоре?

– Струва ми се, че от нас се иска да платим, за да влезем – обясни той, после пхна здравата си ръка под мантията и извади къс сребърен нож като онези, с които Хари режеше съставките за отвари.

– Да платим ли? – учуди се момчето. – Трябва да дадем нещо на вратата?

– Да – потвърди Дъмбълдор. – Ако не греша – кръв.

– *Кръв ли?*

– Казах ти, че е грубо – допълни директорът презрително, дори разочаровано, сякаш Волдемор не беше оправдал очакванията му. – Както, сигурен съм, вече си се досетил, замисълът е врагът да се омаломощи, преди да влезе. И този път Лорд Волдемор не е схванал, че има много по-ужасни неща от физическото нараняване.

– Да, но все пак, ако можем да го избегнем... – възрази Хари, който беше понесъл достатъчно болка, за да е готов за още.

– Понякога обаче е неизбежно – рече Дъмбълдор, като тръсна нагоре ръкава на мантията си и оголи китката на пострадалата си ръка.

– Професоре! – опита се да го спре Хари и тръгна към Дъмбълдор, който беше вдигнал ножа. – Нека аз. Аз съм...

Не знаеше какво да каже: че е по-млад, по-здрав? Но директорът само се усмихна. Блесна сребро, внезапно бликна алена струя, скалата се изпъстри с тъмни лъскави капки.

– Много мило от твоя страна, Хари! – рече Дъмбълдор, прокара върха на магическата си пръчка над дълбокия разрез, който беше направил върху собствената си ръка, и той зарасна веднага, точно както Снейп беше изцерил раните на Малфой. – Ала твоята кръв е по-ценна от моята. О, май успяхме!

Върху стената отново бяха изникнали огненосребристите очертания на свод, които този път не се заличиха: напръсканата с кръв скала в очертанията му просто изчезна, но остави отвор към непрогледна тъмнина.

– След мен – подкани Дъмбълдор и тръгна през свода, следван по петите от Хари, който пътем също припряно запали магическата си пръчка.

Натъкнаха се на зловеща гледка: стояха край голямо черно езеро, толкова огромно, че не се виждаше отсрещният бряг, а пещерата бе толкова висока, че таванът ѝ също не се забелязваше. Далеч, сякаш в средата на езерото, сияеше обвита в мъглица зеленикава светлина, която се отразяваше в абсолютно застиналата вода долу. Единствено зеленикавото сияние и светлината на двете пръчки нарушаваха катифения мрак,

макар че лъчите им не стигаха докдето беше очаквал Хари. Тъмнината беше някак по-наситена от обикновено.

– Да вървим – промълви Дъмбълдор. – Много внимавай да не стъпиш във водата. Стой близо до мен.

Тръгна покрай езерото, а Хари го последва, като вървеше плътно зад него. Стъпките им по тесния скалист ръб, оброчил водата, кънтяха и издаваха жвакащи звуци. Двамата крачеха ли, крачеха, а гледката си оставаше все същата: от едната страна беше грапавата стена на пещерата, от другата – ширналата се гладка стъклена чернилка, точно в средата на която се мержелееше тайнственото зеленикаво сияние. На Хари мястото и тишината му се струваха потискащи и плашещи.

– Професоре! – обади се той накрая. – Смятате, че хоркруксът е тук ли?

– О, да – потвърди Дъмбълдор. – Да, сигурен съм, че е тук. Въпросът е как да стигнем до него.

– Не можем ли... не можем ли просто да опитаме с призоваваща магия? – рече Хари, убеден, че предложението му е много глупаво, но колкото и да не му се щеше да си признае, искаше час по-скоро да се махнат от това място.

– Можем, разбира се! – възкликна Дъмбълдор и спря толкова внезапно, че Хари насмалко да се блъсне в него. – Защо не го направиш ти?

– Аз ли? О... добре...

Не го беше очаквал, но се прокашля и каза високо с вдигната магическа пръчка:

– *Акцио хоркрукс!*

На пет-шест метра от тях със звук като от взрив над черната вода се стрелна нещо много голямо и бледо, ала още преди Хари да види какво е, то отново изчезна, шльопа във водата, като разплиска по огледалната повърхност високи силни вълни. Хари отскочи потресен назад и се удари в стената, после с все още разтуптяно сърце се обърна към Дъмбълдор.

– Какво беше това?

– Нещо, което според мен е готово да отвърне на удара, ако се опитаме да вземем хоркрукса.

Хари погледна отново водата. Повърхността на езерото пак беше лъскаво черно стъкло, вълните бяха изчезнали неестествено бързо, но сърцето на Хари продължаваше да тупти лудо.

– Очаквахте ли го?

– Очаквах да се случи *нещо*, ако направим очевиден опит да

посегнем към хоркрукса. Идеята ти беше много добра, Хари – това вероятно беше най-лесният начин да установим с какво си имаме работа.

– Но ние не знаем какво беше това нещо – напомни момчето, вторачено в зловещо гладката вода.

– Какви са тези *неща* – поправи го Дъмбълдор. – Силно се съмнявам, че е само едно. Продължаваме ли нататък?

– Професоре!

– Да, Хари?

– Как смятате, ще се наложи ли да влезем в езерото?

– В самото езеро ли? Само ако не ни провърви никак.

– Значи не мислите, че хоркруксът е на дъното?

– О, не... мисля, че е *средата*.

И Дъмбълдор посочи към обвитата в мъглица зелена светлина насред водата.

– Значи трябва да прекосим езерото, за да го вземем?

– Така мисля.

Хари не каза нищо. В главата му се въртяха все мисли за водни чудовища и духове, за грамадни змии, за нечисти сили и привидения...

– Аха! – възкликна Дъмбълдор и отново спря – този път Хари наистина се блъсна в него и за миг се наклони над самия край на черната вода, ала здравата ръка на директора се впи с все сила над лакътя му и го издърпа. – Извинявай, Хари, трябваше да те предупредя! Застани назад до стената, ако обичаш, мисля, че намерих мястото.

Хари не разбра за какво му говори – поне доколкото можеше да прецени, тази част от потъналия в тъмнина бряг не се различаваше от другите, но Дъмбълдор май беше съзрял нещо по-особено. Този път прокара длан не по каменната стена, а във въздуха, сякаш очакваше да открие и да улови нещо незримо.

– Охо! – рече той щастлив след няколко секунди.

Както държеше ръката си във въздуха, беше стиснал нещо, което Хари не виждаше. Приближи се до водата и момчето изтръпна, като видя как върховете на обувките му с катарамии опират в самия ръб на каменния праг. Все така стиснал длан във въздуха, Дъмбълдор вдигна с другата ръка магическата си пръчка и почука с върха ѝ по юмука си.

От въздуха тутакси изникна дебела бакъренозелена верига, която тръгваше от дълбините на водата и стигаше до юмука на Дъмбълдор. Той почука и по веригата, която се заплъзга в дланта му като змия, нагъна се на земята с дрънчене, отекало шумно о каменните стени, и затегли нещо от дълбините на черната вода. Хари ахна, защото на

повърхността се показва призрачният нос на мъничка лодка, която заблестя в зелено точно като веригата и почти без да вдига вълни, заплава към брега, където стояха Хари и Дъмбълдор.

– Откъде разбрахте, че лодката е там? – изуми се Хари.

– Магията винаги оставя следи, понякога много ясни – обясни Дъмбълдор тъкмо когато лодката се удари в брега и отскочи леко. – Преподавал съм на Том Риддъл. Познавам стила му.

– А... а лодката безопасна ли е?

– О, да, според мен е безопасна. Волдемор е трябвало да измисли начин да прекоси езерото, без да си навлича гнева на съществата, които е оставил в него, в случай че някога реши да отиде при хоркрукса или да го прибере.

– Значи ония страшилища във водата няма да ни направят нищо, ако прекосим езерото с лодката?

– Май трябва да се примирим, че по някое време все някак ще разберат, че ние не сме Лорд Волдемор. Дотук обаче се справяме добре. Разрешиха ни да вдигнем лодката.

– Но защо? – попита Хари, който не можеше да се отърси от мисълта, че веднага щом се отдалечат от брега, от тъмната вода ще се извисят огромни пипала.

– Волдемор е бил убеден, и с основание, че никой... освен много велик магьосник... няма да открие лодката – обясни Дъмбълдор. – Бил е готов да рискува с най-невероятната според него възможност някой друг да я намери, понеже е знаел, че е поставил още препятствия, каквито единствен той може да преодолее. Сега ще видим дали е бил прав.

Хари погледна надолу към вътрешността на лодката. Наистина беше много малка.

– Както личи, не е направена за двама. Дали ще ни издържи? Няма ли да натежим?

Дъмбълдор се подсмихна.

– Волдемор е отчитал не тежестта, а съвкупността магьосническа мощ, която ще прекоси неговото езеро. По-склонен съм да смятам, че на лодката е направено заклинание, така че с нея да може да плава само един магьосник.

– Тогава...

– Според мен, Хари, ти не влизаш в сметките: още си непълнолетен и не си завършил училище. На Волдемор и през ум не му е минавало, че едно шестнайсетгодишно момче ще се добере до това място, затова смятам за малко вероятно твоите способности да бъдат засечени на фона на

моите.

Тези думи не повдигнаха духа на Хари и Дъмбълдор навярно го знаеше, защото добави:

– Грешка на Волдемор, Хари, грешка на Волдемор... с възрастта човек се проявява като глупав и плиткопаметен, когато подценява младостта... а сега ти ще бъдеш пръв, внимавай да не докосваш водата.

Дъмбълдор се дръпна встрани и Хари предпазливо се качи в лодката. Директорът го последва и намота веригата на пода. Едва се сместиха, Хари не успя да седне удобно, а се сви с колене, щръкнали над борда на лодката, която мигновено потегли. Не се чуваше никакъв звук, освен коприненото шумолене, с което носът на лодката пореше водата – движеше се без тяхна помощ, сякаш теглена от невидимо въже напред към светлината в средата. Не след дълго вече не виждаха стените на пещерата и сякаш бяха в открито море, само дето нямаше вълни.

Хари погледна надолу и забеляза как – докато се носеха напред – отразеното злато на запалената му магическа пръчка проблясва и трепти върху черната вода. Лодката пореше широки кръгове върху стъклената повърхност, прорязваше жлеbove по тъмното огледало...

И точно тогава Хари съгледа нещо бяло като мрамор, което плаваше на сантиметри под повърхността.

– Професоре! – викна той и стреснатият му глас проехтя високо над притихналата вода.

– Хари!

– Стори ми се, че видях във водата ръка... човешка ръка!

– Да, не се и съмнявам – спокойно отвърна Дъмбълдор.

Макар че му се догади, Хари се взря надолу във водата и затърси изчезналата ръка.

– Значи онова нещо, което изскочи от водата...

Но получи отговор още преди Дъмбълдор да е отворил уста: светлината от магическата му пръчка се плъзна нататък по водата и този път му показа мъртвец с обърнато нагоре лице само на сантиметри под повърхността – отворените му очи бяха замъглени сякаш с паяжина, а косата и мантията му се гънеха около него като дим.

– Тук има трупове! – изкрещя Хари и гласът му прозвуча много пописливо от обикновено, сякаш не беше неговият.

– Да – потвърди ведро Дъмбълдор, – но засега е излишно да се притесняваме от тях.

– Засега ли? – повтори Хари, като откъсна поглед от водата и го насочи към него.

– Поне докато се носят мирно и кротко под нас – уточни Дъмбълдор. – Няма нищо страшно в един труп, Хари, точно както няма нищо страшно в тъмнината. Лорд Волдеморт, който дълбоко в себе си се страхува, разбира се, и от труповете, и от тъмнина, е на друго мнение. Но и тук той отново показва, че му липсва мъдрост. Когато гледаме смъртта и тъмнината, ние всъщност се страхуваме от неизвестното, нищо повече.

Хари си замълча, не искаше да спори, ала му се стори ужасно, че около тях и под тях се носят труповете, а и не му се вярваше да са безопасни.

– Но един от тях изскочи – напомни той, като се постара гласът му да е спокоен и ведър, както на Дъмбълдор. – Когато се опитах да направя на хоркрукса призоваваща магия, от езерото изскочи труп.

– Да – съгласи се Дъмбълдор. – Сигурен съм, след като вземем хоркрукса, ще установим, че те не са чак толкова хрисими. Но подобно на много същества, обитаващи в студ и мрак, те също се страхуват от светлината и топлината, които при първа необходимост ще призовем на помощ. Огън, Хари – допълни с усмивка Дъмбълдор в отговор на изумлението, изписало се върху лицето му.

– О... да... – побърза да отвърне момчето.

Извърна се и погледна зеленикавото сияние, към което лодката продължаваше да се носи неумолимо. Сега вече той не можеше да се преструва, че не е уплашен. Огромно черно езеро, гъмжащо от мъртвци... струваше му се, че са минали часове, откакто срещна професор Трелони и даде на Рон и Хърмаяни Феликс Фелицис... внезапно съжали, че не се сбогува както подобава с тях... и изобщо не се видя с Джини...

– Почти пристигнахме – оповести весело Дъмбълдор.

И наистина, най-после зеленикавата светлина се уголеми и след броени минути лодката спря, като леко отскочи от нещо, което Хари отпърво не забеляза, но след като вдигна светещата магическа пръчка, видя, че са излезли при малък остров от гладка скала в средата на езерото.

– Внимавай да не се допреш до водата – отново предупреди Дъмбълдор, докато Хари слизаше от лодката.

Островът едва ли беше по-голям от кабинета на директора: дълъг плосък тъмен камък и на него нищо друго, освен източника на зеленикавата светлина, който отблизо изглеждаше много по-ярък. Хари го погледна с присвити очи и в началото му заприлича на нещо като светилник, после обаче видя, че светлината идва от каменен съд, почти същия

като мислосема, сложен върху поставка.

Дъмбълдор се приближи до съда и Хари го последва. Застанали един до друг, двамата надзърнаха вътре. Беше пълен с изумрудена течност, която излъчваше фосфоресциращото сияние.

– Какво е това? – пошушна Хари.

– Не знам – призна Дъмбълдор. – Във всеки случай нещо много по-притеснително от кръвта и трупове.

Той запретна ръкава на мантията до лакътя на почернялата си ръка и протегна върховете на изгорените си пръсти към повърхността на отварата.

– Недейте, не я пипайте!...

– И да искам, не мога – отвърна Дъмбълдор с едва доловима усмивка. – Виждаш ли? Не мога да се приближа повече от това. Опитай ти.

Зяпнал от изумление, Хари бръкна в съда и се помъчи да докосне отварата. На около два-три сантиметра над нея се натъкна на невидима преграда. Колкото и да натискаше, пръстите му не напипваха друго, освен въздух, сякаш плътен и неподатлив.

– Дръпни се, ако обичаш, Хари – подкани Дъмбълдор.

Вдигна магическата пръчка и направи над повърхността на отварата някакви сложни движения, като нашепваше едва чуто. Не се случи нищо, само сиянието на отварата като че ли стана малко по-ярко. Хари мълчеше, докато Дъмбълдор работеше, след малко обаче той прибра до себе си магическата пръчка и момчето усети, че вече може да говори.

– Тук ли е хоркруксът според вас?

– О, да. – Дъмбълдор се взря по-отблизо в съда. Хари видя лицето му отразено в гладката повърхност на зелената отвара. – Но как да стигнем до него? Не можем да бръкнем с ръка в тази отвара, не можем да й направим магия за изчезване, да я накараме да се отдръпне към стените на съда, да я изтеглим навън, да я преобразим с трансфигурация или заклинание, да променим по някакъв начин естеството й...

Едва ли не разсеяно Дъмбълдор вдигна отново магическата си пръчка, описа с нея кръгче във въздуха и измагьоса кристален бокал, който улови.

– Мога да заключа само, че отварата трябва да се изпие.

– Какво! – възкликна Хари. – Не!

– Да, мисля, че мога да изпразня съда само като изпия отварата и видя какво има на дъното.

– Но ако... ако тя ви погуби?

– О, съмнявам се да действа така – увери го нехайно Дъмбълдор. –

Лорд Волдемор едва ли иска да убие човека, добрал се до острова.

Хари не повярва на ушите си. Дали това отново не беше безумната решимост на Дъмбълдор да вижда добро във всеки?

– Професоре – подхвана момчето, като се опитваше да не избухва, – сър, тук сме срещу *Волдемор*...

– Извинявай, Хари, трябваше да уточня, че той едва ли иска да убие *веднага* човека, добрал се до острова – поправи се Дъмбълдор. – Ще иска да го държи жив поне известно време, докато разбере как е успял да проникне толкова надалеч и да преодолее защитите му, и най-важното – защо е решил да изпразни каменния съд. Не забравяй, Волдемор е убеден, че никой, освен него, не знае за хоркруксите.

Хари понечи да каже нещо, но този път Дъмбълдор вдигна ръка да го спре – гледаше леко свъсен изумрудената течност и очевидно мислеше напрегнато.

– Отварата безусловно действа така, че да ми попречи да взема хоркрукса – заяви накрая той. – Би могла да ме обездвижи, да ме накара да забравя защо съм дошъл тук, да ми причини такава болка, че да отклони вниманието ми, или да ме обезвреди по някакъв друг начин. При това положение, Хари, твоята задача е да направиш всичко възможно аз да продължа да я пия, дори и да се наложи да ми я наливаш насила в устата. Разбра ли?

Погледите им се срещнаха над каменния съд, бледите им лица бяха озарени от странната зелена светлина. Хари не каза нищо. Заради това ли беше поканен да дойде – за да даде насила на Дъмбълдор отвара, която може би ще му причини непоносима болка?

– Нали помниш при какво условие те взех със себе си? – попита директорът.

Хари се поколеба, загледан в сините му очи, които от отразената светлина на съда изглеждаха зелени.

– Ами ако...

– Закле се да изпълняваш всяка заповед, която ти дам, нали?

– Да, но...

– Предупредих те, че може да е опасно, нали?

– Да – рече Хари, – но...

– В такъв случай ти заповядвам – отсече Дъмбълдор, после отново заплетна ръкави и вдигна празния бокал.

– Защо аз да не изпия отварата? – предложи отчаян Хари.

– Защото аз съм много по-стар, много по-умен и не толкова ценен – отговори Дъмбълдор. – Питам за последен път, Хари, имам ли думата

ти, че ще направиш всичко по силите си, за да ме накараш да не спирам да пия от отварата?

– Не може ли...

– Имам ли я?

– Но...

– *Дай ми думата си, Хари?*

– Аз... добре, но...

Ала още преди Хари да е продължил с възраженията, Дъмбълдор потопа кристалния бокал в отварата. За стотна от секундата момчето се надяваше, че и с чашата той няма да успее да докосне течността, но кристалът потъна както нищо друго под повърхността и когато бокалът беше пълен догоре, Дъмбълдор го доближи до устата си.

– За твоё здраве, Хари!

После го пресуши. Хари го наблюдаваше ужасен, с ръце, вкопчени в ръба на каменния съд толкова здраво, че върховете на пръстите му изтръпнаха.

– Професоре! – подхвана той разтревожен, когато Дъмбълдор свали празната чаша. – Как се чувствате?

Мъжът поклати глава, без да отваря очи. Хари се запита дали не го боли. Дъмбълдор отново топна слепешком чашата в съда, напълни я и повторно пресуши съдържанието.

Без да продумва, изпи три пълни догоре бокала от отварата. После, някъде по средата на четвъртия, залитна и падна напред върху съда. Очите му още бяха затворени, дишаше трудно.

– Професор Дъмбълдор! – повика го с напрегнат глас Хари. – Чувате ли ме?

Той не отговори. Лицето му трепкаше, сякаш Дъмбълдор спеше дълбоко, но сънуваше кошмар. Вече не държеше така здраво бокала и отварата бе на път да се излее. Хари се пресегна и сграбчи кристалната чаша.

– Професоре, чувате ли ме? – повтори на висок глас, който отекна в пещерата.

Дъмбълдор въздъхна и заговори така, че Хари не позна гласа му, защото никога дотогава не беше чувал директора толкова уплашен.

– Не искам... не ме принуждавай...

Хари се взря в преbledнялото лице, което познаваше толкова добре, в гърбавия нос и очилата с форма на полумесеци – чудеше се какво да прави.

– Не ми харесва... не искам повече – простена Дъмбълдор.

– Вие... вие не можете да спрете, професоре – напомни Хари. – Трябва да продължите да пиете отварата, забравихте ли? Казахте ми, че не бива да спирате. Хайде...

Мразеше се, беше отвратен от онова, което вършеше, но въпреки това вкара насила ръба на бокала в устата на Дъмбълдор и го надигна, така че той да изпие остатъка от отварата вътре.

– Не – изпъшка Дъмбълдор, а Хари топна отново бокала в каменния съд и го напълни. – Не искам... не искам... остави ме...

– Всичко е наред, професоре – каза с разтреперана ръка Хари. – Всичко е наред, аз съм тук...

– Накарай го да спре, накарай го да спре! – простена Дъмбълдор.

– Да... да, това ще го спре – излъга Хари.

Изля съдържанието на бокала в отворената му уста.

Дъмбълдор изпищя, звукът прокълтя из просторната пещера над мъртвата черна вода.

– Не, не, не... не... не мога, не мога, не ме принуждавай, не искам...

– Всичко е наред, професоре, всичко е наред! – каза високо Хари, а ръцете му се тресяха и той едва загреба шестия бокал отвара – сега вече каменният съд беше наполовина празен. – С вас не става нищо лошо, вие сте в безопасност, това не се случва наистина, кълна се... хайде, пийте, пийте де...

И Дъмбълдор започна да пие послушно, сякаш Хари му е дал противотрова, но след като пресуши бокала, се свлече на колене и се разтрепери неудържимо.

– Аз съм виновен, аз съм виновен – изхлипа, – много те моля, накарай го да спре, знам, знам, че сгреших, о, много те моля, накарай го да спре и аз никога вече няма да...

– Това ще го спре, професоре – обеща с пресеклив глас Хари, докато изливаше в устата му седмата чаша отвара.

Дъмбълдор започна да се гърчи, сякаш беше наобиколен от невидими инквизитори, замахна с ръка, като едва не събори отново напълнения бокал в треперещите ръце на Хари, и простена:

– Не им причинявайте болка, недейте, моля ви, моля ви, аз съм виновен, мен наранете...

– Хайде, изпийте това, изпийте го, всичко ще бъде наред – взе да го убеждава отчаяно Хари, а Дъмбълдор се подчини и този път, като отвори уста, но продължи да стиска очи и да трепери от глава до пети.

После падна напред с писъци и заудря с юмруци по земята, а Хари

напълни деветия бокал.

– Много ви моля, много ви моля, недейте... не, не това, готов съм на всичко...

– Просто пийте, професоре, просто пийте...

Дъмбълдор изпи отварата като дете, умиращо от жажда, сетне обаче ревна отново, сякаш всичко отвътре му гореше.

– Недей повече, моля те, недей...

Хари загреба десети бокал от отварата и усети как кристалът продращи по дъното на каменния съд.

– Почти приключваме, професоре, изпийте я... хайде, пийте...

Хвана Дъмбълдор през раменете, за да го закрепил, и той отново пресуши чашата, но когато Хари се изправи, за да я напълни за пореден път, Дъмбълдор запищя от болка, каквато явно не бе изпитвал дотогава:

– Искам да умра! Искам да умра! Нека да спре, нека да спре, искам да умра!

– Пийте, професоре, пийте...

Дъмбълдор изпи отварата и веднага след това ревна:

– УБИЙ МЕ!

– Ето тази тук... тази тук и край! – изхлипа Хари. – Само я изпийте... и край... край!

Дъмбълдор загълта отварата в бокала, изпи я до последната капчица и после с тежка хъхреща въздишка се просна по лице.

– Не! – изкрещя Хари, който се беше изправил, за да напълни отново чашата, но вместо това я изпусна в каменния съд, стрелна се към Дъмбълдор и го обърна по гръб: очилата му се бяха изкривили на една страна, устата му беше отворена, очите бяха стиснати. – Не – повтори Хари и го разтресе, – не, не сте мъртъв, казахте, че не е отрова, събудете се, събудете се, чухте ли... *Ренервате!* – извика той и насочи магическата си пръчка към гърдите на Дъмбълдор – блесна червена светлина, ала не се случи нищо. – *Ренервате...* професоре... моля ви...

Клепачите на Дъмбълдор трепнаха, сърцето на Хари подскочи радостно.

– Професоре, нали...

– Вода – изграчи Дъмбълдор.

– Вода – повтори задъхан Хари, – ей сега...

Скочи на крака и грабна бокала, който беше изпуснал в каменния съд – почти не обърна внимание на златния медальон с капачето, нагънат под него.

– *Агуаменти!* – извика и рязко насочи пръчката към бокала.

Той се напълни с бистра вода, Хари падна на колене до Дъмбълдор, надигна главата му и доближи до устните му чашата, тя обаче беше празна. Дъмбълдор простена и започна да се задъхва.

– Но аз бях измагьосал малко... чакайте... *Агуаменти!* – повтори той с пръчка, обърната по посока на бокала. И този път за миг в него блесна бистра вода, но когато момчето доближи чашата до устата на Дъмбълдор, водата изчезна. – Опитвам се, опитвам се! – възкликна отчаяно Хари, ала му се стори, че Дъмбълдор вече не го чува: беше се претърколил на една страна и дишаше тежко, сякаш с предсмъртни хрипове. – *Агуаменти... агуаменти... АГУАМЕНТИ!*

И този път бокалът се напълни, после се изпразни. Сега вече дишането на Дъмбълдор почти не се чуваше. С трескаво работещ мозък Хари инстинктивно се досети за единствения начин, който му оставаше да набави вода, защото Волдемор го беше измислил точно така...

Метна се към края на скалата и топна бокала в езерото, а после го извади пълен догоре с леденостудена вода, която не изчезна.

– Професоре... ето! – изкрещя Хари и като се наведе рязко, непохватно разплиска водата по лицето на Дъмбълдор.

За друго не намери сили, защото смразяващото усещане върху свободната му ръка не беше от ледената тръпка на водата. За китката го стискаше слузеста бяла ръка и съществува, на което тя принадлежеше, го теглеше бавно назад по скалата. Повърхността на езерото вече не беше гладка като огледало, а сякаш беше кипнала и накъдето и да се обърнеше Хари, от тъмната вода изскачаха бели глави и ръце, мъже, жени и деца с хлътнали невиждащи очи, които се приближаваха към скалата: войнство от мъртъвци, надигнало се от черното езеро.

– *Петрификус тоталус!* – ревна Хари, като се мъчеше да се задържи върху гладката мокра повърхност на острова и насочи магическата си пръчка към инферия, вкопчил се в ръката му: той я пусна и цопна с плисък заднишком във водата.

Хари успя някак да се изправи на крака, но по скалата вече се катереха още и още инферии с кокалести ръце, които се мъчеха да се впият в хлъзгавия камък, с празни изцъклени очи, втренчени в Хари, с изпити ухилени лица и подгизнали дрипи, влачещи се подире им.

– *Петрификус тоталус!* – изкрещя отново Хари, после се дръпна назад и размаха яростно във въздуха магическата пръчка: шест-седем от инфериите се строполиха, но към него се насочиха други. – *Импедимента! Инкарцерус!*

Някои от инфериите, един-двама бяха овързани с въжета, се

препънаха, ала другите, които се качваха след тях на скалата, просто прекрачиха повалените тела. Като продължаваше да разсича като със сабя въздуха, Хари викна:

– *Сектумсемпра! СЕКТУМСЕМПРА!*

Но макар че по мокрите дрипи на инфериите и вледенената им кожа се появиха дълбоки разрези, във вените им нямаше кръв, която да рункне: те продължаваха да вървят най-невъзмутимо с протегнати към Хари съсухрени ръце и докато отстъпваше още назад, той усети, че и в гръб са го обкръжили ръце, тънки, безплътни и студени като смъртта, че ходилата му се отлепват от земята и тези ръце го понасят бавно и сигурно към водата, където нямаше избавление, където Хари щеше да се удави и да се превърне в поредния мъртъв пазител на частица от разкъсаната душа на Волдемор...

И тогава в мрака лумна пламък: аленозлатен огнен обръч, който обрамчи скалата, а инфериите, вкопчили се с все сила в Хари, се препънаха и се свлякоха на земята, не смееха обаче да минат през пламъците и да се върнат във водата. Пуснаха Хари, той се удари в скалата, хлъзна се по нея и падна, като си издра ръцете, но пак скочи на крака, вдигна магическата си пръчка и се огледа.

Дъмбълдор отново стоеше прав, беше блед като инфериите наоколо, но по-висок от тях, с очи, в които танцуваше огън: пръчката му беше вдигната като факла и от върха ѝ струяха пламъци, които образуваха нещо като ласо и ги заобикаляха с топлина.

Инфериите се заблъскаха един в друг, докато се опитваха да избягат слепешката от обкръжилия ги огън...

Дъмбълдор грабна от дъното на каменния съд медальона с капачето и го скри под мантията си. Без да казва и дума, повика с ръка Хари при себе си. Инфериите бяха насочили вниманието си към пламъците и май дори не забелязаха, че плячката им се изплъзва, когато Дъмбълдор и Хари тръгнаха обратно към лодката, а огненият обръч се задвижи заедно с тях и ги обгради. Зашеметените инферии също ги придружиха до водата, където признателно се хлъзнаха обратно в тъмните ѝ дълбини.

Хари, който цял трепереше, за миг си помисли, че Дъмбълдор няма да успее да се качи на лодката – докато се опитваше да стъпи вътре, той залитна, понеже всичките му усилия явно бяха насочени да поддържа обръча защитен огън около тях. Хари го хвана здраво и му помогна да седне. След като отново се сместиха вътре на сигурно, лодката се плъзна по черната вода и започна да се отдалечава от скалата, все още заобиколена от огнения обръч, а инфериите, от които езерото отдолу направо

гъмжеше, не дръзваха да излязат пак на повърхността.

– Професоре – каза задъхан Хари, – забравих... за огъня... те се спуснаха към мен и аз се уплаших до смърт...

– Напълно разбираемо – прошепна Дъмбълдор.

Хари се разтревожи, като чу колко слаб е гласът му.

Когато стигнаха брега, лодката се удари леко и се разклати, Хари скочи от нея и бързо се обърна, за да помогне на Дъмбълдор. Веднага щом стъпи на брега, Дъмбълдор пусна ръката си с магическата пръчка и огненият обръч изчезна, но инфериите не се показаха отново от езерото. Малката лодка пак потъна с дрънчене и звънтеж във водата, веригата ѝ също се плъзна обратно в езерото. Дъмбълдор въздъхна тежко и се облегна на стената на пещерата.

– Нямам сили... – рече той.

– Не се притеснявайте, сър – каза веднага Хари, уплашен от изключително бледото му лице и от твърде изтощения му вид. – Не се притеснявайте, ще ви отведе обратно... облегнете се на мен...

Притегли здравата му ръка, така че директорът да обхване с нея раменете му, и като пое почти цялата му тежест, го поведе покрай езерото.

– В крайна сметка защитата се оказа... добре замислена – немощно пророни Дъмбълдор. – Сам човек не би успял... ти, Хари, се справи добре, много добре...

– Недейте да говорите – прекъсна го Хари, стреснат от това, че той приказва завалено и едва влачи крака, – пестете си силите, сър... ей сега ще се махнем оттук...

– Сводът сигурно пак се е запечатал... ножът ми...

– Не се налага, аз се поряхах на скалата – отсече твърдо Хари, – само ми кажете къде...

– Ето тук...

Момчето обърса одрасканата си китка в камъка и веднага щом си получи кръвната дан, сводът се отвори. Прекосиха външната пещера и Хари помогна на Дъмбълдор да се хвърли в ледената морска вода, запълнила пукнатината в отвесната скала.

– Всичко ще бъде наред, сър – повтаряше отново и отново момчето, по-разтревожено вече от мълчанието на директора, отколкото преди малко от отслабналия му глас. – Почти стигнахме... мога да магипортирам обратно и двама ни... не се тревожете...

– Не се тревожа, Хари – каза Дъмбълдор с малко по-силен глас въпреки вледеняващата вода. – Нали съм с теб.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА ПОРАЗЕНАТА ОТ ГРЪМ КУЛА

Отново под звездното небе навън, Хари качи Дъмбълдор на най-близкия камък и после го изправи на крака. Мокър до кости и разтреперан, все още притиснат от тежестта на директора, той се съсредоточи по-силно отвсякога върху мястото, докъдето трябваше да се магипортират: Хогсмийд. Зажумя, стисна с все сила Дъмбълдор за ръката и се гмурна в усещането за невероятен натиск.

Още преди да е отворил очи, разбра, че се е получило – вече нямаше миризма на сол и морски бриз. Двамата с Дъмбълдор трепереха в подгизналите дрехи наред тъмната главна улица в Хогсмийд. За миг Хари се ужаси, защото му се стори, че иззад магазините към него пъплят още и още инферии, после обаче примига и видя, че не се помръдва нищо, че всичко сякаш е застинало и е тъмно като в рог, ако не се броят няколкото улични лампи и светещи прозорци по горните етажи.

– Успяхме, професоре! – прошепна с мъка Хари, внезапно усетил, че в гърдите го пробжда остра болка. – Успяхме! Взехме хоркрукса!

Дъмбълдор залитна към него. Отпърво Хари си помисли, че директорът е загубил равновесие заради неопитното му магипортиране, но после в светлината на далечната улична лампа видя, че лицето му е побледо и помръкнало от когато и да било.

– Добре ли сте, сър?

– Бил съм и по-добре – отвърна отпаднало той, макар че ъгълчетата на устните му трепнаха. – Онази отвара... не беше от най-здравословните...

И за ужас на Хари Дъмбълдор се свлече на земята.

– Професоре... всичко е наред, ще се оправите, не се притеснявайте...

Огледа се отчаяно за помощ, но наоколо нямаше никого и единственото, което хрумна на Хари, бе бързо да пренесе някак Дъмбълдор в болничното крило.

– Трябва да ви прехвърлим в училището... Мадам Помфри...

– Не – каза Дъмбълдор. – Трябва ми... професор Снейп... но едва ли... сега едва ли ще стигна далеч...

– Точно така... слушайте... ще почукам някъде, ще намеря място, където да ви приютят, после ще изтичам и ще доведа Мадам...

– Сивиръс – рече ясно Дъмбълдор. – Трябва ми Сивиръс...

– Добре тогава, Снейп... но ще се наложи да ви оставя за малко сам, за да...

Ала още преди да помръдне, Хари чу, че някой тича към тях. Сърцето му подскочи: някой ги беше видял, някой знаеше, че имат нужда от помощ, и като се обърна, съгледа Мадам Розмерта, която бързаше по тъмната улица в пухени пантофки с висок ток и копринен пенъоар, изведен със змейове.

– Докато пусках пердетата в спалнята, ви видях, че се магипортирате! Слава Богу, слава Богу, и аз не знаех какво да... но какво ти е, Албус?

Тя спря запъхтяна и се взря с широко отворени очи надолу към Дъмбълдор.

– Ранен е – обясни Хари. – Мадам Розмерта, може ли да постои в „Трите метли“, докато аз отида до училището и доведа някого на помощ?

– Не можеш да отидеш сам! Не знаеш ли... не си ли видял?

– Ако ми помогнете и го придържате, мисля, че можем да го заведем дотам – каза Хари, без да я слуша.

– Какво се е случило? – попита Дъмбълдор. – Какво има, Розмерта?

– Черния знак, Албус...

И тя посочи небето по посока към „Хогуорте“. При тези думи Хари беше блиснат от страх... после се обърна и погледна.

И наистина в небето над училището висеше пламтящият зелен череп със змия вместо език – знакът, който смъртожадните оставяха след себе си всеки път щом проникнеха в някоя сграда... и убиеха човек...

– Кога се появи? – попита Дъмбълдор и стисна до болка рамото на Хари в опит да се изправи.

– Явно само преди няколко минути, нямаше го, когато изведох котката, но щом се качих горе...

– Трябва незабавно да се върнем в замъка – рече Дъмбълдор. – Розмерта, нужен ни е превоз... метли – допълни той и макар да се олюля леко, очевидно напълно владееше положението.

– Имам две зад тезгяха – отвърна тя с много уплашен вид. – Да изтичам ли да ги донеса?

– Не, Хари ще го направи.

Момчето веднага вдигна магическата си пръчка.

– *Акцио метлите на Розмерта!*

След миг чуха силен трясък, защото входната врата на кръчмата се

беше отворила и на улицата бяха излетели две метли, които се втурнаха да се надпреварват към Хари, после спряха с леко трептене на равнището на кръста му.

– Ако обичаш, Розмерта, съобщи в министерството – помоли Дъмбълдор, докато яхваше по-близката метла. – Може би още никой в „Хогуортс“ не е разбрал, че се е случило нещо... Хари, слагай мантията невидимка.

Момчето я извади от джоба си и се заметна с нея, после възседна метлата. Мадам Розмерта вече ситнеше бързо към кръчмата си, когато Хари и Дъмбълдор се отгласнаха от земята и се извисиха във въздуха. Докато летяха шеметно към замъка, Хари току поглеждаше встрани към Дъмбълдор, готов да го сграбчи, ако тръгне да пада, ала Черния знак явно му беше подействал като стимулант: директорът се беше надвесил ниско над метлата с вперени в Знака очи, а дългата сребърна коса и брадата му се вееха отзад в нощния въздух. Хари също гледаше напред към черепа, а страхът набъбваше вътре в него като отровен мехур, който притискаше белите му дробове и заличаваше от съзнанието му всички други притеснения...

Колко ли бяха отсъствали? Дали късметът вече не беше напуснал Рон, Хърмаяни и Джини? Дали Знака не висеше над училището заради някого от тях, или заради Невил, Луна или някой друг от ВОДА? И ако беше заради тях... точно той ги беше пратил да дежурят по коридорите, точно той ги беше помолил да напуснат безопасните легла... дали отново щеше да бъде отговорен за смъртта на приятел?

Докато летяха над тъмния криволичещ път, по който бяха дошли, Хари чу през свистенето на нощния въздух в ушите си, че Дъмбълдор пак нашепва нещо на някакъв странен език. Разбра защо усети как метлата му потреперва за миг, когато прелитаха над оградата на парка: Дъмбълдор разваляше магията, която сам беше направил около замъка, така че да влязат вътре. Черния знак проблясваше точно над кулата на астрономическата обсерватория – най-високата в замъка. Дали това означаваше, че смъртта е застигнала жертвата там?

Дъмбълдор вече беше прелетял над назъбената стена с бойниците и слизаше от метлата, няколко секунди по-късно и Хари се приземи до него на площадката на върха на кулата и се огледа.

Наоколо нямаше никого. Вратата към витата стълба, която водеше към замъка, беше затворена. По нищо не личеше да е имало боричкане, смъртоносна схватка, труп.

– Какво означава? – попита Хари, докато Дъмбълдор се взираше

нагоре към зеления череп със змия вместо език, който блестеше злокобно. – Това истинският знак ли е? Дали наистина някой... Професоре!

В мъжливото зелено сияние на знака беше видял как Дъмбълдор се хваща с почернялата ръка за гърдите.

– Върви да събудиш Сивиръс – заръча директорът едва чуто, но ясно. – Кажу ми какво е станало и го доведи. Не прави нищо друго, не разговаряй с никой друг и не махай мантията невидимка. Аз ще чакам тук.

– Ама...

– Закле се да ми се подчиняваш, Хари... Тръгвай!

Хари забърза към вратата за витата стълба, но тъкмо беше хванал железната халка, когато чу, че някой тича от другата страна. Обърна се към Дъмбълдор, който с ръка му даде знак да се дръпне. Хари отстъпи назад и извади магическата си пръчка.

Вратата се отвори рязко, някой изхвърча от нея и изкрепя:

– *Експелиармус!*

Тялото на Хари в миг се вцепени и обездвижи, той усети как пада към стената на кулата и се подпира на нея като неустойчива статуя – не можеше да се помръдне и да говори. Не проумяваше как се е получило така – „Експелиармус“ не беше заклинанието за смразяваща магия...

После видя в светлината на знака как магическата пръчка на Дъмбълдор описва дъга над ръба на стената с бойниците и разбра всичко... Директорът го беше обездвижил безсловесно и секундата, която му беше отнело заклинанието, го беше лишила от възможността да защити себе си.

Дъмбълдор стоеше до назъбената стена около площадката и макар да беше пребледнял като платно, не даваше никакви признаци на паника или отчаяние. Само погледна човека, който го беше обезоръжил, и каза:

– Добър вечер, Драко!

Малфой излезе напред и се огледа бързо, за да провери дали са само двамата с Дъмбълдор. Погледът му падна върху втората метла.

– Кой още е тук?

– Въпрос, който аз би трябвало да задам на теб. Или действаш сам?

В зеленикавото сияние на знака Хари видя как Малфой мести воднистите си очи отново към Дъмбълдор.

– Не – отговори той. – Имам подкрепление. Тази вечер във вашето училище има смъртожадни.

– Виж ти! – възкликна Дъмбълдор, сякаш Малфой му показваше амбициозно домашно. – Наистина прекрасно! Намерил си начин да ги вкараш вътре, а?

– Да – потвърди Малфой, който едва си поемаше дъх. – Направо под носа ви, а вие така и не усетихте.

– Изобретателно! – рече Дъмбълдор. – И все пак... прощавай... но къде са те сега? Не ти виждам подкреплението.

– Натъкнаха се на хора от вашата охрана. Водят битка долу. Няма да се бавят дълго... Аз избързах напред. Имам да свърша една работа.

– Е, в такъв случай не бива да протакаш, момчето ми – промълви тихо Дъмбълдор.

Настъпи мълчание. Хари стоеше като в затвор в собственото си невидимо сковано тяло, наблюдаваше вторачено двамата и се ослушваше да долови звуците на далечната битка, водена от смъртожадните, а отпред Драко Малфой не правеше друго, освен да гледа в упор Албус Дъмбълдор, който, колкото и невероятно да беше, се усмихваше.

– Драко, Драко, не си убиец ти!

– Откъде знаете? – подвикна веднага Малфой.

Очевидно усети колко детински са прозвучали думите му, защото Хари забеляза дори в зеленикавата светлина, че той се изчервява.

– Не знаете на какво съм способен – натърти Малфой, – не знаете какво съм направил!

– Как да не знам, знам – възрази меко Дъмбълдор. – За малко да убиеш Кейти Бел и Роналд Уизли. Цяла година се мъчиш все по-отчаяно да убиеш мен. Извинявай, Драко, но опитите ти бяха доста нескопосани... толкова нескопосани, че да ти призная, питах се дали наистина си искал да ги правиш...

– Исках, исках! – разгореци се Малфой. – Работя за това цяла година и тази вечер...

Някъде в дълбините на замъка долу Хари чу сподавен вик. Малфой се вцепени и погледна през рамо.

– Някой се съпротивлява наистина мъжки – отбеляза Дъмбълдор уж небрежно. – Но какво ми обясняваше... да, успял си да вкараш в училището ми смъртожадни – нещо, което, признавам, смятах за невъзможно... и как го направи?

Ала Малфой продължи да мълчи: още слушаше какво става долу и изглеждаше вцепенен почти колкото Хари.

– Може би трябва да го направиш сам – предложи Дъмбълдор. – Ами ако моята охрана спре подкреплението ти? Както вероятно си разбрал, тук тази вечер има и хора от Ордена на феникса. Пък и не ти трябва помощ... точно сега съм без магическа пръчка... не мога да се защитя.

Малфой само го погледна.

– Ясно – добродушно рече Дъмбълдор, когато Малфой нито се помръдна, нито каза нещо. – Страх те е да предприемеш каквото и да било, докато те не дойдат при теб.

– Не ме е страх! – изръмжа Малфой, макар че пак не направи никакво движение, с което да нарани Дъмбълдор. – Не мен, а вас трябва да ви е страх!

– Но защо? Не мисля, че ти, Драко, ще ме убиеш. Не е толкова лесно, колкото си мислят непосветените... Я ми кажи, докато чакаме твоите приятели, как ги вкара тук? Май ти отне доста време да измислиш как точно да го направиш.

Малфой изглеждаше така, сякаш едвам се съдържаше да не изкрещи или да повърне. Преглътна и няколко пъти си пое дълбоко въздух, без да сваля очи от Дъмбълдор, насочил магическата си пръчка право към сърцето му. После сякаш не се стърпя и каза:

– Наложил се да поправя онзи вълшебен сандък, който никой не е използвал от години. Сандъка, с който миналата година се изгуби Монтагю.

– Аааах!

Въздишката на Дъмбълдор наподобяваше по-скоро стенание. За миг той затвори очи.

– Добре си се сетил... доколкото схващам, той върви в комплект с още нещо, нали?

– Да, с шкафа в магазин „Боргин и Бъркс“, двата образуват помежду си нещо като коридор – потвърди Малфой. – Монтагю ми каза, че докато е бил залостен в сандъка в „Хогуортс“, е бил като в капан, но понякога е чувал какво става в училището, а друг път – в магазина, сякаш изчезващият сандък сновял между тях, лошото било, че никой не чувал самия Монтагю... накрая успял да се магипортира и да излезе, нищо че не си бил взел изпита. Едва не умрял. Всички намираха разказа му за много забавен, ала само аз се досетих какво всъщност означава това – дори Боргин не знаеше, – а то означаваше, че ако успее да поправя счупения сандък, между него и шкафа може да се минава и да се проникне в „Хогуортс“.

– Браво на теб – пророни Дъмбълдор. – Значи смъртожадните са успели да проникнат от „Боргин и Бъркс“ в училището, за да ти помогнат... хитър замисъл, много хитър... и както сам каза, направо под носа ми...

– Да – потвърди Малфой; колкото и да беше странно, той сякаш черпеше смелост и утеха от похвалата на директора. – Да, хитър!

– Но понякога не беше сигурен дали ще успееш да поправиш изчезващия сандък, нали? – продължи Дъмбълдор. – И тогава прибягваше до груби и необмислени действия като това да ми пратиш прокълнатата огърлица, която неминуемо щеше да се озове първо в други ръце... да сложиш отрова в медовината, която беше малко вероятно да изпия точно аз...

– Е, да, но пак не се досетихте кой стои зад всичко това, нали? – ухили се презрително Малфой, а Дъмбълдор се плъзна още малко надолу по назъбената стена явно защото краката му се подкосяваха, все по-обезсилени, докато Хари се бореше безплодно и няма със заклинанието, което го беше сковало.

– Всъщност досетих се – възрази Дъмбълдор. – Бях сигурен, че си ти.

– Защо тогава не ме спряхте? – попита настойчиво Малфой.

– Опитих се, Драко. По мое нареждане професор Снейп те държеше под око...

– Той не е изпълнявал *вашите* нареждания, беше обещал на майка ми...

– Разбира се, че ще ти каже това, Драко, но...

– Той е двоен агент, тъпо старче, изобщо не работи за вас, само си въобразявате!

– Тук мненията ни се различават, Драко. Имам пълно доверие на професор Снейп...

– Е, в такъв случай изобщо нямате представа за какво става въпрос – присмехулно подметна Малфой. – Снейп постоянно се натискаше да ми помага... искаше да грабне за себе си цялата слава, и той да се включи, все подпитваше: „Какви ги вършиш? Ти ли даде огърлицата, беше глупаво, можеше да провалиш всичко“... Аз обаче не му казах какво правя в Нужната стая, утре ще се събуди и всичко вече ще е приключило, а той вече няма да е любимецът на Черния лорд, в сравнение с мен ще бъде кръгла нула, да, кръгла нула!

– Много обнадеждаващо – рече меко Дъмбълдор. – Всички ние, разбира се, искаме усърдният ни труд да получи признание... но въпреки това ти със сигурност си имал съучастник, някой в Хогсмийд, който е пхнал на Кейти... Аааах! – Дъмбълдор отново затвори очи и кимна, сякаш всеки момент щеше да заспи. – Разбира се... Розмерта. Откога е под въздействието на проклятието Имперуус?

– Най-после схванахте, а! – изсъска заядливо Малфой.

Долу пак се чу писък, този път малко по-силен от предишния.

Малфой отново погледна притеснен през рамо, сетне пак извърна очи към Дъмбълдор, който продължи:

– Значи клетата Розмерта е била принудена да се спотайва в собствената си тоалетна и да пхне огърлицата на първата ученичка от „Хогвортс“, която влезе сама? И медовината със сложената в нея отрова... ами да, Розмерта е могла, естествено, да пусне по твоя заръка отровата, а после да прати бутилката на Слъгхорн, убедена, че ще ми бъде дадена като коледен подарък... да, добре измислено... много добре... бедният господин Филч не би се сетил, разбира се, да проверява бутилка, пратена от Розмерта... Я ми кажи как се свързахте с Розмерта? Мислех, че държим под наблюдение всички начини, по които човек може да изпраща съобщения навътре и навън от училището.

– Омагьосани монети – обясни Малфой, сякаш се чувстваше длъжен да говори, макар че ръката, в която държеше магическата пръчка, се тресеше. – У мен беше едната монета, у Розмерта – другата, и така можех да ѝ пращам съобщения...

– Това не е ли тайният начин за връзка, който миналата година прилагаше групата, нарекла се Войството на Дъмбълдор? – попита директорът.

Говореше ведро и нехайно, но Хари забеляза, че при тези думи се е смъкнал с още два-три сантиметра надолу по стената.

– Да, взех идеята от тях – призна с ехидна усмивка Малфой. – И за отрова в медовината също ми хрумна благодарение на онази мътнорода Грейнджър – чух я как обяснява в библиотеката, че Филч не разпознавал отровите...

– Много те моля, недей да употребяваш пред мен тази обидна дума – каза Дъмбълдор.

Малфой се изсмя грубиянски.

– Правите ми забележка, че казвам „мътнорода“, при положение че ей сега ще ви убия?

– Да – потвърди Дъмбълдор и Хари видя как се мъчи да се задържи прав, но краката му се плъзнаха още малко напред. – А колкото до това, че ще ме убиеш, Драко, вече разполагаше с достатъчно време. Съвсем сами сме. Едва ли дори си мечтал да ме завариш толкова беззащитен, но въпреки това не предприе нищо...

Устата на Малфой се изкриви неволно, сякаш бе вкусил нещо много горчиво.

– А за тази вечер – продължи Дъмбълдор – съм донякъде озадачен как се е получило... сигурно си знаел, че съм напуснал училището. Ами

да, разбира се – отговори си той сам, – Розмерта ме видя, че заминавам, предупредила те е с вашите хитроумни монети, убеден съм...

– Точно така – потвърди Малфой. – Тя обаче каза, че сте отишли само да пийнете нещо и ще се върнете...

– Да, определено пийнах... в известен смисъл... и се върнах – пророни Дъмбълдор. – И ти реши да ми устроиш капан, така ли?

– Решихме да измагьосаме над кулата на астрономическата обсерватория Черния знак, за да ви накараме да побързате да видите кой е убит – обясни Малфой. – И вие се хванахте!

– И да, и не... – рече Дъмбълдор. – Но в такъв случай да разбирам ли, че никой не е бил убит?

– Мъртъв има – отговори Малфой, а гласът му като че ли се качи с една октава. – Един от вашите... не знам кой, беше тъмно... препънах се в трупа му... трябваше да се кача тук и да ви чакам да се върнете, но ми се изпречиха вашите от Ордена...

– Да, не се и съмнявам – каза Дъмбълдор.

Долу се чуха по-силни викове и грохот, по всичко личеше, че битката се води на витата стълба към мястото, където стояха Дъмбълдор, Малфой и Хари, чието сърце заби нечуто в невидимите му гърди... имаше загинал... Малфой се е препънал в трупа му... но кой ли?

– При всички положения не разполагаме с много време – допълни Дъмбълдор. – Затова, Драко, нека обсъдим с какви възможности разполагаш.

– С какви възможности разполагам ли? – повтори на висок глас Малфой. – Стоя тук с магическа пръчка в ръка... ей сега ще ви убия...

– Мило момче, нека да не се заблуждаваме. Ако си смятал да ме убиваш, щеше да го сториш още когато ми направи обезоръжаваща магия и нямаше да се спреш, за да водиш с мен този увлекателен разговор за начините и средствата.

– Не разполагам с възможности! – подвикна Малфой, който внезапно пребледня като Дъмбълдор. – Длъжен съм да го направя! Той ще ме убие! Ще избие цялото ми семейство!

– Съзнавам в какво трудно положение си – сподели Дъмбълдор. – Защо според теб не съм ти поискал сметка досега? Защото знаех, че няма да останеш жив, ако Лорд Волдемор разбере, че те подозирам.

Малфой трепна от името.

– Не смеех да разговарям за задачата, която ти е била възложена, да не би той да приложи спрямо теб легилимантика – продължи Дъмбълдор. – Сега обаче най-после можем да говорим без недомлъвки... не е

нанесена никаква вреда, ти не си наранил никого, макар да извади голям късмет, че неволните ти жертви се разминаха на косъм със смъртта... Мога да ти помогна, Драко.

– Не, не можете – отсече момчето, а ръката, с която държеше магическата пръчка, вече се тресеше много силно. – Никой не може да ми помогне. Той ми каза да го направя, в противен случай ще ме убие. Нямам избор.

– Премини на страната на добрите, Драко, и ние ще те скрием така, че никой няма да те намери. И не само това, още тази вечер мога да пратя при майка ти хора от Ордена, които да скрият и нея. Засега баща ти е в безопасност в Азкабан... когато му дойде времето, можем да защитим и него... премини на страната на добрите, Драко... ти не си убиец...

Малфой се взря в него.

– Но вече съм стигнал твърде далеч, нали? – провлачи той. – Смятах, че докато се опитвам да изпълня задачата, ще загина, но ето ме жив и здрав... вие сте в ръцете ми... аз държа магическа пръчка, а вие... зависите от милостта ми...

– Не, Драко – възрази тихо Дъмбълдор. – Сега е важна не твоята, а моята милост.

Малфой не каза нищо. Устата му беше отворена, ръката с магическата пръчка още трепереше. На Хари му се стори, че той я е свалил пониско...

Но не щеш ли, нагоре по стълбите забумкаха стъпки и след миг Малфой беше изтикан от четирима души в черни мантии, които изхвърчаха на покрива на кулата. Все така скован, с немигаш вторачен поглед, Хари се взря ужасен в четиримата непознати: както личеше, смъртожадните бяха надвили в сражението долу.

Един от мъжете – буцест на вид, със странна крива усмивка – се изкиска хъхрещо.

– Дъмбълдор притиснат до стената! – оповести той и се обърна към тантуреста ниска жена – очевидно му беше сестра, – която се ухили злорадо. – Дъмбълдор е без магическа пръчка, Дъмбълдор е сам! Браво на теб, Драко, браво!

– Добър вечер, Амик²⁸! – поздрави спокойно Дъмбълдор, сякаш го посрещаше за чаша чай. – Довел си и Алекто²⁹... колко трогателно...

28. В древногръцката митология великан, син на Посейдон и на нимфата Мелия; притежава необикновена сила и предизвиква всички на юмручен бой. – Б.пр.

29. В древногръцката митология най-жестоката от трите еринии – богини на възмездие-то, – дъщеря на Нощта и на Гея (Земята). – Б.пр.

Жената изхихика ядосано.

– Да не си въобразяваш, че тия шегички ще ти помогнат на смъртния одър? – подметна подигравателно тя.

– Шегички ли? Не, това са добри обноски – възрази Дъмбълдор.

– Направи го! – разпреди се непознатият най-близо до Хари, грамаден мъж със сплъстена сива коса и бакенбарди и с черна мантия на смъртожаден, която на него изглеждаше неудобно тясна.

Никога досега Хари не беше чувал такъв глас – приличаше на стържеш лай. Хари долови остра смрад на пръст, пот и безспорно на кръв, която се носеше от мъжа. Мръсните му ръце бяха с дълги жълтеникави нокти.

– Ти ли си, Фенрир? – попита Дъмбълдор.

– Аз ами, кой друг – излая непознатият. – Радваш се да ме видиш ли, Дъмбълдор?

– Не, не бих казал, че...

Фенрир Грейбек се ухили и оголи остри зъби. По брадичката му се застича кръв и той бавно и гнусно облиза устните си.

– Но ти, Дъмбълдор, знаеш, че си падам по невръстни дечица.

– Да разбирам ли, че вече нападаш не само по пълнолуние? Твърде необичайно... човешката плът ти се услажда толкова много, че вече не ти стига веднъж на месец, а?

– Именно – потвърди Грейбек. – Потресен си, нали, Дъмбълдор? Уплашен.

– Е, не мога да се преструвам, че не съм малко отвратен – призна Дъмбълдор. – Да, и наистина съм донякъде потресен, че от всички възможни хора Драко е поканил точно теб в училището, където живеят неговите приятели...

– Не съм го канил – промълви Малфой. Не гледаше към Грейбек, явно не искаше дори да се обърне към него. – Не знаех, че ще дойде и той...

– Не исках да пропусна гостуване в „Хогуортс“, Дъмбълдор – излая Грейбек. – Толкова шийки за разкъсване... крехки-крехки... – Той вдигна жълт нокът и започна да чопли предните си зъби, както се хилеше на директора. – А теб ще те излапам за десерт, Дъмбълдор...

– Не – прекъсна го остро четвъртият смъртожаден с месесто, жестоко на вид лице. – Имаме заповед. Трябва да го направи Драко. Хайде, Драко, и по-бързо!

Малфой се държеше по-нерешително отвсякога. Явно се ужаси, когато се взря в лицето на Дъмбълдор – още по-бледо и по-ниско, защото

директорът се беше смъкнал още малко до стената на кулата с бойниците.

– Мен ако питаш, и бездруго е пътник! – включи се и мъжът с кривата уста под съпровода на хъхрещото хихикане на сестра си. – Вижте го, моля ви се... какво е станало с теб, Дъмби³⁰?

– О, по-слаба съпротива, по-бавни рефлексии, Амик – отвърна директорът. – Накратко – старост... някой ден, ако извадиш късмет... и ти ще го доживееш...

– Какво означава това, а, какво означава? – кипна внезапно смъртожадният. – Все същият си, Дъмби, само пляпаш и не вършиш нищо, нищичко, направо не проумявам защо Черния лорд си играе да те убива! Хайде, Драко, направи го!

Точно тогава обаче отдолу пак се чу подновено боричкане и някой изкрещя:

– *Препречили са стълбите... Редукто! РЕДУКТО!*

Сърцето на Хари трепна радостно: значи тези четиримата не бяха сломили изцяло съпротивата, явно се бяха отскубнали от схватката, за да се качат на кулата, и бяха създали след себе си преграда...

– Хайде, Драко, побързай! – ядоса се мъжът с жестокото лице.

Ала ръката на Малфой се тресеше така, че той едва ли би могъл да се прицели.

– Аз ще го направя! – изръмжа Грейбек и се насочи към Дъмбълдор с протегнати ръце и оголени зъби.

– Казах не! – ревна мъжът с жестокото лице, после блесна светлина, върколакът отхвърча встрани и се удари в стената с бойниците, след което залитна вбесен.

Сърцето на Хари бумтеше силно и на него му се стори невероятно, че никой не го чува, докато стои, хванат като в затвор от закланието на Дъмбълдор: само да можеше да помръдне, да насочи изпод мантията невидимка някакво проклетие...

– Драко, или го направи, или се дръпни, та някой от нас... – изписка жената, ала точно в този миг вратата за площадката на върха на кулата отново се отвори рязко и пред тях застана Снейп, стиснал в ръката си магическа пръчка – той огледа с черни очи всички, от Дъмбълдор, който съвсем се беше свлякъл до стената, до четиримата смъртожадни, включително настървения върколак, и Малфой.

– Имаме проблем, Снейп – обясни буцестият Амик, който също

30. Игра на думи: от „sumb“ – „ням“, „тъп“. – Б.пр.

беше насочил магическата пръчка и очите си към Дъмбълдор, – момчето явно не е в състояние...

Ала още някой беше изрекъл едва чуто името на Снейп.

– Сивиръс...

Звукът уплаши Хари повече от всичко, което беше изживял тази вечер. За пръв път Дъмбълдор умоляваше.

Снейп не каза нищо, само тръгна напред и грубо изтласка Малфой от пътя си. Тримата смъртожадни се отдръпнаха безмълвно. Дори върколакът като че ли се сепна.

След миг Снейп се вторачи в Дъмбълдор и в грубите черти на лице то му се врязаха отвращение и омраза.

– Сивиръс... моля те...

Снейп вдигна магическата си пръчка и я насочи право към Дъмбълдор.

– *Авада Кедавра!*

От върха на пръчката му блъвна струя зелена светлина, която пронизва Дъмбълдор точно в гърдите. Ужасният писък на Хари така и не излезе от устата му: притихнал и вцепенен, той беше принуден да гледа как Дъмбълдор се изстрелва във въздуха, как за стотна от секундата сякаш увисва под блесналия череп, а после пада бавно, като огромна парцалена кукла, зад бойниците и изчезва от поглед.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА БЯГСТВОТО НА ПРИНЦА

Хари изпита чувството, че и той се носи в пространството: не се беше случило... не можеше да се е случило...

– Да изчезваме оттук, бързо! – подкани Снейп.

Сграбчи Малфой отзад за яката и го тикна преди другите през вратата, след тях изхвърчаха Грейбек и дундестите брат и сестра, които пъхтяха превъзбудено. Щом се скриха, Хари си даде сметка, че отново може да се движи и че сега стои вцепенен до стената не заради направената магия, а от ужас и потрес. Точно когато през вратата минаваше мъжът с жестокото лице, последният смъртожаден на върха на кулата, Хари отметна мантията невидимка.

– *Петрификус тоталус!*

Смъртожадният се преви, сякаш нещо тежко го беше ударило отзад по гърба, и се свлече, вкочанен като восьъчна фигура, но още преди да се е проснал на земята, Хари го прескочи и се втурна надолу по тъмното стълбище.

Сърцето му щеше да се пръсне от ужаса... трябваше на всяка цена да отиде при Дъмбълдор, трябваше на всяка цена да залови и Снейп... тези две неща някак си бяха свързани... той можеше да върне назад случилото се само ако ги съединеше... беше немислимо Дъмбълдор да е умрял...

Скочи от последните десет стъпала на витата стълба и застина с насочена магическа пръчка: мъждиво осветеният коридор беше пълен с прахоляк, половината таван сякаш се беше срутил и пред Хари бушуваше схватка, но докато се опитваше да различи кой с кого се бие, той чу как омразният глас крещи:

– *Всичко приключи, да се изтегляме!*

Видя как Снейп изчезва зад ъгъла в дъното на коридора – двамата с Малфой очевидно се бяха промушили без една-едничка дракотина през битката. Хари хукна след тях, но точно тогава от мелето се откъсна един от сражаващите се и се втурна подире му: беше върколакът Грейбек. Хвърли се отгоре му още преди Хари да е вдигнал магическата си пръчка – той падна назад и усети върху лицето си мръсна сплъстена коса, по врата си кръвожаден дъх, а смрадта на пот и кръв изпълни носа и устата му.

– *Петрификус тоталус!*

Хари почувства, че Грейбек го затиска, с неимоверно усилие изласка върколака от себе си и го събори на пода, но точно тогава към него политна струя зелена светлина – той се наведе и се понесе с главата напред към биещите се. Препъна се в нещо пихтиесто и хлъзгаво на пода и залитна: отпред по лице се бяха проснали две тела сред локви кръв, но Хари нямаше време да проверява кои са, защото зърна пред себе си развята като пламъци червена коса и видя Джини – беше влязла в ръкопашен бой с буцестия смъртожаден Амик, който запращаше по нея проклятие след проклятие, а тя все му се изплъзваше, въпреки това Амик се кикотеше, сякаш се забавлява:

– *Круцио... Круцио...* не можеш да танцуваш до безкрай, хубавице...

– *Импедимента!* – изкрещя Хари.

Заклинанието уцели Амик в гърдите, от болката той изквича като прасе, отхвърча от пода и се фрасна в стената отсреща, плъзна се надолу по нея, падна и се скри от поглед зад Рон, професор Макгонъгол и Лупин, които се сражаваха всеки с по един смъртожаден. По-нататък Хари зърна Тонкс – тя се биеше с огромен рус магъосник, който запращаше проклетия във всички посоки, а те отскачаха от стените наоколо и напукваха камъка, дори натрошиха най-близкия прозорец...

– Ти как попадна тук, Хари? – извика Джини, но той нямаше време да ѝ отговаря.

Свел глава, продължи да тича нататък и се размина на косъм с взрив, който тресна точно отгоре и засипа всички с отломъци от стената: Хари не можеше да допусне Снейп да избяга, трябваше да го настигне...

– На ти! – изкрещя професор Макгонъгол и Хари зърна смъртожадената Алекто, която отпраща с ръце върху главата нататък по коридора, следвана по петите от брат си.

Хари се втурна след тях, но се препъна в нещо и след миг се строполи върху нечий крака – огледа се и видя бледото кръгло лице на Невил, долепено до пода.

– Невил, нали...

– Дофре шъм – изфъфли Невил, както се държеше за стомаха. – Хари... покрай мен притичаха Шнейп и Малфой...

– Знам, тях гоня! – отвърна Хари, докато насочваше от пода заклинание към огромния рус смъртожаден, който допринасяше най-много за хаоса: той зави от болка, понеже заклинанието го улучи в лицето,

завъртя се кръгом, залитна и се юрна след брата и сестрата.

Хари се надигна с усилие от пода и се втурна стремглаво по коридора, без да обръща внимание на грохота отзад, на крясъците на останалите да се върне, на безгласния повик на хората по земята, чиято съдба още не знаеше...

Зави тичешком зад ъгъла, маратонките му се хлъзгаха от кръвта. Снейп имаше огромна преднина – дали вече не беше влязъл в изчезващия сандък в Нужната стая, или Орденът беше взел мерки да спре достъпа до стаята и да попречи на смъртожадните да се изтеглят оттам? Докато бягаше по следващия празен коридор, Хари не чуваше нищо, освен тежките си стъпки и ударите на сърцето си, което биеше лудешки, в миг обаче съгледа кървав отпечатък от подметка и разбра, че поне един от бегълците смъртожадни се е отправил към входната врата... може би достъпът до Нужната стая наистина беше отрязан...

Свърна на бегом и зад следващия ъгъл, покрай него се стрелна проклетие, затова той се шмугна зад едни доспехи, които се пръснаха на парчета, Хари обаче видя, че братът и сестрата смъртожадни тичат надолу по мраморното стълбище, и насочи към тях няколко заклинания, но уцели само вещиците с перуки върху един от портретите на стълбищната площадка, които се втурнаха с писъци към съседните картини. Докато прескачаше разтрошените доспехи, Хари чу още писъци и крясъци, в замъка очевидно се бяха събудили и други...

Завтече се към един от преките пътища с надеждата да пресрещне брата и сестрата и да се доближи до Снейп и Малфой, които със сигурност вече бяха излезли в парка, сети се да прескочи изчезващото стъпало по средата на скритото стълбище и като мина шеметно през гоблена в долния му край, нахълта в коридор, където стояха неколцина изумени хафълпафци по пижами.

– Хари! Чухме шум и някой спомена нещо за Черния знак – подхваща Ърни Макмилън.

– Махнете се! – изкрещя Хари, блъсна встрани две момчета и хукна към площадката, после пак надолу по мраморното стълбище.

Дъбовата входна врата зееше отворена, по плочите се червенееха петна кръв, няколко вцепенени от потрес ученици се бяха свили до стената, а един-двама съвсем се бяха снишили с лица, захлупени върху шепите, гигантският пясъчен часовник на „Грифиндор“ беше уцелен от проклетие и рубините му се сипеха и сипеха със силно трополене по плочите долу...

Хари прекоси като вихър входната зала и изхвърча в тъмния парк:

мерна три сенки, тичащи презглава по моравата към портата, зад която можеха да се магипортират – по вида им предположи, че бяха огромният рус смъртожаден и малко по-напред Снейп и Малфой...

Докато ги гонеше, студеният нощен въздух раздираше белите му дробове; в далечината блесна светлина, която в миг откри очертанятия на бегълците, и макар да не ги различи със сигурност, Хари продължи да бяга, понеже не беше достатъчно близо, за да се прицели добре и да запрати проклятието...

Отново светкавица, викове, ответни струи светлина и Хари разбра: Хагрид беше излязъл от къщата си и се опитваше да попречи на смъртожадените да избягат; и въпреки че всяка глътка въздух сякаш разкъсваше белите му дробове и пробождаше като с нажежен шиш гърдите му, Хари се втурна още по-силно, пришпорван от глас в главата си, който внезапно запговаря: „*Не Хагрид... не и Хагрид!*“

Нещо го удари с все сила в кръста, той падна напред и заби лице в земята, от двете му ноздри рухна кръв: още докато се претъркаляше с насочена магическа пръчка, Хари знаеше, че братът и сестрата, които бе изпреварил по прекия път, го застигат...

– *Импедимента!* – изкрещя той и отново се претърколи, свит до тъмната земя, проклятието му улучи един от двамата, който се препъна и се строполи в краката на другия.

Хари скочи на крака и пак се втурна след Снейп...

В този миг видя едрите очертания на Хагрид, озарен от светлината на полумесеца, който изневиделица се беше показал иззад облаците; русият смъртожаден запращаше проклятие след проклятие по пазача на дивеча, ала неимоверната сила на Хагрид заедно със задебелялата кожа, която той беше наследил от своята майка великанка, сякаш го правеха неуязвим. Снейп и Малфой обаче продължаваха да тичат, скоро щяха да минат през портата и да успеят да се магипортират...

Хари профуча покрай Хагрид и противника му, прицели се в гърба на Снейп и извика:

– *Вцепени се!*

Не улучи и струята червена светлина се извиси покрай главата на Снейп, който изкрещя:

– Бягай, Драко!

После се обърна: от Хари го деляха двайсетина метра. Двамата се погледнаха и едновременно вдигнаха магическите си пръчки:

– *Круц...*

Ала Снейп парира проклятието му, като събори възник Хари още

преди да го е изрекъл докрай. Хари се претърколи и се изправи с мъка точно когато едрият като канара смъртожаден отзад ревна:

– *Инсендио!*

Хари чу тътен като от взрив и над всички тях се плисна танцуваща оранжева светлина: къщата на Хагрид се беше подпалила.

– Фанг е вътре, злодей такъв! – ревна Хагрид.

– *Круц...* – извика Хари за втори път, като се прицели в сянката отпред, озарена от играещата светлина на пожара, но Снейп отново отби проклятието и Хари го видя да се хили злобно.

– Без непростими проклетия точно от теб, Потър! – кресна той през съсъка на пламъците, виковете на Хагрид и дивото скимтене на хванатия като в капан Фанг. – Не ти стиска и не знаеш как...

– *Инкарц...* – изкрещя Хари, но Снейп отклони и това заклинание едва ли не с лениво трепване на ръката.

– Отбранявай се! – изкрещя Хари. – Отбранявай се, страхлив...

– Страхливец ли ме нарече, Потър? – извика с цяло гърло Снейп. – Баща ти не смееше да ме нападне, ако не бяха четирима на един, интересно как ще наречеш него?

– *Вцене...*

– Отбито отново и отново, и отново, докато не се научиш да си държиш устата и съзнанието затворени, Потър! – ухили се презрително Снейп, след като отклони поредното проклятие. – Хайде, побързай! – изкрещя той на огромния смъртожаден зад Хари. – Да се изтегляме, докато не са се изсипали онези от министерството...

– *Импеди...*

Но още преди Хари да е изрекъл заклинанието, го повали непоносима болка – той беше покосен на тревата, чу, че някой пищи, и беше сигурен, че ще умре, че Снейп ще го изтезава, докато издъхне или поудее...

– Не! – ревна гласът на Снейп и болката изчезна точно толкова внезапно, както се беше появила, а Хари продължи да лежи, свит на кълбо, върху тъмната трева, да стиска магическата си пръчка и да диша тежко. Някъде над него Снейп пак изкрещя: – Забрави ли какво ни е заповядано? Потър принадлежи на Черния лорд... ние не бива да го пипаме и с пръст! Хайде! Хайде!

Хари усети как земята под лицето му се разтриса: братът, сестрата и грамдният смъртожаден се бяха подчинили на нареждането и се бяха втурнали към портата. Хари нададе нечленоразделен яростен вик, в този миг му беше все едно дали ще живее или ще умре, затова се оттласна,

изправи се и се олюля слепешката към Снейп – човека, когото сега мразеше точно колкото и самия Волдемор...

– *Сектум...*

Снейп завъртя магическата си пръчка и отби поредното проклетие; сега обаче Хари беше само на няколко крачки от него и най-сетне ясно видя лицето му: той вече не хихикаше и не се подсмиваше ехидно – бушуващите пламъци озаряваха лице, изпълнено с ярост. Хари напрегна всички сили, съсредоточи се и си помисли: „*Леви...*“

– Не, Потър! – изкряска Снейп.

Чу се силно ТРЯС, Хари отхвърча назад и отново падна болезнено на земята, този път обаче магическата пръчка излетя от ръката му. Чу как Хагрид крещи, Фанг виеше, а Снейп се приближи до него и го погледна отвисоко, докато той лежеше без пръчка и защита – точно както Дъмбълдор преди малко. Бледото лице на Снейп беше озарено от пламъците и по него се четеше същата ненавист, както преди да запрати проклятието по Дъмбълдор.

– Как смееш, Потър, да прилагаш срещу мен собствените ми заклинания? Именно аз съм ги измислил... аз, Нечистокръвния Принц! А ти ги насочваш срещу мен точно както отвратителния си баща! Не, няма да стане... *Не!*

Хари се метна да грабне магическата си пръчка, но Снейп я стрелна с магия и тя отхвърча още няколко крачки нататък в мрака, извън ползрението му.

– Тогава ме убий – подкани задъхан Хари, който не изпитваше никакъв страх, само гняв и презрение. – Убий ме, както уби него, страхливецо...

– НЕ МЕ... – извресна Снейп и лицето му рязко стана безумно, нечовешко, сякаш бе изпитал болка колкото скимтящото и виещо куче, хванато като в капан в горящата къща зад тях. – ... НАРИЧАЙ СТРАХЛИВЕЦ!

И той разсече с магическата си пръчка въздуха, Хари усети как през лицето го шибва като с камшик нещо нажежено до бяло и се строполи по гръб на земята. Пред очите му заиграха светли петна и за миг момчето остана без въздух, после чу някъде отгоре плясък на криле и нещо грамадно закри звездите: Бъкбийк беше връхлетял върху Снейп с насочени към него остри като бръснач нокти и той залитна назад.

Хари успя криво-ляво да заеме седнало положение и макар че още му се виеше свят от последния допир със земята, видя как Снейп тича колкото му крака държат, а огромният звяр удря с криле подире му и

пищи пронизително, както Хари не го беше чувал никога дотогава...

Изправи се с усилие и се огледа замаяно за магическата си пръчка с надеждата пак да успее да подгони Снейп, но още докато опипваше с пръсти тревата и хвърляше встрани клонките, знаеше, че вече е твърде късно – и наистина щом намери пръчката, се обърна, но видя само хипогрифа, който кръжеше над портата: Снейп беше успял да се магипортира точно зад пределите на училището.

– Хагрид! – пророни все така зашеметен Хари и се огледа. – ХАГРИД!

Тръгна със залитане към горящата къща точно когато от пламъците изникна огромен силует, който носеше на гръб Фанг. С възглас на благодарност Хари се свлече на колене: трепереше неудържимо, цялото тяло го болеше, при всеки дъх, който си поемаше, го прорязваше остра болка.

– Добре ли си, Хари? Добре ли си? Кажй нещо, Хари...

Над него плаваше грамадното космато лице на Хагрид, затулило звездите. Хари долови миризмата на изгоряло дърво и на кучешка козина, протегна ръка и усети как успокоително топлото и живо тяло на Фанг трепери до него.

– Добре съм – отговори запъхтян. – А ти?

– То се знай, че съм добре... мен таквиз дреболии не могат да ме довършат.

Хагрид хвана Хари под мишниците и го вдигна с такава сила, че краката му мигом се отлепиха от земята, после отново го пусна, но прав. Хари забеляза, че по бузата на великана се стича вадичка кръв, струяща от дълбоката рана под окото, което бързо се издуваше.

– Трябва да изгасим къщата ти – подкани Хари, – заклинанието е „Агуаменти“...

– Знаех си аз, че е нещо таквоз – смотолеви Хагрид и като вдигна тлеещия си розов чадър на цветя, каза: – *Агуаменти!*

От върха на чадъра блъвна мощна струя вода. Хари вдигна ръката си с магическата пръчка, която сякаш беше от олово, и също промълви:

– *Агуаменти!*

Двамата с Хагрид обливаха с вода къщата, докато не угасиха и последното пламъче.

– Е, пораженията не са толкоз страшни – след няколко минути заяви обнадежден Хагрид, докато оглеждаше пушешите развалини. – Дъмбълдор ще я оправи за нищо време...

Хари усети как от звуците на името в стомаха го прониза пърлеща

болка. В тишината и покоя го плисна ужас.

– Хагрид...

– Когато ги чух, тъкмо връзвах краката на двама съчковци – обясни натъжен Хагрид, без да сваля втрещен поглед от опустошената си къщурка. – Сигур са изгорели като борина, клетите...

– Хагрид...

– Ама к'во се е случило, Хари? Видях ги смъртожадните да търчат насам откъм замъка, но да го 'земат мътните – к'во диреше с тях Снейп? И къде се запила, гонеше ли ги?

– Той... – Хари се прокашля, гърлото му беше пресъхнало от паниката и пушека. – Хагрид, той уби...

– Убил ли? – повтори високо Хагрид и се взря надолу в Хари. – Снейп е убил? К'ви ги приказваш, Хари?

– Дъмбълдор – отговори той. – Снейп уби... Дъмбълдор.

Хагрид само го погледна, а върху малката част от лицето му, която се виждаше, се изписаха объркване и неразбиране.

– К'во Дъмбълдор, Хари?

– Мъртъв е. Снейп го уби...

– Ама бива ли да говориш тъй! – скастри го Хагрид. – Снейп бил убил Дъмбълдор... ама че дрънканици, Хари! Що приказваш таквиз неща?

– Видях го с очите си.

– А, стига де!

– Видях го, Хагрид.

Великанът поклати глава с невярващо, но състрадателно изражение и Хари разбра: мисли си, че той си е ударил лошо главата и може би е зашеметен от някое заклинание...

– Дъмбълдор сигур е заръчал на Снейп да погне смъртожадните – отсеке убедено Хагрид. – Снейп сигур трябва да си пази прикритието. Виж к'во, дай да те отведе в училището. Ела, Хари...

Хари не се опита да спори или да обяснява. Още трепереше неударимо. Скоро, много скоро Хагрид щеше да разбере истината... Докато се връщаха към замъка, Хари видя, че сега много от прозорците светят, и си представи ясно гледката вътре, как хората обикалят от стая на стая и си разказват, че са проникнали смъртожадни, че над „Хогуортс“ свети Черния знак, че явно някой е умрял...

Входната дъбова врата отпред зееше отворена и от нея върху алеята и моравата се беше плиснала светлина. По стъпалата бавно и несигурно се прокрадваха хора по халати, които се озъртаха наплашено за следи от

смъртожадните, избягали в нощта. Хари обаче беше приковал поглед към земята в подножието на най-високата кула. Стори му се, че в тревата там различава черна купчина, макар че всъщност беше много далеч и едва ли можеше да види нещо. Но още докато безмълвно наблюдаваше мястото, където според него би трябвало да лежи тялото на Дъмбълдор, забеляза, че някои се отправят натам.

– К'во гледат? – попита Хагрид, когато двамата с Хари се приближиха до предната част на замъка заедно с Фанг, който вървеше възможно най-плътно до глезените им. – К'во има там в тревата? – добави припряно великанът и се насочи към подножието на кулата на астрономическата обсерватория, където вече се беше събрала малка група. – Виждаш ли, Хари? Точно под кулата? Там, дето е Знака... майко мила... нали не мислиш, че са хвърлили някого?

Той замълча: онова, което му беше хрумнало, очевидно бе прекалено ужасно, за да го изрече на глас. Докато вървеше до него, Хари усещаше болка в лицето и краката си там, където през последния половин час го бяха уцелили различни заклинания, но някак смътно, сякаш не него го болеше, а човек, който стои наблизо. Истинска и неизбежна беше само невероятната тежест в гърдите му...

Двамата с Хагрид крачеха като насън през нашепващото множество, за да отидат най-отпред, където онемелите от ужас ученици и учители бяха оставили празно пространство.

Хари чу как Хагрид стене от болка и потрес, но не спря, продължи да върви бавно, докато накрая излезе при мястото, където лежеше тялото на Дъмбълдор, и приклепна до него.

Още от мига, когато се беше развалила магията за тяловкочанясване, направена от Дъмбълдор, Хари знаеше, че няма никаква надежда, знаеше, че заклинанието вече не действа, защото онзи, който го е изрекъл, е мъртъв, но пак не беше подготвен да види най-великия магьосник, когото някога беше срещал или щеше да срещне, смазан, проснат с разперени ръце и крака.

Очите на Дъмбълдор бяха затворени и от странния ъгъл, под който бяха сгънати краиците му, човек оставаше с впечатлението, че той може би спи. Хари протегна ръка, оправя очилата като полумесеци върху гърбавия му нос и избърса с ръкава си струйката кръв, потекла от устата му. Сетне се взря в мъдрото старо лице и се опита да преглътне огромната, някак непонятна истина: че никога вече Дъмбълдор няма да му говори, никога вече няма да му помага...

Множеството зад Хари шептеше. След доста време той забеляза, че

е коленичил върху нещо твърдо, и погледна надолу.

Медальонът с капачето, който двамата бяха успели да вземат преди толкова часове, беше паднал от джоба на Дъмбълдор. Беше се отворил – сигурно от силата, с която се беше ударил в земята. И макар че едва ли можеше да усети по-голям потрес, ужас и покруса от вече преживените, още докато вдигаше медальона, Хари почувства, че нещо не е наред...

Завъртя го в ръцете си. Той не беше голям колкото медальона, който Хари беше видял в мислоема, нито пък беше украсен със знаци, върху него я нямаше и извитата като змийче първа буква от името „Слидерин“, за която се смяташе, че е негов знак. Освен това вътре нямаше нищо, освен нагънато парченце пергамент, пъхнато здраво на мястото, където би трябвало да е портретът.

Машинално, без дори да се замисля какво прави, Хари извади късчето пергамент, разгъна го и зачете в светлината на многото магически пръчки, запалени сега зад него:

До Черния лорд

Наясно съм, че ще бъда мъртъв дълго преди да прочетеш това, но искам да знаеш, че именно аз разгадах тайната ти. Откраднах истинския хоркрукс и възнамерявам при първа възможност да го унищожа. Изправям се пред смъртта с упованието, че когато срещнеш по-силен, отново ще бъдеш обикновен простосмъртен.

Р. А. Б.

Хари не разбра, нито се вълнуваше особено какво точно означава писмото. За него беше важно само едно: това не беше хоркрукс. Дъмбълдор сам беше отслабил силите си напразно, като бе изпил онази отвара. Хари намачка пергаментата в ръката си, очите му засмъдиха от парещите сълзи, а Фанг започна да вие зад гърба му.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ЖАЛНАТА ПЕСЕН НА ФЕНИКСА

– Ела, Хари...

– Не.

– Не може да стоиш тука, Хари... Айде, ела...

– Не.

Не искаше да се отдели от Дъмбълдор, не искаше да ходи никъде. Ръката на Хагрид върху рамото му трепереше. После друг глас каза:

– Ела, Хари.

Беше го хванала много по-малка и по-топла ръка, която го теглеше нагоре. Без дори да се замисля, той се подчини на повика. Чак когато тръгна неவிждащо през множеството, усети във въздуха едва доловимото ухание на цветя и си даде сметка, че това е Джини, която го водеше обратно към замъка. Блъснаха го гласове, които той не разбираше, нощата беше раздрана от вопли, викове и вой, ала Хари и Джини продължиха нататък и тръгнаха нагоре по стъпалата за входната зала; някъде покрай Хари плаваха лица, хората се взираха в него, шепнеха недоумяващо, а докато двамата вървяха към мраморното стълбище, рубините на „Грифиндор“ блещукаха като капки кръв по пода.

– Отиваме в болничното крило – обясни Джини.

– Не съм ранен – възрази Хари.

– Така нареди Макгонъгол. Всички са там – Рон и Хърмаяни, и Лупин, всички...

В гърдите му отново се размърда страх: беше забравил за безжизнените тела, които бе оставил след себе си.

– Кой още е загинал, Джини?

– Не се притеснявай, никой от нашите.

– Но Черния знак... Малфой спомена, че се е препънал в труп...

– Препънал се е в Бил, но той си е добре, жив е.

Ала в гласа ѝ имаше нещо, което – както Хари усети – не вещаеше добро.

– Сигурна ли си?

– Разбира се, че съм сигурна... е... малко разкъсвания, нищо повече. Нападнал го е Грейбек. Мадам Помфри каза, че... че няма вече да е същият... – Гласът на Джини трепна едва доловимо. – Всъщност още не знаем какви ще бъдат последиците... нали Грейбек си е върколак, макар

че в момента не се е преобразил.

– Но другите... по земята имаше още тела.

– Невил е в болничното крило, ала според Мадам Помфри ще се възстанови напълно, професор Флитуик е бил повален и е изгубил съзнание, но и той е добре, лека-полека идва на себе си. Напира да се качи да нагледа учениците от „Рейвънклоу“. Загинал е един смъртожаден, бил е покосен от смъртоносно проклятие, каквито онзи грамаден блондин запращаше във всички посоки... Ако не беше у нас твоята отвара Феликс, Хари, сигурно до един щяхме да загинем, а така сякаш всичко ни подминаваше...

Бяха стигнали в болничното крило и след като влязоха, Хари видя, че Невил лежи на легло до вратата и явно спи. Рон, Хърмаяни, Луна, Тонкс и Лупин се бяха струпали при друго легло в дъното. Чуха, че вратата се отваря, и всички вдигнаха очи. Хърмаяни се завтече към Хари и го прегърна, Лупин също тръгна с разтревожен вид към него.

– Добре ли си, Хари?

– Нищо ми няма... как е Бил?

Никой не отговори. Хари погледна през рамото на Хърмаяни и видя върху възглавницата на Бил неузнаваемо лице, наръфано и обезобразено дотолкова, че изглеждаше гротескно. Мадам Помфри мажеше раните му с някакво зелено мазило с остра миризма. Хари си спомни, че с магическата си пръчка Снейп е изцерил с лекота раните на Малфой, нанесени от заклинанието „Сектумсемпра“.

– Не можете ли да ги излекувате с някаква магия? – попита той старшата сестра.

– На такива рани не действат заклинания – обясни Мадам Помфри.

– Опитах всичко, което знам, ала за ухапване от върколак няма лек.

– Да де, но той не е нахапан по пълнолуние – напомни Рон, който така се беше вторачил в лицето на брат си, сякаш можеше да го накара само с поглед да оздравее. – Грейбек не се е преобразил на върколак, значи и Бил няма да... да стане истински...

Той несигурно погледна Лупин.

– Не, не мисля, че Бил ще бъде истински върколак – увери го той, – това обаче не означава, че няма да има някакво заразяване. Тези рани са прокълнати. Едва ли дори ще зараснат напълно и... и от сега нататък Бил може да проявява някои вълчи наклонности.

– Но Дъмбълдор навярно знае нещо, което ще подейства – продължи Рон. – Къде е той? Бил се би с тези маниаци по негова заповед, Дъмбълдор му е длъжник, не може да го остави в това състояние...

– Рон... Дъмбълдор е мъртъв – каза Джини.

– Не! – възкликна Лупин и премести див поглед от Джини към Хари, сякаш се надяваше той да я опровергае, но когато това не се случи, Лупин се свлече на стола до леглото на Бил и захлупи лице върху дланите си.

Никога дотогава Хари не го беше виждал да губи самообладание и изпита чувството, че е нахълтал в нещо лично, което не е предназначено за чужди очи, затова се извърна към Рон и с мълчалив поглед потвърди думите на Джини.

– Как е умрял? – прошепна Тонкс. – Как е станало?

– Снейп го уби – отвърна Хари. – Бях там, видях го с очите си. Върнахме се на кулата на астрономическата обсерватория, защото Черния знак беше отгоре... Дъмбълдор не се чувстваше добре, нямаше сили, но според мен разбра, че това е капан, когато чухме стъпки – някой тичаше нагоре по стълбите. Направи ми магия за тяловкочаняване, не бях в състояние да сторя нищо, бях под мантията невидимка... и тогава през вратата нахълта Малфой, който го обезоръжи със заклинание...

Хърмаяни запуши устата си с длани, Рон простена. Устните на Луната затрепериха.

– Дойдоха още смъртожадни и после Снейп... Снейп го уби. Авада Кедавра.

Хари нямаше сили да продължи.

Мадам Помфри избухна в сълзи. Никой не й обърна внимание, освен Джини, която изшътка:

– Слушайте!

Старшата сестра се задави и с широко отворени очи долепи пръсти до устните си. Някъде в мрака пееше феникс така, както Хари не беше чувал никога: покъртителна жална песен, неописуемо красива. И както му се беше случвало веднъж с песента на феникса, Хари почувства, че музиката е не някъде навън, а вътре в него: това беше собствената му печал, превърната с вълшебство в песен, която огласяше парка и струеше през прозорците на замъка.

Той не знаеше колко са стояли така и са я слушали, нито защо болката им сякаш се е попритъпила, след като са чули звука на покрусата си, но явно беше минало доста време, когато накрая вратата на болничното крило се отвори и при тях влезе професор Макгонъгол. Подобно на всички останали, и по нея личаха следи от неотдавнашната битка: по лицето й имаше драскотини и мантията й беше разкъсана.

– Моли и Артър ще дойдат всеки момент – съобщи професор

Макгонъгол и магията на музиката се разсея: всички трепнаха, сякаш се бяха отърсили от транс, пак се извърнаха към Бил или избърсаха очи и поклатиха глава. – Хари, какво е станало? Според Хагрид ти си бил с професор Дъмбълдор, когато той... когато се е случило. Хагрид твърди, че професор Снейп бил замесен в някакъв...

– Снейп уби Дъмбълдор – отсече Хари.

Тя го гледа известно време, сетне залитна опасно, а Мадам Помфри, която изглежда се беше поокопитила, се спусна, измагьоса от въздуха стол и сложи Макгонъгол да седне.

– Снейп – повтори едва чуто Макгонъгол и се свлече на стола. – Всички се чудехме... но той винаги... му е имал доверие... *Снейп*... не мога да повярвам!

– Снейп беше изключителен оклумант – напомни Лупин с груб глас, с какъвто говореше рядко. – Винаги сме го знаели.

– Но Дъмбълдор се кълнеше, че е на наша страна! – пророни Тонкс. – Винаги съм смятала, че той знае за Снейп нещо, за което ние дори не подозираме...

– Винаги е наеквал, че има железни основания да му вярва – прошепна и професор Макгонъгол, която бършеше ъгълчетата на плувниците си в сълзи очи с носна кърпа, поръбена с кант на шотландски карета. – Искам да кажа, че... при живота на Снейп... хората, разбира се, неминуемо се питаха... но Дъмбълдор ми каза недвусмислено, че Снейп е бил напълно искрен в разкаянието си... не искаше да чуе и дума срещу него!

– Интересно какво ли му е казал Снейп, за да го убеди – включи се и Тонкс.

– Аз знам – рече Хари и всички се извърнаха да го погледнат. – Снейп е съобщил на Волдемор информацията, заради която той е тръгнал да преследва майка ми и баща ми. После Снейп е обяснил на Дъмбълдор, че изобщо не е знаел какво прави, че наистина съжалява за стореното и не може да си прости, задето те са мъртви.

– И Дъмбълдор се е хванал? – възкликна недоумяващо Лупин. – Повярвал е, че Снейп съжалява за смъртта на Джеймс? Снейп *мразеше* Джеймс...

– Презираше и майка ми – напомни Хари, – защото е била мъгълка... наричал я е „мътнород“...

Никой не го попита откъде знае. Всички бяха потресени и ужасени и се опитваха да преглътнат чудовищната истина за случилото се.

– Аз съм виновна – завайка се ненадейно професор Макгонъгол.

Изглеждаше объркана и мачкаше мократа носна кърпа. – Аз. Тази вечер пратих Филиус да доведе Снейп, да го повика да ни помогне! Ако не бях предупредила Снейп какво става, той може би никога нямаше да се присъедини към смъртожадните. Според мен едва ли е знаел, че са тук, докато Филиус не му е казал, може да не е и подозирал, че те ще се появят.

– Нямах никаква вина, Минерва – твърдо каза Лупин. – Всички се нуждаехме от помощ, радвахме се, че Снейп ще дойде всеки момент...

– Значи когато се е появил по време на битката, се е присъединил към смъртожадните? – попита Хари, защото искаше да научи и най-малката подробност за двуличието и падението на Снейп и трескаво събираше още и още причини, за да го мрази и да се закълне да му отмъсти.

– Не знам как точно стана – отвърна отчаяна професор Макгонъгол. – Всичко е толкова объркано... Дъмбълдор ни каза, че излиза за няколко часа, и помоли през това време да дежурим по коридорите на училището, за всеки случай... към нас щяха да се присъединят Ремус, Бил и Нимфадора... и ние наистина излязохме да дежурим. Всичко изглеждаше мирно и спокойно. Всички тайни проходи навън от училището бяха под наблюдение. Знаехме, че никой не може да проникне и по въздух. На всички входи в замъка бяха направени мощни заклинания. И досега не проумявам как смъртожадните са успели да влязат...

– Аз знам как – намеси се Хари и обясни накратко за изчезващия сандък и за шкафа, който върви в комплект с него, и как между тях се образува магически път. – Проникнали са през Нужната стая.

Почти против волята си той премести поглед от Рон към Хърмаяни, които изглеждаха сломени.

– Обърках всичко, Хари – призна си мрачно Рон. – Направихме каквото ни каза: проверихме Хитроумната карта, но не открихме никъде върху нея Малфой, затова решихме, че сто на сто е в Нужната стая, и тримата с Джини и Невил се качихме да го прикакаме... той обаче ни се изплъзна.

– Застанахме на пост пред Нужната стая и някъде около час по-късно Малфой излезе отвътре – продължи Джини. – Беше сам, стискаше оная ужасна съсухрена ръка...

– Ръката на славата – поясни Рон. – Свети само на онзи, който я държи, нали помниш?

– И така – допълни Джини, – Малфой явно е искал да се убеди, че хоризонтът е чист, преди да пусне в замъка смъртожадните, защото веднага щом ни видя, хвърли нещо във въздуха и всичко потъна в

непрогледен мрак...

– Перуански прах за внезапен мрак – уточни горчиво Рон. – От магазина на Фред и Джордж. Трябва да си поговоря с тях, за да внимават повече на кого какво продават.

– Опитавме всичко – „Лумос“, „Инсендио“... – продължи Джини. – Нищо не разсейваше мрака и единственото, което можехме да направим, беше да се опитаме да излезем опипом от коридора, а през това време чувахме как някой притичва покрай нас. Малфой обаче явно виждаше благодарение на онази ръка и ги направляваше, а ние не смеехме да приложим проклетие или заклинание от страх да не се поразим взаимно... и докато стигнем в осветен коридор, онези вече бяха офейкали.

– Добре че Рон, Джини и Невил ни срещнаха почти веднага и ни казаха какво се е случило – намеси се хрипливо и Лупин. – След броени минути открихме смъртожадните, бяха се запътили към кулата на астрономическата обсерватория. Малфой изглежда не беше очаквал, че и други стоят на пост, при всички положения запасите му от прах за внезапен мрак се бяха изчерпали. Влязохме в схватка с тях, те се пръснаха и ние ги подгонихме. Гибън, единият от смъртожадните, се отскубна и се насочи към стълбите на кулата...

– За да сложи Черния знак ли? – попита Хари.

– Така изглежда, те явно се бяха уговорили още преди да излязат от Нужната стая – каза Лупин. – Но на Гибън изглежда не му се е искало да чака сам горе Дъмбълдор, защото след малко се върна долу тичешком, включи се в битката и беше поразен от смъртоносното проклетие, с което аз току-що се бях разминал на косъм.

– И така, Рон е дежурил заедно с Джини и Невил пред Нужната стая, а ти? – попита Хари, като се обърна към Хърмаяни.

– Аз стоях на пост пред кабинета на Снейп – прошепна тя с блеснали от сълзите очи, – бяхме двете с Луна. Чакахме цяла вечност отпред и не се случи нищо... не знаехме какво става горе, Рон беше взел със себе си Хитроумната карта... вече приближаваше полунощ, когато професор Флитуик дотича долу в подземията. Крещеше нещо за смъртожадни в замъка, според мен дори не забеляза, че ние с Луна сме там... направо нахълта в кабинета на Снейп и го чухме как му вика да тръгне с него, после чухме силен трясък и Снейп изхвърча от стаята и ни видя, и... и...

– И какво? – подкани Хари.

– Бях толкова глупава, Хари! – отговори с писклив шепот Хърмаяни. – Снейп ни каза, че професор Флитуик бил припаднал и да влезем да се погрижим за него, докато той... докато той отидел да помогне в

битката със смъртожадните... – Засрамена, тя скри с ръце лицето си и продължи да говори през пръсти, така че гласът ѝ бе съвсем приглушен: – Влязохме в кабинета, за да проверим дали можем да помогнем на професор Флитуик, и го заварихме в несвяст на пода... и... о, сега е толкова очевидно, Снейп явно го беше вцепенил, а ние, Хари, не се сетихме... изобщо не се сетихме, пуснахме Снейп да ни се изплъзне!

– Нямаме никаква вина – взе да ги успокоява Лупин. – Ако не сте се подчинили, Хърмаяни, ако сте се опитали да попречите на Снейп, той навярно е щял да ви убие и двете.

– И така, когато Снейп се е качил – продължи Хари и си го предста-ви как тича с издуга черна мантия нагоре по мраморното стълбище и пътем вади магическата си пръчка – и е намерил мястото на битката...

– Бяхме в много тежко положение, губехме – пророни Тонкс. – Гибн беше покосен, но останалите смъртожадни явно бяха готови да се сражават не на живот, а на смърт. Невил беше ранен, Бил беше изпохапан от Грейбек... всичко беше потънало в мрак... във всички посоки ляха проклетия... малкият Малfoy беше изчезнал сякаш вдън земя, явно се беше промъкнал и се беше качил по стълбите в кулата... после и други смъртожадни се втурнаха подире му, но един препречи стълбите зад тях със заклинание... Невил се завтече към него, ала беше отхвърлен във въздуха...

– Никой не можеше да проникне – продължи Рон, – а онзи грамаден смъртожаден продължаваше да запраща във всички посоки проклетия, които отскачаха от стените и ние едва се разминавахме с тях...

– По едно време изникна и Снейп – допълни Тонкс, – ала след това и той изчезна...

– Видях го, че тича към нас, но точно тогава грамадният смъртожаден насочи към мен проклетие, с което се разминах на сантиметри, наведо-х се и не съм разбрала какво е станало нататък – обясни Джини.

– Аз пък видях как Снейп минава на бегом направо през преградата, направена със заклинание, сякаш нея изобщо я няма – добави Лупин. – Опитях се да го догоня, ала точно като Невил бях отхвърлен назад...

– Очевидно е направил заклинание, каквото ние не сме знаели – прошепна Макгонъгол. – В края на краищата... преподаваше защита срещу Черните изкуства... а аз предположих, че просто бърза да догони смъртожадните по стълбата към кулата...

– Да, бързал е да ги догони – отбеляза яростно Хари, – но за да им помогне, а не за да ги спре... и съм готов да се обзаложа, че трябва да имаш Черния знак, за да минеш през препятствието... И какво стана,

когато той се върна долу?

– Едрият смъртожаден тъкмо беше изстрелял заклинание, от което половината таван се срути, освен това развали проклятието, препречило стълбите – отговори Лупин. – Всички ние... поне онези, които още бяхме на крака... се завтекохме натам, а когато Снейп излезе заедно с момчето от прахоляка, никой от нас не ги нападна...

– Просто ги пуснахме да минат – допълни глухо Тонкс, – мислехме, че смъртожадните ги гонят... след миг те също се появиха заедно с Грейбек, отново избухна схватка... по едно време ми се стори, че Снейп крещи нещо, но така и не чух какво...

– Извика „Всичко приключи“ – каза Хари. – Вече е бил извършил каквото е имал да върши.

Всички замълчаха. Жалната песен на Фоукс още огласяше тъмния парк отвън. Докато тя кънтеше във въздуха, в главата на Хари нахлуха неканени горчиви мисли... Дали са прибрали тялото на Дъмбълдор от подножието на кулата? Какво ще правят с него? Къде ще го положат? Той стисна юмруци в джобовете си. Усети до кокалчетата на дясната си ръка студена бучка – фалшивия хоркрукс.

Вратата на болничното крило се отвори рязко, при което всички подскочиха: в стаята влязоха господин и госпожа Уизли, следвани от Фльор, по чието красиво лице се четеше ужас.

– Моли... Артър... – възкликна професор Макгонъгол, като бързо стана от стола и се втурна да ги посрещне. – Толкова съжалявам...

– Бил! – простена госпожа Уизли и подмина шеметно професор Макгонъгол, защото беше зърнала обезобразеното лице на сина си. – О, Бил!

Лупин и Тонкс също побързаха да се изправят и да се отдръпнат, за да сторят място на господин и госпожа Уизли да се доближат до леглото. Госпожа Уизли се наведе над сина си и долепи устни до окървавеното му чело.

– Казвате, че го е нападнал Грейбек? – попита отчаян господин Уизли, обръщайки се към професор Макгонъгол. – Но той не се е преобризал на върколак. Какво означава това? Какво ще стане с Бил?

– Още не знаем – отговори професор Макгонъгол, като гледаше безпомощно Лупин.

– Вероятно ще остане някаква зараза, Артър – обясни той. – Случаят е странен, може би няма друг такъв... не знаем как ще се държи Бил, когато се събуди...

Госпожа Уизли взе от Мадам Помфри мазилото с гадната миризма

и се зае да го нанася върху раните на Бил.

– А Дъмбълдор... – продължи господин Уизли. – Минерва... вярно ли е, че...

Когато професор Макгонъгол кимна, Хари усети, че Джини се доближава до него, и я погледна. Леко присвитите ѝ очи бяха приковани във Флър, която се бе вторачила в Бил със застинало изражение на лицето.

– Дъмбълдор го няма вече – пророни господин Уизли, но госпожа Уизли не виждаше нищо друго, освен най-големия си син, и се разрида, а сълзите ѝ се застичаха по обезобразеното лице на Бил.

– Е, не е толкова важно как изглежда... не е болка за... за умира-не... но като малък беше толкова к... красив... винаги е бил много кра-сив... а и смяташе да се жени...

– За какво говориш? – намеси се внезапно на висок глас Флър. – Как така е смятал да се жени?

Госпожа Уизли се сепна и вдигна мокро от сълзите лице.

– Ами... исках да кажа само, че...

– Нима мислиш, че Бил вече няма да иска да се ожени за мен? – по-пита настойчиво Флър. – Мислиш, че заради тези ухапвания няма ве-че да ме обича?

– Не, друго имах предвид...

– Ще ме обича, ще видиш! – отсече Флър, като се изправи в цял ръст и отметна назад дългата си, прилична на грива сребриста коса. – Иска се нещо повече от въррколак, за да попречи на Бил да ме обича!

– Ами да, сигурна съм в това – съгласи се госпожа Уизли, – но си мислех, че сега... след като той...

– Мислеше си, че аз няма да искам да се омъжа за него? Или може би си се надявала? – попита с разширени ноздри Флър. – Изобщо не ме вълнува как изглежда! Аз съм достатъчно красива и за двамата, нали? Всички тези белези показват, че моят съпруг е храбър! И дай на мен! – добави тя разпалено, като изтласка встрани госпожа Уизли и грабна от ръцете ѝ мазилото.

Госпожа Уизли се отдръпна назад при мъжа си и загледа изключи-телно заинтригувано как Флър промива раните на Бил. Никой не каза нищо, а Хари не смееше и да помръдне. Като всички останали чакаше взрива.

– Пралеля ни Мюриъл – подхвана след дълго мълчание госпожа Уизли – има много красива диадема... изработена от таласъми... сигур-на съм, че ще успее да я убеди да ни я даде за сватбата. Тя много обича

Бил, а диадемата ще изглежда страхотно в косата ти.

– Благодарря – сковано рече Фльор. – Сигурна съм, че ще бъде прелестно.

Хари не видя как точно е станало, но след миг двете жени вече плачеха и се прегръщаха. Направо изумен, той се запита дали светът не е полудял и се обърна към Рон, който беше не по-малко смаян от него, а Джини и Хърмаяни се спогледаха стреснато.

– Виждаш ли? – каза измъчен глас. Тонкс се беше втреничила в Лупин. – Бил е нахапан, а тя пак иска да се омъжи за него! За нея това не е важно!

– Различно е – възрази Лупин, като едва мърдаше устни – изведнъж се беше стегнал. – Бил няма да бъде върколак като върколаците. Случаите са напълно...

– Но за мен също не е важно, наистина! – възкликна Тонкс, като сграбчи Лупин отпред за мантията и го разтресе. – Казвала съм ти хиляди пъти...

В този миг Хари проумя какво са означавали Покровителят на младата жена и мишата й коса, защо когато беше чула слуховете, че Грейбек е нападнал някого, тя бе дотичала при Дъмбълдор – Тонкс не се беше влюбила в Сириус...

– Аз също съм ти казвал хиляди пъти – рече Лупин, без да я поглежда в очите, забил поглед в земята, – че съм прекалено стар за теб, прекалено беден... прекалено опасен...

– А аз все ти повтарях, Ремус, че това са смешни приказки – намеси се госпожа Уизли иззад рамото на Фльор, която потупа по гърба.

– Не са смешни – знаеше си своето Лупин. – Тонкс заслужава някой млад и здрав.

– Да, но тя иска теб – подсмихна се господин Уизли. – Пък и младите и здрави мъже, Ремус, невинаги остават такива – махна той тъжно към сина си, който лежеше между тях.

– Сега... не е време да го обсъждаме – каза Лупин, като избягваше погледите им и се озърташе отчаяно. – Дъмбълдор е мъртъв...

– Дъмбълдор щеше да бъде по-щастлив от всеки друг, ако знаеше, че на света има малко повече любов – отсече професор Макгонъгол точно когато вратата на болничното отделение се отвори и вътре влезе Хагрид.

Малкото от лицето му, което се виждаше между косата и брадата, беше мокро от сълзите и подпухнало, великанът ридаше неудържимо с голяма захабена носна кърпа в ръка.

– Аз таквот... аз го направих, професоре – задави се той. – П... пренесох го. Професор Спраут прати дечурлигата по креватите. Професор Флитуик още лежи долу, ама рече, че щял да се оправи ей сегичка, а професор Слъгхорн събщи, че в министерството са уведомени.

– Благодаря ти, Хагрид – каза професор Макгонъгол, която веднага се беше изправила и сега се обърна да погледне насъбралите се около леглото на Бил. – Трябва да посрещна хората от министерството. – Много те моля, Хагрид, предай на ръководителите на домове – нека Слъгхорн поеме „Слидерин“ – да се явят незабавно в кабинета ми. Ще ми се да присъстваш и ти.

Хагрид кимна, после се обърна и излезе с тежка крачка от стаята, а Макгонъгол погледна Хари.

– Преди да се срещна с тях, бих искала да поговоря набързо с теб. Ела, ако обичаш...

Хари стана и промърмори на Рон, Хърмаяни и Джини:

– До скоро.

После излезе след професор Макгонъгол от болничното крило. Коридорите отвън бяха безлюдни, чуваше се само далечната песен на феникса. Трябваше да минат доста минути, докато Хари забележи, че вървят не към кабинета на професор Макгонъгол, а на Дъмбълдор, и още няколко секунди, докато се сети, че тя, разбира се, е заместник-директор... сега очевидно бе станала директор... и стаята зад грозилицето вече бе нейна...

Без да продумват, се качиха по подвижното спираловидно стълбище и влязоха в овалния кабинет. Хари не знаеше какво е очаквал – може би че помещението ще е с черни драперии и дори че тялото на Дъмбълдор ще е положено там. А кабинетът си изглеждаше точно както преди няколко часа, когато двамата с Дъмбълдор бяха поели оттук: сребърните уреди по масичките с вретенообразни крака изпусаха с жужене клъбца дим, мечът на Грифиндор зад стъклената витрина проблясваше на лунната светлина, Разпределителната шапка си стоеше на лавицата зад писалището. Но поставката на Фоукс беше празна, фениксът продължаваше да пее в парка жалната си песен. И още – към редиците на мъртвите директори и директорки на „Хогуортс“ се беше присъединил нов портрет... Дъмбълдор се беше сгърбил в златната рамка над писалището с очилата с форма на полумесеци, закрепени на гърбавия му нос, и изглеждаше умиротворен и ведър.

След като стрелна с очи портрета, професор Макгонъгол направи странно движение сякаш за да се стегне, после заобиколи писалището и

погледна Хари с изопнато сбръчкано лице.

– Бих искала да знам какво правихте двамата с професор Дъмбълдор, след като излязохте от училището – рече тя.

– Не мога да ви кажа, професоре – отвърна Хари.

Беше очаквал въпроса и бе подготвил отговора. Точно тук, в същата тази стая, Дъмбълдор му беше казал да не доверява с какво точно се занимават по време на уроците на никого, освен на Рон и Хърмаяни.

– Може би е важно, Хари – допълни професор Макгонъгол.

– Да, важно е, много важно, но той ми заръча да не казвам на никого.

Професор Макгонъгол го погледна вторачено.

– Потър! – Хари забеляза обръщението на фамилно име. – В светлината на това, че професор Дъмбълдор е мъртъв, би трябвало да видиш, че положението донякъде се е променило...

– Не съм на същото мнение – сви рамене той. – Професор Дъмбълдор никога не ми е казал да преставам да изпълнявам нарежданията му, в случай че умре.

– Но...

– Но има едно нещо, което е редно да знаете, преди да дойдат от министерството. Мадам Розмерта е под въздействието на проклятието Империиус, помагала е на Малfoy и на смъртожадните, точно така огърлицата и медовината с отровата...

– Розмерта ли? – ахна невярващо професор Макгонъгол, но преди да е продължила, на вратата зад тях се почука и в кабинета бавно влязоха професор Спраут, професор Флитуик и професор Слъгхорн, следвани от Хагрид, който продължаваше да хлипа безутешно и едрото му тяло се тресеше от мъка.

– Снейп! – възкликна Слъгхорн, който изглеждаше най-сломен от всички и беше преbledнял и плувнал в пот. – Снейп! А аз съм му преподавал! Мислех си, че го познавам!

Ала още преди някой да е отговорил, някъде високо от стената се обади рязък глас: току-що върху празното платно се беше завърнал блед като болник вълшебник с къс черен перчем.

– Минерва, след броени секунди министърът ще бъде тук, току-що се магипортира от министерството.

– Благодаря, Евърард – рече професор Макгонъгол и побърза да се обърне към учителите. – Докато министърът не е пристигнал, искам да обсъдим какво да правим с „Хогуорте“ – обясни тя задъхано. – Лично аз не съм убедена, че училището трябва да отвори врати и догодина. Това,

че един от колегите ни е убил директора, е позорно петно в историята на „Хогуортс“. Какъв ужас!

– Сигурна съм, че Дъмбълдор би искал училището да остане отворено – възрази професор Спраут. – Смятам, че ако дори един-единствен ученик пожелае да се завърне, училището трябва да остане отворено за него.

– Но дали след всичко това ще имаме и един ученик? – попита Слъгхорн, който се беше заел да попива с копринена носна кърпа потта, избила по челото му. – Родителите ще поискат да задържат децата си у дома и не бих казал, че ги виня. Лично аз не смятам, че в „Хогуортс“ сме изложени на по-голяма опасност, отколкото другаде, но човек не може да очаква и майките да са на същото мнение. Те ще настояват всички в семейството да бъдат заедно, съвсем естествено си е.

– Съгласна съм – подкрепи го професор Макгонъгол. – А и няма да е вярно да твърдим, че Дъмбълдор никога не е предвиждал при определени обстоятелства училището да бъде закрито. Когато Стаята на тайните беше отворена отново, той обмисляше дали да не затворим училището, а трябва да отбележа, че убийството на професор Дъмбълдор ще все повече смут, отколкото мисълта, че в подземията на замъка се спотайва чудовището на Слидерин...

– Трябва да се допитаме до настоятелите – изписука професор Фли-туик, който имаше голяма синина на челото, но иначе изглеждаше невредим след припадък в кабинета на Снейп. – Трябва да се придържаме към установения ред. Не бива да вземаме прибързани решения.

– Ти, Хагрид, не каза нищо – рече професор Макгонъгол. – Какво е твоето мнение, трябва ли „Хогуортс“ да остане отворен?

Хагрид, който през целия разговор беше хлипал нечутно в голямата захабена носна кърпа, вдигна подпухнали червени очи и изграчи:

– Не знам, професоре... нека решат ръководителите на домове и директорът...

– Професор Дъмбълдор винаги е ценял мнението ти – напомни благо професор Макгонъгол, – същото важи и за мен.

– Е, аз оставам – заяви Хагрид; от ъгълчетата на очите му се търкаляха едри сълзи, които се стичаха в сплъстената му брада. – Тука ми е домът, живея тука, откак съм станал на тринайсет. И ако има малчугани, които искат да ги уча, аз ще го правя. Но... не знам... „Хогуортс“ без Дъмбълдор...

Той се задави и отново се скри зад носната кърпа, след което настъпи мълчание.

– Чудесно – рече професор Макгонъгол, като погледна през прозореца към парка, за да провери дали не се задава министърът, – в такъв случай съм съгласна с Филиус, че е най-правилно да се допитаме до настоятелите, които ще вземат окончателното решение. Колкото до извозването на учениците по домовете им... колкото по-рано, толкова по-добре. Ако се наложи, бихме могли да уредим експрес „Хогуортс“ да дойде още утре...

– Ами погребението на Дъмбълдор? – обади се най-накрая и Хари.

– Хм... – рече професор Макгонъгол с треперлив глас, позагубила малко от деловитостта си. – Знам... знам, че волята на Дъмбълдор е да намери последен покой тук, в „Хогуортс“...

– При това положение ще бъде погребан тук, нали? – попита разгорещено Хари.

– Ако от министерството сметнат за уместно – отговори професор Макгонъгол. – Никой от останалите директори и директорки не е...

– Никой от останалите директори и директорки не е дал повече на училището – изръмжа Хагрид.

– „Хогуортс“ трябва да бъде последната спирка на Дъмбълдор – подкрепи го професор Флитуик.

– Точно така – присъедини се и професор Спраут.

– В такъв случай – намеси се отново Хари – не бива да изпращате учениците по домовете преди погребението. Те ще искат да си вземат...

Думите заседнаха на гърлото му, но професор Спраут довърши вместо него:

– Последно сбогом.

– Добре казано – изписука професор Флитуик. – Наистина много добре! Учениците ни трябва да отдадат последна почит, така е редно. След това ще уредим да бъдат извозени до домовете си.

– Подкрепям предложението – изкряска професор Спраут.

– Вероятно... и аз го подкрепям – каза доста развълнуван Слъгхорн, а Хагрид само изхлипа задавено в знак на съгласие.

– Идва – оповести внезапно професор Макгонъгол, загледана надолу към парка. – Министърът... както виждам, води и делегация...

– Свободен ли съм, професоре? – попита веднага Хари.

Нямаше никакво желание тази вечер да се вижда с Руфъс Скримджър и да бъде подлаган на разпит от него.

– Да, върви – пусна го професор Макгонъгол, – бързо.

Тя отиде при вратата и я отвори. Хари забърза надолу по спираловидната стълба и по безлюдния коридор, беше оставил мантията

невидимка на кулата в астрономическата обсерватория, но сега тя не му трябваше, по коридорите нямаше никого, нямаше ги дори Филч, Госпожа Норис и Пийвс. Той не срещна жива душа, докато не стигна в коридора за общата стая на „Грифиндор“.

– Вярно ли е? – попита Дебелата дама, когато Хари се приближи. – Истина ли е? Дъмбълдор... мъртъв?

– Да – каза той.

Дебелата дама нададе вопъл и без да чака паролата, се дръпна, за да го пусне.

Както Хари беше подозирал, общата стая беше претърпана. Докато той се прекачваше през дупката в портрета, всички се умълчаха. Хари видя, че Дийн и Шеймъс седят наблизко с още неколцина души: това означаваше, че в спалнята няма никой или почти никой.

Без да разговаря с когото и да било, без изобщо да ги поглежда, Хари направо прекоси стаята и се качи в момчешката спалня.

Както се беше надявал, Рон го чакаше – седеше още напълно облечен на леглото. Хари също седна на своя креват с балдахин и за секунди двамата само се гледаха.

– Говори се, че ще затворят училището – подхвана Хари.

– Лупин ми каза, че наистина ще го закрият – отвърна Рон.

Известно време мълчаха.

– Е, и? – пошушна Рон много тихо, сякаш мебелите можеха да ги подслушват. – Намери ли някой? Взе ли го? Хоркрукс де.

Хари поклати глава. Сега всичко, което се беше разиграло край онова черно езеро, му се струваше отдавнашен кошмар: дали наистина се беше случило, и то преди броени часове?

– Не го ли взе? – възкликна умърлушен Рон. – Нямаше ли го там?

– Не – отвърна Хари. – Някой вече го беше взел и на негово място беше оставил фалшификат.

– Вече го е взел ли?

Хари извади мълком от джоба си фалшивия медальон с капаче, отвори го и го подаде на Рон. Подробният разказ можеше и да почака... тази вечер той нямаше значение... нищо нямаше значение, освен края, края на безсмисленото им премеждие, края на живота на Дъмбълдор...

– „Р. А. Б.“ – прошепна Рон, – но кой ли е той?

– Не знам – рече Хари, като легна направо с дрехите на кревата и се взря невидящо нагоре.

Изобщо не му беше любопитно кой е този Р. А. Б. – съмняваше се някога отново да изпита любопитство. Както лежеше, изведнъж

забеляза, че паркът е притихнал. Фоукс беше престанал да пее.

И без да знае как е разбрал, Хари усети, че фениксът си е отишъл, тръгнал си е завинаги от „Хогвортс“, точно както Дъмбълдор си беше отишъл от училището, беше си отишъл от света... беше си отишъл от Хари.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА БЯЛАТА ГРОБНИЦА

Всички часове бяха отменени, всички изпити бяха отложени. През следващите два дни родителите на някои ученици побързаха да си ги приберат от „Хогоуртс“: близначките Патил си заминаха още преди закуска в деня след смъртта на Дъмбълдор, а Закарайъс Смит беше изведен от замъка от високомерния си баща. От друга страна, Шеймъс Финигън отказа най-категорично да придружи майка си до тях, двамата се изпокараха и се разкрещяха във входната зала и изходът от тази схватка бе, че майката склони той да остане за погребението. Шеймъс сподели с Хари и Рон, че тя едва си е намерила къде да ношува в Хогсмийд, защото в селото се стичали магьосници и вещици, дошли да отдадат последна почит на Дъмбълдор.

Някои от по-малките ученици, които не бяха виждали никога преди това такава чудесия, се развълнуваха доста, щом зърнаха синкавата карета колкото къща, теглена във въздуха от дузина грамадни крилати коне, която в късния следобед преди погребението долетя от небето и се приземи край Забранената гора. Хари загледа от прозореца как по стълбичките на каретата слиза красива чернокоса великанка с мургаво лице, която се хвърли в чакащите обятия на Хагрид. Междувременно в замъка беше настанена делегация официални лица от министерството начело със самия министър на магията. Хари най-старателно избягваше всеки досег с тях: беше сигурен, че рано или късно отново ще го питат къде е ходил Дъмбълдор при последното си излизане от „Хогоуртс“.

Хари, Рон, Хърмаяни и Джини бяха неразделни. Прекрасното време сякаш им се подиграваше и Хари си представяше какво би било, ако Дъмбълдор не бе загинал и в самия край на учебната година те биха могли да прекарат това време заедно, след като Джини си вземеше изпитите и отпаднаше бремето на домашните... и час след час отлагаше да изрече онова, което знаеше, че е длъжен да каже, да направи онова, което знаеше, че е редно да стори, защото му беше прекалено тежко да се лиши от извора на най-голяма утеха.

Два пъти на ден ходеха на свиждане в болничното крило: Невил вече беше изписан, но Бил си оставаше под грижите на Мадам Помфри. Белезите му си бяха все така страховити и сега той всъщност определено приличаше на Лудоокия Муди, макар да беше извадил щастието

очите и краката му да не пострадат, а като човек си изглеждаше същият, както преди. Единствената промяна май се свеждаше до това, че сега много му се услаждаха пържолите съвсем алангле.

– Ето, голям късметлия е, че ще жени точно за мен – заяви щастлива Флър, докато му оправяше възглавниците, – защото вие, англичаните, все си пререгаряте месото, винаги съм го твърдяла.

– Изглежда ще се наложи да се примиря, че той наистина ще се ожени за нея – въздъхна Джини по-късно същата вечер, докато четиримата с Хари, Рон и Хърмаяни седяха при отворения прозорец в общата стая на грифиндорци и гледаха потъналия в здрач парк.

– Не е чак толкова гадна – каза Хари. – Е, грозновата си е – побърза да добави той, защото Джини беше вдигнала вежди, и при тези думи тя се засмя от немай-къде.

– Е, щом мама го преглътна, ще го преглътна и аз.

– Умрял ли е някой, когото познаваме? – попита Рон Хърмаяни, която преглеждаше „Вечерни пророчества“.

Тя се свъси от престорената сериозност в гласа му.

– Не – каза укорно и сгъна вестника. – Още издирват Снейп, но засега нито следа...

– Разбира се, че не е оставил следи – кипна Хари, който се ядосваше всеки път щом заговореха по темата. – Няма да намерят Снейп, докато не намерят Волдемор, и тъй като през цялото това време все не успяват...

– Лягам си – прозина се Джини. – Не спя хубаво, откакто... е, малко съм ще ми дойде добре.

Тя целуна Хари (Рон се извърна, но така, че да го видят всички), махна на другите двама и се отправи към момичешката спалня. Веднага щом вратата се затвори след нея, Хърмаяни се наведе към Хари с възможно най-хърмаянското изражение на лицето.

– Хари, днес изрових нещо в библиотеката.

– Р. А. Б. ли? – попита той и изправи гръб.

За разлика от толкова пъти досега той не се чувстваше развълнуван, не му беше любопитно, не изгаряше от нетърпение да разбули докрай загадката, просто знаеше, че задачата да се открие истината за хоркрукса трябва да се изпълни, та да може да се придвижи още малко напред по тъмния криволичен път, разпрострял се пред него – пътя, по който двамата с Дъмбълдор бяха тръгнали заедно и по който сега трябваше да продължи сам. Някъде по широкия свят вероятно имаше още цели четири хоркрукса и всеки от тях трябваше да бъде намерен и унищожен, та

да стане възможно Волдемор да бъде убит. Хари отново и отново изброяваше имената им, сякаш, като ги посочеше, те щяха да станат досегаеми за него:

– Медальонът с капачето... чашата... змията... нещо, което е принадлежало на Грифиндор или на Рейвънклоу... медальонът с капачето... чашата... змията... нещо, което е принадлежало на Грифиндор или на Рейвънклоу...

Тази мантра сякаш туптеше в ума му нощем, преди да заспи, и сънищата му бяха задръстени с чаши, медальони и тайнствени предмети, които Хари все не можеше да достигне, макар че Дъмбълдор услужливо му предлагаше въжена стълба, ала щом Хари понечеше да се качи на нея, тя се превръщаше в змии...

Сутринта след смъртта на Дъмбълдор беше показал на Хърмаяни бележката от медальона с капачето и като не се сети веднага на кого от забравените магьосници, за които е чела, принадлежат инициалите, тя се втурна да посещава библиотеката малко по-често, отколкото му трябваше на човек, на когото не му дават домашни.

– Не – заяви тъжно Хърмаяни, – ровя къде ли не, Хари, но не откривам нищо... има двама доста известни магьосници с такива инициали: Розалинд Антигона Бънгс... Рупърт, по прякор Арбалета, Брукстантън... но не виждам какво общо имат те. Ако се съди от бележката, човекът, който е откраднал хоркрукса, е познавал Волдемор, а аз не откривам и най-дребното доказателство Бънгс или Арбалета да са били свързани по някакъв начин с него... не, всъщност... исках да поговорим за... хм, Снейп.

Тя изглеждаше притеснена дори докато изричаше името.

– Какво за него? – изсумтя троснато Хари и се отпусна на стола.

– Ами просто исках да ти кажа, че все пак излязох права за Нечистокръвния... – подхвана тя плахо.

– Защо започваш пак, Хърмаяни? Как според теб се чувствам сега?

– Не... не... Хари, не исках да кажа това! – побърза да го увери момичето, като се огледа да не ги подслушват. – Просто излязох права, че навремето учебникът е бил на Айлийн Принц. Тя... тя е майка на Снейп!

– На мен не ми се видя първа хубавица – намеси се и Рон.

Хърмаяни не му обърна внимание.

– Преглеждах другите стари броеве на „Пророчески вести“ и се натъкнах на кратка обява за сватбата на Айлийн Принц и някой си Тобаяс Снейп, а после и на съобщение, че „тя роди...“

– Убиец – избълва Хари.

– Ами... да – рече Хърмаяни. – И така... излязох права. Снейп очевидно се е гордеел, че е наполовина Принц. Доколкото разбрах от „Пророчески вестни“, Тобаяс Снейп е бил мъгъл.

– Да, съответства – съгласи се Хари. – Той е наблюдавал на чистокръвните си роднини, за да не пада по-долу от Луциус Малфой и останалите... точно както Волдемор. Чистокръвна майка, баща мъгъл... срамували се от родителите си, опитвали се да вземат страха на околните с помощта на Черните изкуства, дали си внушителни нови имена – *Лорд Волдемор*... *Нечистокръвния принц*... Как е възможно Дъмбълдор да не се е усетил?

Той замълча и се загледа през прозореца. Не успя да се сдържи и пак се замисли за непростимото доверие, което Дъмбълдор е оказвал на Снейп... но както Хърмаяни току-що му беше напомнила неволно, самият той, Хари, се беше увлякъл и беше допуснал същата грешка... драснатите набързо заклинания ставаха все по-страховити, а той беше отказал да повярва, че момче, което е било толкова умно и му е помогнало толкова много, може да бъде злодей...

Помогнало му е... сега тази мисъл бе почти непоносима...

– И досега не проумявам защо той не те издаде, че използваш учебника – намеси се Рон. – Със сигурност е знаел откъде взимаш всичко това.

– Знаеше – съгласи се горчиво Хари. – Разбра, когато приложих „Сектумсемпра“. Изобщо не му трябваше легилимантика... няма да се учудя, ако се е досетил и преди това, нали Слъгхорн все повтаряше колко неотразим съм по отвари... дали не е оставял стария си учебник на дъното на шкафа!

– Но защо не те е издал?

– Според мен не е искал да го свързват с учебника – намеси се и Хърмаяни. – Дъмбълдор едва ли би останал особено доволен, ако беше разбрал. Дори Снейп да отрече, че учебникът е негов, Слъгхорн щеше веднага да познае почерка му. При всички положения учебникът е бил оставен в предишната класна стая на Снейп и съм готова да се обзалажа, че Дъмбълдор е знаел името на майка му „Принц“.

– Трябваше да занеса учебника на Дъмбълдор – ядоса се на себе си Хари. – Той през цялото време ми показваше какъв злодей е бил Волдемор още като ученик, а аз разполагах с доказателства, че и Снейп е бил същият...

– „Злодей“ е силна дума – пророни тихо Хърмаяни.

– Точно ти ми повтаряше през цялото време, че учебникът е опасен!

– Опитвам се да ти обясня, Хари, че стоварваш върху себе си прекалено голяма вина. Смятах, че Принца има доста гадно чувство за хумор, но и през ум не ми е минавало, че един ден ще стане убиец...

– Никой от нас не би се досетил, че Снейп... знаете – подкрепи я и Рон.

Настана мълчание, всички бяха погълнати от своите си неща, Хари обаче беше сигурен, че и те като него мислят за следващата утрин, когато щеше да бъде погребението на Дъмбълдор. Никога дотогава Хари не беше ходил на погребение – когато почина Сириус, нямаше тяло, което да погребат. Не знаеше какво да очаква и беше малко притеснен какво ли ще види, как ли ще се чувства. Питаше се дали след погребението смъртта на Дъмбълдор ще стане по-осезаема за него. Макар да имаше мигове, когато този ужасен факт заплашваше да го срине, имаше и дълги периоди на празнота и вцепенение, когато – въпреки че всички в целия замък говореха само за това – на Хари му беше трудно да повярва, че Дъмбълдор наистина си е отишъл. Вярно, за разлика от онзи път със Сириус, сега не хранеше надежда, че Дъмбълдор може да се върне... стискаше в джоба си студената верижка на фалшивия хоркрукс, който носеше навсякъде със себе си, но не като талисман, а за да му напомня какво е платил за него и какво му остава да направи.

На другия ден стана рано, за да си приготви багажа – експрес „Хогуорте“ потегляше един час след погребението. Долу в Голямата зала цареше потиснато настроение. Всички бяха в официалните си мантии и никой като че ли не беше гладен. Професор Макгонъгол беше оставила празен стола с вид на трон в средата на преподавателската маса. Столът на Хагрид също не беше зает: Хари си помисли, че великанът сигурно не е намерил сили да дойде на закуска, затова пък на мястото на Снейп най-безцеремонно се беше разположил Руфъс Скримджър. Докато той оглеждаше залата, Хари избягваше жълтеникавите му очи, понеже имаше неприятното чувство, че Скримджър търси именно него. Сред антуража на министъра той зърна червената коса и очилата с рогови рамки на Пърси Уизли. Рон с нищо не показваше, че е забелязал Пърси, ако се изключеше фактът, че забучваше с необичайна злост пушената херинга на вилицата.

Краб и Гойл си шушукаха нещо на масата на слидеринци. Колкото и едри да бяха, изглеждаха странно самотни без високия слаб Малфой, който обикновено седеше по средата и се разпореждаше. Хари не се

сещаше често за него – цялата му ненавист беше насочена към Снейп, – обаче не беше забравил страха в гласа на Драко горе на кулата, нито това, че преди да дойдат другите смъртожадни, беше свалил магическата пръчка. Не вярваше, че Малfoy е щял да убие Дъмбълдор. Презираше го заради увлечението му по Черните изкуства, но сега тази неприязън беше примесена и с мъничко съжаление. Хари се запита къде ли е Малfoy и какво ли го беше принудил Волдемор да извърши, заканвайки се да убие и него, и родителите му.

Мислите му бяха прекъснати от Джини, която го сръчка в ребрата. Професор Макгонъгол се беше изправила и покрусеният шепот в залата утихна веднага.

– Вече е време – съобщи тя. – Последвайте, ако обичате, ръководителите на домовете, те ще ви изведат в парка. Грифиндорци, след мен!

Излязоха почти в пълна тишина иззад пейките. Хари забеляза Слъгхорн пред редицата на слидеринци, беше облечен във великолепна дълга изумруденозелена мантия, извезана със сърма. Никога не беше виждал толкова спретната професор Спраут, ръководителката на „Хафълпаф“ – по шапката ѝ нямаше нито една кръпка, а когато стигнаха до входната зала, завариха там Мадам Пинс, която стоеше зад Филч: тя беше с плътен черен воал до коленете, а той бе във вехт черен костюм и вратовръзка, които смърдяха на нафталин.

Когато излезе от входната врата на каменните стъпала отпред, Хари видя, че всички се отправят към езерото. Топлото слънце го милваше по лицето, докато вървяха мълком след професор Макгонъгол към мястото, където на дълги редици бяха наслагани стотици столове. По средата беше оставена пътека, отпред имаше мраморна маса и всички столове бяха обърнати към нея. Това беше най-хубавият летен ден.

На половината от столовете вече бяха насядали какви ли не хора, опърпани или облечени по последната мода, стари и млади. Хари виждаше повечето за пръв път, но имаше и такива, които познаваше, включително членовете на Ордена на феникса: Кингзли Шакълболт, Лудоокия Муди, Тонкс с чудотворно възвърнала най-яркия от всичките си розови оттенъци коса, Ремус Лупин, с когото тя май се държеше за ръце, господин и госпожа Уизли, Бил, подкрепян от Флър и следван от Фред и Джордж, които бяха облечени в якета от змейска кожа. Освен това тук бяха Мадам Максим, която бе заела цели два стола и половина, гостилничарят Том от „Продънения котел“, безмощната Арабела Фиг – съседка на Хари, чорлавата басистка на магьосническата музикална група „Орисниците“, Ърни Пранг – шофьорът на автобуса „Среднощния

рицар“, Мадам Молкин от магазина за одежди на „Диагон-али“, а някои Хари познаваше само по лице – кръчмаря от „Свинската глава“ и вещицата, която тикаше количката в експрес „Хогуортс“. Духовете бродници в замъка също присъстваха, но почти не се виждаха под яркото слънце и се различаваха само когато се движеха и проблясваха безплатно в сияйния въздух.

Хари, Рон, Хърмаяни и Джини си намериха места в края на един ред, до езерото. Насядалите си говореха тихо и шепотът им наподобяваше лек ветрец в тревата, ала песните на птиците бяха по-силни. Множеството продължи да набъбва и с мощен прилив на обич Хари видя как Луна помага на Невил да седне. В нощта, когато Дъмбълдор беше загинал, единствени те от всички във ВОДА бяха откликнали на призива на Хърмаяни и Хари знаеше защо: именно на тях ВОДА липсваше най-много... нищо чудно да са проверявали редовно монетите си с надеждата, че пак ще има сбирка...

Корнелиус Фъдж мина покрай тях с покрусено лице – както обикновено, въртеше лимоненото бомбе – и се отправи към първите редове; след това Хари зърна и Рита Скийтър, която, както той забеляза вбесен, стискаше в ръката си с дълги червени нокти бележник; после, пронизан от най-силна ярост, мерна и Долорес Ъмбридж с неубедителна скръб по жабешкото лице и черна кадифена панделка върху буклите с цвят на желязо. При вида на кентавъра Фирензи, който стоеше като страж край водата, Ъмбридж трепна и побърза да се разположи на стол, който беше доста далеч оттам.

Най-после седнаха и преподавателите. Хари забеляза, че Скримджър, който се беше наместил на първия ред заедно с професор Макгогъл, изглежда покрусен и достолепен. Запита се дали той и някой от останалите официални лица наистина скърбят за Дъмбълдор. Сетне обаче чу музика, странна отвъдна музика, забрави неприязънта си към министерството и се огледа да види откъде идва тя. Направи го не само той: много глави се обърнаха и затърсиха леко разтревожени.

– Ето там – прошепна Джини в ухото на Хари.

И той ги видя в бистрата, озарена от слънцето зелена вода, бяха на сантиметри под повърхността и за негов ужас му напомниха за инфериите: хор от езеряни, пеещи на непознат език, който Хари не разбираше, с нагънати от водата бледи лица, с лилавеещи коси, разпрострели се около тях. От музиката Хари настръхна, но тя не беше неприятна. Подказваше съвсем ясно за загуба и отчаяние. Докато се вираше надолу в безумните лица на певците, Хари изпита чувството, че поне те наистина

скърбят за кончината на Дъмбълдор. В този момент Джини го сръга и той се обърна.

По пътеката между столовете бавно вървеше Хагрид. Плачеше съвсем тихо, лицето му лъщеше от сълзите, а в ръцете му, както Хари знаеше, беше тялото на Дъмбълдор, което беше обвито в мораво кадифе, напръскано със златни звезди. При тази гледка на гърлото на Хари заседна болезнена буца: за миг странната музика и мисълта, че тялото на Дъмбълдор е само на хвърлей, сякаш изсмукаха цялата топлина на деня. Рон беше пребледнял като платно и изглеждаше потресен. По коленете и на Джини, и на Хърмаяни бързо закапаха едри сълзи.

Не виждаха ясно какво става отпред. Хагрид изглежда беше положил внимателно тялото върху масата. После тръгна обратно по пътеката, като се изсекна със силни тръбни звуци, привлекли възмутените погледи на някои, включително – както Хари забеляза – и на Долорес Ъмбридж... той обаче знаеше, че ако беше жив, Дъмбълдор нямаше да обърне внимание. Докато Хагрид минаваше покрай тях, момчето се опита да му махне приятелски, ала очите на великана бяха подпухнали и си беше истинско чудо, че той изобщо вижда къде стъпва. Хари се обърна към последния ред, накъдето се беше отправил Хагрид, и разбра какво го направлява – там, облечен в сако и панталони с големина на малко шапито, седеше великанът Гроп, който беше свел огромната си като молот грозна глава и изглеждаше хрисим, почти човек. Хагрид се отпусна до природения си брат, който го потупа по главата така, че краката на стола хлътнаха в земята. За един чуден миг Хари го напуши смях. После обаче музиката заглъхна и той отново се извърна напред.

Там, пред тялото на Дъмбълдор, стоеше дребен мъж с коса, събрана на снопчета, и в строга черна мантия. Хари не чуваше какво говори. Към тях над стотиците глави се носеха откъслечни думи. „Благороден дух“... „интелектуален принос“... „голямо сърце“... общо взето, дежурните приказки. Нямаха почти нищо общо с онзи Дъмбълдор, когото Хари познаваше. Най-неочаквано той си спомни думичките, хрумнали веднъж на Дъмбълдор – „глупак“, „медуза“, „дреболия“, „щипване“, – и отново едвам се съдържа да не се ухили... какво го прихващаше?

Вляво се чу тих плисък и той видя, че и езеряните са излезли на повърхността, за да слушат. Сети се как преди две години Дъмбълдор е приклекнал край водата, съвсем близо до мястото, където сега седеше Хари, и е заговорил на езерянски с главатарката на езеряните. Къде ли беше научил езерянски? Имаше толкова много неща, за които Хари не го беше попитал, толкова много неща, които е трябвало да каже...

Тогава изневиделица го връхлетя страховитата истина, по-пълна и необорима от всякога. Дъмбълдор беше мъртъв, нямаше го... Хари стисна студения медальон с капачето силно, та чак ръката го заболя, но не успя да преглътне горещите сълзи, рукнали от очите му; извърна поглед от Джини и останалите и го насочи към отсрещния бряг на езерото и Забранената гора, докато дребосъкът продължаваше да си мърмори...

Нещо сред дърветата се раздвижи – кентаврите също бяха дошли да отдадат последна почит. Не излязоха от гората, ала Хари ги видя как са застинали, полускрити в сянката, и с увиснали отстриани лъкове наблюдават магьосниците. И си спомни първата кошмарна разходка в Забранената гора – първия път, когато се бе натъкнал на нещото, което по онова време беше Волдемор, и как бе застанал лице в лице с него, как скоро след това Дъмбълдор бе обсъждал с Хари какво е да водиш една наглед изгубена битка. Беше казал, че е важно да се бориш, да се бориш отново и отново, да не спираш, защото само тогава злото стои надалеч, макар че никога не може да бъде докрай изкоренено...

И докато седеше под горещото слънце, Хари си представи съвсем ясно как хората, които са го обичали, заставаха един по един пред него – майка му, баща му, кръстникът му и накрая Дъмбълдор, всички преизпълнени с решимост да го защитят, сега обаче това беше приключило. Хари не можеше да допусне никой друг да застане между него и Волдемор, той беше длъжен да се раздели окончателно със заблудата, която би трябвало да е изгубил още на една година: че родителската ръка ще го защити и нищо не може да му навреди. Хари нямаше да се събуди никога от този кошмар, нямаше да чуе в тъмното утешителен шепот, че е в безопасност, че само му се е сторило: последният, най-великият от закрилиците му беше мъртъв и сега Хари бе по-сам отвсякога.

Дребосъкът в черно най-сетне беше млъкнал и се беше върнал на мястото си. Хари очакваше още някой да се изправи, очакваше слова, може би от министъра, но никой не се помръдна.

После мнозина изпищяха. Около тялото на Дъмбълдор и масата, където то беше положено, лумнаха ярки бели пламъци, които се извиси-ха все по-нависоко, затулвайки тялото. Във въздуха на вихрушка се издигна бял пушек, който образува странни форми: за миг, в който сърцето му спря, на Хари му се стори, че вижда феникс, запърхал радостно към синевата, ала в следващия миг огънят беше изчезнал. На негово място се възправяше бяла мраморна гробница, приютила тялото на Дъмбълдор и масата, на която то беше положено.

Отново екнаха викове на потрес, защото във въздуха се издигна

градушка от стрели, те обаче паднаха много далеч от множеството. Хари знаеше, че така кентаврите казват „последно сбогом“ – той ги видя как се обръщат и отново изчезват сред прохладата на дърветата. Езеряните също се потопиха бавно в зелената вода и се скриха от поглед.

Хари се извърна към Джини, Рон и Хърмаяни: лицето на Рон беше изкривено, сякаш слънцето го заслепяваше. Лицето на Хърмаяни пък лъщеше от сълзите, а Джини беше спряла да плаче. Стрелна Хари със същия твърд, пламнал поглед, който той беше срещнал, когато го беше прегърнала след спечелването в негово отсъствие на Купата по квидич, и долови, че в този миг двамата се разбират напълно, че когато ѝ каже какво ще стори сега, тя няма да възкликне „Пази се!“ или „Не го прави!“ а ще приеме решението му, понеже не е очаквала нищо по-малко от него. Ето защо Хари набра смелост да ѝ съобщи онова, което още от смъртта на Дъмбълдор знаеше, че е длъжен да изрече.

– Виж, Джини... – подхвана много тихо, а гълчавата около тях се засили и хората започнаха да стават от местата си. – Не мога да имам и занаят вързка с теб. Трябва да спрем да се виждаме. Не можем да бъдем заедно.

Тя отвърна със странно крива усмивка:

– Заради някаква тъпа благородна причина, нали?

– Последните няколко седмици с теб бяха като... като нещо от чужд живот – рече Хари. – Но аз не мога... ние не можем... сега ми предстои да направя нещо сам.

Джини не се разплака, само го погледна.

– Волдеморт използва хората, които са близки на враговете му. Веднъж вече те използва за примамка, и то само защото си сестра на най-добрия ми приятел. Помисли само, ако продължаваме да ходим, ще бъдеш изложена на много по-голяма опасност. Той ще разбере, все ще научи отнякъде. Ще се опита да се докопа чрез теб до мен.

– Ами ако ми е все едно? – попита разгорещено Джини.

– Е, на мен не ми е все едно – възрази Хари. – Как щях да се чувствам според теб, ако това тук беше твоето погребение... и ти беше загинала заради мен...

Джини извърна поглед от него и го насочи към езерото.

– Всъщност никога не съм се отказвала от теб – призна си тя. – Истински. Все се надявах... Хърмаяни ме посъветва да живея своя живот, може би да се виждам с други хора, да не се вторачвам така в теб, защото... нали помниш, ако ти беше в стаята, аз просто не бях в състояние да говоря. Каза ми още, че ти може би ще проявиш малко повече интерес,

ако аз бъда... такава, каквато съм...

– Умно момиче е тази Хърмаяни – опита да се усмихне Хари. – Съжалявам само за едно – че не се престраших да бъда с теб по-рано. Щяхме да разполагаме с цяла вечност... с месеци... може би години...

– Но ти беше зает да спасяваш магьосническия свят – рече Джини с едва загатната усмивка. – Е... не бих казала, че съм изненадана. Знаех си, че накрая ще стане точно така. Знаех, че няма да бъдеш щастлив, освен ако не преследваш Волдеморт. Може би тъкмо заради това те харесвам толкова много.

На Хари му беше непоносимо да слуша всичко това, той не смяташе, че ще удържи на думите си, ако продължи да седи до Джини. Видя, че Рон е прегърнал Хърмаяни и я милва по косата, а тя хлипа на рамото му – от върха на неговия дълъг нос също се стичаха сълзи. С отчаяно движение Хари се изправи, обърна гръб на Джини и на гробницата на Дъмбълдор и тръгна да обикаля езерото. Да върви му беше много по-лесно, отколкото да стои на едно място; точно както да тръгне час по-скоро да издирва хоркруките и да убие Волдеморт му се струваше по-лесно, отколкото да чака да го направи...

– Хари!

Той се обърна. Руфъс Скримджър куцукаше бързо към него покрай брега, като се подпираше на бастуна.

– Надявах се да си поприказваме... нали нямаш нищо против да се поразходя с теб?

– Нямам – отвърна безразлично Хари и продължи нататък.

– Хари, това е ужасна трагедия – подхвана тихо Скримджър, – нямам думи да ти опиша колко възмутен бях, когато научих. Дъмбълдор беше много велик магьосник. Както знаеш, имахме разногласия, но никой не е по-наясно от мен...

– Какво искате? – директно го прекъсна Хари.

Министърът се подразни, но както и преди, побърза да промени изражението си, уж го разбира и му съчувства.

– Ти, естествено, си сломен – рече той. – Знам, че беше много близък с Дъмбълдор. Според мен ти беше най-любимият от всичките му ученици. Връзката между вас двамата...

– Какво искате? – повтори Хари и спря.

Скримджър също спря, подпря се на бастуна и се взря в него, но вече със злоба върху лицето.

– Говори се, че си бил заедно с Дъмбълдор вечерта преди да умре, когато той е напуснал училището.

– Кой говори? – попита Хари.

– След като Дъмбълдор е загинал, някой е вцепенил на върха на кулата един от смъртожадните. Там горе е имало две метли. В министерството знаем, Хари, колко правят две и две.

– Радвам се да го чуя – отвърна той. – Моя работа си е къде съм ходил с Дъмбълдор и какво сме правили. Той не искаше да се разгласява.

– Такава вярност е достойна за възхищение, разбира се – отбеляза министърът, който явно едва сдържаше раздражението си, – но Дъмбълдор си отиде, Хари. Отиде си.

– Той ще си отиде от училището само когато никой тук вече не му е верен – усмихна се неволно Хари.

– Скъпо момче... дори Дъмбълдор не може да се върне от...

– Не съм казвал, че може. Вие няма да разберете. Но нямам какво да ви казвам.

Скримджър се поколеба, после допълни с тон, който очевидно би трябвало да изразява съпричастност.

– Министерството може да ти предложи всякаква защита, Хари. С удоволствие ще предоставя на твое разположение двама аврори...

Хари се засмя.

– Волдемор иска да ме убие и аврорите няма да го спрат. Признателен съм ви за предложението, но не, благодаря.

– И така – продължи министърът вече с леден глас, – молбата, която отпратих към теб по Коледа...

– Каква молба? А, да... да кажа на света каква страхотна работа вършите в замяна на...

– За да повдигнем духа на всички! – тросна се Скримджър.

Хари го гледа известно време.

– Пуснахте ли на свобода Стан Шънпайк?

Министърът се изчерви до гадно мораво и в лицето много заприлича на вуйчо Върнън.

– Виждам, че...

– Че съм верен до гроб на Дъмбълдор – довърши Хари. – Точно така.

Скримджър го гледа още малко, после се обърна и без дума повече закукука нататък. Хари забеляза, че Пърси и останалите от делегацията на министерството го чакат, като хвърлят притеснени погледи на ридещия Хагрид и Гроп, които не се бяха помръднали от местата си. Рон и Хърмаяни бързаха към Хари и подминаха Скримджър, който вървеше в обратната посока, а Хари се обърна и продължи бавно нататък,

изчаквайки двамата му приятели да го настигнат, и накрая се събраха под сянката на бука, където бяха седели в по-щастливи времена.

– Какво искаше Скримджър? – пошушна Хърмаяни.

– Същото както по Коледа – сви рамене Хари. – Искаше да му разкажа за Дъмбълдор и да стана новото рекламно лице на министерството.

Рон очевидно се опита да се пребори със себе си, после обаче каза на висок глас на Хърмаяни:

– Виж какво, нека отида да му фрасна един на Пърси!

– Не! – отсече тя и го сграбчи за ръката.

– Ще ми олекне!

Хари се засмя. Дори Хърмаяни се подсмихна, макар че лицето ѝ отново стана сериозно веднага щом погледна към замъка.

– Причернява ми само като си помисля, че може би няма да се върнем никога тук – пророни тя. – Как е възможно да затворят „Хогоуртс“?

– Може и да не го затворят – напомни Рон. – Тук не сме в по-голяма опасност, отколкото вкъщи, нали? Сега навсякъде е едно и също. Според мен дори в „Хогоуртс“ е по-безопасно, вътре има повече магьосници, които да отбраняват замъка. Ти как смяташ, Хари?

– Дори да отворят училището отново, аз няма да се върна – рече той.

Рон го зяпна, но Хърмаяни промълви тъжно:

– Знаех си, че ще го кажеш. Но какво ще правиш?

– Ще се върна у семейство Дърсли, защото волята на Дъмбълдор беше такава – отговори Хари. – Но гостуването ми ще трае кратко, после ще се махна оттам завинаги.

– А къде ще отидеш, щом не смяташ да се връщаш в училището?

– Мислех да отскоча до Годрикс Холоу – пророни Хари. Беше му хрумнало още в нощта, когато бе загинал Дъмбълдор. – За мен всичко е започнало оттам. Просто ми се струва, че трябва да отида в селото. Ще посетя и гробовете на мама и татко, отдавна ми се иска.

– А после какво? – попита Рон.

– После трябва да издира останалите хоркрукси – отвърна Хари, вперил очи в бялата гробница на Дъмбълдор, която се отразяваше във водата в другия край на езерото. – Той искаше да сторя точно това, именно по тази причина ми разказа всичко за тях. Ако Дъмбълдор е бил прав – а аз съм сигурен, че е прав, – някъде по широкия свят са скрити четири хоркрукса. Длъжен съм да ги намеря и да ги унищожа, накрая ще посегна и към седмото парче от душата на Волдемор, което е още в тялото му – именно аз ще го убия. А ако междувременно срещна някъде

Сивиръс Снейп – добави той, – толкова по-добре за мен и толкова ползла за него.

Настъпи дълго мълчание. Множеството почти се беше пръснало, изостаналите заобикаляха отдалеч грамадното туловище на Гроп, който прегръщаше и утешаваше Хагрид, чиито покрусени вопли продължаваха да отекват над водата.

– Ще дойдем там, Хари – каза Рон.

– Моля?

– У лея ти и вуйчо ти – уточни Рон. – А после ще тръгнем с теб където и да отидеш.

– Не... – побърза да го спре Хари: не беше очаквал това, беше разчитал те да разберат, че ще поеме сам на това изключително опасно пътуване.

– Веднъж ни каза – пророни тихо Хърмаяни, – че ако искаме, има време да се откажем. Да, имахме време.

– С теб сме, каквото и да се случи – заяви Рон. – Но, приятелю, първо трябва да се отбиеш в къщата на мама и тате, пък после ще видим накъде ще поемем, дори и да е към Годрикс Холоу.

– Защо?

– За сватбата на Бил и Флър, не помниш ли?

Хари го погледна стъписан: мисълта, че все още съществува нещо толкова нормално като сватба му се стори невероятна, но и прекрасна.

– Да, не бива да я пропускаме – рече той накрая.

Стисна машинално в дланта си фалшивия хоркрукс, но въпреки всичко, въпреки тъмния лъкатушен път, който виждаше пред себе си, въпреки последната среща с Волдеморт, в неизбежността на която бе сигурен – било след месец, било след година, било след десет, – Хари усети как му олеква при мисълта, че все пак има още един златен ден на мир и спокойствие, на който да се порадва заедно с Рон и Хърмаяни.

КРАЙ

© 2005 Джоан Роулинг
© 2005 Емилия Масларова, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Half-Blood Prince, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2008

Издание:
„Егмонт България“, София, 2005
ISBN: 954-446-930-3
Редактор: Радка Бояджиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9854>]